

ТИМЪТИ ЗАН ТЪМНАТА СИЛА

Част 2 от „Междузвездни войни“

Превод от английски: Владимир Молев, 2001

chitanka.info

ГЛАВА 1

Слънцето, което грееше право срещу тях, приличаше на малко стъклено жълто-оранжево топче. Ярката му светлина бе смекчена от голямото разстояние и автоматичните прегради на илюминаторите. Отвсякъде в очите бодяха с дразнещ блясък малките бели точки на звездите, разпръснати хаотично в наситената чернота на космоса. Точно под кораба, над западната част на Голямата северна гора на планетата Миркр, постепенно настъпваше зората. Това щеше да бъде последното утро за някои от обитателите на гората.

Изправен пред един от страничните илюминатори на мостика на имперския звезден разрушител „Химера“, капитан Пелаеон наблюдаваше как долу на планетата бавно се разстила светлината на деня. Преди десетина минути десантните части докладваха, че са обкръжили целта, а самата „Химера“ вече почти от час бе заела позиция, готова да блокира всеки опит за бягство в космоса. Оставаше само да получат заповед за атака.

Капитанът бавно извъртя глава, колкото да погледне крадешком надясно към върховния адмирал Траун, седнал в креслото зад командното табло. Синьото лице изглеждаше безизразно, блестящите червени очи зорко следяха екраните наоколо. Не беше помръднал, не бе промълвил нищо за доклада на последната наземна част, заела позиция, и Пелаеон усещаше как безпокойство започва да обхваща екипажа на мостика.

Капитанът отдавна се беше отказал от опитите да отгатне следващите действия на Траун. Това, че покойният император го бе направил един от дванайсетимата върховни адмирали в Империята, говореше за доверието, което бе имал в него, още повече че адмиралът не беше човек в истинския смисъл на думата, а всички знаеха предразсъдъците на императора. Освен това за тази година, откак Траун бе поел командването на „Химера“ и се бе нагърбил със задачата да възстанови величието и силата на имперската флота, Пелаеон многократно бе наблюдавал военния гений на върховния адмирал.

Капитанът беше сигурен, че каквато и да е причината за забавянето на заповедта за атака, тя е напълно основателна.

Пелаеон поклати глава и отново се обърна към илюминатора. Явно жестът му не остана незабелязан и спокойният глас на Траун се извиси над тихия шум от разговорите на мостика:

— Въпрос ли имате, капитане?

— Не, сър — увери го Пелаеон и се обърна с лице към командния мостик.

Блестящите червени очи се впиха в него изпитателно и капитанът несъзнателно се стегна, готов да посрещне неизбежното смърряне или дори по-тежко наказание. Все още забравяше, че Траун не притежава легендарния смъртоносен нрав, с който беше прочут лорд Дарт Вейдър.

— Вероятно се питате защо още не нападаме? — предразполагащо подхвърли адмиралът.

— Да, сър — призна Пелаеон. — Струва ми се, че всички части са по местата си.

— Бойните части, да — съгласи се Траун. — Но не и наблюдателите, които изпратих в Хилард сити.

— Хилард сити?! — премига изненадано капитанът.

— Точно така. Едва ли човек с ума и възможностите на Талон Карде ще разположи базата си вдън гората, без да установи тайни отношения със селищата около нея. Хилард сити е твърде далеч от лагера на контрабандистите, за да може някой непосредствено да наблюдава нападението, следователно всяко изненадващо движение в града ще покаже съществуването на тайна връзка. Така ще успеем да разберем кои са агентите на Карде, и да установим наблюдение над тях. Накрая те ще ни отведат при него.

— Тъй вярно, сър — кимна Пелаеон и озадачено смръщи чело: — Значи не очаквате да заловим жив някой от приближените на Карде?

Усмивката на върховния адмирал леко помръкна:

— Нещо повече, според мен частите ни ще открият базата празна и изоставена.

Капитанът погледна през илюминатора към все още не- напълно осветената планета под тях.

— В такъв случай, сър, защо изобщо да ги атакуваме?

— Поради три причини, капитане. Първо, дори мъже като Талон Карде понякога грешат. Нищо чудно в бързината при евакуирането на базата да забрави някаква важна информация. Второ, както вече споменах, нападението ще ни разкрие агентите му в Хилард сити. И, трето, така осигуряваме на наземните си части малко от толкова нужния им боен опит — блестящите червени очи се впиха в лицето на Пелаеон. — Не забравяйте, капитане, че целта ни вече не се ограничава до дребните жалки нападения от последните пет години. С планината Тантис и събраните от покойния император Спаарти цилиндри, които намерихме, инициативата вече е в наши ръце. Много скоро ще започнем да отнемаме една по една планетите от властта на бунтовниците и затова ни е нужна армия, подготвена също толкова добре, колкото офицерите и екипажа на флотата.

— Разбрано, адмирале.

— Чудесно — Траун сведе поглед към екрана пред себе си. — Готови сме. Предайте на генерал Ковел, че вече може да започва.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон, отдръпна се от илюминатора и се настани на мястото си. Провери бързо данните на екрана, включи предавателя и с крайчеца на окото забеляза, че и Траун повтаря движенията му. Може би изпращаше някакво лично съобщение до шпионите в Хилард сити. — Тук е „Химера“. Започнете атаката!

— Прието, „Химера“ — каза във вградения в шлема микрофон генерал Ковел, като внимаваше в гласа му да не проличи презрението, което изпитваше.

Беше абсолютно типично и напълно очаквано. Тичаш напред-назад, все едно хиляди дяволи са по петите ти, за да разположиш войниците и машините на земята, поставяш ги по местата и започваш да чакаш ония надуты смотаняци от флотата в безукорните им униформи и хубавите чисти корабчета да си допият чая и най-накрая да те оставят да си свършиш работата.

„Добре, стойте си удобно и се наслаждавайте на гледката“ — подигравателно си помисли той за звездния разрушител горе в космоса. Върховният адмирал Траун щеше да получи всичко — и реален резултат, и добро представление. Генералът се пресегна към командното табло и превключи на своята командна честота.

— Генерал Ковел към всички части: получихме разрешение. Започваме.

Хората му потвърдиха заповедта, стоманената палуба потрепери и огромната крачеща канонерка потегли по своя подвеждащ причудлив начин през гората към базата, на около километър отпред. През бронираното стъкло на предния илюминатор от време на време се виждаха двама следотърсачи на моторни шейни, които обикаляха наоколо, търсейки вражески гнезда и замаскирани капани.

Такива дребни играчки нямаше да могат да помогнат на Карде. През дългогодишната си служба на Империята Ковел бе водил стотици нападения и отлично познаваше страховитите способности на бойните машини, които командваше.

Точно под илюминатора тактическият екран блестеше като украшение, премигащите червени, бели и зелени светлинки показваха позициите на канонерките, обградили базата на контрабандистите в плътен обръч, следотърсачите и въздушните нападателни машини, които в добър боен ред се приближаваха към леговището на Карде.

Добър, но не и безупречен. Канонерката в северния край и бойните машини около нея забележимо изоставаха от останалите в железния обръч.

— Втора част. ускори ход! — заповяда генералът.

— Опитвам се, сър — отвърна далечен стържещ глас през странния заглушаващ ефект на растенията с високо метално съдържание на Миркр. — Пълно е с дебели оплетени лиани, които забавят следотърсачите.

— И канонерката ли забавят?

— Не, сър, но исках да запазя...

— Образцовият синхрон е чудесна цел по време на упражненията в академията, майоре — прекъсна го Ковел. — Но не когато е за сметка на целия боен план. Щом следотърсачите не успяват да постигнат нужната бързина, нека изостанат.

— Слушам, сър.

Генералът изсумтя и прекъсна връзката. Поне в едно върховният адмирал беше прав — хората му се нуждаеха от много повече истински битки, за да достигнат високите умения на имперската войска. Но поне имаха вече суровия материал, от който щяха да израснат бъдещите воители на Империята. Северният фланг промени

конфигурацията си, летящите машини излязоха напред, за да заемат мястото на изостаналите моторни шейни, които от своя страна преминаха в ариергард. Енергийният радар избръмча предупредително — приближаваха базата.

— Какво е положението? — попита генералът.

— Всички оръдия са готови за стрелба — докладва оръжейникът, без да отделя поглед от целите на екрана.

— Никаква следа от съпротива, активна или пасивна — добави операторът.

— Бъдете нащрек — заповяда Ковел и отново се включи на командна честота. — До всички части: навлизаме!

За последен път се чу трясъкът от смачканите дървета и канонерката изскочи от гората.

Гледката беше поразителна. Едва видими в предутринния мрак, от всички страни на откритото пространство едновременно едва ли не като на парад от гората изскочиха останалите три канонерки, а летящите машини и шейни, скупчени около краката на канонерките, бързо се разпръснаха, за да обкръжат тъмните сгради.

Генералът внимателно прегледа данните на радара. В базата работеха два енергийни генератора: единият в централната сграда, а другият в една от външните, напомнящи складове постройки. Нямаше следа от включени сензори, оръжия или енергийни полета. Радарът измина сложните си алгоритми и стигна до заключението, че в бараките от външния кръг няма живи същества.

Но в голямата централна сграда...

— Засичаме двайсетина живи същества в голямата сграда, генерале — докладва командирът на четвъртата канонерка. — Всички са някъде в централната част.

— Но не са хора — промърмори операторът.

— Може би използват някакви прикриващи полета — изръмжа Ковел и погледна през илюминатора. Все още не се виждаше никакво движение. — Ще проверим. Щурмови ескадрон: атака!

Задните люкове на летящите машини се отвориха и от всеки изскочиха по осем войници, здраво притиснали лазерните карабини към бронираните си гърди. Веднага след като стъпиха на повърхността, половината заеха позиции за прикритие под частичната защита на надвисналите над тях летящи машини и насочиха оръжията

си към сградите в базата, а останалите побягнаха към външната линия от бараки и навеси. Стигнаха безпрепятствено до постройките и спряха, а другите бързо се придвижиха напред. Това беше използвана от векове военна тактика, изпълнена с прекалено старание, каквото Ковел можеше да очаква от пълни новаци. Но от този суров материал той щеше да изгради бъдещата армия на Империята.

Войниците продължаваха да напредват с прибежки към централната сграда, като от време на време от основната група се отделяха по неколцина, за да претърсят малките пристройки отстрани. Първите стигнаха централната сграда и простреляха вратата с бластер. Лекият взрив хвърли отблясъци по близките дървета, войниците объркано се спогледаха и бързо се шмугнаха вътре.

Всичко притихна. Тишината се проточи няколко минути, изрядко нарушавана от кратките заповеди на командирите на ескадроните. Ковел се заслушваше и внимателно наблюдаваше уредите пред себе си. най-накрая в шлема му прозвуча глас:

— Генерал Ковел, тук е лейтенант Барс. Претърсихме и обезопасихме зоната, сър. Няма никой.

Генералът кимна:

— Много добре, лейтенант. Как е вътре?

— Сякаш са си заминали съвсем набързо, сър. Оставили са доста неща след себе си, но май само боклуци.

— Това ще реши екипът по претърсване. Няма ли капани, замаскирани мини или други неприятни изненади?

— Нищо такова, сър. А, живите същества, които засякохме с радара, са от онези дълги космати животни. Те са на дървото, което стърчи над покрива.

Ковел кимна отново. Май се наричаха йосаламири. От няколко месеца Траун отделяше доста време и усилия за глупавите създания, макар че генералът изобщо не можеше да се сети каква полза щяха да имат от тях във войната. Но може би най-накрая хората от флотата щяха да го посветят в голямата тайна.

— Покрийте дървото със защитна мрежа — заповяда той на лейтенанта. — Когато сте готови, се свържете с екипа за претърсване. И работете спокойно. Върховният адмирал иска да разрушим това място до основи и ние с радост ще изпълним заповедта му.

— Много добре, генерале — едва доловимо прозвуча гласът въпреки огромното усилване и изчистването на страничните шумове от компютъра. — Продължете с претърсването.

Седнала пред командното табло на „Волният Карде“, Мара Джейд леко се извърна назад и каза:

— Май това е всичко.

В първия момент Талон Карде сякаш изобщо не я чу. Стоеше неподвижен до илюминатора, втренчил поглед към далечната планета — малък синьо-бял полумесец, показал се над нащърбения край на облетия в слънчева светлина астероид, към който се беше прилепил „Волният Карде“. Мара реши да повтори забележката си, но Карде се размърда:

— Да — тихият му глас не издаваше и намек от чувствата, които изпитваше. — Сигурно си права.

Тя размени поглед с Авис, заел мястото на втория пилот, и отново се обърна към шефа:

— В такъв случай да тръгваме, а?

Карде си пое дълбоко въздух и Мара почувства от изражението му какво означаваше за него базата в Миркр. Тя бе нещо повече от обикновен лагер, беше негов дом. Карде беше изгубил дома си. Чудо голямо! Мара беше губила много повече и въпреки това беше оцеляла.

— Попитах дали да тръгваме — повтори тя.

— Чух — отговори той и проблясъкът на чувства се стопи в познатата подигравателна маска. — Според мен трябва да изчакаме още малко, за да видим дали не сме оставили нещо, което може да ги насочи към базата ни в Риши.

Мара отново погледна към Авис.

— Доста се постаряхме — подхвърли заместникът на Карде. — Не мисля, че Риши е назован някъде освен в главния компютър, а той замина с първата група.

— Да кажем — кимна Карде. — Готов ли си да заложиш главата си за това твърдение?

Авис стисна устни:

— Не съвсем.

— И аз не съм. Така че ще чакаме.

— А какво ще стане, ако ни забележат? — настоя Мара.

— Прикриването зад астероиди е най-старият номер в учебника.

— Няма да ни забележат — убедено отвърна Карде. — Съмнявам се дали може да им хрумне такава възможност. Обикновен човек, който бяга от адмирал Траун, ще се спре чак когато се отдалечи на достатъчно разстояние.

„Готов ли си да заложиш живота си за това твърдение?“

— недоволно се запита Мара, но запази въпроса за себе си. Карде беше прав, ако „Химера“ или някой от изстребителите ѝ се насочеха към „Волният Карде“, можеха да включат двигателите и да се прехвърлят в хиперпространството доста преди имперските кораби да стигнат до тях.

Логиката и тактиката на Карде изглеждаха абсолютно убедителни и въпреки това Мара усещаше неприятно трепкане в съзнанието си, което подсказваше, че нещо не е съвсем наред.

Стисна зъби, включи радарите на кораба на пълна мощност и за пореден път провери дали в компютъра е въведена предстартовата програма за прехвърляне в хиперпространството. Сега им оставаше единствено да чакат.

Екипът по претърсване действаше бързо, ефективно и старателно и за половин час си свърши работата.

— Абсолютно нищо! — измърмори кисело Пелаеон, докато прехвърляше отрицателните доклади на екрана. Може и да беше добро учение за наземните сили, но всъщност цялата операция излизаше съвсем безрезултатна. Той се обърна към Траун и добави: — Освен ако вашите наблюдатели не са засекли някакво раздвижване в Хилард сити.

Адмиралът беше втренчил замислен блестящия си поглед в екрана.

— Имаше съвсем леко размърдване — отвърна той, — което приключи още преди да е започнало, но според мен е достатъчно показателно.

Е, поне това беше нещо.

— Тъй вярно, сър. Да заповядам ли на разузнаването да подготви отряд за продължително наблюдение?

— Търпение, капитане. Може и да не се наложи. Прегледайте с радара близкия космос и ми кажете какво виждате.

Пелаеон се обърна към командното табло и натисна няколко клавиша, за да извика данните на екрана. Около тях бяха самата

планета Миркр и обичайният ескадрон изстребители, заели защитна позиция около „Химера“. Единственият друг обект наблизо...

— Имате предвид малкия астероид ли?

— Точно така — кимна адмиралът. — Около него няма нищо забележимо, нали? Не, не правете насочено претърсване — добави той още преди подобна мисъл да е хрумнала на капитана. — Нали не искате да подплашим преждевременно пиленцето.

— Пиленцето? — Пелаеон намръщено разгледа отново данните на екрана. Рутинните радарни огледи, направени преди три часа, бяха отрицателни, а оттогава нищо не би могло да се промъкне до астероида, без да го забележат. — С цялото ми уважение, сър, не виждам нещо, което да показва, че там се крие кораб.

— Аз също — съгласи се Траун. — Но това парче скала е единственото по-значително прикритие на почти десет милиона километра от Миркр. Няма друго място, откъдето Карде би могъл да наблюдава операцията ни.

Капитанът нерешително облиза устни:

— С ваше позволение, адмирале, но силно се съмнявам, че Карде е толкова глупав да остане наблизо и да ни изчака да пристигнем.

Блестящите червени очи съвсем леко се присвиха:

— Забравяте, капитане — меко отвърна Траун, — че го познавам. Нещо повече, видях какви произведения на изкуството колекционира — той се обърна към екрана и продължи: — Тук е, сигурен съм. Талон Карде не е само контрабандист. Може би дори изобщо не е обикновен контрабандист. Неговата страст не са парите и стоките, а информацията. Той се стреми към знание повече, отколкото към всичко друго в галактиката, а знанието, какво сме или какво не сме открили тук, е твърде ценно за него, за да пропусне възможността да го добие.

Пелаеон замислено изучаваше профила на върховния адмирал. Тази логика му се струваше доста изкуствена. Но пък неведнъж беше виждал подобни смътни догадки да се потвърждават от действителността и затова не можеше просто да махне с ръка.

— Да заповядам ли на един ескадрон изстребители да провери, сър?

— Търпение, капитане — каза Траун. — Дори и да е настроил радарите си на съвсем лек режим и да е изключил двигателите, Карде ще успее да се прехвърли в хиперпространството далеч преди да го

приблужи някоя нападателна част — и адмиралът се усмихна: — по-точно всяка нападателна част от „Химера“.

В главата на капитана проблесна неясен спомен: Траун бе посегнал към предавателя тъкмо когато Пелаеон предаваше заповедта на наземните части да започнат нападението.

— Изпратили сте съобщение до флотата — каза той. — И сте го направили тъкмо когато аз заповядах нападението, за да прикриете излъчването.

Синьо-черните вежди на адмирала се вдигнаха одобрително:

— Много добре, капитане, наистина много добре.

Пелаеон усети как на бузите му избива червенина.

Похвалите на върховния адмирал бяха изключително редки.

— Благодаря, сър.

Траун кимна:

— по-точно съобщението ми беше до един кораб — „Насилник“. Ще пристигне след около десет минути. И тогава... — в очите на адмирала лумнаха пламъци: — Ще видим доколко точно съм разгадал същността на Карде.

От говорителите на мостика на „Волният Карде“ прозвуча доклад за претърсването.

— Май не са открили нищо — подхвърли Авис.

— Както вече каза ти, постаряхме се — нехайно напомни Мара. Странното усещане, което се бе зародило някъде в главата ѝ, се усиляваше. Обърна се към Карде и настойчиво попита: — Може ли вече да изчезваме?

Той намръщено я погледна:

— Недей да се напругаш, Мара. Няма как да знаят, че сме тук. Не сме засекли насочено претърсване на астероида, а без него няма никакъв начин да открият кораба.

— Освен ако радарите на звездния разрушител не са подобри, отколкото си мислиш.

— Знаем всичко за радарите им — спокойно се обади Авис. — Успокой се Мара, Карде знае какво прави. „Волният Карде“ разполага с най-добрите системи за...

Вратата на мостика се отвори рязко и Мара се обърна. Вътре нахлуха двата ворнскъра на Карде, повлекли човека, хванал нашийниците им.

— Какво правиш тук, Чин? — попита Карде.

— Съжалявам, капитане — задъхано отвърна Чин, заби пети в палубата, дръпна се назад и опъна каишките. Усилията му не бяха особено успешни, хищниците продължиха, макар и по-бавно, да го теглят. — Не успях да ги спра. Май искат да те видят.

— Какво става с вас? — смъмри животните Карде и приклекна до тях. — Нали виждате, че сме заети?

Ворнскърите дори не го погледнаха. Сякаш не го и забелязаха, вторачени напред, сякаш през него. Очите им бяха приковани в Мара.

— Хей — извика Карде и леко цапардоса единия по муцуната. — На теб говоря, Щурм. Какво ти е влязло в главата? — извърна се назад, замълча за момент, проследи отново посоката на втренчените им погледи и попита: — Правиш ли им нещо, Мара?

Тя поклати глава. По гърба ѝ полазиха студени тръпки. Беше виждала този поглед и преди, у много от дивите ворнскъри, на които беше попадала през ужасното тридневно влачене през гората на Миркр с Люк Скайуокър. Само че тогава втренчените погледи на животните не бяха насочени към нея, а към Скайуокър. И то обикновено точно преди да се хвърлят отгоре му.

— Щурм, това е Мара — обърна се отново към животното Карде и му заговори като на малко дете: — Мара, виждал си я хиляди пъти у дома!

Бавно и сякаш неохотно, Щурм престана да се дърпа и обърна муцуна към господаря си.

— Мара — повтори Карде и погледна ворнскъра в очите.

— Тя е наш приятел. Чуваш ли ме, Дранг? — добави той и се протегна, за да стигне муцуната и на другия ворнскър.

— Тя е наш приятел. Разбирате ли?

Дранг като че ли се замисли над думите му и също толкова неохотно като Щурм наведе глава и престана да се дърпа напред.

— Добре — кимна Карде, почеса леко ворнскърите зад ушите и се изправи. — Върни ги долу, Чин. Можеш да ги разходиш в главния коридор, да си поиграете малко.

— Ако намеря свободно място между ония кашони — изръмжа Чин и изтегли каишките. — Хайде, малките, да тръгваме.

С едва доловимо колебание двата ворнскъра му позволиха да ги изведе от мостика. Карде ги изпрати с поглед, вратата се затвори, той

се обърна и замислено изгледа Мара:

— Чудя се за какво беше всичко това.

— Не знам — отвърна тя, осъзнавайки напрежението в гласа си.

След като животните, които бяха отвлекли за момент вниманието ѝ, излязоха, смътното предчувствие за надвиснала заплаха се усили. Тя се обърна към командното табло, очаквайки да види как към тях се спуска ескадрон имперски изстребители.

Но екранът беше празен, „Химера“ спокойно стоеше в орбита около Миркр. Радарите на „Волният Карде“ не съобщаваха за никаква заплаха. Но предчувствието ѝ все повече се усилваше.

Изведнъж вече не можеше да стои мирна. Пресегна се към контролното табло и включи двигателите в предстартова подготовка.

— Мара! — подскочи като ужилен Авис. — Какво по...

— Идват! — изръмжа Мара, усещаше напрежението на объркани емоции в гласа си. Зарът беше хвърлен — с включването на двигателите радарите на „Химера“ несъмнено начаса ги бяха засекли. Не им оставаше друго, освен да изчезнат възможно най-бързо.

Тя погледна към Карде, опасявайки се от онова, което щеше да прочете на лицето му. Но той стоеше надвесен над нея в обичайната си поза, насмешливо смръщен.

— Не виждам никой да се приближава към нас — изтъкна той нехайно.

Мара поклати глава, засилвайки молбата в погледа си.

— Повярвайте ми! — настоя, макар че самата не си вярваше докрай, и това още повече я объркваше. — Готвят се да ни нападнат.

— Вярвам ти — спокойно отговори Карде. Може би просто бе разбрал, че вече нямат друг избор. — Авис, направи изчисленията за прехвърляне в хиперпространството. Избери най-лесния курс, стига да не излезем близо до Риши, после ще се прехвърлим отново.

— Карде...

— Мара е мой първи заместник — прекъсна го Карде. — Значи има правото и задължението да взема важни решения.

— Да, но... — Авис сподави напиралите възражения. — Добре — изсъска той през зъби, погледна към Мара и се обърна към навигационния компютър.

— Можеш да потегляш, Мара — продължи Карде и седна в свободното командно кресло. — Гледай колкото може по-дълго

астероидът да остане между нас и „Химера“.

— Слушам, сър — отвърна тя.

Смесените ѝ чувства се поизбистряха в гняв и смущение. Отново беше послушала вътрешния си глас. Опитваше се да направи нещо, за които много добре знаеше, че не са по силите ѝ, и отново се беше наранила. Подхванала бе нещата откъм грешния край.

Може би това беше последният път, когато към нея се отнасяха като към пръв заместник на Карде. Да се поддържа представата за единно ръководство пред Авис, беше едно, но веднага щом се измъкнеха и Карде имаше възможност да поговори с нея насаме, тя щеше да си плати за стореното. Щеше да бъде истинска късметлийка, ако не я изхвърлеше винаги от организацията. Завъртя яростно руля на командното табло, носът на „Волният Кард“ се отдръпна от астероида и корабът се насочи към дълбокия космос.

В този момент с проблясъка на лъжливо движение на не повече от двайсет километра от тях от хиперпространството изскочи нещо голямо. Имперски прехващащ кръстосвач.

Авис изпсува изненадано.

— Имаме си компания — изрева той.

— Видях — отвърна Карде спокойно както винаги, но Мара долови изумлението в гласа му. — Колко ни остава до прехвърлянето в хиперпространството?

— Една минута — отговори сковано Авис. — Във външната система има твърде много боклуци, компютърът трудно обобщава.

— Значи ще се надбягваме — въздъхна Карде. — Мара?

— Около седемдесет и три процента — отвърна тя, опитвайки се да изстиска колкото може повече от все още неработещите с пълна мощ двигатели.

Наистина им предстоеше надбягване. С четирите огромни гравитационни генератора, способни да създават притегляне колкото от огромна планета, прехващащите кръстосвачи бяха любимото оръжие на Империята за залавянето на вражеските кораби в космоса. Но след изскачането от хиперпространството на кръстосвача щеше да му е нужна най-малко минута, докато задейства генераторите. Ако за това време „Волният Карде“ успееше да се измъкне от обхват...

— Още посетители — обяви Авис. — От „Химера“ излетяха два ескадрона изстребители.

— Вече стигнахме до почти осемдесет и шест процента от пълната мощност — отвърна Мара. — Ще бъдем готови за прехвърляне в хиперпространството веднага щом навигационният компютър ми подаде координатите.

— Какво става с кръстосвача?

— Гравитационните генератори набират мощност — каза Авис.

Върху тактическия екран на Мара се появи проекция на конус, показваща мястото, където след няколко секунди щеше да се появи прехващащото поле, което нямаше да им позволи да се прехвърлят в хиперпространството. Тя леко промени курса, като се насочи към най-близкия край на конуса и рискува да хвърли поглед към екрана на навигационния компютър. Почти беше готов. Неясните очертания на гравитационната фуния стремително се превръщаха в реалност...

Радарът на компютъра тихо избръмча. Мара стисна здраво трите лоста за управление в хиперпространството, които се подаваха от края на контролното табло, и леко ги притегли към себе си. „Волният Карде“ потрепери и за миг изглеждаше, сякаш прехващачът печелеше смъртоносното състезание. Изведнъж звездите около тях избухнаха в бляскава светлина. Успяха!

Светлината на звездите избледня в пъстротата на хиперпространството. Авис въздъхна облекчено:

— Според вас как са разбрали, че се крием зад астероида?

— Нямам представа — отговори студено Карде. — А ти, Мара?

— Не знам — отвърна тя, без да вдигне глава от екрана пред себе си. Не смееше да погледне към тях. — Може би Траун просто е имал предчувствие. Понякога залага на интуицията си.

— Добре, че не е единственият с предчувствия — подхвърли Авис. Гласът му звучеше малко странно. — Чудесна работа, Мара. Извинявай, че ти се сопнах така одеде.

— Вярно е — присъедини се и Карде. — Наистина свърши чудесна работа.

— Благодаря — измърмори Мара, все още надвесена над контролното табло, и преглътна внезапно избилите в очите ѝ сълзи.

Значи се връщаше. Беше се надявала отчаяно, че откриването на изстребителя на Скайуокър в дълбокия космос е изолиран случай. Някаква щастлива случайност, дължаща се по-скоро на джедая, отколкото на нея. Но не, отново се бе завърнало, както толкова пъти

през последните пет години. Предчувствията, проблясъкът на интуицията, шепотът на вътрешния глас, какви трябва да са следващите ѝ действия, натрапчивият непреодолим импулс. Значи скоро щяха да се появят и сънищата.

Тя гневно разтърка очи и с усилие отпусна стиснатата челюст. До болка познатата последователност щеше да я връхлети отново, но този път нещата щяха да са различни. Преди нямаше какво друго да прави с гласовете и упоритите призови за незабавни действия, освен да страда и да чака пристъпът да отmine. Да страда и да се подготвя да изчезне от скривалището си, когато накрая предадеше себе си и хората около нея.

Но този път не беше сервитюрка в кръчмата във Форлис, наемник на повикване за бандата обирджии на Каприорил, нито дори механик на хипердвигатели, заклещен в мръсните води на коридора Айсън. Сега беше първи заместник-командир на най-мощната контрабандна организация в галактиката и разполагаше със средства и възможност за придвижване, каквито не беше имала преди смъртта на императора. Тези средства щяха да ѝ позволят да намери Люк Скайуокър и да го убие.

Може би тогава гласовете щяха да спрат.

От няколко минути Траун стоеше на мостика пред илюминатора, загледан в далечния астероид и вече ненужния кръстосвач до него. Пелаеон разтревожено помисли, че адмиралът е заел абсолютно същата поза, както когато Люк Скайуокър им избяга при подобен капан. Капитанът сдържаше дъха си, впил поглед в гърба на Траун, и се чудеше дали и този път някой от екипажа на „Химера“ ще бъде екзекутиран заради провала.

Адмиралът се обърна и каза не принудено:

— Много интересно. Обърнахте ли внимание на последователността на събитията, капитане?

— Тъй вярно, сър — предпазливо отвърна Пелаеон. — Целта започна да набира скорост, преди да се появи „Насилник“.

— Точно така — кимна Траун. — Значи възможностите са три: Карде вече е бил решил да потегли, изплашил се е от нещо или... — червените очи на адмирала проблеснаха: — Или по някакъв начин е бил предупреден.

Пелаеон се напрегна:

— Надявам се, не допускате, сър, че някой от нашите хора е предател.

— Не, разбира се — сви устни Траун. — Дори да оставим настрана верността на екипажа, нито един човек на „Химера“ не знаеше за приближаването на „Насилник“, а и никой от прихващащия кръстосвач не би могъл да излъчи съобщение, без да го засечем тук — той се върна при командното табло и седна замислен. — Много интересна загадка, капитане. Ще трябва доста да помисля. А междувременно да се заемем с належащите задачи, като намирането на нови бойни кораби. Дойдоха ли вече някакви отговори на запитванията ни?

— Нищо за отбелязване, адмирале — отвърна Пелаеон и извика необходимите данни на екрана на компютъра, за да освежи паметта си. — Осем от петнайсетте групи, с които се свързах, изразиха интерес, въпреки че не пожелаха да се обвържат с по-конкретно обещание. Все още чакаме отговор от другите.

Траун кимна:

— Ще им дадем още няколко седмици. Ако дотогава не се свържат с нас, ще направим поканата си малко по-принудителна.

— Тъй вярно, сър — Пелаеон се поколеба, но продължи:

— Има още новини от Джомарк.

Върховният адмирал впи блестящия си поглед в него:

— Ще ви бъда много благодарен, капитане — той наблягаше на всяка дума, — ако обясните на благородния майстор Кбаот, че ако все така настоява да запази контактите си с нас, напълно ще провали замисъла на стоенето си на Джомарк. Ако бунтовниците усетят и намек за връзката му с Империята, Кбаот трябва да забрави, че Скайуокър някога ще се появи при него.

— Вече му го обясних, сър — отвърна намръщено Пелаеон. — Няколко пъти. Но той всеки път отговаря, че Скайуокър нямало как да не отиде при него. Освен това настоява да разбере кога ще му изпратим сестрата на Скайуокър.

Траун помисли малко и накрая каза:

— Едва ли ще успеем да му запустим устата, докато не получи онова, което иска. Нито пък ще можем да се похвалим с някакъв щогоде задоволителен резултат от него.

— Да, все мърмори за онова координиране на нападението в Таанаб, което му заповядахте да направи — кимна Пелаеон. — Няколко пъти ме предупреждава, че не може да каже със сигурност кога Скайуокър ще пристигне на Джомарк.

— И че на главите ни ще се стовари страхотно отмъщение, ако това се случи, когато той не е там — изръмжа Траун.

— Да, репертоарът му ми е до болка познат. И вече доста започна да ми омръзва — адмиралът си пое дълбоко дъх.

— Много добре, капитане. Следващия път, когато Кбаот се обади, му кажете, че операцията в Таанаб ще е последната за известно време. Няма голяма вероятност Скайуокър да потегли за Джомарк през следващите няколко седмици — малката политическа криза във върховното командване на бунтовниците, която забъркахме, ще задържи вниманието му поне за такъв период. А що се отнася до Органа Соло и неродените ѝ деца, отсега нататък вземам нещата в свои ръце.

Пелаеон крадешком погледна назад през рамо. До задната врата на мостика мълчаливо стоеше личният телохранител на върховния адмирал — Рък.

— Това означава ли, че ще отстраните от операцията ногрите, сър? — тихо попита той.

— Да не би да имате нещо против?

— Не, сър, но с цялото ми уважение може ли да припомня на върховния адмирал, че ногрите никога не са обичали да ги отстраняват от неизпълнена мисия?

— Ногрите служат на Империята — отсече студено Траун. — Нещо повече, те служат лично на мен. Ще направят това, което им заповядам — той се замисли за миг и продължи: — Но въпреки това ще взема под внимание загрижеността ви. Задачата ни на Миркр вече е изпълнена. Заповядайте на генерал Ковел да прибере хората си.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон и махна на свързочника да предаде нареждането.

— Докладът на генерала да бъде тук след три часа — продължи адмиралът. — Дванайсет часа по-късно искам препоръките му за тримата най-добри пехотинци и двамата най-добре представили се по време на операцията оператори на машини. Петимата да се прехвърлят към операцията в планината Тантис и веднага да заминат за Уейланд.

— Разбрано, сър — кимна Пелаеон, като съвестно си записваше заповедите в документите за Ковел.

Тези препоръки бяха част от обичайната процедура в имперската армия от няколко седмици, откак беше започнала операцията в планината Тантис. Но въпреки това Траун от време на време продължаваше да повтаря заповедите на офицерите. Може би това беше недотам прикрит начин за напомняне колко важно е изпращането на най-добрите войници на Уейланд за плана на върховния адмирал да унищожи бунтовниците. Траун отново погледна през илюминатора към планетата под тях.

— И докато чакаме генералът да се завърне на борда, се свържете с разузнаването и се разпоредете да подготвят екип за дългосрочно наблюдение в Хилард сити — той се усмихна: — Галактиката е огромна, капитане, но дори и човек като Талон Карде не може непрекъснато да бяга. най-накрая ще потърси място за почивка.

Върховният замък на Джомарк не си заслужаваше името, поне според преценката на Хорус Кбаот. Палатът беше нисък и мръсен, на места камъните в зидарията не бяха положени, както трябва, и стърчаха от стената, а цялата сграда, разположена на два високи зъбера на стар вулканичен кратер, изглеждаше странна и някак нечовешка — свидетелство за отдавна изчезналата раса, която я беше построила. Но заради кратера, който заобикаляше замъка от всички страни, и блестящите сини води на Пръстеновидното езеро Кбаот беше готов да признае, че местните жители поне са намерили хубаво място, където да построят палата си. Или храма, или каквото там му е било предназначението. Беше подходящо място за майстор джедай, ако не за друго, поне защото селяните изпитваха страхопочитание към замъка. Освен това тъмният остров в средата на кратера, заради който езерото беше наречено Пръстеновидно, беше подходяща прикрита площадка за кацане на смущаващия безкраен поток от совалки, изпращани от Траун.

Но не за околността, не за властта или дори за Империята мислеше Кбаот, докато стоеше на терасата на замъка и гледаше Пръстеновидното езеро, а за странното проблясване в Силата, което току-що бе усетил.

И преди беше долавял такива проблясъци или поне така си мислеше. Беше му трудно да следва нишките на миналото, които лесно

се губеха в мъглата и забързаността на днешния ден. Дори и от собственото си минало пазеше само отблясъци от спомени, кратки отрязъци като от документални исторически записки. Май си спомняше, че някой веднъж му бе обяснил причините за объркването, но самото обяснение отдавна се бе разтопило сред мрака на миналото.

Но това нямаше никакво значение. Паметта, концентрацията, дори собственото му минало не бяха важни. Той беше способен да извика Силата, когато си поиска, и друго нямаше значение. Докато владееше Силата, никой не можеше да го нарани, нито пък да му вземе онова, което притежаваше.

Само че върховният адмирал Траун вече го беше направил. Нима не беше така?

Кбаот огледа терасата. Да, това не беше неговият дом, градът и светът, които той бе избрал да моделира и да управлява по свой си начин. Това не беше Уейланд — земята, която бе изтръгнал от обърнатия в тъмната страна на Силата джедай, на когото императорът беше възложил да охранява съкровищницата в планината Тантис. Той беше на Джомарк и очакваше някого.

Кбаот поглади дългата си бяла брада и се опита да се съсредоточи. Да, точно така, очакваше Люк Скайуокър. Скайуокър щеше да дойде при него заедно със сестра си и нейните неродени близнаци и той щеше да ги превърне в свои последователи. Върховният адмирал Траун му го беше обещал в замяна на помощта му за Империята.

При тази мисъл той потрепери. Помощта, която върховният адмирал искаше от него, му струваше страшно много. За да изпълни задачите си, трябваше да се съсредоточи докрай, да държи под контрол мислите и чувствата си, и то за доста дълго. На Уейланд не му се налагаше да прави такива неща, след като бе победил императорския Пазител.

Усмихна се. Битката с Пазителя наистина беше величествена. Но когато се опита да си я спомни, подробностите се пръснаха като повдигнати от вятъра сламки. Беше толкова отдавна.

Толкова отдавна, колкото трептенето в Силата.

Кбаот поглади брадата си, пръстите му докоснаха медальона, долепен до кожата на гърдите. Стисна топлия метал в дланта си, опитвайки да се пребори с призраците на миналото, да зърне скритото

в тях. Да, не грешеше. През изминалите три сезона бе долавял три подобни проблясъка в Силата. Явяваха се изневиделица, задържаха се за известно време и изчезваха. Сякаш някой, който се беше научил как да използва Силата, в един момент изненадващо забравяше за всичко.

Кбаот не разбираше произхода и значението на тези изкривявания в Силата, но тъй като не представляваха заплаха за него, не им отдаваше значение.

Усети как в орбита навлезе имперски звезден разрушител и спря високо над облаците, където никой друг на Джомарк не можеше да го види. Щом паднеше нощта, щяха да го отведат някъде, може би в Таанаб, за да помогне в координацията на поредната имперска атака.

Не изгаряше от нетърпение да изпита усилията и болката. Но си заслужаваше, защото заради тях щеше да получи джедаите. Щеше да ги моделира по свой образ и подобие и те щяха да станат негови слуги и последователи до края на живота си.

И тогава дори върховният адмирал Траун щеше да бъде принуден да признае, че Хорус Кбаот е намерил истинското значение на властта.

ГЛАВА 2

— Съжалявам, Люк — разнесе се гласът на Уедж Антил от преподавателя. Думите долитаха накъсани от статичното напрежение. — Опитах всичко, за което се сетих, позовах се на ранга и пълномощията си и дори използвах някои, с които не разполагам. Нищо не стана. Някой от ония некадърници най-горе е издал заповед, че слуисианските отбранителни кораби се ползват с абсолютно предимство в доковете за ремонт. Докато не открием този тип и не го убедим да ни даде специално разрешение, няма да можем да накараме никого да докосне твоя изстребител.

Люк Скайуокър се намръщи, недоволен от четиричасовото размотаване, буца стягаше гърлото му. Бяха изгубени четири скъпоценни часа, крайт на чакането не се виждаше, а в този момент на Корускант се решаваше съдбата на цялата Нова република.

— Успя ли да научиш името на този негодник? — попита джедаят.

— Не — отвърна Уедж. — Всяка следа, която подхващам, изчезваше на три равнища над механиците. Не съм се отказал и продължавам, но знаеш, че сега всичко е толкова объркано...

— Да, нормално след нападение на имперската флота — въздъхна Люк.

Много добре разбираше защо слуисианците бяха степенували така нещата, но нали все пак не бе тръгнал на излет за удоволствие. До Корускант оставаха шест дни полет, а с всеки час закъснение политическите противници на Акбар заздравяваха позициите си.

— Продължавай опитите. Аз ще изляза за малко.

— Добре — отговори пилотът. — Виж, разбирам, че се тревожиш за случилото се на Корускант, но никой не може сам да разреши проблемите там, дори и един джедай.

— Знам — съгласи се неохотно Люк. Хан вече беше на път за столицата на Новата република, а и Лея беше там...

— Просто не мога да стоя спокойно тук, встрани от събитията на Корускант.

— Аз също — Уедж леко снижи глас. — Все пак имаш още една възможност. Не я забравяй.

— Няма — обеща Люк.

Изкушаваше се да приеме предложението на приятеля си, но вече не беше официално в армията на Новата република, а и флотата дежуреше в пълна бойна готовност край корабостроителницата, така че, ако Уедж му отстъпеше изтребителя си, мигновено щеше да се изправи пред военен съд за предоставянето на военен изтребител на цивилно лице. Възможно беше на съветник Борск Фейлия и фракцията му да не им се занимава с някого с толкова нисък ранг, като командир на ескадрила, но пък можеха да решат да дадат урок на поддръжниците на сваления адмирал и Люк не искаше да рискува излишно. Разбира се, Уедж знаеше какво го очаква, дори по-добре от него, и това правеше предложението му още по-щедро.

— Оценявам го — каза Люк, — но освен ако не се случи нещо наистина ужасно, по-добре да изчакам да поправят моя.

— Добре. Как е генерал Калризиан?

— В медицинска камера е, като тази в моя изтребител — сухо отвърна джедаят. — Всички лекари и медицински роботи в болницата са заети с ранените в битката. Изваждането на късчета метал и стъкло от леко пострадал цивилен не ги занимава в момента.

— Едва ли е особено доволен.

— Виждал съм го и в по-добро настроение — призна Люк.

— най-добре да отида да се опитам да накарам лекарите да се заемат с него. А ти подбутни слуйсианската бюрокрация от твоята страна. Ако и двамата натиснем достатъчно, може би ще се срещнем в средата. Уедж цъкна с език:

— Добре. Скоро ще се чуем пак.

След едно последно прещракване връзката прекъсна.

— Късмет — тихо добави Люк, изправи се от обществения терминал и тръгна през централната приемна на Слуис Ван към лекарското отделение.

Ако и другите обществени системи в Слуис Ван бяха пострадали от имперското нападение толкова, колкото линиите за вътрешна връзка, сигурно щеше да минат немалко часове, преди някой да намери

достатъчно свободно време, за да сложи нови компресори на един граждански изтребител.

Но въпреки това нещата не бяха толкова зле, колкото можеше да бъдат. Люк внимателно си проправяше път през забързаните тълпи, които едва ли не тичаха във всички посоки наведнъж. Тук имаше и няколко кораба от Новата република, чиито механици можеха да се окажат по-склонни от слуисианците да поправят изтребителя на един бивш офицер. И ако нещата съвсем се влошеха, щеше да се опита да се свърже с Корускант и да види дали Мон Мотма не може да ускори малко работата им.

Но този вариант си имаше и отрицателна страна — обаждането за помощ щеше да създаде впечатлението за слабост, а едва ли показването на слабост пред съветник Фейлия бе подходящо в този момент. Поне така му се струваше. От друга страна, ако покажеше, че винаги може да разчита на личното внимание на най-високопоставения човек в Новата република, това щеше да изглежда като знак за сила и единство.

Люк недоволно поклати глава. Вероятно способността да разбере и двете страни в спора бе много полезно качество за един джедай, но пък допълнително усложняваше политическите машинации. И това беше още една основателна причина, поради която винаги се беше опитвал да остави политиката на Лея. И сега можеше само да се надява, че тя е достатъчно способна да се справи с предизвикателството.

И болничното отделение бе претърпкано като останалите отсеци в главната станция на Слуис Ван, но тук поне много от хората лежаха мълчаливо на пода или се подпираха на стените, а не се щураха насам-натам. Люк си проправи път през разхвърляните по коридора кресла и носилки и стигна до голяма зала, превърната в чакалня за не толкова спешните случаи. Ландо Калризиан, обзет от очевидно нетърпение и отегчение, бе настанен в далечния ъгъл. С едната си ръка той притискаше към гърдите си сърдечен седатор, а с другата едва държеше електронен бележник и го гледаше.

— Лоши новини? — попита джедаят.

— Като всичко, дето ми се струпа на главата напоследък — отвърна приятелят му и хвърли електронния бележник на празния стол встрани. — Цената на фредиума отново пада на борсата. Ако не се

покачи малко през следващите месеци, ще загубя няколко стотици хиляди долари.

— Ужас — кимна Люк. — Това е основният продукт на Пътуващия град, нали?

— Един от основните — отвърна намръщено Ландо. — Произвеждаме разни неща, така че понижаването на цените на едно от тях да не ни се отрази катастрофално. Проблемът е, че през последните месеци складирахме големи количества, защото очаквах, че цената ще се покачи. А ето че става точно обратното.

Люк успя да потисне усмивката си. Това отново си беше старият Ландо. Макар и да бе станал почтен гражданин и сякаш спазваше законите, не се отказваше от спекулативните си игрички.

— Е, аз ти нося малко добри новини, които могат да ти помогнат да преглътнеш загубата. Тъй като всички кораби, които имперската флота се опита да отмъкне, принадлежат на Новата република, не се налага да минаваме през сложната слуйсианска бюрокрация, за да си прибереш минните къртици. Ще трябва само да подадеш нужната молба до командващия флотата на Новата република и веднага ще си ги получиш.

Лицето на Ландо леко се разведри.

Чудесно, Люк! Нямах представа, какво ми струваше да се сдобия с тях. Сега да се намери такова количество минни къртици, е направо невъзможно. Приятелят му отклони благодарностите:

— Това беше най-малкото, което можех да направя за теб. Сега ще отида до регистратурата, да видя дали не мога да ускоря и лечението ти. Свърши ли с електронния бележник?

— Да, вземи си го. Нещо ново за изстребителя?

— Не — отвърна Люк. — Само повтарят, че ще им трябват още няколко часа, за да...

Джедаят усети внезапната промяна в излъчването на Ландо секунда преди приятелят му да го сграбчи за ръката, и настойчиво го попита:

— Какво става?

Ландо се беше вторачил с празен поглед в нищото, сбърчил чело съсредоточено, и душеше въздуха.

— Откъде идваш? — попита той внезапно.

— Минах през централната приемна и ползвах един от обществените терминали — отвърна Люк. Изведнъж забеляза, че Ландо не души въздуха, а ръкава му. — Защо?

Калризиан пусна ръката му и бавно каза:

— Мирише на тютюн „Карабаба“, не може да се сбърка. Не съм подушвал този аромат от... — Ландо вдигна поглед към младия джедай. Изглеждаше още по-напрегнат. — Това е Нилс Фериер. Друг не може да бъде.

— Кой е Нилс Фериер? — попита Люк и усети, че сърцето му започва да бие по-бързо. Нервността на Ландо беше заразителна.

— Един човек, огромен и доста пълен — отвърна приятелят му. — Тъмна коса, вероятно и брада, въпреки че това може да се промени. Сигурно е пушил дълга тънка цигара. Да, разбира се, че е пушил, по теб се усеща ароматът. Спомняш ли си да си го виждал?

— Почакай малко — Люк затвори очи и се вгълби в себе си с помощта на Силата.

Усилването на спомените от близкото минало бе едно от джедайските умения, на които Йода го бе научил. Картините бавно се движеха назад — лекарското отделение, разговорът с Уедж, търсенето на обществен терминал... Ето! Беше точно както го описа Ландо, разминаха се на не повече от три метра.

— Видях го — каза той на Ландо и запечата образа на непознатия в главата си.

— Къде отиваше?

— Ммм... — Люк отново пусна потока на спомените да потече напред. Непознатият се мотаеше наоколо минута-две и накрая изчезна, когато Люк намери обществения терминал. — Май отмина с още неколцина по шести коридор.

Ландо веднага извика на електронния бележник картата на станцията.

— Шести коридор! По дяволите! — той се изправи и хвърли бележника и седатора на стола. — Трябва да проверим тая работа.

— Коя работа? — попита Люк и забърза, за да настигне приятеля си, който се спусна към вратата, проправяйки си път през множеството чакащи пациенти. — Кой е Нилс Фериер?

— Един от най-добрите крадци на космически кораби в галактиката — извика през рамо Ландо. — А шести коридор води към

ремонтните площадки. по-добре да стигнем там, преди да е успял да завладее някой корелиански боен кораб и да изчезне с него.

Минаха през централната приемна и завиха под арката, на която пишеше „Шести коридор“ с нежните слуйсиански кариоглифи и с порелефните букви на основния език. Люк се изненада, че вездесъщите тълпи тук се стопиха до тънък поток. Изминаха стотина метра по коридора и останаха съвсем сами.

— Нали каза, че тук е една от ремонтните площадки? — попита той и се присегна с джедайските си сетива.

Светлините и съоръженията в помещенията и работилниците около тях, изглежда, работеха нормално и той засече няколко дроида, които се мотаеха, заети със задълженията си. Но иначе мястото изглеждаше абсолютно пусто.

— Да, така е — отвърна мрачно Ландо. — Картата показва, че се използват и пети. и трети коридор, но натоварването е достатъчно, за да се запълни и този. Случайно да имаш излишен бластер?

Люк поклати глава:

— Вече не нося бластери. Мислиш ли, че трябва да се обадим на службата за охрана?

— Не, защото няма да разберем какво е замислил Фериер. Сигурно вече е поставил под наблюдение компютъра на станцията и всички линии за връзка. Ако се обадим на охраната, той просто ще изчезне и ще се покрие някъде — Ландо надзърна през отворената врата в един от кабинетите, край които минаха, и продължи: — Това е работа на Фериер, един от любимите му номера е да намери задачи за всички и така да освободи от хора нужното му място...

— Чакай! — прекъсна го Люк, доловил нещо с крайчеца на съзнанието си. — Май ги усещам. Шест души и два хуманоида, най-близкият е на около двеста метра от тук, точно отпред.

— Какви са другите?

— Не знам. Досега на съм се сблъсквал с такива създания.

— Добре, наблюдавай ги внимателно. Пришълците в бандата на Фериер са наети обикновено заради мускулите им.

— по-добре остана тук — предложи Люк и извади лазерния меч от колана. — Не знам доколко ще мога да те защитя, ако решат да се бият.

— Ще рискувам — отвърна Ландо. — Фериер ме познава, може би ще успея да го убедя да избегнем стълкновението. Освен това ми хрумна нещо и искам да го изпробвам.

Когато стигнаха на около дваисет метра от първия човек, Люк долови промяна в излъчването му.

— Забелязаха ни — прошепна той и стисна лазерния меч.

— Искаш ли да се опиташ да поговориш с тях?

— Не знам — отвърна Ландо и източи врат да погледне нататък в коридора, който изглеждаше абсолютно празен.

— Може би ще трябва да се приближим още малко...

Лекото движение на една от вратите и краткото трепване в Силата ги предупредиха навреме.

— Залегни! — извика Люк и извади лазерния меч.

Острието изскочи с леко съскане и сякаш движено от само себе си, пресрещна изстрелите от бластер.

— Мини зад мен! — заповяда джедаят.

Към тях летеше втори заряд. Водена от Силата, ръката му наклони лазерния меч и острието пресрещна изстрела. От меча отскочи и трети изстрел, последван почти мигновено от четвърти. От една врата в дъното на коридора се присъедини втори бластер.

Люк не мръдна от мястото си, Силата течеше през него и направляваше ръката му, като предизвикваше странен ефект — той виждаше ясно единствено пътя на атаката, а останалото бе като обвито в мъгла. Едва забележимо усещаше приведения зад него Ландо, а хората на Фериер бяха дори още по-неясни. Стисна здраво зъби, остави на Силата да контролира действията му и внимателно огледа коридора за нова заплаха.

Погледът му попадна на странна сянка, която се отдръпна от стената и бавно започна да се приближава към тях.

В първия момент не можа да повярва на очите си. В сянката не се долавяше никаква структура или обособена част, абсолютно нищо освен неясната преливаща се форма и почти пълната чернота. И въпреки това сянката беше реална и приближаваше към него.

— Ландо — надвика той изстрелите от бластерите. — Погледни на пет метра пред нас, четирийсет градуса вляво! Имаш ли представа, какво е това?

Чу рязко вдишване зад себе си.

— Не съм виждал такова нещо. Предлагам да отстъпим.

Люк с усилие насочи цялото си внимание към приближаващата сянка, като остави съвсем малка част от съзнанието си да се грижи за отклоняване на изстрелите. В сянката наистина имаше някой или по-скоро нещо — едно от извънземните същества, които бе доловил порано. Значи то беше от групата на Фериер...

— Стой до мен — обърна се той към Ландо.

Това, което беше намислил, обещавахе да е опасно, по ако се обърнеха и избягаха, нямаше да постигнат нищо.

Тръгна бавно напред, опитвайки се да запази равновесие, без да спре да размахва лазерния меч, и се насочи право към сянката.

Създанието спря, очевидно беше безкрайно изненадано, че набелязаната му жертва настъпва към него, вместо да бяга. Люк се възползва от моментното колебание и продължи да се движи към лявата стена на коридора. Първият бластер замлъкна, защото изстрелите му започнаха да летят в опасна близост до движещата се сянка, която последва джедая. Създанието леко се завъртя, сякаш се обръщаше да погледне през рамо назад. Люк изви още по-наляво, постепенно изстрелите на втория бластер взеха да се насочват към сянката и след няколко секунди и той неохотно замлъкна.

— Чудесно! — одобрително прошепна в ухото му Ландо. — Позволи ми сега и аз да изляза на сцената — отстъпи крачка назад и извика: — Фериер? Аз съм Ландо Калризиан. Слушай, ако искаш приятелчето ти да остане цяло-целеничко, по-добре си го прибери. Този пред мен е рицарят джедай Люк Скайуокър, дето видя сметката на Дарт Вейдър.

Разбира се, това не беше съвсем вярно, но бе доста близо до истината. Люк наистина бе победил Вейдър в последния им дуел с лазерни мечове, макар да не го бе убил накрая.

Скритите в дъното на коридора мъже схванаха намека. Люк долови връхлетелите ги съмнения и искрения страх и щом вдигна малко по-високо лазерния меч, сянката замря на място.

— Как, каза, ти е името? — извика някой.

— Ландо Калризиан. Нали не си забравил онази оплескана работа във Фретис преди десет години?

— А, сетих се — каза мрачно гласът. — Какво искаш?

— Предлагам ти сделка — отвърна Калризиан. — Излез да си поприказваме.

Последва момент на колебание, но след това огромният мъж от спомените на Люк излезе иззад някакви щайги, нахвърляни в дъното на коридора. Между устните му димеше цигара.

— Всички — настоя Ландо. — Хайде, Фериер, измъкни ги от там. Нали не смяташ, че можеш да ги скриеш от един джедай?

Фериер изгледа набързо Люк и изсумтя:

— Тия джедайски умения винаги са ми се стрували силно преувеличени.

Но въпреки това тръгна напред, устните му помръднаха и макар да не се чу звук, от прикритието един по един се измъкнаха петима мъже и едно високо слабо създание със зелени люспи, приличащо на огромно насекомо.

— Така е по-добре — каза одобрително Ландо и излезе иззад Люк. — Верпианец, а? — махна той към насекомоподобното същество. — Не може да се отрече, Фериер, адски си бърз. Не са изтекли и трийсет часа от нападението на имперската флота, и вече успя да цъфнеш тук, на всичкото отгоре с верпианец. Люк, ти чувал ли си за верпианците?

Скайуокър кимна. Външният вид на създанието не му беше познат, но знаеше името.

— Разправят, че били най-добрите майстори в поправянето и пускането в действие на високотехнологични устройства.

— И с пълно основание — потвърди Ландо. — Разправяше се, че те помогнали на адмирал Акбар да построи космическия бомбардировач. Да не си се преквалифицирал в краденето на повредени кораби, Фериер? Или си водиш верпианеца само за всеки случай?

— Каза нещо за сделка — студено каза Фериер. — Давай по същество.

— Първо искам да разбера дали участвахте в нападението над Слуис Ван от самото начало — отвърна Ландо със същия тон. — Ако работите за Империята, не може да има никакво споразумение между нас.

Един от бандитите си пое дълбоко дъх, което беше очевиден знак за намеренията му. Люк леко завъртя лазерния си меч към него като

предупреждение и мимолетното, решение за геройска саможертва начаса се изпари. Фериер изгледа свирено мъжа и отново се обърна към Ландо.

— Империята ни изпрати предложение за кораби — започна той неохотно. — по-точно за бойни кораби. Плащат двайсет процента за всеки съд над двайсет тона, годен за бой.

Люк и Ландо се спогледаха.

— Странно искане — коментира Ландо. — Корабостроителниците си ли са загубили или какво?

— Не ми казаха нищо, а и не попитах — отвърна кисело крадецът. — Аз съм търговец, доставям на клиентите си каквото искат от мен. А ти защо си тук: да сключим сделка или само да си поговорим?

— Да сключим сделка — увери го Ландо. — Знаеш ли, Фериер, струва ми се, че си попаднал в много трудно положение, без печеливш изход. Заловихме те на местопрестъплението при опит да откраднеш боен кораб на Новата република. Освен това сме абсолютни сигурни, че Люк ще успее да се справи с всички вас без проблеми. Трябва само да извикаме охраната и цялата ви банда ще замине на почивка в някоя наказателна колония за следващите няколко години.

Сянката, която досега стоеше мирно, направи стъпка напред.

— Джедаят може и да оцелее — отвърна заплашително Фериер, — но не и ти.

— Може и да си прав — спокойно отвърна Ландо. — Но съм сигурен, че това не е ситуация, в която би искал да се намира почтен търговец като теб. Така че чуй какво ти предлагам: вие ще си заминете тихомълком, а ние ще изчакаме да напуснете системата на Слуис Ван, преди да предупредим властите.

— Каква щедрост! — подигравателно каза Фериер. — И какво искате срещу тази услуга? Дял от плячката? Или само една торба пари?

Ландо поклати глава:

— Не ти ща парите. Искам да се махнете от тук.

— Не обичам да ме заплашват.

— Тогава го приеми като приятелско предупреждение заради миналите ни съвместни операции — отговори твърдо Калризиан. — Но се отнеси към него напълно сериозно.

За известно време единственият шум в коридора беше лекото далечно бръмчене на някакви машини. Люк бе заел бойна стойка и се опитваше да разгадае обърканите чувства в главата на Фериер.

— Сделката, която ни предлагаш, ще ни струва много пари — каза най-накрая крадецът и прехвърли фасата в другото ъгълче на устата си.

— Разбирам те — призна Ландо. — Можеш и да не ми вярваш, но наистина съжалявам. В момента обаче Новата република не може да си позволи да изгуби дори един боен кораб. А пък вие си опитайте късмета в системата Аморис. Преди няколко седмици чух, че там са си установили базата пиратите от Кавриу, а те винаги се нуждаят от опитни хора по поддръжката на корабите — той погледна многозначително към сянката и добави: — И от допълнителна работна сила.

Фериер проследи погледа му и каза:

— А, моят дух ти хареса.

— Дух ли? — възкликна Люк.

— Самите те се наричат деволи — отвърна Фериер, — но според мен повече им отива дух. Телата им поглъщат всичката видима светлина. Вероятно е резултат от някакъв непонятен инстинкт за оцеляване — той погледна към Люк.

— А ти какво ще кажеш за сделката, джедай? Нали вие сте носители на справедливостта и реда?

Скайуокър очакваше подобен въпрос и веднага отговори:

— Не сте откраднали нищо тук, нали? Не сте направили нещо незаконно освен проникването в компютъра на станцията?

Фериер нервно облиза устни:

— Стреляхме по два робота, които си пъхаха носа, където не им е работа — каза подигравателно той. — Това брой ли се?

— Е, ако не сте ги наранили, не — отвърна спокойно Люк.

— Мен ако питате, свободни сте да си ходите.

— Колко мило! — изръмжа крадецът. — Това ли е всичко?

— Да — кимна Ландо. — Само трябва ла ми дадеш кода, с който си проникнал в компютъра.

Фериер го изглежда втренчено и махна към верпианеца, застанал зад него. Високото зелено създание мълчаливо пристъпи напред и подаде на Ландо два чипа. Калризиан ги пое и каза:

— Благодаря. Добре, ще ви дам един час, за да се качите на кораба и да изчезнете от системата. След това ще съобщя на охраната за станалото. Приятно пътуване.

— Такова и ще бъде — изръмжа Фериер. — Радвам се, че се видяхме отново, Калризиан. Следващия път е мой ред да ти направя услуга.

— Опитай си късмета в Аморис — посъветва го Ландо.

— Бас държа, че пиратите разполагат с поне два стари сиенарски патрулни кораба, от които можете лесно да ги отървете.

Фериер не отговори. Групата отмина мълчаливо покрай Люк и Ландо по празния коридор към централната приемна.

— Сигурен ли си, че това за Аморис беше добра идея?

— прошепна Люк, докато ги изпращаше с поглед. — Имперската флота ще получи един-два патрулни кораба повече от очакваното.

— Да не би да предпочиташ да задигнат някой от калмарианските кръстосвачи? — отвърна Ландо. — На Фериер не му е трудно да го направи — той поклати глава: — Чудя се какво става в Империята. Няма никакъв смисъл да плащаш такива суми за използвани кораби, когато имаш достатъчно възможност да си построиш нови.

— Може би имат някакви проблеми — предположи Люк, прибра лазерния меч и го закачи на колана си. — Или са изгубили някой от звездните си разрушители и сега търсят къде да настанят екипажа.

— Може и да си прав — призна Ландо замислено. — Но все пак не мога да си представя катастрофа, след която корабът няма да може да бъде поправен, а екипажът да е останал жив. Е, нищо не ни пречи да проверим, когато се върнем в Корускант. Нека да оставим на ония смотаняци от разузнаването да се опитат да разберат.

— Освен ако не са изцяло погълнати от играта на политици — отвърна Люк. Ако групата около съветник Фейлия сложи ръка и на военното разузнаване... Поклати глава, за да отхвърли тази мисъл. Нямаше полза да се тревожи за събитията на Корускант. — А какво ще правим сега? Ще дадем на Фериер обещания час и след това ще върнем кода за достъп на слуисианците?

— О, разбира се, че ще дадем един час на Фериер — каза Ландо, загледан в посоката, където се беше отдалечила групата. — Но с кодовете за достъп нещата стоят по-другояче. Като идвахме насам, ми

хрумна, че ако той ги е използвал, за да отдалечи работниците от този район, не би трябвало да има проблем с тяхна помощ да поставим твоя изтребител на първо място в списъка на чакащите за поправка кораби.

— Аха — кимна Люк. Знаеше, че това не е най-правилната крайна законна постъпка за един джедай, но при конкретните обстоятелства със спешната нужда да се прибегне на Корускант нарушаването на едно или друго правило вероятно беше оправдано. — Кога започваме?

— Веднага — отвърна Ландо и Скайуокър не се сдържа и се усмихна на облекчението в гласа и чувствата на приятеля си. Явно се бе страхувал, че джедаят може да повдигне някакви етични възражения срещу предложението. — Ако имаме късмет, ще приключим с ремонта и ти ще бъдеш готов за полет, преди да трябва да дам кодовете за достъп на слуисианците. Хайде, да вървим да намерим някакъв терминал.

ГЛАВА 3

— Молбата ви за кацане е приета, „Хилядолетен сокол“ — прозвуча от предавателя гласът на диспечера на въздушния контрол от императорския дворец. — Насочете се към осма площадка. Съветник Органа Соло ще ви посрещне.

— Благодаря, въздушен контрол — отвърна Хан Соло, внимателно насочи кораба към императорския град и изгледа с отвращение тъмната облачна покривка, надвиснала навред като заплаха.

Никога не бе обръщал особено внимание на поличбите, но тези тъмни облаци никак не му повишиха настроението. А като се е сетил за лошото настроение, най-добре бе да свърши още една работа. Пресегна се и включи предавателя:

— Пригответи се за приземяване. Почти стигнахме.

— Благодаря, капитан Соло — отговори предпазливо скованият глас на Трипио.

Беше дори по-скован от обикновено. Дроидът сигурно още ближеше рани от нараненото си его или каквото там имаха дроидите вместо его. Капитан Соло прекъсна връзката и ядосано стисна устни. Никога не бе обичал дроидите. От време на време ги използваше, но само когато се налагаше. Трипио беше по-добър от повечето, които бе познавал, но всъщност Хан никога не бе прекарвал шест дни в космоса с друг дроид.

Лея харесваше Трипио и искаше двамата да се сработят. Първия ден, след като напуснаха Слуис Ван, позволи на Трипио да заеме мястото на втория пилот и стоически понасяше пискливия му глас, като смело се опитваше да поддържа някакво подобие на истински разговор. На втория ден остави Трипио да говори през повечето време, а той си намери работа в шахтите за поддръжка, където нямаше място за двама. Дроидът продължи да му говори с обичайната си жизненост от отвора на шахтата. Следобеда на третия ден Хан забрани на дроида да се появява в негово присъствие.

Лея нямаше да остане очарована. Е, още по-малко щеше да е доволна, ако се бе поддад на изкушението да превърне дроида в комплект помощни амортизатори.

„Сокол“ се гмурна под облачната пелена и пред тях се откри ужасното място, където се намираше старият дворец на императора. Хан се спусна, увери се, че осма площадка е свободна, и приземи кораба. Лея сигурно го беше чакала в прохода към площадката, защото, когато спусна стълбичката на „Сокол“, тя вече беше до кораба.

— Хан! — извика тя с доловимо напрежение в гласа. — Благодаря на Силата, че се върна.

— Здравей, скъпа — отвърна той и я прегърна, като внимаваеше много да не притиска издутия ѝ корем. — Аз също се радвам да те видя.

Лея се долепи до него за миг и после внимателно се отдръпна:

— Да побързае.

Чубака ги чакаше в прохода, на рамото му висеше готов за стрелба лък.

— Здравсти, Чуй — кимна Хан, а уукито му отвърна с гърлено ръмжене. — Благодаря ти, че се грижи за Лея.

Приятелят му отвърна нещо неясно. Соло го изгледа изненадано, но реши, че сега не е моментът да го разпитва за престоя им на Кашиуук, и се обърна към Лея:

— Какво пропуснах?

— Нищо особено — отговори тя и тръгна по коридора към стълбата за двореца. — Фейлия явно реши да поуспокои топката след първоначалната бурна вълна на обвинения. Предума съвета да му възложат грижата за вътрешната сигурност, ръководена досега от Акбар, но се държи по-скоро като временно изпълняващ длъжността, а не като шеф. Освен това навсякъде разправя, че щяло да му бъде възложено върховното командване, но нищо не е направил.

— Не иска да плаши — предположи Хан. — Обвиняването на човек като Акбар в измяна е прекалено голям залък и на хората им е нужно време, за да го преглътнат. Ако прекали със солта, може и да го изплюят.

— И аз така виждам нещата — съгласи се Лея. — Значи ще имаме малко време, за да се опитаме да разберем какво се крие зад тази история с банковата сметка.

— Да, какво е станало всъщност? Ти ми каза само, че при обичайна банкова проверка са открили огромна сума пари в една от сметките на Акбар.

— Оказа се, че всъщност не е било обичайна проверка — отвърна съпругата му. — Сутринта, когато са нападнали Слуис Ван, тук на Корускант някой е проникнал в централната клирингова банка. Пострадали са няколко едри вложители. Следователите проверили всички обслужвани от банката сметки и открили, че същата сутрин по сметката на Акбар е постъпила огромна сума от централната банка на Паланхи. Нали знаеш за Паланхи?

— Всеки знае за Паланхи — отвърна кисело Хан. — Малка планета на оживен търговски кръстопът, чиито жители са с прекалено голямо самочувствие и много се големеят.

— Освен това твърдо вярват, че успеят ли достатъчно дълго да запазят неутралитет, ще спечелят и от двете страни във войната — добави Лея. — Както и да е, централната им банка твърди, че парите не идват от Паланхи, а само са минали оттам. Досега нашите хора не успяват да установят произхода им.

Соло кимна:

— Обзалагам се, че Фейлия има нещо наум по този въпрос.

— Не само той — въздъхна Лея. — Просто той пръв го изрече на глас.

За да натрупа няколко точки на гърба на Акбар! — изръмжа Хан. — А къде е адмиралът? В стария затвор? Съпругата му поклати глава:

— Нещо като лек домашен арест, докато следователите приключат с разследването. По това също личи, че Фейлия не иска да буни духовете повече, отколкото е необходимо.

— Или че добре съзнава, че от тази история не може да излезе кой знае какво — възрази Хан. — Разполага ли срещу Акбар с нещо друго освен с тази банкова сметка?

Лея се усмихна изморено:

— Само с разгрома при Слуис Ван. Нали тъкмо Акбар изпрати бойните кораби там.

— Така е — призна Хан, като се опитваше да си спомни старите правила на Бунтовническия съюз за арестуваните военни.

Ако не се лъжеше, офицер под домашен арест можеше да приема посетители, като те преминат през няколко бюрократични проверки.

Но може и да грешеше. Накараха го да зубри всички тези глупости, когато им позволи да му присъдят офицерско звание след битката при Иовин. Но никога не бе вземал насериозно правилата.

— Колко съветници са на страната на Фейлия?

— Твърдите му привърженици не са много. Но онези, които са склонни да го подкрепят... Е, ще прецениш сам след няколко минути.

Хан премига изненадано. Беше се замислил за бъркотията и не внимаваше къде го води Лея. Сепна се, когато изведнъж осъзна, че крачат по парадния коридор между заседателното помещение на съвета и далеч по-голямата зала на общото събрание.

— Чакай малко! — възрази той. — Веднага ли?

— Съжалявам, Хан — въздъхна тя. — Мон Мотма настоя. Ти си първият пристигнал, който е бил на Слуис Ван по време на нападението, и искат да ти зададат хиляди въпроси.

Той плъзна поглед по коридора, по високия купол на тавана, изящната дърворезба и шлифования кристал на прозорците, редиците зелено-лилави фиданки, подредени от двете страни. Говореше се, че лично императорът бил решил как да изглежда парадният коридор, което може би обясняваше защо Хан никога не бе харесвал това място.

— Знаех си, че трябва първо да изкарам навън Трипио — изръмжа той.

Лея го хвана за ръката:

— Хайде, войнико. Поеми си дълбоко дъх и се заеми със задачата си. Чуй, най-добре ще е да ни изчакаш тук.

Обичайната подредба на залата на съвета беше уголемен вариант на по-малкото помещение на вътрешния съвет — по средата кръгла маса за съветниците, а покрай стените столове за помощниците и секретарите. За негова изненада днес тя беше подредена като огромната зала на Общото събрание. Креслата бяха подредени в прави редички, всеки съветник бе заобиколен от помощниците си. В предната част, на най-високото равнище, като учителка в класна стая зад бюро седеше Мон Мотма.

— На кого му е хрумнало това разположение? — прошепна Хан, когато двамата с Лея тръгнаха по страничната пътека към стола до бюрото на Мон Мотма, явно отреден за свидетелите.

— Мон Мотма се разпореди — отвърна тя. — Обаче съм готова да се обзаложа, че идеята е на Фейлия.

Хан се намръщи. Според него Фейлия всячески би се стремил да избегне подчертаването на водещата роля на Мон Мотма в съвета.

— Нещо не ми е ясно.

Лея кимна към бюрото:

— Като съсредоточава цялото внимание върху Мон Мотма, той успокоява страховете, че се опитва да заеме мястото ѝ. В същото време с подреждането на съветниците в групички с помощниците им ги изолира един от друг.

— Ясно — кимна Хан. — Голям хитрец, а?

— Вярно — отвърна Лея. — Ще изстиска от нападението над Слуис Ван всичко, което може. Така че бъди внимателен.

Излязоха отпред и се разделиха, Лея седна до помощничката си Уинтър на първия ред, а Хан продължи към Мон Мотма и свидетелското място.

— Да се закълна ли? — рязко попита той.

Мон Мотма поклати глава:

— Не е необходимо, капитан Соло — любезно отвърна тя, макар в гласа ѝ да се усещаше скрито напрежение. — Седнете, моля. Съветниците желаят да ви зададат няколко въпроса за последните събития в корабостроителниците на Слуис Ван.

Хан се настани в креслото. Фейлия и останалите ботанци бяха в една група на първата редица, близо до Лея. Не се виждаха празни кресла, които да свидетелстват за отсъствието на адмирал Акбар — поне в първите редове, където би трябвало да седи той. Съветниците, подредени в залата според ранга им, явно се бяха сместили колкото може по-напред. Соло откри в това още една причина Фейлия да настоява за разместването — на обичайната кръгла маса мястото на Акбар щеше да остане празно.

— Преди всичко, капитан Соло — започна Мон Мотма, — опишете, моля, последователно и подробно вашата роля при нападението над Слуис Ван, какво се случи, когато пристигнахте там?

— Пристигнахме в Слуис Ван точно когато започна нападението — започна Хан. — Движихме се малко пред имперските звездни разрушители. Уловихме съобщение от Уедж — Уедж Антил, командир на Червения ескадрон, — че в областта на корабостроителницата има имперски изстребители...

— Извинете — прекъсна го спокойно Фейлия, — кой беше във вашия кораб?

Хан впи поглед в ботанеца, във виолетовите очи, меката кремава козина и спокойното невъзмутимо изражение, и отговори:

— Екипажът ми се състоеше от Люк Скайуокър и Ландо Калризиан — Фейлия не можеше да не знае, това беше просто евтин номер, за да го изкара от равновесие. — А, и от два дроида. Интересуват ли ви серийните им номера?

Лек шум, не точно смях се разнесе из залата и Хан получи незначителното удовлетворение да види как козината на ботанеца се поразмърдва.

— Не, благодаря — отвърна Фейлия.

— Червеният ескадрон беше влязъл в схватка с ято от четирийсестина имперски изстребителя и петдесет откраднати минни къртици, които по някакъв начин бяха успели да вкарат в корабостроителниците — продължи Хан. — Помогнахме малко на Уедж да се справи с изстребителите и открихме, че имперската флота използва минни къртици, за да отмъкне бойните кораби, които по време на атаката се използваха като товарни. Успяхме да ги спрем. Това е.

— Твърде скромни сте, капитан Соло — отново се обади Фейлия. — Според получените до този момент доклади двамата с Калризиан сами сте объркали планове на Империята.

Хан се стегна. Стигнаха до главния въпрос. Двамата с Ландо наистина бяха спрели имперската флота, само че за това бяха унищожили командните отсеци на над четирийсет бойни кораба.

— Съжалявам за повредените кораби — отвърна той и погледна ботанеца право в очите. — Нима предпочитате Империята да ги беше взела незасегнати?

Козината на Фейлия леко се разлюля.

— Нищо подобно, капитан Соло. Изобщо не поставям под въпрос начина, по който сте предотвратили опита на имперската флота да открадне корабите, независимо колко скъпо може да ни струват вашите действия. Направили сте възможното. При конкретните обстоятелства успехът ви е направо невероятен.

Хан се смръщи, чувстваше се донякъде изкаран от равновесие. Очакваше Фейлия да стовари върху него вината за цялата операция в

Слуис Ван. За пръв път ботанецът го изненадваше с неочакван ход.

— Благодаря ви, съветник — измърмори той, без да има какво друго да каже.

— Кое то не значи, че опитът на Империята, който замалко не се увенча с успех, е маловажен — продължи Фейлия. Козината му се разлюля отново и той внимателно огледа залата. — Напротив. В най-добрия случай става дума за сериозни грешки в преценката на част от нашето военно командване. А в най-лошия... за измяна.

Хан сви устни. Ето каква била работата. Фейлия изобщо не беше променил намеренията си, просто бе решил да не пропуска златната възможност заради маловажен пилот, като Соло, да нападне Акбар.

— С цялото ми уважение, съветник — побърза да каже той, — случилото се в Слуис Ван не е грешка на адмирал Акбар. Операцията...

— Извинете ме, капитан Соло — прекъсна го Фейлия. — С цялото ми уважение към вас позволете да ви напомня, че единствената причина бойните кораби да се намират в корабостроителницата с недостатъчно екипажи и съвсем уязвими при нападение е заповедта на адмирал Акбар.

— Не може да се говори за измяна — настоя Хан. — Вече знаем, че Империята е проникнала в системите за свързка...

— А кой е виновен за провала на службите за сигурност? — извика Фейлия. — Вината отново е на адмирала.

— Тогава вие намерете откъде изтича информация — изстреля в отговор Хан. С крайчеца на очите си забеляза, че Лея усилено клати глава, но бе твърде ядосан, за да спазва почтителния тон към съветника. — И много ми се иска да видя как вие ще се изправите срещу върховен адмирал на Империята.

Тихият шум от разговори в залата внезапно стихна.

— Какво искате да кажете? — попита Мон Мотма.

Хан изруга наум. Нямаше намерение да споделя новината, преди да провери данните в архивите на двореца. Но вече беше твърде късно за отстъпление.

— Начело на имперската флота е застанал върховен адмирал — измърмори той. — Видях го с очите си.

В помещението се възцари тежка тишина. Мон Мотма първа се съвзе.

— Не е възможно — прошепна тя. Май много ѝ се искаше да повярва в думите си, без да е убедена в тях. — Ние се справихме с всички върховни адмирали.

— Видях го с очите си — повтори Хан.

— Опишете го — обади се Фейлия. — Как изглежда?

— Не е човек — започна Соло. — Поне не изцяло. Структурата му е почти хуманоидна, но кожата му е светлосиня, косата — синьо-черна, а очите — блестящо червени. Не съм срещал досега такава раса.

— Но ние много добре знаем, че императорът не обичаше нехуманоиди — напомни Мон Мотма.

Хан погледна към Лея. С изпънато като каменна маска лице тя гледаше към него, сякаш не го виждаше, и в очите ѝ се четеше безмълвен ужас. Тя поне осъзнаваше за какво става въпрос.

— Носеше бяла униформа — продължи Хан. — Няма друг офицерски чин с бяла униформа. А и човекът, с когото бях, го наричаше върховен адмирал.

— Очевидно става въпрос за самоволно провъзгласяване — обади се рязко Фейлия. — Някой обикновен адмирал или оцелял мофианец се опитва да събере около себе си останките на Империята. Както и да е, това е извън нашата тема.

— Извън темата!? — възкликна Хан. — Вижте, съветник, ако около нас наистина спокойно се разхожда върховен адмирал...

— Ако е така — твърдо го прекъсна Мон Мотма, — скоро ще го разберем със сигурност. Няма никакъв смисъл да обсъждаме въпроса, преди да сме събрали достатъчно информация. Комисията ще проучи възможността да е останал жив някой върховен адмирал. Докато тя не приключи работата си, ще продължим разследването на обстоятелствата около нападението над Слуис Ван — тя погледна към Хан, после се обърна и кимна на Лея. — Съветник Органа Соло, можете да зададете въпросите си.

Адмирал Акбар наклони едрата си синкава глава, огромните му кръгли очи се завъртяха лудо в орбитите в изражение, което Лея не си спомняше да е виждала. Може би изненада? Или уплаха?

— Върховен адмирал... — каза най-накрая Акбар, гласът му звучеше по-сковано от обичайното. — Върховен адмирал на Империята. Това обяснява страшно много неща.

— Не сме сигурни, че е истински върховен адмирал — предупреди Лея и хвърли поглед към безизразното лице на съпруга си. Очевидно Хан не хранеше никакви съмнения по този въпрос. Както и тя. — Мон Мотма възложи на следствената комисия да проучи нещата.

— Нищо няма да открият — поклати глава Акбар. Жестът беше типично човешки. Когато беше сред хора, адмиралът се опитваше да се държи като тях. Значи бе възвърнал равновесието си. — Веднага щом превзехме Корускант, лично прегледах имперските архиви. В тях имаше само списък с имената на върховните адмирали и длъжностите им.

— Може би са изтрили останалото, преди да избягат — изръмжа Хан.

— Или по-скоро изобщо не е имало никакви подробности — предположи Лея. — Спомни си, че те не само бяха най-добрите и високоинтелигентни военни, които императорът можеше да намери, но и играеха важна роля в плана му да постави под пряк контрол целия военен апарат на Империята.

— За това бе създаден и проектът „Студена звезда“ — добави Акбар. — Съгласен съм, съветник. Докато върховните адмирали не бъдат включени военно и политически, няма никакъв смисъл да се публикуват подробности за тях. А се сещам за доста причини да скрият информацията.

— Значи — намеси се Хан — стигаме до задънена улица.

— Така изглежда — съгласи се адмиралът. — Ще трябва да разчитаме единствено на източниците, с които разполагаме в момента.

Лея погледна към Хан:

— Спомена, че когато си видял върховния адмирал, с теб е имало и друг човек, но не ни каза името му.

— Няма и да го кажа — кимна съпругът ѝ. — Поне засега. Тя намръщено изглежда непроницаемото му като на опитен картоиграч лице, опитвайки се с все още неразвитите си джедайски умения да проумее причините за решението му и да усети чувствата му. Не успя. Ех, да имах достатъчно време за упражнения, помисли си унило. Но ако и до този момент работата в съвета отнемаше цялото ѝ време, сега идеше да има още повече нужда от нея.

— Мон Мотма ще иска да го узнае — предупреди го Лея.

— Може и да го кажа накрая — отвърна той. — Дотогава това ще е нашата малка тайна.

— Ще го използваш като средство за оказване на натиск?

— Човек никога не знае от какво ще се нуждае занапред — по лицето на Хан премина сянка. — Тъй или иначе, името му с нищо няма да помогне на съвета. Групата му трябва да се е скрила някъде, освен ако Империята вече не я е заловила.

— И не знаеш как да стигнеш до нея? — попита Лея. Съпругът ѝ сви рамене:

— Обещах да освободя един техен кораб. Може да опитам така да се свържа с тях.

— Направете всичко възможно — заповяда Акбар. — Казахте, че братът на съветник Органа Соло е бил с вас на Слуис Ван?

— Да, сър — кимна Хан. — Хипердвигателите му имаха нужда от малък ремонт, но би трябвало да пристигне два- три часа след мен — обърна се той към Лея. — А, и ще трябва да върнем кораба на Ландо на Слуис Ван.

Акбар изсумтя, което бе калмарианският еквивалент на ръмжене.

— Ще са ни нужни показанията и на двамата — каза той.

— Както на командира на Червения ескадрон Антил. Изключително важно е да разберем как имперската флота е успяла да прекара такава огромна бойна сила през толкова много радари.

Лея погледна към Хан.

— В предварителния си доклад Уедж твърди, че изстребителите и минните къртици са изскочили от един товарен кораб с празни според радара хангари.

Очните ябълки на Акбар се завъртяха в гнездата:

— Празни?! Значи не е проличало да има смущения или проблеми в системата както при повредени или заглушавани радари?

— Според Уедж корабът е бил празен — потвърди Хан.

— Той би трябвало да знае разликата между нормално работещ и заглушаван радар.

— Празен... — Акбар сякаш потъна в креслото си. — Това може да означава само че Империята най-сетне е успяла да пусне в действие прикриващите полета.

— Май така ще излезе — съгласи се мрачно Лея. — Сякаш единственото хубаво е, че явно не са успели да ги усъвършенстват,

защото иначе щяха да са ги монтирали на всичките си кораби и с тях напълно щяха да разрушат Слуис Ван.

— Не — поклати масивната си глава Акбар. — Поне засега няма защо да се тревожим за това. Използването на прикриващо поле носи повече рискове, отколкото би била евентуалната полза. Един оборудван с прикриващо поле боен кораб би бил толкова сляп, колкото и противникът му. Още по-лошо, ако двигателите са включени — врагът би могъл да го открие, проследявайки излъчванията му.

— Вярно — кимна Лея. — Не се бях замислила.

— От години се носеха слухове, че императорът се опитва да изобрети прикриващо поле — продължи Акбар. — Така че аз отделих доста време, за да обмисля евентуалните последствия — адмиралът се покашля и продължи: — Но слабостите на прикриващите полета са малко успокоение. Въпреки всичките им недостатъци в ръцете на един върховен адмирал те си остават опасно оръжие. И той може да намери начин да го използва срещу нас.

— Вече го стори — промърмори Хан.

— Да — въртящите се очи на Акбар се заковаха върху лицето на Лея. — Трябва да ме освободите от това нелепо обвинение, съветник. Колкото може по-бързо. Въпреки амбициите и самоувереността му съветник Фейлия не притежава тактическите умения, нужни срещу заплахата от такава величина.

— Ще ви освободим, адмирале — обеща твърдо Лея. Искаше ѝ се да се чувства така уверена, както звучеше гласът ѝ. — И в момента работим по този въпрос.

Чу се нерешително почукване и вратата зад нея се отвори.

— Извинете — обади се с механичен глас нисък робот. — Времето за посещения изтече.

— Благодаря — отвърна Лея с едва потиснат гняв и се изправи.

Страшно ѝ се искаше да остане още известно време при Акбар, да поговорят за новата заплахата от страна на Империята и да обсъдят юридическите ходове, които биха могли да използват за неговата защита. Но безполезно бе да спори с робота, най-много той да ѝ ограничи времето за посещения. Роботите пазачи разполагаха с такива правомощия, а този тип — 2RD, бе известен с докачливостта си.

— Ще дойда пак, адмирале — каза тя на Акбар. — Днес следобед или утре.

— Довиждане, съветник — адмиралът се поколеба и добави: — Довиждане, капитан Соло. Благодаря, че дойдохте.

— Довиждане, адмирале — отвърна Хан.

Излязоха от стаята и тръгнаха по широкия коридор, а роботът пазач се настани пред вратата.

— Сигурно му е струвало много — подхвърли Хан.

— Кое?

— Дето ми благодари за идването.

Тя го погледна изненадано, но видя, че лицето му е напълно сериозно.

— Стига, Хан. Само защото се оттегли от поста си...

— За него съм съвсем малко по-високо от пълен предател — прекъсна я съпругът й.

В главата на Лея проблесна очевидният отговор на думите му, но вместо да му обясни какво мисли за комплекса му за постоянно преследване, каза:

— Акбар никога не е бил особено дружелюбен. Хан поклати глава:

— Не си измислям, Лея. Попитай Ландо, ако искаш, към него се отнася по същия начин. Ако напуснеш армията, за Акбар ти си нещо по-долно и от плюнката на тонтон.

Лея въздъхна:

— Опитай се да разбереш етиката на монкалмарианците, Хан. Те не са познавали войната, преди да се появи Империята и да започне да ги отвежда в робство и да руши света им. Чудесните им кръстосвачи са били построени за пътнически кораби, които ние им помогнахме да превърнат в бойни. Може би реакцията му е не толкова гняв към теб, че си напуснал поста си, а по-скоро остатъчно чувство за вина към себе си и своя народ, че са се включили във военни действия.

— Дори и след като са били принудени да го направят?

Тя сви вяло рамене:

— Едва ли някой приема войната без натрапчивото усещане, че сигурно има и някакъв друг изход — дори след като е опитал всичко и то не е дало резултат. Аз го почувствах, когато за първи път се присъединих към бунта и, повярвай ми, хора като Мон Мотма и Бейл

Органа наистина опитаха всички други възможности. А за традиционно мирната раса на монкалмарианците усещането е още по-лошо.

— Да, може би — неохотно призна Хан. — Ами да се справят сами и да ни оставят на мира.

— Справят се — увери го Лея. — Просто трябва да им дадем време.

Той я погледна настойчиво:

— Все още не си ми казала защо двамата с Чуй напуснахте Кашиуук и се върнахте тук.

Лея сви юмруци. Знаеше, че все някога трябва да обясни на Хан за споразумението си с командира на ногрите Кабарак. Но парадният коридор на имперския дворец не беше място за обсъждане на този въпрос.

— Нямаше никакъв смисъл да стоим там — отвърна тя. — Нападнаха ни още веднъж...

— Какво!?

— Не се вълнувай, справихме се — успокои го тя. — И успях даключа споразумение, което ми осигурява безопасност поне за следващите няколко седмици. Ще ти разкажа после, като намерим някое по-сигурно място.

Усещаше втренчения му поглед върху себе си, подозрителността, че има нещо, което тя не му казва. Но и той като нея разбираше опасността от обсъждането на подобни тайни на обществено място.

— Добре — измърмори Хан. — Надявам се, че знаеш какво правиш.

Лея потрепери, замисли се за близнаците, които носеше в себе си. Притежаваха страшно голям потенциал в Силата и въпреки това бяха така беззащитни.

— И аз — прошепна тя.

ГЛАВА 4

ХОРЪС КБАОТ. ЧОВЕК. РОДЕН В РЕЙТКАС, ПЛАНЕТА БОРТРАС НА 4.3.112 ПР. ИМПЕРИЯТА.

Люк се намръщи, загледан в думите, които бягаха по екрана на компютъра в библиотеката на стария Сенат. Чудеше се защо един от първите официални актове на всеки нов политически режим бе промяна в летоброенето, която съответно водеше до смяна на датите във всички исторически документи. Така беше постъпила Галактическата империя, а преди нея и Старата република. Той можеше единствено да се надява, че Новата република няма да последва примера им. И без това е доста трудно да се проследи историята.

ПОСЕЩАВА УНИВЕРСИТЕТА В МИРНИК ОТ 6.4.95 ДО 4.32.90 ПР. ИМП.

ОТ 2.15.90. ДО 8.33.88 ПР. ИМП. Е В ЦЕНТЪР ЗА ОБУЧЕНИЕ НА ДЖЕДАЙ В КАМПАРАС. ЛИЧНОТО МУ ОБУЧЕНИЕ ЗА ДЖЕДАЙ ЗАПОЧВА НА 9.88 ПР. ИМП., УЧИТЕЛЯТ МУ Е НЕИЗВЕСТЕН. ПОЛУЧАВА ТИТЛАТА РИЦАР ДЖЕДАЙ НА 3.6.86 ПР. ИМП. ОФИЦИАЛНО ПРИЕМА ТИТЛАТА МАЙСТОР ДЖЕДАЙ НА 4.3.74. ПР. ИМП. КРАЙ НА КРАТКИТЕ БИОГРАФИЧНИ ДАННИ. ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ПОДРОБНОСТИ ЗА УЧИЛИЩЕТО И ОБУЧЕНИЕТО МУ?

Не — отвърна намръщено Люк. Кбаот бил приел титлата майстор джедай? Винаги беше смятал, че това звание, също както рицар джедай, се получава от общността на джедаите, а не се придобива по решение на самия джедай. — Дайте ми основните моменти от досието му на джедай.

ЧЛЕН НА АНТИВОЕННАТА НАБЛЮДАТЕЛНА ГРУПА АНДО ОТ 8.82. ДО 7.81. ПР. ИМП. ЧЛЕН НА МЕЖ-ДУРАСОВАТА СЪВЕЩАТЕЛНА КОМИСИЯ КЪМ СЕНАТА ОТ 9.81 ДО 6.79. ПР. ИМП. ЛИЧЕН СЪВЕТНИК НА СЕНАТОР ПАЛПАТИН ОТ 6.79. ДО 5.77...

— Спри! — заповяда Люк и по гърба му внезапно полазиха тръпки. Кбаот е бил личен съветник на сенатор Пал- патин... — Дайте ми подробности от службата му при сенатора.

Компютърът се замисли над молбата и накрая се появи отговор: **НЯМА ДАННИ.**

— Няма данни или са засекретени? — попита Люк.

НЯМА ДАННИ — повтори компютърът.

Скайуокър недоволно сви устни, но в момента не можеше да направи нищо повече.

— Продължавай.

ЧЛЕН НА БОЙНАТА ГРУПА, СЪБРАНА ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВИ НА ИЗДИГАНЕТО НА БПФАШ НА ОБЪРНАТИЯ В ТЪМНАТА СТРАНА НА СИЛАТА ДЖЕДАЙ. ОТ 7.77. ДО 1.74 ПР. ИМП. ПОМАГА ЗА РЕШАВАНЕТО НА СПОРА ЗА ГОСПОДСТВОТО НАД АЛДЕ- РААН. В 11.70 ПР. ИМП. ПОМАГА НА МАЙСТОР ДЖЕДАЙ ТРАСМ В ПОСРЕДНИЧЕСТВОТО ЗА РЕШАВАНЕТО НА КОНФЛИКТА В ДУИНОГУИНГОТАЛ. ОТ 1.68 ДО 4.66. ПР. ИМП. ИЗВЪНРЕДЕН И ПЪЛНОМОЩЕН ПОСЛАНИК НА СЕНАТА В СЕКТОРА НА КСА- ПИ. ПРЕЗ 8.21.62. ПР. ИМП. УСПЯВА ДА УБЕДИ СЕНАТА ДА ОРГАНИЗИРА И ОТПУСНЕ СРЕДСТВА ЗА ПРОЕКТ ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ НА ПРОСТРАНСТВОТО ИЗВЪН ГРАНИЦИТЕ НА ГАЛАКТИКАТА. ЕДИН ОТ ШЕСТИМАТА МАЙСТОРИ ДЖЕДАИ, ВКЛЮЧЕНИ В ОСЪЩЕСТВЯВАНЕТО НА ПРОЕКТА ПРЕЗ 7.7.65. ПР. ИМП. НЯМА НИКАКВИ ДАННИ ЗА ТЯХ СЛЕД ИЗЛИТАНЕТО ОТ ЙАГА МИНОР НА 4.1.64. ОСНОВНИТЕ МОМЕНТИ СВЪРШИХА. ОЩЕ ИНФОРМАЦИЯ?

Люк се облегна в креслото и гледаше монитора, замислено хапейки устни. Значи Кбаот не само е бил съветник на човека, който впоследствие се бе обявил за император, но и е участвал в прогонването на тъмните джедай от сектора Слуис, за което му бе споменала Лея. А един от тези джедаи беше оцелял, за да се изправи по-късно срещу Учителя Йода на Дагоба...

Зад него се чуха леки стъпки:

— Командир?

— Здравей, Уинтър — каза Люк, без да се обърне. — Мен ли търсиш?

— Да — отвърна помощничката на Лея, приближи се и застана до него. — Принцеса Лея иска да ви види веднага щом свършите работата си тук — тя кимна към екрана и прокара ръка през бялата си коса. — Продължавате с търсенето на джедаите?

— Нещо такова — отвърна Люк и пхна информационен чип в терминала на компютъра. — Компютър, копирай всичката информация за майстор джедай Хоръс Кбаот.

— Хоръс Кбаот — повтори замислено Уинтър. — Не участваше ли в големия спор за господството над Алдераан?

— Така пише в архивите — кимна Скайуокър. — Знаеш ли нещо?

— Колкото всеки жител на Алдераан — отвърна Уинтър. Дори и при нейния железен самоконтрол част от болката се процеждаше в гласа ѝ и Люк потрепери от съчувствие. Знаеше, че за Лея унищожаването на Алдераан и загубата на семейството ѝ беше разкъсваща сърцето, но постепенно заглъхваща болка някъде дълбоко в съзнанието. Но за Уинтър с нейната великолепно и буквално вечна памет болката вероятно щеше да остане завинаги. — Въпросът бе дали наследството на вицекраля да отиде при бащата на Бейл Органа или в друг клон на семейството — продължи тя. — След като и третото гласуване завърши с равен резултат, се обърнаха към Сената за посредничество. Кбаот беше в една от делегациите, които Сенатът изпрати. За по-малко от месец реши, че претенциите на Органа са основателни.

— Виждала ли си снимка на Кбаот? — попита Люк. Уинтър се замисли и след малко каза:

— В архивите имаше една обща холограма, на която беше цялата делегация. Мисля, че Кбаот беше среден на ръст, набит и доста мускулист, което ми се стори странно за един джедай — погледна към Люк и леко се изчерви: — Съжалявам, не исках да ви обидя.

— Няма нищо — успокои я той. Отдавна беше открил, че това е всеобщо заблуждение — хората си мислеха, че след като джедаите разполагат със Силата, няма смисъл да се развиват физически. На него му трябваха няколко години, за да оцени в пълна степен връзката между контрола над тялото и съзнанието. — Нещо друго?

— Косата му беше леко прошарена и имаше къса, добре оформена брада — отвърна Уинтър. — Беше облечен в кафява роба и

бяла туника, каквато повечето джедай обичаха да носят. Нямаше нищо, което да бие на очи около него.

Люк потри брадичката си:

— Колко възрастен изглеждаше?

— Ммм... май около четирийсетгодишен — каза тя. — Може би плюс-минус пет години. Винаги е трудно да се определи възрастта на някого от снимка.

— Това отговаря на данните в компютъра — съгласи се Люк и извади информационния чип от процепа. Но ако досието беше точно...

— Каза, че Лея е искала да ме види ли? — изправи се той.

— Ако ви е удобно — кимна Уинтър. — Тя е в кабинета си.

— Да вървим.

Излязоха от библиотеката и тръгнаха по широкия коридор, който свързваше крилото на библиотеката със залите на съвета и Общото събрание.

— Знаеш ли нещо за планетата Бортрас? — попита той, докато вървяха. — Интересувам се най-вече колко дълго живеят обитателите ѝ.

Тя се замисли за момент.

— Не са ми попадали сведения за това по никакъв повод. Защо?

Люк се поколеба, но дори ако имперското разузнаване черпеше сведения от най-вътрешните кръгове на Новата република, Уинтър беше извън подозрение.

— Ако предполагаемият джедай на Джомарк наистина е Хоръс Кбаот, сега трябва да е доста над стогодишен. Има видове, които живеят и по-дълго, но нали той е човек?

Уинтър сви рамене: .

— Винаги е имало изключения от нормалната продължителност на живота на дадена раса — изтъкна тя. — А и един джедай може да разполага с разни техники за удължаване на живота.

Люк се замисли. Знаеше, че това е възможно. Йода например бе живял много дълго — повече от деветстотин години, а продължителността на живота на дребните раси обикновено е доста по-кратка, отколкото на по-едрите. Но обикновено не означава винаги, а и след дълги часове ровене в архивите той не бе открил към коя раса принадлежи Учителят Йода. Може би беше по-добре да се опита да разбере колко дълго е живял императорът.

— Значи мислите, че Хоръс Кбаот е жив? — прекъсна мислите му Уинтър.

Люк предпазливо се огледа. Вече бяха стигнали парадния коридор, който поради местоположението си обикновено беше пълен с всякакви създания. Но днес беше почти празен, само тук-там се виждаха групички хора и пришълци, потънали в разговор, твърде далеч, за да ги чуят.

— Когато бяхме на Нклон, с мен се свърза друг джедай — отговори той, снижавайки глас. — След това Лея ми каза за слуховете, че Кбаот бил видян на Джомарк. Не знам до какво друго заключение бих могъл да стигна — Уинтър крачеше мълчаливо. — Нещо да кажеш? — попита Люк.

Тя сви рамене:

— Всичко свързано с джедаите и Силата излиза извън моя опит, командир. Нищо определено не мога да ви кажа. Но искам да подчертая, че онова, което знам за ролята на Кбаот в историята на Алдераан, ме кара да бъда скептична.

— Защо?

— Това е само впечатление — настоя Уинтър. — Никога нямаше да го спомена, ако не ме бяхте попитали. Кбаот ми приличаше на човек, който обича да е в центъра на вниманието. От оня тип, който, дори и да не е начело, пак ще гледа да е там, за да го видят хората.

Минаха до едно от лилаво-зелените дървета хахала, които растяха в парадния коридор, и вниманието на Люк беше привлечено от бъркотията от цветове с метален отблясък под прозрачната горна кора.

— Мисля, че думите ти съответстват на досието му в компютъра — призна той и протегна ръка, за да прокара пръсти по гладката кора на дървото. При допира подкоровото течение избухна в ядни червени проблясъци около спокойното лилаво; червеното мигновено се разпростря по стъблото като вълнички в цилиндричен съд, тръгна надолу и нагоре по ствола, като най-накрая избледня до бургундско червено и отново към лилаво. — Не знам дали знаеш, но явно той се е самообявил от рицар джедай за майстор. Изглежда много самонадеяно от негова страна.

— Вярно — съгласи се Уинтър. — Макар че, когато дойде на Алдераан, никой не му оспорваше титлата. Според мен, след като

толкова обича да е в центъра на вниманието, няма да стои настрани от войната срещу Империята.

— Права си — призна Люк и се обърна леко, за да види последните остатъци червено, които избледняваха на докоснатото от него дърво хахала. Точно така беше протекла и връзката му с тайнствения джедай на Нклон: бе се появил за миг и после безследно бе изчезнал. Нима Кбаот вече не можеше да контролира силата си? — Тогава ще те питам нещо друго. Какво знаеш за онзи проект на Старата република да се изследва пространството извън границите на галактиката?

— Не знам много — отвърна тя и се намръщи в усилие да си спомни. — Говореше се, че това е опит да се намери живот отвъд границите на галактиката, но операцията беше толкова тайна, че дори не съм сигурна дали джедаите излетяха.

— Поне така пише в архивите — отвърна Скайуокър и докосна следващото дърво хахала в редицата и досегът му предизвика още едно избухване в червено. — Казва се, че Кбаот бил участник в проекта. Дали това означава, че и той е бил на борда?

— Не знам — каза Уинтър. — Според слуховете в кораба имало няколко майстори джедай, но официално не бе потвърдено — тя го погледна озадачено: — Да не искате да кажете, че затова Кбаот не е бил тук по време на бунта срещу императора?

— Възможно е — кимна Люк. — Разбира се, това повдига цял куп нови въпроси. Например какво се е случило с останалия екипаж на кораба и как той е успял да се върне?

Уинтър сви рамене:

— Предполагам, че има само един начин да разберете.

— Да — Люк докосна последното дърво в редицата. — Да отида до Джомарк и да го попитам. — Май ще трябва да го направя.

Кабинетът на Лея беше до помещенията на останалите членове на вътрешния съвет, точно от другата страна на огромната зала, която свързваше парадния коридор с малката стая за срещи на съвета. Двамата влязоха във външната приемна, където ги чакаше позната фигура.

— Здравсти, Трипио — кимна Люк.

— Господарю Люк, страшно се радвам да ви видя отново — изчурулика блестящият дроид. — Надявам се, че сте добре?

— Нищо ми няма — отвърна той. — Арту ми поръча да те поздравя, като те видя. Той е на космодрума, помага на механиците да поправят изстребителя, но ще го донеса насам тази вечер и тогава ще можеш да го видиш.

— Благодаря, господарю — Трипио леко наклони глава, сякаш току-що си беше спомнил, че е тук, за да обслужва приемната. — Принцеса Лея и другите ви чакат — продължи той и докосна копчето за отварянето на вратата към вътрешния кабинет. — Заповядайте, моля.

— Благодаря — кимна сериозно Люк. Колкото и смешен да беше Трипио в известни ситуации, около него винаги цареше достопочтение, което джедаят се опитваше да приеме насериозно. — Предупреди ни, ако се зададе някой.

— Разбира се, сър.

Влязоха във вътрешния кабинет, където Лея и Хан си приказваха тихо пред екрана на бюрото. Чубака седеше до вратата с лъка на коленете и изръмжа за поздрав.

— А, Люк — вдигна поглед Лея. — Благодаря ти, че дойде — обърна се към Уинтър и я освободи: — Това е засега, Уинтър.

Люк погледна Хан:

— Чух, че вчера си хвърлил бомба в съвета.

Соло се намръщи:

— Опитвах се, но май никой не ми повярва.

— Един от многото случаи, когато политиците затъват в самозалъгване — каза Лея. — Никой не иска да повярва, че някак сме пропуснали един от върховните адмирали на Империята.

— Повече ми прилича на съзнателно отричане, отколкото на самозалъгване — каза Люк. — Или съветниците имат някакво друго обяснение, как влязохме с двата крака в капана при Слуис Ван?

Лея се намръщи:

— Някои казват, че това доказва предателството на Акбар.

— Аха — измърмори Скайуокър. Значи това беше доказателството за обвиненията на Фейлия. — Все още не съм чул подробности.

— Досега Фейлия действа много предпазливо — изръмжа Хан. — Твърди, че се опитва да бъде честен, но според мен просто се стреми да не разклати прекалено силно лодката.

Люк го погледна изненадано. Долавяше нещо неизречено и подтикна приятеля си да продължи:

— И може би още нещо?

Хан и Лея се спогледаха.

— Може би — кимна Хан. — Видя колко бързо след нападението над Слуис Ван Фейлия обвини Акбар. Или той е най-големият опортюнист на всички времена...

— А ние много добре знаем, че е такъв — прекъсна го Лея.

— Или — продължи сериозно Соло — предварително е знаел какво ще се случи.

Люк погледна сестра си. Лицето ѝ бе напрегнато, както и чувствата, които той долавяше.

— Даваш ли си сметка, какво заявяваш? — попита тихо той. — Обвиняваш член на съвета, че е агент на Империята.

Лея потрепери, но Хан не трепна.

— Знам — отвърна той. — Нали точно в това Фейлия обвини Акбар?

— Проблемът е във времето, Хан — намеси се Лея, в тона ѝ се долавяше едва сдържано нетърпение. — Вече се опитах да ти обясня. Ако сега се опълчим срещу Фейлия, ще излезе, че се опитваме да снемем обвиненията от Акбар, като обърнем думите на ботанеца срещу самия него. Дори да е вярно — а според мен не е, — ще изглежда като евтин и безсмислен номер.

— Може би затова той толкова избърза пръв да обвини Акбар — възрази Хан. — Така че да не можем да използваме провала в Слуис Ван срещу него. Мислила ли си за тази възможност?

— Да — отвърна Лея. — За съжаление това не променя ситуацията. Докато не реабилитираме Акбар, не можем да отправим никакви обвинения срещу Фейлия.

Хан изсумтя:

— Хайде, Лея. Остави настрана политическите игрички, става въпрос за бъдещето на Новата република.

— Която спокойно може да се разпадне от този скандал и да бъде унищожена без нито един изстрел — отвърна разгорещено тя. — Погледни нещата в очите, Хан. Цялата ни система се държи само на надеждата. Ако се появят още няколко безумни обвинения, половината

от расите в стария Бунтовнически съюз ще решат да се отдръпнат и да обявят независимост.

Люк се изкашля леко:

— Може ли да кажа нещо?

Погледнаха към него и напрежението в стаята поспадна.

— Разбира се, хлапе. Какво има? — усмихна се Хан.

— Всички сме съгласни, че независимо от целта си и от евентуалните подстрекатели, които стоят зад него, Фейлия крои някакъв заговор. Ако разберем какво точно иска, това може и да ни помогне да намерим разрешение на проблема. Лея, какво знаеш за Фейлия?

Тя сви рамене:

— Фейлия е ботанец, макар че е израснал в колонията Котлис, а не на самата планета Ботауи. Присъедини се към Бунтовническия съюз веднага след битката при Йовин, като доведе доста голяма група свои сънародници. Хората му служеха главно по поддръжката и разузнаването, макар че участваха и в няколко малки бойни акции. Преди да се присъедини към съюза, се е занимавал с големи междוזвездни сделки — търговия с кораби, цветни метали, нови технологии. Сигурна съм, че продължава част от тази дейност, но не знам точно каква.

— Това има ли го в досието му? — попита Люк. Лея поклати глава:

— Преглеждала съм архивите няколко пъти и проверих всички препратки. Нищо.

— Значи точно тук трябва да започне и нашето разследване — реши Хан. — От търговията винаги може да се изкопае малко мръсотия.

Лея го изгледа търпеливо:

— Галактиката е голяма, Хан. Дори не знаем откъде да започнем.

— Ще измислим — увери я той. — Каза, че след Йовин ботанците участвали в няколко бойни акции. Къде?

— Къде ли не — отговори намръщено Лея. Извъртя се към екрана на компютъра и въведе команда. — Да видим...

— Можеш да пропуснеш битките, в които им е било заповядано да влязат — добави Хан. — И тези, в които са се включили само неколцина от тях като част от голяма бойна група с представители на

различни раси. Искам само случаите, в които са се хвърляли единствено хората на Фейлия.

Изречението на Лея ясно говореше, че не разбира какво цели съпругът ѝ, и Люк беше напълно готов да сподели недоумението ѝ. Но тя въведе исканите данни в компютъра без коментар.

— Май единственото, което отговаря на всички зададени условия, е една малка, но яростна битка край Ню Кав в системата Хурба. Четири ботански кораба се изправили срещу появил се изневиделица звезден разрушител клас „Победа“ и го задържали, докато не им се притекъл на помощ междוזвезден кръстосвам.

— Ню Кав, а? — замислено повтори Хан. — Тази система споменава ли се някъде в търговската дейност на Фейлия?

— Ммм... не.

— Чудесно — кимна Соло. — Тогава точно оттам ще започнем.

Лея озадачено погледна Люк:

— Да не би да пропуснах нещо?

— Стига, Лея! — извика Хан. — Самата ти каза, че през цялата война винаги когато е било възможно, ботанците гледали как да се скрият от предната линия. Следователно не са нападнали звездния разрушител за забавление. Защищавали са някого.

Лея го изглежда намръщено:

— Според мен преувеличаваш.

— Може би — съгласи се Хан. — А може би не. Да предположим, че Фейлия, а не Империята е превела огромната сума на сметката на Акбар. Пращането на толкова много пари през Паланхи ще е далеч по-лесно от Хурба, отколкото от всяка система в границите на Империята.

— Кое то отново ни връща на обвиненията, че Фейлия е агент на Империята — предупреди Люк.

— Не е задължително — възрази Хан. — Ботанците може да са надушили намеренията на Империята и Фейлия да е решил да се възползва от случая, за да свали Акбар.

Лея поклати глава:

— Все още не разполагаме с нещо, което да представим пред съвета.

— Нямам никакво намерение да говоря пред съвета — отвърна Хан. — Двамата с Люк ще отидем до Ню Кав, за да проверим как стоят

нещата. Или нещо подобно.

Лея погледна брат си, в съзнанието ѝ се оформи незададен въпрос.

— Тук не бих могъл да помогна с нищо — отвърна той. — Така или иначе, струва си да погледнем.

— Добре — въздъхна тя. — Но го направете възможно най-незабелязано.

Хан се ухили широко:

— Вярвай ми — той вдигна вежди и попита Люк: — Готов ли си?

Скайуокър изненадано премигна:

— Веднага ли?

— Защо не? Лея сама ще се справи с политиката тук. Люк усети някаква промяна в излъчването на сестра си и се обърна към нея достатъчно бързо, за да види как тя потрепери. Погледът ѝ срещна неговия, молеше го да запази мълчание. „Какво става?“, попита я мислено той.

Така и не разбра дали тя щеше да му отговори или не. От мястото си до вратата Чубака набързо изръмжа цялата история.

Хан се обърна и втренчено изгледа съпругата си с отворена уста.

— Какво си обещава!? — възкликна той. Тя преглътна.

— Нямах друг избор, Хан.

— Нямала си друг избор!? Сега ще ти намеря — няма да заминеш!

— Хан...

— Извинете ме — прекъсна я Люк и се изправи. — Трябва да отида да проверя какво става с изстребителя. Ще се видим по-късно.

— Добре, хлапе — изръмжа Хан, без да погледне към него. Люк пристъпи към вратата, улови погледа на Чубака и кимна навън. Уукито, явно стигнало до същия извод, разгъна масивното си тяло и последва джедая през вратата.

Вратата зад тях се затвори и в първия миг двамата само се гледаха мълчаливо. Лея първа наруши тишината:

— Трябва да отида, Хан — каза спокойно тя. — Обещах на Кабарак, че ще се срещна с него. Не можеш ли да ме разбереш?

— Не — отвърна съпругът ѝ, едва сдържайки гнева си. Отново се връщаше стягащият стомаха му ужас, който бе изпитал при нападението на Бпфаш, когато замалко не ги заловиха. Страх за

безопасността на Лея и близнаците, които тя носеше, за сина и дъщеря му... — Тези...

— Ногри — притече му се на помощ тя с търсената дума.

— Тези ногри се опитваха да те заловят винаги когато имаха възможност през последните няколко месеца. Спомняш ли си за Бпфаш и съвършената имитация на „Сокол“, която бяха направили, за да ни вкарат в капана? И нападението на Бимисаари преди това... замалко не ни отвлякоха посред пазара. Ако не бяха Люк и Чуй, щяха да успеят. Те са изключително сериозни, Лея. А сега ти ми казваш, че ще отидеш сама на тяхната планета. Със същия успех можеш просто да се предадеш на Империята, за да ѝ спестиш малко време.

— Нямаше да тръгна, ако мислех така — оправда се тя. — Кабарак знае, че съм дъщеря на Дарт Вейдър, и, все едно по какви причини, това, изглежда, е от огромно значение за тях. Може би ще успея да използвам преимуществото си, за да ги измъкна от влиянието на Империята и да ги привлеча на наша страна. Поне трябва да опитам.

Хан изсумтя:

— Какво е това? Някакво налудничаво джедайско усещане? Люк постоянно се опитваше да се прави на благородник и винаги се набутваше в неприятности.

Лея протегна ръка и го хвана за рамото.

— Хан, зная, че е опасно — прошепна тя. — Но може би това е единствената възможност да разрешим проблема. Ногрите имат нужда от помощ, Кабарак го призна. Ако мога да им я осигуря, ако успея да ги убедя да минат на наша страна, това ще означава, че ще имаме един враг по-малко — тя се поколеба и след миг добави: — А и не мога да продължа да бягам постоянно.

— А за близнаците помисли ли?

Изпита виновното задоволство да види как тя потрепери.

— Да — отвърна тихо Лея. По гърба ѝ полазиха тръпки, тя протегна ръка и докосна нежно корема си. — Но нима имаме избор? Да ги заключим в някоя кула в двореца и да ги обградим с телохранители уукита ли? Те изобщо няма да имат шанса да живеят нормално, ако ногрите постоянно се опитват да ни ги отнемат.

Хан стисна зъби. Значи тя вече знаеше. До този момент не беше сигурен, но сега се увери. Лея знаеше, че през цялото време

Империята се стреми да сложи ръка на неродените ѝ деца.

И въпреки това искаше да отиде и да се срещне с ногрите!

Гледаше я мълчаливо, погледът му се плъзгаше по лицето, което през изминалите години постепенно бе заобичал толкова много, и в главата му нахлуха хиляди спомени. Решителността, изписана на младото ѝ лице, когато посред яростния обстрел сграбчи бластера на Люк и им проправи с изстрели път, за да се измъкнат от шахтата за отпадъци на „Студена звезда“. Долетелият през смъртоносната заплаха в крепостта на Джаба неин глас, който го измъкна от слепотата, треперенето и неориентираността на хибернационния сън. по-мъдрата, зряла решителност, която се виждаше през пелената на болката в погледа ѝ, когато лежеше ранена пред бункера на Ендор, и въпреки всичко събра сили хладнокръвно да застреля двама щурмоваци, които се приближаваха в гръб към Хан. Спомни си и колко беше страдал, когато разбра, че въпреки усилията си никога нямаше да може да я защити напълно от опасностите и смъртоносните заплахи в галактиката. Защото, колкото и да я обичаше, колкото и безостатъчно да ѝ се отдадеше, тя никога нямаше да се задоволи само с това. Погледът ѝ гледаше далеч отвъд него, отвъд самата нея дори, достигаше до всички живи създания в галактиката. И ако той ѝ го отнемеше, все едно насила или чрез убеждение, щеше да унищожи душата ѝ и да погуби част от това, заради което я обичаше.

— Поне мога ли да дойда с теб? — попита тихо.

Лея се пресегна, погали го по бузата и се усмихна с благодарност през внезапно избилите на очите ѝ сълзи.

— Обещах, че ще отида сама — прошепна тя с треперещ глас. — Не се тревожи, ще се справя.

— Разбира се — Хан се изправи рязко. — Е, щом се налага, значи така трябва да бъде. Хайде, ще ти помогна да подготвиш „Сокол“ за полет.

— „Сокол“ ли? — възкликна тя. — Но нали ще летиш до Ню Кав?

— Ще взема кораба на Ландо — отвърна той през рамо, вече запътил се към вратата. — Нали и без това трябва да му го върна.

— Но...

— Недей да спориш — прекъсна я той. — Ако тези ногри имат някакви задни мисли, шансовете ти със „Сокол“ ще бъдат по-големи,

отколкото с „Дамата на късмета“ — той отвори вратата и излезе в приемната.

И замръзна на място. Пред него, препречвайки пътя му, стоеше Чубака, който изглеждаше като огромен космат буреносен облак.

— Какво искаш? — попита Хан.

Отговорът на уукито беше кратък, рязък и недвусмислен.

— И на мен не ми хареса — отвърна ядосано Соло. — Какво да направя, да я заключа ли?

Усети как Лея се изправи зад него.

— Ще се оправя, Чуй — каза уверено тя.

Чубака отново изръмжа, като много ясно й даде да разбере какво мисли за преценката ѝ.

— Ако имаш някакво предложение, кажи го — подкани го Хан.

Думите му не бяха никак изненадващи.

— Съжалявам, Чуй — каза Лея. — Но обещах на Кабарак, че ще отида сама.

Чубака яростно разклати глава, показва остриите си зъби и изръмжа мнението си за тази идея.

— Не му допада — предаде дипломатично Хан.

— Разбрах смисъла, благодаря — отвърна Лея. — Слушайте, вие двамата, за последен път ви...

Чубака я прекъсна с ръмжене, което я накара да отскочи половин метър назад.

— Знаеш ли, скъпа — каза Хан, — май наистина трябва да му позволиш да дойде с теб. Поне до мястото на срещата — добави бързо в отговор на ядосания ѝ поглед. — Хайде, стига, знаеш колко сериозно се отнасят уукитата към такива въпроси, като кръвния дълг. И бездруго ти трябва пилот.

За част от секундата в погледа ѝ проблесна очевидното възражение — тя беше напълно способна да пилотира „Сокол“ и сама. Но само за част от секундата.

— Добре — въздъхна Лея. — Надявам се, че Кабарак няма да има нищо против. Но след като стигнем на мястото на срещата, Чуй, ще правиш онова, което ти заповядам, все едно дали ти харесва или не. Съгласен ли си?

Уукито се замисли и изръмжа одобрително.

— Добре — въздъхна облекчено Лея. — Да тръгваме тогава. Трипио?

— Да, ваше височество? — колебливо се обади дроидът.

За първи път, откак Хан го познаваше, той беше проявил благоразумието да остане мълчаливо на мястото си зад бюрото в приемната и да не се намеси в спора. Соло реши, че това е забележителен напредък. Може би трябваше по-често да оставя Чубака да показва гнева си.

— Искам и ти да дойдеш с мен — каза на дроида Лея. — Кабарак говори основния език доста добре, но останалите nogри може и да не го знаят, а аз не искам да завися от преводачите, за да ме разбират останалите.

— Разбира се, ваше височество — отвърна Трипио и леко наклони глава на една страна.

— Добре — Лея погледна Хан и облиза устни. — Е, вече трябва да тръгвам.

Толкова много неща можеше да й каже в този момент, които отдавна искаше да сподели. Вместо това само кимна:

— Сигурно така е най-добре.

ГЛАВА 5

— Да ме прощаваш — каза разпалено Мара, след като свърза и последния кабел на командното табло, — но това място изобщо не струва като скривалище.

Карде сви рамене, извади комплект радари от кутията и ги сложи на масата до разни други уреди.

— Вярно, че не може да се сравнява с Миркр — отвърна той. — Но като всяко друго място си има и добри страни. На кого ще му хрумне да търси база на контрабандисти сред блатата?

— Нямам предвид площадката за кацане на кораби — тросна се Мара и посегна към ръкава на свободно падащата туника, за да оправи малкия бластер, закачен над лявата ѝ китка. — Говоря за това място тук.

— А, тук ли? — той погледна през прозореца. — Може би е малко оживено, но това също си има своите предимства.

— Малко оживено? — повтори Мара и на свой ред обърна глава към отсрещните кремавобели сгради на по-малко от пет метра и тълпите хора и странни създания, облечени в светли дрехи, които сновяха забързано под прозорците им. — На това ли му викаш малко оживено?

— Успокой се, Мара — отвърна Карде. — След като единствените удобни за живеене места на тази планета са няколко дълбоки долини, съвсем нормално е да бъдат гъсто населени. Тукашните хора са свикнали с това и са намерили начин да си осигурят поносим личен живот. Но и да искат да ни шпионират, едва ли ще открият нещо.

— Стъклата на прозореца не са препятствие за една добра насочена сонда за подслушване — възрази помощничката му. — А тълпите са чудесно прикритие за агентите на Империята.

— Империята си няма представа, къде се намираме — той замълча изведнъж и я изгледа особено: — Освен ако ти не знаеш нещо друго.

Мара се извърна настрана. Значи така щеше да бъде този път. Предишните ѝ работодатели бяха реагирали на странните ѝ предчувствия със страх, гняв или просто с неприкрита омраза. А Карде правеше опит да използва невероятните ѝ способности.

— Не мога да го включа и изключавам като радар — изръмжа тя през рамо.

— Аха — кимна Карде. Възклицанието показваше, че е разбрал, но тонът говореше точно обратното. — Интересно. Това наследство от обучението ти за джедай ли е?

Тя се обърна към него:

— Разкажи ми за корабите. Карде я погледна изненадано:

— Моля?

— Корабите — повтори Мара. — Големите бойни кораби, за които внимавах да не се изпуснеш пред върховния адмирал Траун, докато той беше на Миркр. Обеща, че ще ми разкажеш по-късно. Сега е моментът.

Карде я изгледа изучаващо, лека усмивка изкриви устните му.

— Добре — кимна той. — Чувала ли си за флотата „Катана“?

Мара се помъчи да си спомни.

— Тази част се наричаше и „Тъмната сила“, нали? Около двеста крайцера, които изведнъж изчезнаха десетина години преди да избухне Войната на клонингите. Всички кораби бяха оборудвани с нов тип напълно автоматизирана система и поради някакви проблеми в нея цялата флота се прехвърли в хиперпространството и изчезна.

— Нещо такова — каза Карде. — Крайцерите от този период се нуждаеха от страшно голям екипаж, близо шестнайсет хиляди души. Пълната автоматизирана система на корабите във флотата „Катана“ намали бройката до около две хиляди.

Мара се замисли за някои от тежковъоръжените кораби, които беше виждала.

— Трябва да е било скъпо преоборудване.

— Точно така — кимна Карде. — При това го направиха не само за повдигане на престижа пред хората, но и от чисто военни цели. Преобразуваха цялото вътрешно пространство на корабите — от апаратурата и украсата до тъмносивата боя на корпуса. Оттам дойде и името „Тъмната сила“ въпреки приказките, че било заради оскъдното осветление, нужно за двете хиляди души екипаж. Тъй или иначе, по

този начин Старата република бляскаво показва колко ефективни могат да бъдат напълно автоматизирани корабите.

— Ама че демонстрация... — изсумтя Мара.

— Проблемът не беше в самата автоматизирана система. Архивите са пооплетени, в стигналите до нас данни ясно се вижда ръката на командващите по това време, но, както изглежда, един или повече екипажи са прехванали вирус круп при някое от кратките официални спирания по време на първото пътуване. Вирусът се е разпространил на всичките двеста кораба още в латентния период и когато се е развила, болестта е обхванала почти всички войници наведнъж.

Мара потрепери. Беше чувала за обезлюдяването на цели планети от тази болест в дните преди Войните на клонингите, преди лекарите и учените на Старата република, а по-късно и на Империята да намерят нужното лекарство срещу вируса круп.

— Значи вирусът е унищожил екипажа, преди да потърси помощ.

— Историята се е превърнала от нещастен случай в пълен разгром по една причина — обясни Карде. — Тъкмо тази разновидност на вируса се е отличавала с очарователната особеност, че преди да умрат, жертвите полудявали. Умиращите членове на екипажа успели да свържат всички кораби с флагманския „Катана“ и когато и командният състав полудял и умрял, цялата флота изчезнала.

— Спомних си — бавно кимна Мара. — Смята се, че от този случай започва децентрализацията на автоматизирани корабите. От големите всеможещи компютри към стотици корабни роботи.

— Процесът вече беше започнал, но фиаското с „Катана“ ускори процеса — продължи Карде. — Тъй или инак, флотата изчезна някъде в дълбините на междувездното пространство и никой не чу повече за нея. За известно време това беше голяма новина, някои не особено почтени представители на медиите злонамерено си играеха с името „Тъмната сила“, няколко години се говореше за изпращане на спасителни части, които тръгнаха с повече ентузиазъм, а не със здрав разум. След като стана ясно колко много празно пространство има в галактиката, където могат да се скрият стотици кораби, интересът към „Катана“ замря. Но и скоро след това Старата република трябваше да се изправи срещу далеч по-големи проблеми. С изключение на някои

майстори измамници, които се опитваха да продават карта с местонахождението на флотата, повече не се чу за нея.

Вече ѝ бе станало ясно накъде биеше Карде с разказа си.

— И ти как успя да я откриеш?

— Съвсем случайно. Всъщност разбрах на какво съм попаднал, едва няколко дни по-късно. Подозирам, че никой от екипажа не се е сетил.

Погледът на Карде, замъглен от спомени, се зарея в празното пространство.

— Беше преди повече от петнайсет години — започна с глух глас разказа си той, леко търкайки един в друг палците на преплетените си ръце. — Бях навигатор и радарен специалист в малка независима контрабандистка група. Оплескахме една доставка и се наложи да се измъкваме, пробивайки си път с бой през два каракиански кръстосвача. Успяхме, но понеже нямах достатъчно време, за да направя пълните изчисления за прехвърляне в хиперпространството, се наложи да излезем от светлинна скорост след около половин светлинна година, за да довърша пресмятанията — устните му леко потрепериха. — Представи си нашата изненада, когато зърнахме насреща два крайцера.

— Реещи се в космоса?

Карде поклати глава:

— Всъщност изобщо не изглеждаха изоставени и точно това ме измъчваше толкова много през първите няколко дни. По всичко личеше, че корабите са в ред, вътрешните и външните светлини бяха включени и дори спомагателният радар работеше. Съвсем естествено, решихме, че са част от бойната група, от която току-що се бяхме измъкнали, и капитанът веднага ни прехвърли обратно в хиперпространството, за да избегнем сблъсък с тях.

— Не е било много добра идея — измърмори Мара.

— По това време това изглеждаше като по-малкото зло — отговори сериозно Карде. — Но после се оказа, че сме били на косъм преценката ни да се окаже фатална. При излизането от хиперпространството се ударихме в опашката на огромна комета, основните хипердвигатели изгоряха и почти целият кораб бе разрушен. Загинаха петима души от екипажа, а по-късно от раните си починаха

още трима, преди да се дотътрим до цивилизацията със спомагателния хипердвигател.

Настана тишина. След известно време Мара попита:

— Колко души оцеляхте?

Карде я изгледа внимателно, на устните му се появи обичайната подигравателна усмивка:

— Питаш кой друг би могъл да знае за местонахождението на флотата?

— Щом искаш, така го кажи.

— Шестима останахме живи. Но както вече казах, според мен никой друг не разбра на какво сме попаднали. Самият аз започнах да подозирам истината едва когато се върнах да проверя данните на радара и открих, че там е имало много повече кораби, отколкото бяхме видели.

— А какво стана със самите данни?

— Изтрих ги... след като запомних координатите, разбира се.

Мара попита:

— Това се е случило преди петнайсет години, нали?

— Да — кимна Карде. — Възнамерявах да се върна и да направя нещо с корабите, но все не ми достигаше време, за да го направя, както трябва. Не можеш просто така, без подготовка да изкараш на пазара двеста кораба, дори да се появят клиенти за всичките, което винаги е било проблем.

— Досега.

Карде вдигна вежди:

— Предлагаш да ги продам на Империята?

— Те търсят бойни кораби — напомни му тя. — И предлагат двайсет процента премия над цената.

Той я изгледа с интерес:

— Мислех, че не се интересува особено от Империята.

— Вярно е — отвърна тя. — Но каква е другата възможност — да ги дадем на Новата република ли?

Той задържа погледа й:

— Това може да се окаже по-доходоносно в дългосрочен план.

Мара стисна здраво юмруци, стомахът ѝ се сви в противоречиви чувства. Не можеше да понесе мисълта да остави бойните кораби да паднат в ръцете на Новата република, приемник на Бунтовническия

съюз, разрушил живота ѝ. Но, от друга страна, без императора Империята беше само бледа сянка на самата себе си и дори вече не заслужаваше името си. Да им дадеше „Тъмната сила“, беше все едно да хвърли крайцерите на вятъра.

Така ли беше наистина? Сега, когато начело на имперската флота беше застанал върховният адмирал Траун, може би имаше някаква възможност Империята да възвърне част от старата си слава. А ако беше така...

— Какво ще направиш? — попита тя.

— Засега нищо — отвърна Карде. — Все пак това е същият проблем, пред който се изправихме и със Скайуокър. Империята веднага ще поиска да си отмъсти, задето сме тръгнали срещу нея, но в дългосрочен план Новата република има по-големи шансове за победа. Ако дадем флотата „Катана“ на Траун, само ще отсрочим неизбежния край. най-добрият избор в момента е да останем неутрални.

— Само че, ако дадем корабите на Траун, той може и да престане да ни преследва — изтъкна Мара. — Това би си струвало размяната.

Карде се усмихна горчиво:

— Стига, Мара. Върховният адмирал може и да е гений в тактиката, но едва ли е всезнаещ. Няма никакъв начин да разбере къде сме. И със сигурност има много по-важни задачи, отколкото да прахосва силите си, за да ни преследва.

— Сигурно е така — съгласи се неохотно тя.

Не можеше да не си спомни как дори и на върха на могъществото си и затрупан с хиляди други грижи, императорът понякога отделяше време, за да отмъсти на онези, които му се бяха противопоставили. Предавателят на командното табло иззвъня, Мара се протегна и го включи:

— Да?

— Лахтън е — долетя от говорителя познат глас. — Карде да е наблизо?

— Тук съм — обади се контрабандистът и се приближи до Мара. — Как върви работата с прикриването?

— Почти приключихме — отвърна Лахтън, — но ни свършиха маскировъчните мрежи. Случайно да ви се намират излишни?

— Има в един от складовете — каза Карде. — Ще пратя Мара да донесе тук. Можете ли да пратите някой да ги вземе?

— Разбира се, няма проблем. Ще дойде Данкин, и без това в момента при нас няма кой знае колко работа.

— Добре, докато дойде, мрежите ще го чакат тук. Карде махна с ръка и Мара изключи предавателя.

— Знаеш ли къде е трети склад? — попита я той. Тя кимна:

— Улица „Уозоаши“ № 412. Три пресечки западно и две на север от тук.

— Точно така — той надникна през прозореца. — За съжаление още е рано да изкараме на улицата въздушна шейна. Трябва да отидеш пеша.

— Не е проблем — увери го Мара. Нямаше нищо против да се раздвижи малко. — Две кутии ще стигнат ли?

— Ако можеш да донесеш толкова — отвърна той и я изгледа от главата до петите, сякаш за да се увери, че облеклото ѝ отговаря на местните ришиански представи за благоприличие. Нямаше смисъл да си прави труда — едно от първите правила, които императорът ѝ бе набил в главата преди много време, бе да се слива възможно най-плътно със заобикалящата я среда. — Ако не успееш, Лахтън ще се справи и с една.

— Добре, до скоро.

Къщата им беше част от редица еднакви постройки до едно от стотиците пазарчета, изпъстрили пренаселената долина. Преди да се включи в забързания поток на пешеходците, Мара се изправи за момент на входа и се огледа. През пролуките между близките сгради се виждаха по-далечните части от града. Повечето постройки бяха изградени от същия кремавобял камък, който, изглежда, много допаднаше на тукашното население. На места погледът ѝ стигаше чак до покрайнините. Високо по склоновете около долината няколко малки къщи бяха кацнали сякаш несигурно върху остри зъбери на планините, които се издигаха отвред стръмно нагоре. Знаеше, че високо в планините свободно живеят птичите племена на коренните ришианци, които сигурно смаяно и без да могат да повярват на очите си, гледаха надолу към тези странни същества, избрали да живеят в най-неудобното, горещо и влажно място на планетата им.

Мара сведе глава и се огледа. От другата страна на улицата се редяха още градски къщи, между нея и тях си течеше обичайният поток от облечени в светли дрехи пешеходци, които забързано крачеха

към пазара на изток или вече се връщаха от него. Погледът ѝ нехайно се спря на отсрещните сгради, макар че нищо не успя да види през стъклата на прозорците, и после се прехвърли към тротоарите за пешеходци.

Между две постройки зърна неподвижна фигура на мъж, облечен в син шарф и зелена туника на райета, застанал близо до задната стена на сградите. Гледаше право в нея.

Мара премести погледа си покрай него, все едно не го бе забелязала. Сърцето ѝ сякаш изведнъж се бе качило в гърлото. Слезе на улицата, зави на изток към пазара и се смеси с минувачите.

Измъкна се от тълпата почти мигновено. Веднага щом излезе от зрителното поле на непознатия, тръгна напречно на хорския поток към редицата постройки. Излезе от другата страна на улицата три къщи под тази, зад която се бе скрил мъжът, зави в една от алеите и бързо излезе откъм задната страна на сградите. Ако онзи наблюдаваше щаба на Карде, щеше да го изненада в гръб и да го залови. Стигна задната страна на къщите и предпазливо заобиколи. Жертвата ѝ беше изчезнала.

Застина за миг, оглеждайки се за някаква следа, която би могла да ѝ подсказва местоположението на мъжа. Чудеше се какво да прави. Не изпитваше нищо подобно на гъделичкащото усещане, което им беше спасило живота на Миркр в последната секунда, но както бе обяснила на Карде, тя не можеше да контролира тази своя способност.

Погледна надолу към земята, където беше стоял непознатият. На ъгъла в прахоляка се събираха няколко неясни върволици от стъпки. Явно мъжът беше чакал доста дълго и на няколко пъти се бе разтъпквал. На две-три стъпки встрани, в средата на друго островче прах, имаше ясен отпечатък, който сочеше на запад, зад редицата къщи.

Мара погледна натам и сви устни. Това беше очевидна покана — стъпката просто не можеше да бъде толкова ясна, освен ако не бе оставена нарочно. Точно така. На няколко метра пред нея мъжът със синия шарф и зелената туника вървеше между сградите по улицата, която пресичаше долината от север на юг. Не особено прикрита покана да го последва.

„Чудесно, приятелче — помисли си тя, тръгвайки след него. — Искаш да си поиграем? Хайде да си поиграем.“

Когато той стигна до следващото кръстовище, разстоянието между тях бе намаляло на стотина метра. Той зави на север. Още една ясна покана, този път да се приближи повече, за да не го изгуби.

Но Мара нямаше никакво намерение да го преследва по този път. От първия ден, когато пристигнаха тук, беше запаметила разположението на улиците и ѝ беше ясно, че той възнамерява да я изведе до по-рядко населените индустриални квартали на север, където сигурно се надяваше да се справи с нея без свидетели. Ако тя успееше да го изпревари и да стигне преди него, можеше да обърне замисъла му. Провери за втори път бластера под левия си ръкав, зави надясно по алеята между сградите и пое на север.

Грубо казано, долината се простираше на близо сто и петдесет километра от изток на запад, но разстоянието от север на юг бе само няколко километра. Мара продължи бързо напред, като от време на време променяше посоката, за да избегне тълпите и други препятствия. Постепенно къщите и магазините започнаха да отстъпват място на малки фабрики, докато накрая прецени, че е вървяла достатъчно. Ако жертвата ѝ беше продължила с бавната крачка на човек, който не иска преследвачът му да го изгуби, щеше да има достатъчно време, за да се подготви за посрещането.

Разбира се, не бе изключено той да е завил в някоя от другите улици, които пресичаха долината от север на юг, да е променил посоката на изток или на запад и дори да е направил пълен кръг и да се е върнал пред къщата на Карде. Тя огледа внимателно сградите на улицата, на която бе излязла, и установи, че въображението на мъжа е толкова ограничено, колкото и техниката му за наблюдение. Стоеше наведен с гръб към нея надолу по пресечката пред редица складирани варели. Синият шарф висеше раздърпан върху зелената туника, от ръката му стърчеше нещо, вероятно някакво оръжие. Несъмнено я чакаше в засада. Аматайор, помисли си тя и сви презрително устни. Без дори да си направи труда да извади бластера, излезе иззад ъгъла и безшумно тръгна към него, като го наблюдаваше внимателно.

— Достатъчно — извика подигравателно някой зад нея.

Мара замръзна. Приведеният над варелите пред нея човек не помръдна и едва сега тя осъзна, че фигурата е прекалено неподвижна, за да чака в засада. Прекалено неподвижна, за да е жива.

Обърна се бавно, държейки ръцете си разперени встрани. Мъжът беше среден на ръст, набит, с тъмни замислени очи. Туниката му висеше разкопчана и отдолу се виждаше лека предпазна жилетка. Разбира се, в ръцете си той държеше бластер.

— Гледай ти! — изсумтя той. — Какво стана, а? Вече бях започнал да се тревожа, че си се изгубила или че ти се е случило нещо.

— Кой си ти? — попита Мара.

— О, рижа хубавице, тук аз задавам въпросите. Но не вярвам да ми се наложи. Това чудесо на главата ти ясно казва всичко, което искам да знам — той махна с бластера си към меденорусата ѝ коса. — Трябваше да се отървеш от нея, да я скриеш по някакъв начин или да я боядисаш. Всеки ще те разпознае по нея.

Мара внимателно си пое дъх и насили мускулите си да се отпуснат.

— Какво искаш от мен? — попита спокойно.

— Същото като всеки истински мъж — ухили се хитро той. — Пари в брой.

Тя поклати глава:

— В такъв случай бъркаш. В мен има не повече от петдесетарка.

Мъжът се ухили още по-широко:

— Добър опит, червенокоске, но само си губиш времето. Вече знам много добре коя си. Ти и твоите приятелчета ще ме направите богат. Да тръгваме.

Мара не помръдна.

— Може би ще успеем да се споразумеем — предложи тя и усети, че по гърба, ѝ се стичат студени капки пот.

Имаше достатъчно опит, за да се подлъже от нехайното държане на мъжа. Който и да беше, много добре знаеше какво прави. Но пък тя още разполагаше със скрития под левия ръкав бластер. Готова бе да се обзаложи, че нападателят ѝ изобщо не предполага, че там може да се скрие толкова мощно оръжие. Това, че досега не я бе претърсил, потвърждаваше предположението ѝ.

Но каквото ѝ да решише да направи, трябваше да действа незабавно, докато още бе пред него. За съжаление ръцете ѝ бяха разперени встрани и нямаше начин незабелязано да извади оръжието.

— Какво предлагаш? — лениво провлачи той.

— А ти какво искаш? — попита в отговор тя. Ако до крака ѝ имаше някаква кутия, можеше да я вдигне с крак и да я хвърли към него. Но въпреки че в тази част на града улиците бяха засипани с доста боклук, наоколо нямаше нищо, което да ѝ свърши работа. Ботушите ѝ бяха здраво пристегнати към глезените и нямаше как да ги отпусне, без да привлече вниманието му. Набързо си припомни всичко, което носеше в джобовете, но не се сети за нищо полезно.

Но усиленото обучение на императора освен развиването на уменията за мислена връзка от далечно разстояние, което я бе направило толкова ценна за управлението му, включваше и пряка манипулация със Силата. Тези умения бяха изчезнали със смъртта на императора и оттогава понякога се бяха появявали за кратко и без никаква последователност. След като странните усещания и предчувствия бяха започнали отново, вероятно и Силата се бе върнала...

— Сигурна съм, че можем да платим двойно на онова, което са ти предложили — продължи тя. — И дори да добавим нещо отгоре.

Усмивката му стана злобна.

— Това наистина е щедро предложение, рижа хубавице. Много щедро. Обзалагам се, че доста хора веднага ще го приемат. Но аз — той леко повдигна бластера си — предпочитам да играя на сигурно.

— Тогава ще трябва да се задоволиш с половината пари. На два метра зад мъжа до подпорната стена имаше купчина метални отпадъци, които чакаха да бъдат натоварени. В края на очукан акумулатор едва-едва се крепеше къса предпазна тръба. Мара стисна зъби, освободи съзнанието си, доколкото можа, и мислено се присегна към нея.

— Е, пухкавичката ми, половин сигурно нещо е по-добре от двойно нищо — каза мъжът. — Освен това не ми се вярва да можете да платите повече от Империята.

В гърлото на Мара заседна буца. Беше го очаквала от самото начало, ала потвърждаването на страховете ѝ я накара да потрепери.

— Ще останеш изненадан от нашите възможности — отвърна тя. Тръбата леко потрепери и се претърколи няколко милиметра.

— Не мисля — каза той спокойно. — Да вървим. Мара посочи с пръст трупа, приведен над варелите зад нея.

— Имаш ли нещо против първо да ми кажеш как го направи?

Нападателят ѝ вдигна рамене:

— Какво има за казване. Имах нужда от примамка, а той просто се разхождаше на погрешно място в погрешно време — усмивката му внезапно изчезна. — Стига приказки. Обръщай се и тръгвай пред мен, освен ако не искаш да ми отмъстиш, като ме накараш да получа пари за трупа ти, вместо да те заведе жива.

— Нищо подобно — измърмори Мара.

Пое си дълбоко дъх и напрегна всички сили. Знаеше, че това е последната ѝ възможност. Тръбата издрънча приглушено на земята зад похитителя ѝ.

Не можеше да не признае, че е адски добър. Тръбата едва беше докоснала повърхността, когато той се свлече на едно коляно, завъртя се и заля всичко наоколо с обилен прикриващ огън, като търсеше с поглед кой се промъква зад него. За по-малко от секунда откри грешката си и се извъртя обратно, без да престане да стреля.

Но тази секунда беше напълно достатъчна за Мара. Последният му отчаян изстрел летеше към нея, когато тя го застреля право в главата.

Тя застина, дишайки тежко, мускулите ѝ трепереха от напрежение. Огледа се, за да се увери, че никой не приближава да полюбопитства каква е тази пукотевица, прибра оръжието в кобура и коленичи до трупа.

Както и очакваше, не намери почти нищо. В картата му за самоличност, вероятно фалшива, пишеше, че името му е Денгар Рот, в джобовете му откри няколко пълнителя за бластер, нож с виброострие, информационен чип, електронен бележник и малко работен капитал в местната валута и имперски монети. Прибра информационния чип и картата за самоличност в туниката си, остави парите и оръжията и се изправи.

— Ето го и твоето двойно нищо — измърмори тя към трупа. — Наслаждавай му се.

Погледът ѝ се плъзна към парчето предпазна тръба, което беше спасило живота ѝ. Беше права. Проблясъците на Силата, също както и предчувствията, се връщаха. Значи съвсем скоро щяха да започнат и сънищата.

Изруга тихо. Не можеше да направи нищо, ако сънищата се появяха отново, ще, не ще, трябваше да ги понася. За момента имаше

други, по-спешни дела, с които да се заеме. Огледа се за последен път и тръгна към къщи.

Завари Карде и Данкин да я чакат. Данкин само дето не сновеше нервно из стаята.

— най-сетне! — извика той, когато тя се появи на задната врата.
— Къде по...

— Имаме проблеми — прекъсна го Мара, подаде на Карде картата за самоличност на Денгар Рот и мина край тях към все още неподредената командна зала. Изтегли една кабелна кутия, намери електронен бележник и пхна вътре чипа.

— Какви проблеми? — попита Карде, застанал зад нея.

— Ловци на глави — отвърна Мара и му подаде електронния бележник. В средата на екрана се появи в рамка снимка на Карде с надпис над нея „20 000“. — Сигурно всички сме вътре — продължи тя.
— Или поне тези, за които знае върховният адмирал Траун.

— Значи сега струвам дваисет хиляди — прошепна Карде и набързо разгледа останалите снимки в чипа. — Поласкан съм.

— Само това ли ще кажеш? — настоя Мара. Той я погледна и попита спокойно:

— Какво искаш да чуеш? Че си права, а аз бърках за интереса на Империята към нас ли?

— Не ме интересува кой е крив и кой прав — отвърна сковано тя.
— Искам да знам какво ще правим.

Карде погледна отново електронния бележник, едно мускулче на челюстта му леко се опъна.

— Ще направим единственото правилно нещо — каза той. — Ще отстъпим. Данкин, обади се по кодирания канал на Лахтън и му предай да започне да разглобява защитните устройства. След това се свържи с Чин и неговия екип и ги прати да опаковат наново нещата в складовете за екипировка. Ще останеш тук да помогнеш на мен и Мара. Искам, ако е възможно, да излетим от Риши преди полунощ.

— Добре — отвърна Данкин, който вече беше започнал да щрака по клавиатурата на командното табло.

Карде върна на Мара електронния бележник:

— Да се хващаме на работа.

Тя сложи ръка на рамото му и го спря:

— А какво ще стане, когато свършат всичките ни тайни бази?

Той отвърна на погледа ѝ.

— Няма да дадем флотата „Катана“ принудително — снижи той гласа си до шепот. — Нито на Траун, нито на някой друг.

— Може и да ни се наложи — отвърна тя.

Погледът му стана по-твърд:

— Може да решим да го направим — поправи я Карде. — Никога няма да се подчиним на чужда воля. Ясно ли е?

Мара се намръщи, но кимна:

— Да.

— Добре — Карде погледна над рамото ѝ към Данкин, който говореше по предавателя. — Чака ни много работа. Да почваме.

Мара бе готова да се обзаложи, че няма да успеят да съберат отново екипировката си за по-малко от двайсет и четири часа. За нейна изненада екипът събра всичко и се приготви за излитане в един часа след полунощ местно време. Час по-късно, след като се разделиха с доста щедри подкупи за официалните власти на космодрума, напуснаха Риши и се прехвърлиха в хиперпространството.

по-късно същата вечер, докато „Волният Карде“ се носеше в пъстротата на хиперпространството, сънищата ѝ започнаха отново.

ГЛАВА 6

Отдалеч приличаше на обикновен товарен кръстосвач — стар, бавен, със съвсем леко въоръжение, като единственото му предимство в битката беше големината. Но подобно на толкова други неща във войната външността му заблуждаваше и Пелаеон трябваше да признае, че ако върховният адмирал Траун не беше на мостика на „Химера“, кръстосвачът щеше да ги изненада.

Но Траун седеше в командното кресло и веднага прецени като несъстоятелна вероятността бунтовническите стратегии да поставят този важен конвой под охраната на толкова слаб кораб. Така че, когато от хангарите на товарния кръстосвач внезапно изригнаха три ескадрона изстребители, имперските изстребители от „Химера“ вече бяха в космоса, готови за атака.

— Интересна тактика — подхвърли Траун. В пространството между „Химера“ и бунтовническия конвой започнаха да проблясват лазерни изстрели. — Макар и не нова. Идеята товарни кръстосвачи да се превръщат в носачи за изстребители бе предложена за пръв път преди повече от двайсет години.

— Но не си спомням някога да е била приложена — отвърна Пелаеон с известна нервност в гласа и погледна към тактическия екран.

Новите бунтовнически изстребители бяха по-бързи от предишните модели и той не беше сигурен дали имперските ще се справят с тях.

— Чудесни кораби! — каза Траун, сякаш прочел мислите на капитана. — Въпреки че си имат и недостатъци. Особено при тези обстоятелства — високоскоростните бойни машини са по-подходящи за внезапни нападения, отколкото за охрана на конвои. Задължението да остават близо до голяма степен обезценява предимството им в скоростта — синьо-черната му вежда се повдигна: — Може би това е резултатът от отстраняването на адмирал Акбар от поста главнокомандващ.

— Вероятно — наистина изглеждаше, че имперските изтребители вземат надмощие в битката, а и самата „Химера“ нямаше никакви проблеми с товарния кръстосвач. Останалите кораби от конвоя се опитваха да се сгушат един до друг зад огневата линия, сякаш това щеше да им помогне с нещо. — Но пък хората на Акбар все още са на властови позиции.

— Вече говорихме за това, капитане — каза Траун с леко охладнял тон. — Ако бяхме осигурили неопровержими доказателства срещу Акбар, щяхме да го унищожим далеч по-бързо. Но подмолната тактика също го неутрализира и освен това изпраща вълни на несигурност и объркване в цялата политическа система на бунтовниците. В крайна сметка това ще им отвлече вниманието и ще ги отслаби точно когато ние станем готови да започнем операция „Тантис“. В най-добрия случай може дори да разцепи целия съюз — адмиралът се усмихна: — Самият Акбар е заменим, капитане, но не така стоят нещата с деликатния политически баланс, който бунтовниците са си изградили.

— Разбирам всичко това, адмирале — изръмжа Пелаеон. — Просто не съм сигурен в предположението ви, че можем да разчитаме оня ботанец в съвета да доведе нещата толкова близо до предречената от вас кризисна точка.

— А, със сигурност ще го направи — каза Траун, усмихна се подигравателно и се извърна да погледне към отблясъците от сражението с конвоя на противника. — Прекарах много време в изучаването на ботанското изкуство, капитане, и вече познавам и разбирам расата доста добре. Няма никакво съмнение, че съветник Фейлия ще изпълни великолепно своята роля. Всичко ще бъде така, сякаш директно му дърпаме конците — той включи предавателя на командното табло: — До батареите на десния борт: една от фрегатите в конвоя се опитва да заеме позиция за атака. Приемете, че това е въоръжено подкрепление, и се разправете с нея, както трябва. Ескадрон А-2 и А-3 да се пренасочат към прикриване на десния борт, докато фрегатата не бъде неутрализирана.

Оръжейниците и командирът на ескадрилата изтребители сигнализираха, че са получили заповедта, и турболазерните оръдия забълваха огън срещу фрегатата.

— А какво ще стане, ако Фейлия спечели? — настоя Пелаеон. — Имам предвид — да спечели много бързо, преди да се стигне до политическа криза. Според вашия анализ на расата всеки ботанец, който се е издигнал толкова високо, както Фейлия, би трябвало да е много интелигентен.

— Да, но това не означава непременно, че би представлявал заплаха за нас — отговори Траун. — Ботанецът сигурно е от политиците, които оцеляват във всякаква ситуация, но такъв тип ораторски умения невинаги означава и военна компетентност — адмиралът сви рамене: — Всъщност една победа на Фейлия само ще удължи тази изключително неудобна за нашия противник ситуация. Предвид на подкрепата, която ботанецът се опитва да получи от военните на бунтовниците, политиците ще трябва да минат през още една яростна борба, когато разберат грешката си и се опитат да го отстранят.

— Прав сте, сър — кимна Пелаеон, потискайки въздишката си.

Това беше още една проява на обърканата подмолна игра, с която така и не успя да свикне. Само се надяваше върховният адмирал да е прав за крайния резултат. Би бил истински провал, ако накрая не извлекат някаква реална полза след брилянтната банкова операция, осъществена от разузнаването.

— Доверете ми се, капитане — каза Траун в отговор на неизречените му тревоги. — Смея да кажа, че всъщност прахосването на политически усилия вече започна. Най- близките поддръжници на Акбар едва ли биха напуснали Корускант в този момент, освен ако отчаяно не потърсят доказателства, които да го оневинят. Пелаеон го погледна изненадано:

— Да не искате да кажете, че Соло и Органа Соло са тръгнали за системата Паланхи?

— Само Соло, мисля — уточни замислен Траун. — Струва ми се, че Органа Соло и уукито продължават да търсят подходящо място да се скрият от нашите ноги. Но Соло със сигурност ще отиде на Паланхи, убеден от електронната измама на нашето разузнаване, че следата води натам. Затова „Мъртвешка глава“ пое същия курс.

— Разбирам — измърмори капитанът. Беше забелязал тази заповед в списъка на предстоящите за деня дейности и се бе зачудил защо Траун изважда от служба един от най-добрите им звездни

разрушители. — Надявам се, че ще се справи с поставената му задача. Соло и Скайуокър вече на няколко пъти показаха, че е доста трудно да бъдат заловени.

— Не ми се вярва Скайуокър да отиде на Паланхи — кисело каза върховният адмирал. — Нашият ценен майстор джедай явно най-накрая го е повикал по правилния начин. Скайуокър е решил да иде на Джомарк.

Пелаеон го зяпна изненадан.

— Сигурен ли сте, адмирале? Не видях такова съобщение в докладите на разузнаването.

— Информацията не е от разузнаването — отвърна Траун. — Дойде от източника Делта.

— Аха — кимна капитанът и на свой ред се намръщи. Разузнавателният отдел на „Химера“ от месеци го притискаше да открие истинската самоличност на източника Делта, който осигуряваше на върховния адмирал толкова ясна и точна информация от самото сърце на императорския дворец. До този момент Траун бе казал единствено че Делта се е внедрил здраво и че получената от него информация трябва да се смята за абсолютно достоверна.

От разузнаването не бяха успели да установят дали Делта е човек, робот или някаква странна записваща система, която някак успява да се измъкне от всекидневните претърсвания на силите за сигурност на бунтовниците в императорския дворец. Това ги вбесяваше до безкрайност, а и самият Пелаеон трябваше да признае, че не му харесва това, че го държат в неведение по този въпрос. Но лично Траун беше завербувал Делта и вековният неписан протокол в тези дела му даваше правото да запази в тайна името на източника си.

— Сигурен съм, че Кбаот ще бъде доволен да го научи — каза той. — Предполагам, ще искате лично да му съобщите новината.

Капитанът си мислеше, че е успял да запази в тайна раздразнението си от Кбаот. Но явно не беше сполучил да го прикрие.

— Все още сте ядосан за случилото се в Таанаб — каза Траун и се обърна да погледне към битката навън. Това не беше въпрос.

— Да, сър — отвърна сковано Пелаеон. — Отново прегледах записите и има само едно възможно обяснение. Кбаот съзнателно промени бойния план, който му беше даден от капитан Абан, и дори стигна дотам да не изпълни дадените му заповеди. Не ме интересува

кой е Кбаот, нито дали се е чувствал упълномощен да действа на своя глава или не. Действията му граничат с бунт.

— Така е — съгласи се спокойно Траун. — Да го сваля ли от имперска служба, или само да го понижа в ранг?

Пелаеон го погледна обиден:

— Говоря сериозно, адмирале.

— Аз също, капитане — отвърна Траун с внезапна студенина в гласа. — Много добре знаете какъв е залогът в играта. Трябва да използваме всички оръжия, които имаме на разположение, за да победим бунтовниците. Способността на Кбаот да повишава бойната ефективност и координацията между нашите части е едно от тези оръжия и ако той не може да спазва военната дисциплина и устава на флотата, тогава трябва да снижим правилата за него.

— А какво ще стане, когато снижим правилата толкова много, че те се обърнат срещу нас? — настоя Пелаеон. — На Таанаб той пренебрегна пряка заповед, втория път ще пренебрегне две. А после три, четири, докато не реши да прави онова, което му харесва. Накрая дори ще се изправи срещу Империята. Какво би могло да го спре?

— На първо място йосаламирите — адмиралът махна с ръка към разпръснатите из мостика причудливи рамки от тръби, около които се бяха обвили дълги козинести същества. Всяко от тях създаваше празнота в Силата, където джедайските номера на Кбаот не можеха да проникнат. — Именно затова са тук.

— Така е, добре, че ги има — съгласи се Пелаеон. — Но в дългосрочен план...

— В дългосрочен план ще го спра аз — прекъсна го Траун и посегна към командното табло. — Ескадрон С-3, наблюдавайте внимателно десния си фланг. На онази фрегата се вижда издутина, която може да се окаже капан.

Командирът прие заповедта и в отговор изстребителите промениха посоката си. След миг издутината внезапно избухна и във всички посоки в помитаща градушка се разлетяха снаряди. Последният изстребител бе улучен и избухна в блестяща експлозия. Останалите, които по време на взрива вече се бяха отдалечили достатъчно, избягаха от капана невредими.

Траун впери блестящия си поглед в Пелаеон.

— Разбирам угрижеността ви, капитане — каза спокойно той. — Но забравяте, че умствено и емоционално нестабилен човек, като Кбаот, никога не може да бъде заплаха за нас. Да, той разполага с огромна сила и във всеки момент може да нанесе значителни щети на хората и съоръженията ни. Но в същността си е неспособен да използва тази сила продължително. Съсредоточаването, планирането на бъдещите ходове — това са качествата, които отделят командира от обикновения боец. А Кбаот изобщо не ги притежава.

Пелаеон кимна сковано. Все още не беше убеден, но явно нямаше полза да започва спора отначало. Не му беше времето.

— Тъй вярно, сър — после се поколеба и вметна: — Кбаот ще иска да разбере какво става с Органа Соло.

В очите на Траун лумнаха пламъци, но капитанът знаеше, че раздразнението не е срещу него.

— Предайте на майстор Кбаот, че предоставям на ногрите последна възможност да я намерят и заловят. Когато свършим тук, лично ще им отнеса съобщението.

Капитанът погледна крадешком назад към вратата на мостика, където Рък, личният телохранител на адмирала, стоеше на пост.

— Ще свикате сбор на командосите ногри ли? — попита той и потисна потреперването си.

Вече бе присъствал на такава среща и спокойно можеше да заяви, че не гори от желание отново да застане лице в лице с пълна зала безшумни сивокожи убийци.

— Мисля, че нещата няма да се оправят само с един сбор — отвърна студено Траун. — Заповядайте на навигатора да приготви курс от мястото на срещата към системата Онор. Според мен трябва да припомним на всички ногри кой е истинският им господар — адмиралът погледна през илюминатора към затихващата битка навън, включи предавателя на командното табло и заповяда: — Командир, върнете всички изстребители в корабите. Навигатор, започнете изчисленията за връщането ни до мястото на срещата.

Пелаеон изненадано надникна през илюминатора. Преустроеният товарен кръстосвач и подкрепящата го фрегата лежаха безпомощни, но голяма част от конвоя бе почти невредима.

— Нима ще ги оставим да си отидат?

— Не виждам смисъл да ги унищожаваме — отвърна Траун. — Да ги оставим беззащитни, е достатъчен урок засега.

Натисна някакъв клавиш и между двете командни табла се появи тактическо изображение на този сектор от галактиката. Сини линии бележеха главните търговски маршрути на Новата република, а червените обозначаваха кои от тях са понесли удари от имперската флота през последните няколко месеца.

— Нападенията ни имат за цел много повече от самото унищожение, капитане. След като тази група разкаже за случилото се, всички следващи конвои от Сарка ще настояват за по-сигурна защита. При достатъчен брой нападения бунтовниците ще се изправят пред дилемата да избират дали да натоварят по-голямата част от бойните си кораби с охранителни задачи, или просто да се откажат от търговията с тези гранични сектори. И в двата случая това ще ги изправи пред големи проблеми, когато ние започнем изпълнението на проекта „Тантис“ — адмиралът се усмихна мрачно: — Икономика и психология, капитане. За момента, колкото повече оцелели цивилни разказват за могъществото на Империята, толкова по-добре. по-късно ще имаме достатъчно време за разрушение — той погледна към екрана на командното табло и обърна глава към илюминатора. — Като заговорихме за могъществото на Империята, имате ли новини по въпроса за търсенето на нови кораби?

— През последните десет часа в различни бази са постъпили пет нови бойни кораба — отвърна Пелаеон. — Най-големият е един стар междузвезден галеон. Това, разбира се, е само началото.

— Нужно ни е много повече, капитане — каза Траун и леко извиврат, за да наблюдава завръщането на изстребителите. — Някаква информация за Талон Карде?

— Нищо повече от онзи намек за Риши — отвърна Пелаеон и отвори нужния документ, за да провери последните данни. — Ловецът на глави е бил убит няколко часа след като се свърза с нас.

— Засилете натиска — заповяда Траун. — Карде разполага с всякаква информация за ставащото в галактиката. Ако някъде има неизползвани бойни кораби, ще знае къде са.

Според Пелаеон вероятността един обикновен контрабандист, дори и с връзките на Карде, да разполага с повече информация от огромната мрежа на имперското разузнаване беше много малка. Но пък

той беше отхвърлил като немислима и възможността Карде да крие Скайуокър в базата си в Миркр. Изглежда, контрабандистът беше извор на изненади.

— Издирват го страшно много хора — каза капитанът. — Рано или късно някой ще го открие.

— Добре — върховният адмирал плъзна поглед през мостика. — Междувременно всички части ще продължат планираните нападения над бунтовническата територия — блестящият му поглед се спря върху Пелаеон. — И ще се оглеждат зорко за „Хилядолетен сокол“ и „Дамата на късмета“. След като подготвим ногрите за тяхната задача, искам плячката им да ги чака.

Кбаот се събуди внезапно. Мрачните му сънища бяха прекъснати от изненадващото усещане, че някой се приближава.

За момент остана неподвижен, разстланата върху гърдите му дълга бяла брада леко се надигаше, когато си поемаше въздух. Присегна се със Силата, за да проследи пътя от Върховния замък до няколко села в подножието на планината. Беше му трудно да се съсредоточи, много трудно, но с инатлива строгост пренебрегна болката от умората и продължи търсенето. Там! Не, ето го! Сам мъж с крашиански плъзгач се катереше по стръмния участък от пътя. най-вероятно беше пратеник, който идваше да му донесе новини от селото. Сигурно някаква глупост, която новият господар трябва да узнае.

Господар! Думата отекна в главата му и възпламени вихър от объркани мисли и чувства. Имперските офицери, които го молеха да им помогне в битките, го наричаха майстор. Също като жителите на Уейланд, чийто живот той беше управлявал, преди върховният адмирал Траун да го прилъже тук с обещанието да му доведе нов джедай за ученик.

Поданиците му на Уейланд вярваха, че той е техният господар. Хората тук на Джомарк още не бяха съвсем сигурни как да го приемат. Имперските офицери изобщо не криеха съмнението си.

Кбаот сви презрително устни. Не, слугите на Империята със сигурност не влагаха никакъв смисъл в обръщението „майстор“. Те го караха да участва в сраженията, неверието им го принуждаваше да прави неща, които не беше вършил от години. И въпреки че беше успял да постигне невъзможното, те все още се държаха леко

презрително към него. като прикриваха истинското си отношение зад йосаламирите и създадените от тях в Силата странни празници.

Но той знаеше. Бе видял озадачените погледи на офицерите и кратките приглушени разговори между тях. Усещаше силното недоволство на екипажа, който безропотно бе приел адмиралската заповед Кбаот да се грижи за повишаване на бойните умения, като очевидно на имперските военни не им допадаше дори мисълта за подобно нещо. Бе видял капитан Абан, седнал в командното кресло на „Войнствен“, да крещи и да го хули дори когато го наричаше майстор, плюейки от яд и безсилен гняв, докато Кбаот спокойно унищожаваше бунтовническия кораб, дръзнал да им се противопостави.

Пратеникът вече доближаваше портата на Върховния замък. Кбаот се присегна със Силата, вдигна робата си и се измъкна от леглото. Изправи се и леко залитна. Виеше му се свят. Да, беше му доста трудно да поеме контрола над екипажа на турболазерните оръдия на „Войнствен“ за няколко секунди, които му бяха нужни, за да унищожи бунтовническия кораб. Това бе много над предишните му постижения в съсредоточаването и контрола над чужди съзнания и сегашното главоболие представляваше цената на това натоварване.

Завърза колана на робата и потъна в мисли за миналото. Да, наистина му струваше огромни усилия. И все пак усещането беше по особен начин опияняващо. На Уейланд той беше управлявал цял град, с по-голямо население от сгушените под Върховния замък селца. Но там отдавна не бе нужно да налага волята си със сила. Хората и псаданийците бяха приели властта му от самото начало, а дори минеришите, които се подчиняваха на правилата му само когато им харесваха, накрая се бяха принудили да изпълняват безропотно всяка негова заповед. Скоро същия урок щяха да научат и имперските офицери, както и хората на Джомарк.

Когато върховният адмирал Траун за пръв път призова Кбаот да приеме този съюз, той подметна, че джедаят е останал твърде дълго без предизвикателство. Вероятно адмиралът тайно се надяваше, че отговорността за управлението на военните действия на Империята ще е твърде голямо предизвикателство за един майстор джедай.

Кбаот се усмихна сурово в тъмнината. Ако върховният адмирал наистина вярваше в такова нещо, предстоеше му да изживее дълбока изненада. Люк Скайуокър най-накрая ще дойде тук и Кбаот ще се

изправи пред най-сложното предизвикателство в живота си — да пречупи и да подчини на волята си друг джедай, без той дори да разбере какво става с него.

И когато успееше, щяха да са двама. И кой бе в състояние да каже какво може да се случи тогава?

Пратеникът беше слязъл от крашианския плъзгач и стоеше до портата. Излъчването му беше на човек, готов, ако е нужно, да чака до безкрай благоразположението на господаря си. Добре, мъжът се държеше по правилния начин. Кбаот нагласи за последен път колана на робата си и тръгна към портата през лабиринта от тъмни стаи, за да чуе какво има да му съобщи новият му поданик.

ГЛАВА 7

Чубака вкара „Сокол“ във внимателно изчислена орбита над Ендор в близост до избуяла с растителност зелена луна. Той управляваше кораба с финес, сякаш несъвместим с огромно създание, като него. Ръмжейки под носа си, уукито дръпна лостове и изключи двигателите.

Седнала в креслото на втория пилот, Лея си пое дълбоко дъх и потръпна — един от близнаците ритна леко в корема ѝ.

— Май Кабарак още не е пристигнал — подхвърли тя.

Думите ѝ още не бяха заглъхнали, когато осъзна безсмислието им. Наблюдаваше внимателно радарите, след като излязоха от хиперпространството, и знаеше, че в цялата система около тях няма друг кораб, нямаше начин да са го пропуснали. Но след като познатият шум на двигателите се стопи до мъркащо бръмчене, тишината ѝ се струваше странна и дори леко заплашителна. Чубака изръмжа въпросително.

— Сигурно ще трябва да почакаме — Лея сви рамене и добави: — Всъщност пристигаме един ден предварително. Долетяхме по-бързо, отколкото очаквах.

Чубака се обърна към командното табло и изръмжа какво мисли за липсата на ногрито.

— О, я стига — смъмри го тя. — Ако Кабарак е решил да пригответи капан, не мислиш ли, че тук вече щяха да ни очакват два звездни разрушителя и кръстосвач ирехвашач?

— Ваше височество? — извика от коридора Трипио.

Извинявайте за безпокойството, но ми се струва, че открих повреда в карбантийските системи за радиоаглушаване. Бихте ли помолили Чубака да дойде тук за момент?

Лея вдигна изненадано вежди и погледна уукито. Както обикновено се случваше със „Сокол“, веднага щом излетяха от Корускант, няколко системи отказаха да работят. И точно от това стомахът ѝ се свиваше болезнено всеки път, когато се качеше на

кораба. Затънал до гуша в належащите ремонти, Чубака оставяше понесъществената работа, която търпеше отлагане, на Трипио. Лея нямаше нищо против, макар че, като си спомнеше резултата от предишния опит на Трипио да поправи някакъв апарат на „Сокол“, не очакваше да излезе нищо.

— Значи все пак от него ще стане истински робот механик — подхвърли тя. — Очевидно е под твое влияние.

Уукито изсумтя мнението си, изправи се от пилотското кресло и отиде да види какво е открил Трипио. Вратата на пилотската кабина се затвори безшумно след него.

Вътре стана непоносимо тихо.

— Виждате ли планетата под нас, скъпи мои — прошепна Лея и нежно погали корема си. — Това е Ендор. Тук Бунтовническият съюз най-накрая победи Империята и положи началото на Новата република.

Или поне, мислено се поправи тя, така щяха да кажат историците някой ден — че тук е настъпил краят на Империята, а останалото са били само незначителни сражения. Незначителни сражения, които продължаваха пета година и както вървяха нещата, можеха да продължат още двацет.

Тя плъзна поглед към блестящия зелен спътник, който бавно се въртеше под тях, и за пореден път се запита защо всъщност избра точно това място за среща с Кабарак. Наистина, всички създания в галактиката както в контролираните от Империята сектори, така и от секторите в републиката, бяха чували за системата на Ендор и знаеха как да я намерят. А и главните бойни действия отдавна се бяха прехвърлили надалеч от тук и сега тя представляваше спокойно място за среща на два кораба. Но тук витаеха спомени, които до този момент Лея не искаше да разбужда. Преди да победят, те замалко не изгубиха всичко. От коридора отзад Чубака изръмжа въпросително.

— Чакай малко, ще проверя — отвърна Лея. Наведе се над контролното табло и превключи. — Пише „Резервен модул“ — извика тя. — Не, задръж така, сега се появи „Системата в изправност“. Искаш ли да...

Изведнъж пред очите ѝ падна черна пелена...

Постепенно дойде на себе си, над главата ѝ нареждаше автоматичен глас:

— Ваше височество — повтаряше той, — ваше височество, чувате ли ме? Моля ви, ваше височество, чувате ли ме?

Тя изненадано отвори очи, не си спомняше да ги е затваряла. Чубака стоеше надвесен над нея, стиснал в огромната си ръка медицински пакет, а развълнуваният Трипио обикаляше като квачка зад него.

— Добре съм — успя да промълви Лея. — Какво стана?

— Вие извикахте за помощ — отвърна бързо Трипио, преди Чубака да си отвори устата. — Или поне ние така решихме — поправи се той услужливо. — Викът ви беше кратък и неясен.

— Не се съмнявам — отвърна тя. Беше започнало да се завръща, показваше се като надничаща от облаците луна: заплаха, гняв, омраза, отчаяние. — Ти не го усещаш, така ли? — попита тя Чубака.

Той изръмжа в знак на отрицание. Наблюдаваше я внимателно.

— И аз не усещам нищо — намеси се Трипио.

Лея поклати глава.

— Нямам представа, какво може да е. Просто си седях тук и изведнъж... — млъкна, в главата ѝ внезапно се появи ужасяваща мисъл: — Чуй, дали случайно нашата орбита не минава през мястото, където избухна „Студена звезда“?

Чубака я изгледа объркано и изръмжа нещо дълбоко в гърлото си. Прехвърли медицинския пакет в другата ръка и се протегна над нея към компютъра. Отговорът се появи почти незабавно.

— Преди пет минути — прошепна Лея. Усети как през тялото ѝ премина студена вълна. — Времето съвпада точно, нали?

Уукито кимна и изръмжа въпрос.

— Не знам — призна тя. — Прилича на онова, което Люк преживя по време на обучението си на... за джедай — поправи се бързо Лея. Спомни си точно навреме, че брат ѝ все още искаше да пази в тайна Дагоба. — Но той е видял изображение. А аз просто почувствах... не знам какво точно. Гняв, горчилка, но имаше и нещо, което те кара да изпиташ тъга. Не, тъга не е точната дума — тя поклати глава, сълзи избиха в очите ѝ. — Не знам. Ето, вече съм добре. Можете да се върнете към работата си.

Чубака отново изръмжа тихо, явно изобщо не беше убеден, че наистина се е оправила. Но не каза нищо, затвори медицинския пакет и мина зад Трипио. Вратата на пилотската кабина се отвори и с

пословичното за уукитата презрение към хитростите той я подпря, за да не се затвори, и изчезна в коридора към главната част на кораба. Лея погледна Трипио:

— Ти също. Имате още доста работа. Наистина съм по- добре.

— Е, щом искате, ваше височество — отвърна дроидът. Очевидно не се чувстваше по-щастлив от Чубака от решението ѝ. — Щом сте убедена, че ще се оправите сама.

— Разбира се, че съм убедена. Изчезвай!

Трипио се поколеба още миг и неохотно излезе от пилотската кабина. Тишината се завърна, някак си по- плътна от преди. И много по-застрашителна. Лея стисна здраво зъби.

— Няма да ме уплашите — каза тя на глас. — И тук, и никъде другаде.

Тишината не отговори. След малко Лея се приближи до командното табло и зададе промяна в курса на орбитата им, така че вече да не минават през мястото, където беше загинал императорът. Нямахте да се остави да я сплашат, но това не означаваше сама да си изпросва проблеми. Оставаше ѝ само да чака. И да се чуди дали Кабарак наистина ще изпълни обещанието си да дойде.

най-високите сгради на обградения със стена град Илик се показаха през хищните дървета на джунглата, която го притискаше от всички страни. На Хан му приличаха на горните куполовидни части на блестящи дроиди, захвърлени сред море от зелени подвижни пясъци.

— Имаш ли представа, как се каца на това място? — попита той.

— Сигурно през онези отвори до върха — отвърна Ландо и посочи към големия екран на „Дамата на късмета“. — Като ги гледам, през тях може да мине дори космическа баржа.

Хан кимна, пръстите му се впиха неспокойно в меките облегалки на креслото на втория пилот. Малко неща в галактиката можеха да го разтревожат и едно от тях бе задължението да стои спокойно, докато някой предприема рисковано кацане.

— Това място предлага по-отвратителни условия за живот дори от твоя Пътуващ град — изръмжа той.

— Няма да споря — съгласи се Ландо и леко промени курса на приближаване. — На Нклон поне не ни е страх, че ще ни изяде някое непознато растение. Но какво ли не прави икономиката? По последни

данни в тази част на Ню Кав има осем града и в момента се строят още два.

Хан се смръщи. И всичко това само заради някакви си екзотични растения, по-точно заради странните биомолекули, които извличаха от тях. Явно за ковианците печалбата бе достатъчно основание, за да приемат да живеят в бронирани градове. Никой не знаеше какво мислят по въпроса самите растения.

— Наистина са ненормални — продължи той. — Внимавай, тръбите за влизане може да са с магнитни клапани.

Ландо го изгледа търпеливо:

— Няма ли да се отпуснеш най-сетне? И друг път съм пилотирал кораб, както знаеш.

— Добре де — измърмори Хан, стисна зъби и страдалчески се подготви за приземяването.

Всъщност преживяването не беше толкова лошо, колкото бе очаквал. Ландо получи разрешение от въздушния контрол и доста умело насочи „Дамата на късмета“ към светлия търбух на една от тръбите за влизане и продължи по извития тунел надолу и навътре към силно осветената площадка за кацане точно под прозрачния купол, който покриваше града. Митническата проверка на пристигащите кораби бе чиста формалност, макар че, като се имаше предвид зависимостта на планетата от износа, при излитането сигурно щяха да им обърнат повече внимание. Получиха официално поздравление за добре дошли на Илик от професионален посрещач с професионална усмивка, дадоха им чип с карта на града и околната територия и ги оставиха да се оправят сами.

— Не беше трудно — похвали се Ландо и тръгнаха надолу по извитата стълба през просторния център. На всяко равнище имаше алеи, които водеха към пазара, административните и жилищните квартали на града. — Къде трябва да се видим с Люк?

— Три равнища по-долу, в един от районите за развлечение — отвърна Хан. — В имперската библиотека нямаше много подробности за това място, но се споменаваха малко заведение — „Мишра“, прикрепено към някакъв умален вариант на стария театър „Грандис Мон“ на Корускант, който са построили тук. Останах с впечатлението, че е кръчма за местните баровци.

— Изглежда подходящо място за среща — съгласи се Ландо и го погледна озадачено: — Можеш ли вече да ми покажеш примамката?

Хан изненадано повтори:

— Примамката ли?

— Хайде стига, стар пират такъв — изсумтя Ландо. — Грабна ме от Слуис Ван, помоли ме да те докарам до Ню Кав, изпрати Люк напред за тази тайнствена среща и очакваш да ти повярвам, че сега кротко ще ми помахаш за довиждане и ще ме оставиш да се върна на Нклон?

Соло се обърна към приятеля си с най-докачения вид, който можеше да си придаде.

— Стига, Ландо...

— Примамката, Хан. Искam да разбера каква е. Хан въздъхна театрално.

— Няма примамка, Ландо. Можеш да излетиш за Нклон веднага когато поискаш. Разбира се — добави той предпазливо, — ако останеш още малко, за да ни помогнеш, може да успееш да продадеш излишния метал, който си натрупал. Например свръхзапасите от фредий.

Крачеше съсредоточено и отривисто напред, усещайки върху себе си изгарящия поглед на Ландо.

— Люк ти каза, нали? — настоятелно попита приятелят му.

Хан сви рамене и призна:

— Може и да ми е споменал нещо.

Ландо изсъска през зъби:

— Ще го удуша — закани се той. — Джедай или не, направо ще го удуша.

— Съвземи се, Ландо — опита се да го успокои Хан. — Ако останеш няколко дни и се послушаш какво говорят хората, може да попаднеш на някаква следа за тукашните сделки на Фейлия. Ще се прибереш у дома, ще се захванеш отново с добив на цветни метали и повече няма да те закачае.

— Това съм го чувал и преди — възрази Ландо, но Хан усещаше, че е готов да се съгласи. — Защо мислиш, че Фейлия има някаква връзка с Ню Кав?

— Защото по време на войната това е било единственото място, което ботанците са защитавали с... — изведнъж млъкна, сграбчи

Ландо за ръката и го обърна надясно към централната колона на извитата стълба.

— Какво става? — попита Ландо.

— Тихо — изсъска Хан, като се опитваше да прикрие лицето си, но и едновременно да не изпуска от очи фигурата, която бе забелязал на долното равнище.

Ландо се извърна леко, погледна в указаната посока с крайчеца на очите си и попита:

— Кой е той?

— Тав Брейлия. Един от главните помощници на Фейлия.

— Не може да бъде! — възкликна Ландо и намръщено се вгледа в ботанеца. — Как го позна?

— По огърлицата му, семеен знак или нещо такова. Виждал съм го десетки пъти на срещите на съвета — Хан облиза устни. Опитваше се да намери правилното решение за ситуацията. Ако наистина беше Брейлия и те разберяха какво прави тук, щяха да спестят доста време. Но пък в момента Люк сигурно ги чакаше вече долу в заведението и ...

— Ще го проследя — каза той и бутна в ръцете на Ландо електронния си бележник и чипа с картата на града. — Ти слез до „Мишра“, вземи Люк и ме настигнете.

— Но...

— Ако не ме настигнете до един час, ще се опитам да се свържа с вас по предавателя — прекъсна го Хан и пристъпи към външния край на стълбата. Вече бяха почти на равнището на ботанеца. — Не ми се обаждайте вие, може да бъда някъде, където няма да е добре да се чуе пиукането — извика той и слезе от стълбата на алеята.

— Късмет — прошепна след него Ландо.

По алеите на Илик се разхождаха доста пришълци, но кремата козина на Брейлия изпъкваше достатъчно сред тълпата, за да го проследи лесно. Щом Хан позна толкова лесно ботанеца, вероятно и другият щеше да го познае, така че щеше да е опасно да се приближава много.

За щастие, изглежда, на Брейлия и през ум не му минаваше, че някой може да го следи. Вървеше уверено и нито веднъж не се обърна. Пресичаше улиците, профучаваше покрай магазините и залите, запътен към външната стена на града. Хан го следваше по петите и

съжаляваше, че бе избързал, като даде картата на Ландо. Нямахше да е зле, ако имаше някаква представа, накъде се движи.

Минаха през последното преддверие и излязоха в сектор с приличащи на складове помещения, които свършваха с огромен стенопис, изрисуван направо върху външната стена на града. Брейлия се приближи към стенописа и изчезна в предната врата на едно от помещенията.

Хан хлътна в удобно изпечил се вход на трийсетина метра по-далеч по улицата. На вратата, в която влезе ботанецът, личеше избледнял знак на компанията за превоз и складиране на товари „Аметист“.

— Надявам се, че го има на картата — измърмори той под нос и извади предавателя от колана.

— Има го — потвърди тихо зад него женски глас.

Хан замръзна.

— Здравей — поздрави неуверено той.

— Здравсти — отвърна жената. — Обърни се, ако обичаш. Бавно, разбира се.

Хан изпълни заповедта, продължавайки да стиска предавателя.

— Ако това е грабеж...

— Не се прави на глупак — жената беше ниска и слаба, сигурно с десетина години по-възрастна от него, с ниско подстригана сива коса и гладко лице, което при други обстоятелства би изглеждало доста приветливо. Насоченият към него бластер беше някакъв непознат модел на „Бластек DL-18“ — не толкова мощен като неговия DL-44, но при създалите се обстоятелства разликата нямаше никакво значение. — Сложи предавателя на земята — продължи тя. — А след като и бездруго си се навел, можеш да оставиш и бластера.

Той мълчаливо коленичи и извади оръжието си с пресилена предпазливост. Надяваше се, че вниманието ѝ е съсредоточено върху бластера, и докато се навеждаше, включи предавателя и внимателно го остави на земята. Изправи се и отстъпи крачка назад, за да покаже, че знае как трябва да се държи един арестант.

— И сега какво?

— Май се интересуваш от онази сбирка — каза тя и се приближи да вземе предавателя и бластера. — Сигурно ще ти трябва водач за обиколката.

— Чудесно би било — отвърна Хан и вдигна ръце.

Надяваше се, че няма да ѝ хрумне да погледне преподавателя, преди да го прибере в джоба на якето си. Тя наистина не го погледна, а само спокойно го изключи.

— Обиждаш ме — каза тя. — Това сигурно е най-старият номер в учебниците.

Хан сви рамене и реши да се опита да опази част от достойнството си:

— Нямах време да науча по-новите.

— Извинението ти се приема. Хайде, да тръгваме. И свали ръцете си, нали не желаем някой страничен човек да се пита какво става тук?

— Не, разбира се — отвърна той и отпусна ръце покрай тялото си.

Бяха изминали половината разстояние до склада на „Аметист“, когато в далечината зави сирена.

Люк огледа внимателно „Мишра“ и реши, че е като обърнато наопаки повторение на първото му посещение в кръчмата на Мое Ейсли на Татуин. Наистина, „Мишра“ беше доста по-осветено място от онази долнопробна кръчма и съответно с по-богати посетители. Но по бара и масите седяха същата пъстра смесица от хора и пришълци, миризмите и звуците бяха също толкова разнообразни и групата в дъното свиреше някакво подобие на музика — очевидно стилът беше създаден, за да допада на възможно най-голям брой раси. Имаше и още една разлика. Макар мястото да бе претърпено до пръсване, посетителите се сместиха и направиха на Люк доста широко място на бара.

Той отпи глътка от питието си — местен вариант на горещия шоколад, който Ландо му беше показал, но този леко миришеше на джоджен — и погледна към входа. Хан и Ландо трябваше да пристигнат само няколко часа след него, което означаваше, че всеки момент щяха да се появят. Поне така се надяваше. Разбираше основанията на Хан, който настоя двата кораба да кацнат на Илик поотделно, но в светлината на надвисналите над Новата република заплахи не можеха да си позволят да губят време. Отново надигна чашата.

Зад гърба му прозвуча нечовешко ръмжене. Обърна се, ръката му инстинктивно се присегна към лазерния меч на колана. Чу се звук от трошене на стол, към ръмженето се прибави изненадано възклицание. Посред обръч от неподвижни клиенти на пет метра от него над една маса се гледаха свирепо барабелианец и родианец. И двамата стискаха в ръце бластери.

— Приберете бластерите! — извика роботът сервитър, размаха ръце, за да подчертае думите си, и се затъркаля към мястото на сблъсъка.

За част от секундата барабелианецът отклони дулото на оръжието си и из залата се разхвърчаха парчета от дроида, а пришълецът мигновено насочи оластера към родианеца, преди той да успее да помръдне.

— Ей! — извика възмутено съдържателят. — Това ще ти струва...

— Млъкни — изръмжа барабелианецът. — Ей тоя ще ти плати. След като ми даде парите.

Родианецът се изпъна в целия си ръст, но все пак му остана повече от половин метър, за да достигне противника си, и каза нещо на непознат за Люк език.

— Лъжеш! — изрева барабелианецът. — Знам, че ще ме измамиш.

Родианецът каза още нещо.

— Не ти ли харесва? — отвърна барабелианецът надменно. — Но ще го направиш. Ще извикам джедая да отсъди.

Очите на всички посетители бяха вперени в схватката, но сега в почти безупречен синхрон се обърнаха към Люк.

— Какво!? — попита предпазливо той.

— Искат ти да решиш спора — отвърна съдържателят с очевидно облекчение в гласа.

Облекчение, каквото Люк изобщо не изпитваше.

— Аз ли?!

Мъжът го изгледа озадачено.

— Нали ти си рицарят джедай Люк Скайуокър? — попита той и кимна към лазерния меч в ръката му.

— Да — призна Люк.

— Е, какъв е проблемът тогава? — заключи съдържателят и махна с ръка към спореците.

Само че Люк, джедай или не, не притежаваше никаква власт тук. Отвори уста, за да го каже, и погледна съдържателя по-внимателно в очите. Обърна се бавно и преглътна неизречените обяснения. Не беше само съдържателят, всички посетители го гледаха със същото изражение. Изражение на доверие и очакване. Вярата в отсъждането на един джедай.

Люк си пое дъх, заповяда строго на лудо тупкащото си сърце да се успокои и тръгна през тълпата към двамата противници. Бен Кеноби му показва Силата, Йода го научи как да я използва за самоконтрол и самоотбрана, но никой не му беше говорил как да посредничи в спорове.

— Добре — каза той и се изправи до масата. — Първо свалете оръжието — и двамата.

— Кой ще е първи? — попита настойчиво барабелианецът. — Родианецът има предимство, ако аз сваля бластера, той ще ме застреля.

Определено не започваше добре. Люк потисна напирателната в гърлото му въздишка, извади лазерния меч и го вдигна така, че блестящото зелено острие застана между двата срещуположни бластера.

— Никой няма да стреля — каза спокойно той. — Приберете ги.

Барабелианецът мълчаливо се подчини, родианецът след кратко колебание последва примера му.

— Кажете сега за какво спорите — подкани ги Люк, свали лазерния меч, но продължи да го държи в ръка.

— Той ме нае да му свърша една работа — започна барабелианецът и насочи покрития си с рогово вещество пръст към противника си. — Свърших каквото се уговорихме, а той не ми плати.

Родианецът изръмжа възмутено.

— Чакай малко, ще чуем и теб — прекъсна го Люк, чудейки се как ще се справи със следващата част от кръстосания разпит. — Каква беше работата, за която те нае?

— Искаше да му доставя животински гнезда — отвърна барабелианецът. — Животните пречат на малките кораби, подяждат корпуса. Направих каквото искаше. Той изгори гнездата и прибра

парите. А на мен иска да плати с пари, дето не са добри — пришълецът махна с ръка към разпиляната купчина златни монети.

Люк взе една. Беше малка, триъгълна, в средата с преплетени линии, а във всеки ъгъл с гравирана цифра 100.

— Някой виждал ли е такива пари? — извика той и вдигна ръка.

— Това са новите монети на Империята — отвърна с едва прикрито отвращение облечен в скъпи дрехи мъж. — Приемат ги само на контролираните от Империята планети и станции.

Люк се намръщи. Още едно напомняне, макар и напълно излишно, че войната за контрол над галактиката далеч не е приключила — Ти каза ли му предварително, че ще му платиш в такива пари? — обърна се джедаят към родианеца.

Той отговори на своя си език. Люк плъзна поглед по посетителите наоколо. Чудеше се дали, ако помоли някой от тях да му преведе, ще изгуби почитта, на която се радваше до този момент.

— Разправя, че така му били платили на него — долетя познат глас. Люк се обърна и видя Ландо да си проправя път през тълпата. — Казва, че не искал да ги вземе, но нямал избор.

— Напоследък Империята плаща само по този начин — подхвърли някой. — Поне тук.

Барабелианецът се обърна и извика:

— Не ме интересува мнението ти. Само джедаят може да отсъди.

— Добре, успокойте се — намеси се Люк, като опипваше с пръсти монетата и се чудеше какво да прави. Ако наистина бяха платили с такива монети на родианеца... — Има ли някакъв начин да ги обмениш в други пари? — попита той.

Пришълецът отговори и Ландо преведе:

— Няма. С тях може да се плаща за стоки или услуги в световите в Империята, но понеже никой в Новата република не би ги взел, няма официален курс за смяна.

— Такааа... — проточи сухо джедаят. Можеше и да няма опита на Ландо в не съвсем законни операции, но не беше и вчерашен. — А неофициалният курс какъв е?

— Нямам представа — отвърна Ландо и се огледа. — Но тук все трябва да има някой, който да използва и двете валути — той повиши глас: — Никой ли не търгува с Империята?

И да имаше такива, те си замълчаха.

— Големи срамежливци! — измърмори Люк.

— Какво искаш, да си признаят, че търгуват с Империята пред един джедай ли? — отвърна Ландо. — На тяхно място и аз бих си замълчал.

Люк кимна. Усещаше леко свиване в стомаха. Плъзна поглед по приличната на тапир муцуна на родианеца и неподвижните му фасетни очи. Беше се надявал да изглади спора и така да избегне нуждата от истинска присъда. А сега, ще не ще, трябваше да реши дали родианецът съзнателно се е опитал да измами партньора си.

Притвори очи, отпусна съзнанието си и се присегна със Силата. Знаеше, че е удар наслуки, но повечето раси показваха леки психически изменения, когато ги подложеха на напрежение. Ако родианецът лъжеше за парите — и ако бе убеден, че благодарение на джедайските си способности Люк е в състояние да го изобличи, — щеше да реагира така, че да се самообвини.

Съсредоточи се в техниката за усилване на възприятията и долови нещо друго. Някаква миризма — на лек тютюн „Карабаба“, примесен с аромат на круши. Същата комбинация беше привлякла вниманието на Ландо на станцията Слуис Ван.

Люк отвори очи и огледа тълпата.

— Нилс Фериер — извика той, — излез напред, моля те. Последва продължителна пауза, нарушена единствено от внезапно съскане. Ландо рязко си пое въздух при споменаването на името на Фериер. След това с леко раздвижване в единия край на кръга напред излезе позната масивна фигура.

— Какво искаш? — попита крадецът на кораби. Ръката му лежеше върху кобура на бластера.

— Интересува ме неофициалният обменен курс между валутите на Новата република и на Империята — отвърна Люк. — Надявам се, че ще ми го кажеш.

Фериер го изглежда със зле прикрито отвращение:

— Проблемът е твой, джедай. Не ме намесвай.

От тълпата се надигна недоволен ропот. Люк не отговори, но прикова поглед във Фериер и след няколко секунди крадецът на кораби нервно облиза устни и изръмжа:

— Последния път, когато бях от другата страна, се разбрахме за четири имперски монети към пет на Новата република.

— Благодаря — кимна Люк и се обърна към родианеца. — Ще платиш на съдружника си в пари на Новата република при курс четири към пет, а тези монети си ги запази за следващия път, когато работиш за Империята. Родианецът изкрещя нещо.

— Това е лъжа — изръмжа барабелианецът.

— Каза, че нямам достатъчно в пари на Новата република — преведе Ландо. — Доколкото познавам родианците, склонен съм да се съглася с барабелианеца.

— Може би си прав — Люк се втренчи във фасетните очи на родианеца. — Но може и да грешиш — обърна се към Фериер и въпросително повдигна вежди.

Крадецът на кораби веднага разбра какво се иска от него, и го предупреди:

— Дори не си го помисляй, джедай.

— Защо? — попита Люк. — Ти работиш и от двете страни на границата, по-лесно от барабелианеца ще намериш начин да похарчиш имперските пари.

— А ако не искам? — възрази Фериер. — Да речем, че нямам скоро път натам. Или просто не искам да ме хванат с толкова много имперски пари в мен. Оправяй се сам, джедай, не съм ти задължен с нищо.

Барабелианецът рязко се обърна към него и извика:

— Дръж се почтително! Той е джедай! Ще говориш, както подобава.

Тих ропот на одобрение мина из тълпата.

— Добре ще направиш, ако го послушаш — посъветва го Ландо. — Май не ти се иска да се биеш тук, особено с барабелианец. Те винаги са изпитвали слабост към джедаите.

— Аха, дълбоко скрита зад гадните им муцуни — отвърна Фериер, но погледът му тревожно обхождаше тълпата и Люк улови лека промяна в излъчването му, когато разбра с колко малко одобрение се ползва мнението му за джедаите.

Или осъзна, че ако се забърка в такъв официален скандал, ще привлече към себе си повече внимание, отколкото му се иска. Люк търпеливо наблюдаваше проблясъците на несигурност в чувствата му и чакаше да си промени решението. Това не закъсня.

— Добре, ще ги обменя, но по курс пет към три — обяви Фериер. — Курсът пет към четири беше просто една щастлива случайност, не мога да разчитам, че отново ще получа толкова.

— Това е измама! — извика барабелианецът. — Аз заслужавам повече.

— Да, така е — съгласи се Люк. — Но в момента това е най-доброто, което можеш да получиш — той погледна към родианеца и отново се обърна към барабелианеца: — Ако това ще ти помогне, не забравяй, че можеш да пуснеш предупреждение до всичките си сънародници да не работят повече с този родианец. Това, че няма да може да наема изкусни ловци, накрая ще му излезе по-скъпо, отколкото ти дължи сега.

Барабелианецът издаде някакъв стържещ звук, вероятно смях.

— Джедаят говори истината — каза той. — Наказанието е справедливо.

Люк се стегна. Барабелианецът едва ли щеше да остане доволен от следващото му решение:

— Но ще трябва да платиш за поправката на робота, който повреди. Родианецът няма вина за това.

Барабелианецът го изгледа свиреп, острите му като игли зъби щракнаха във въздуха. Люк отвърна със студен поглед, готов да парира евентуалното нападение.

— Джедаят отново говори истината — каза накрая пришълецът неохотно, но твърдо. — Приемам присъдата му.

Люк тихо въздъхна с облекчение.

— Случаят е приключен — Скайуокър погледна към Фериер, вдигна лазерния меч към челото си, поздравявайки двамата пришълци, и се обърна настрана.

— Добра работа — прошепна в ухото му Ландо. Тълпата пред тях започна да се разпръсва.

— Благодаря — отвърна Люк с пресъхнало гърло. Успя да разреши спора, но много добре знаеше, че беше по-скоро въпрос на късмет. Ако го нямаше Фериер или ако крадецът на кораби не бе отстъпил, нямаше представа, как щеше да намери изход от ситуацията. Лея с нейните дипломатически умения би се справила по-добре от него, дори Хан с дългия опит в здравето пазарене би се представил на равнище. Това бе част от отговорността на джедая, за която досега не

се бе сецал. Но трябваше да започне да мисли и за нея и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Хан преследва един от помощниците на Фейлия на четвърто равнище — каза Ландо, докато си пробиваха път през тълпата към изхода. — Забеляза го на западното централно стълбище и ме изпрати да...

Спря рязко. Отвън долетя вой на сирени.

— Какво ли може да е това? — измърмори той с доловима нервност в гласа.

— Сигнал за тревога — отвърна един от посетителите. С напрегнато сбърчено чело той се заслушваше съсредоточено. Воят на сирената се промени леко, после отново се засили. — Това е нападение.

— Нападение ли!? — възкликна Люк. Не беше чувал пиратите да са подновили дейността си в този сектор. — Че кой ще ви нападне?

— Кой може! — отвърна мъжът. — Империята, естествено. Люк погледна към Ландо, който тихо измърмори:

— Охо!

— Да — съгласи се Люк. — Да се махаме от тук. Излязоха от „Мишра“ и тръгнаха по широката улица.

За своя изненада Люк не забеляза никакви признаци на паника, каквито биха могли да се очакват при нападение от страна на Империята. Напротив, гражданите на Илик продължаваха с всекидневната си работа, все едно нямаше нищо необичайно.

— Сигурно не разбират какво става — колебливо предположи той, докато крачеха към едно от спираловидните стълбища.

— Или просто си имат споразумение с Империята — отвърна кисело Ландо. — Вероятно първенците на града намират за полезно от политическа гледна точка да се свържат с Новата република, но гледат и да не си развалят отношенията с Империята. И тъй като не могат открито да плащат данък, позволяват на имперската флота от време на време да идва и да прибира запасите от рафинирани биомолекули. Виждал съм такива неща.

Люк огледа безгрижната тълпа.

— Само че този път това може да им изиграе лоша шега.

— Ако имперските войници забележат „Дамата на късмета“ и твоя изстребител в списъка на космодрума ли?

— Точно така. Къде, каза, е Хан?

— За последно го видях на четвърто равнище, тръгна на запад — отвърна Ландо и извади предавателя си. — Поръча да не му се обаждам, но според мен обстоятелствата са извънредни.

— Почакай — спря го Люк. — Ако е близо до помощника на Фейлия и ботанецът е сключил някаква сделка с Империята...

— Прав си — Ландо прокле под нос и прибра предавателя. — Какво ще правим сега?

Хукнаха нагоре по стълбата.

— Аз ще намеря Хан — каза Люк. — Ти иди на космодрума и виж какво става там. Ако от имперската флота все още не са кацнали, опитай се да проникнеш в компютъра на въздушния контрол и да изтриеш данните за нас. Арту може да ти помогне, стига да успееш да го свалиш незабелязано от изстребителя и да го закараш до терминала.

— Ще се опитам.

— Добре — в съзнанието на Люк проблесна стар спомен. — Не ми се вярва „Дамата на късмета“ да е оборудвана с напълно автоматизирани системи, за които ни говореше на Нклон.

Ландо поклати глава:

— Има само настройка за повикване. Не може да изпълнява нищо повече от движение по права линия със съвсем леки завои. Не мога да я повикам да дойде при мен от центъра на затворен град, като този.

Люк трябваше да признае, че дори Ландо да успее да повика „Дамата на късмета“, едва ли щяха да имат голяма полза. Не можеха да пробият дупка във външната стена на Илик, така че единственият начин да излетят си оставаха отворите над космодрума.

— Не се тревожи, просто се сетих за оня разговор.

— Ето тук се разделихме с Хан — посочи Ландо. — Тръгна ей натам.

— Добре — Люк слезе от стълбата. — Ще се видим скоро. Пази се.

— Ти също.

ГЛАВА 8

Сивокосата жена заведе Хан в сградата на „Аметист“ и го бутна в малка стая. Там го остави в компанията на двама души, сигурно охраната, и изчезна с бластера, предавателя и картата му за самоличност. На няколко пъти той се опита да завърже разговор с пазаците, но не получи никакъв отговор и тъкмо се беше примирил, че трябва да седи мирно и да слуша сирените, които продължаваха да вият отвън, когато жената се върна. Придружаваше я още една, висока дама с вид на свикнал да заповядва човек.

— Добър ден — кимна тя. — Вие сте капитан Соло, предполагам?

Едва ли имаше някакъв смисъл да отрича, след като жената държеше картата му за самоличност.

— Да.

— Поласкани сме от вашето посещение — продължи тя, зад учтивите думи едва се долавяше подигравателна нотка. — Но пък сме и доста изненадани.

— Не е редно, инициативата беше изцяло ваша — отвърна Хан. — Винаги ли прибирате пешеходците от улиците, както направихте с мен?

— Само някои специални хора — високата жена повдигна вежди: — Ще ми кажете ли кой сте и кой ви изпраща?

Соло я изгледа изненадано:

— Как така кой съм? В ръцете си държите картата ми за самоличност.

— Вярно — кимна жената и завъртя картата. — Но има известно съмнение, дали е истинска — тя погледна към вратата и махна с ръка.

В стаята влезе Тав Брейлия и застана до нея.

— Бях прав — кимна доволно ботанецът и кремавата му козина се разлюля на всички страни. Хан не беше виждал този жест и не знаеше какво означава. — Точно както ви казах още щом видях картата

му за самоличност. Той е измамник и съм почти сигурен, че е имперски агент.

— Моля?! — Хан го зяпна недоумяващо. Ситуацията започна да изглежда нереална. Погледна към огърлицата на пришълеца, наистина беше Тав Брейлия. — Какъв ме нарече?

— Ти си имперски шпионин — повтори Брейлия и козината му се разлюля отново. — Дошъл си да унищожис приятелството ни или дори самите нас. Но няма да останеш жив, за да докладваш на господарите си — той се обърна към високата жена и настоятелно каза: — Сена, трябва да го убиете веднага, преди да е успял да докара тук враговете ни.

— Нека не избързваме толкова, помощник Брейлия — отвърна спокойно Сена. — Иренес е поставила навсякъде постове — и отново се обърна към Хан: — Ще си направиш ли труда да отговориш на обвиненията на помощника на съветник Фейлия?

— Няма никакъв смисъл да слушаме глупостите на един имперски шпионин — намеси се настоятелно Брейлия, преди Хан да успее да си отвори устата.

— Напротив, помощник — възрази Сена. — Ние се интересуваме от много неща — тя погледна Хан и вдигна картата му за самоличност: — Имаш ли друго доказателство освен това, че наистина си този, за когото се представяш?

— Няма никакво значение, кой е той! — скочи отново Брейлия и в гласа му започна да се долавя напрежение. — Той вече ви видя и сигурно е разбрал, че между нас има някакво споразумение. Каква е разликата, дали е от Империята или от Новата република — и едната, и другата са ваши врагове и ще използват тази информация срещу вас.

Веждите на Сена отново се повдигнаха:

— Значи самоличността му вече няма значение, така ли?

— попита студено тя. — Значи вече не сте сигурен, че това не е истинският Соло?

Козината на Брейлия се разлюля нервно. Явно не беше толкова бърз и обигран в приказките като господаря си.

— Доста си приличат — измърмори той, — но най-точно ще установим дали е имперски шпионин при дисекцията.

Сена се усмихна леко, но това не беше проява на хумор, а на разбиране. Хан разбра, че сблъсъкът е изпитание не само за него, а и за

Брейлия. И доколкото можеше да съди по изражението на Сена, ботанецът току-що се бе провалил.

— Ще имам предвид съвета ви — каза сухо тя.

Чу се приглушено пиукане, сивокосата жена извади предавател и заговори тихо. Постоя мълчаливо известно време, каза няколко думи и погледна към Сена:

— Постовете докладват, че към нас се приближава един мъж — докладва тя. — Среден на ръст с тъмнокестенява коса, облечен в черно — погледна за миг към Брейлия и допълни: — Носи нещо като лазерен меч.

Сена също се обърна към ботанеца:

— Вярвам, че това слага край на спора. Иренес, предайте на някой от постовете да го пресрещне и да го помоли да дойде тук. Нека това да е молба, а не заповед. После върнете оръжието и останалите вещи на капитан Соло — тя се обърна към Хан, кимна сериозно и му подаде картата за самоличност: — Приемете извиненията ми, капитане. Разбирате, че трябва да бъдем изключително предпазливи. Особено при такива съвпадения — махна тя към външната стена на града.

Хан озадачено проследи жеста ѝ и изведнъж се сети — Сена говореше за сирените, които все още виеха навън.

— Няма нищо — увери я той. — А защо вият сирените?

— Сигнализират за нападение на имперската флота — каза Иренес и му подаде бластера и предавателя.

Соло изтръпна:

— Нападение?!

— Нищо сериозно — отвърна Сена. — Идват през няколко месеца и вземат част от рафинираните биомолекули, които са складирани за износ. Градският съвет се е споразумял с Империята за това като прикрита форма за плащане на данък. Не се безпокойте, никога не влизат по-навътре от космодрума.

— Да, но тоя път може и да променят обичайния си маршрут — изръмжа Хан и включи предавателя. Очакваше да се опитат да го спрат, но никой не помръдна. — Люк?

— Чувам те, Хан — долетя гласът на джедая. — Мъжът, който ме придружава, каза, че ме води при теб. Добре ли си?

— Стана малко недоразумение. Идвай по-бързо тук, имаме си компания — Хан прекъсна връзката и видя, че Сена и Иренес си говорят тихо встрани. — Ако толкова държите да останете в тайна от Империята, както твърдеше Брейлия, най-добре е да се скриете някъде — посъветва ги той.

— Маршрутът ни за бягство е готов — увери го Сена, а Иренес излезе от стаята. — Въпросът е какво да правим с вас и приятеля ви.

— Не можете да ги оставите да си отидат просто така — за пореден път настоя Брейлия. — Много добре знаете, че ако Новата република научи за вас...

— Вече съобщихме за случилото се на командира — прекъсна го Сена. — Той ще реши какво да правим.

— Но...

— Достатъчно, помощник — срязва го тя отново изненадващо твърдо. — Присъединете се към останалите в малката шахта. Ще пътувате с моя кораб.

Брейлия хвърли последен поглед към Соло и мълчаливо излезе.

— А кой е вашият командир? — попита Хан.

— Не мога да ви кажа — Сена го изглежда изпитателно. — Но не се тревожете. Независимо от твърденията на Брейлия ние не сме врагове на Новата република. Поне засега.

— Аха — измърмори той. — Великолепно.

От преддверието се чу шум от стъпки. Няколко секунди по-късно в стаята влезе Люк, придружен от двама млади мъже с бластери в кобурите.

— Здравей, Хан — кимна Люк на приятеля си и хвърли бърз поглед към Сена. — Как си?

— Нищо ми няма — увери го Хан. — Както вече казах, малко недоразумение. Тази дама, Сена...

Той замълча очаквателно, но тя каза:

— Нека засега остане само Сена.

— Аха — измърмори Хан. Явно тя не си казваше лесно фамилията. — Та Сена си мислеше, че съм шпионин на Империята. И като заговорихме за това...

— Знам — прекъсна го Люк. — Ландо отиде да види дали може да изтрие данните ни в списъка на пристигналите кораби.

— Няма да успее — поклати глава Хан. — Времето няма да му стигне. А те не може да не погледнат в списъка.

Люк кимна в знак на съгласие.

— Тогава най-добре е да отидем там.

— Освен ако не предпочетете да дойдете с нас — предложи Сена. — На кораба ни има достатъчно място и така е скрит, че имперската флота никога няма да го намери.

— Благодаря, но едва ли ще приемем поканата — отвърна Хан. Не искаше да тръгва с тези хора, преди да бе научил нещо повече за тях. Например на чия страна са във войната. — Ландо няма да изостави кораба си.

— А и аз трябва да си прибера дроида — добави Люк. Иренес отново влезе в стаята и се изправи пред Сена:

— Всички тръгнаха надолу, корабът е готов. Свързах се с командира — каза тя и подаде на високата жена електронен бележник.

Сена го погледна, кимна и се обърна към Хан:

— Недалеч оттук има сервизна шахта, която излиза в западния край на космодрума. Съмнявам се, че имперската флота знае за нея, защото не е означена на нито една от обикновените карти на града. Иренес ще ви покаже пътя и после ще ви помогне с каквото може.

— О, не е необходимо — опита се да възрази Соло. Тя вдигна електронния бележник и твърдо каза:

— Командирът нареди да ви окажа всякаква помощ, от която бихте имали нужда. Ще ви бъда много задължена, ако ми позволите да изпълня заповедите, които са ми дадени.

Хан погледна към Люк и въпросително вдигна вежди.

Приятелят му сви рамене. Джедайските му способности не долавяха предателство в предложението.

— Добре, може да дойде с нас — кимна Соло. — Да вървим.

— Успех! — пожела им Сена и излезе навън. Иренес посочи към вратата зад гърба си:

— Оттук, господа.

Сервизната шахта представляваше комбинация от обикновена стълба и асансьор, закрепен към външната стена на града. Входът на шахтата беше скрит сред преливащите цветове на стенописа и от вътрешната страна никой не би се досетил за съществуването ѝ. Кабинката на асансьора я нямаше и Хан реши, че вероятно групата на

Сена все още пътува към мястото, където е скрит корабът им. Иренес тръгна нагоре по стълбите и те я последваха.

Космодрумът беше само на три равнища над тях. Но три равнища в град с високи тавани, като Илик, означаваше ужасно много стълби. До първото равнище изкачиха петдесет и три стъпала и след това Хан престана да брои. С треперещи от умора крака се промушиха през друга незабележима врата на космодрума и се скриха зад огромен диагностичен анализатор. Иренес дори не се бе задъхала.

— И сега какво? — попита Люк и внимателно огледа анализатора. Той също дишаше спокойно.

— Първо да намерим Ландо — предложи Хан, извади предавателя и натисна копчето за повикване: — Ландо?

— Чувам те — прошепна приятелят му. — Къде сте?

— В западния край на космодрума, на двайсетина метра от изстребителя на Люк. — А ти?

— Деветдесет градуса на юг от вас — отвърна Ландо. — Зад една палета с приготвени за товарене кашони. На по-малко от пет метра от мен един щурмовак стои на пост. Не мога да помръдна, без да ме забележи.

— Какво имаме насреща този път?

— Вероятно пълна бойна част — мрачно каза приятелят му. — Видях приземяването на три десантни кораба, а когато дойдох, тук вече имаше един-два. Ако са били пълни, това означава сто и шейсет-двеста души. Повечето са обикновени войници, има обаче и доста щурмоваци. Но сега тук няма много, повечето слязоха надолу преди няколко минути.

— Вероятно претърсват града за нас — предположи Люк.

— Да — Хан се надигна и погледна над анализатора. Изстребителят на Люк се подаваше над носа на една огромна космическа баржа. — Май Арту е още на кораба.

— Да, но в него се качиха двама — предупреди ги Ландо.

— Може и да са му сложили сдържащ болт.

— Да е само това, лесно ще се справим — Хан внимателно се оглеждаше. — Мисля, че можем да стигнем незабелязано до изстребителя. Нали ми каза, докато пътувахме, че разполагаш с дистанционно управление за „Дамата на късмета“?

— Да, но няма да свърши работа — отвърна Ландо. — От тия кашони няма къде да кацне близо до мен. Така че пак ще се наложи да притичвам към нея и войниците не може да не стрелят.

— Спокойно — каза Хан и се поусмихна. Люк можеше и да разполага със Силата, а Иренес — да изкачва стълби, без да се задъхва, но той беше готов да се обзаложи на каквото и да е, че в измамата превъзхожда и двамата. — Ти само ще я накараш да тръгне към теб, когато ти кажа — и изключи предавателя. — Ще се качим в изстребителя — каза той на Люк и Иренес и стисна здраво бластера. — Готови ли сте?

Двамата кимнаха и той за последен път погледна над анализатора. Тръгнаха бързо, като внимаваха да не вдигат шум. Хан стигна до баржата без никакви инциденти и спря, за да изчака останалите.

— Шшт! — изсъска изведнъж Люк.

Хан се притисна плътно до разядения корпус на баржата. На не повече от четири метра от тях един щурмовак на пост се беше обърнал и подозрително гледаше към тях.

Соло стисна зъби и вдигна бластера. В този момент улови с периферното си зрение как Люк размахва ръка в някакъв непонятен жест, и изведнъж щурмовакът се обърна с гръб към тях с насочен към празното пространство бластер.

— Струва му се, че чува някакъв шум — прошепна Люк.

— Да побързаме.

Хан кима и предпазливо се промъкна от другата страна на баржата. Няколко секунди по-късно се бяха свили до системата от колесници за приземяване на изстребителя.

— Арту? — прошепна Хан. — Събуди се, мъник такъв. От горната част на изстребителя се чу тихо и доста обидено пиукане. Явно съдържащият болт, който имперските войници му бяха поставили, не го бе изключил напълно, а само бе блокирал контрола му над системите на изстребителя.

— Добре — продължи Соло. — Включи се на подслушване и се пригответи да записваш.

Последва още едно пиукане.

— И сега какво? — попита Иренес.

— Сега започва представлението — отвърна Хан и извади предавателя. — Ландо, готов ли си?

— по-готов не мога и да бъда — отговори приятелят му.

— Добре. Веднага щом ти кажа, включи дистанционното и повикай към себе си „Дамата на късмета“. След това ще ти дам знак да го изключиш. Ясно ли е?

— Да. Разчитам, че знаеш какво правиш.

— Бъди спокоен — Хан погледна Люк: — Досети ли се каква е твоята роля?

Люк кимна и извади лазерния меч:

— Готов съм.

— Добре, Ландо. Сега!

В първия момент не се случи нищо. След това през шума на космодрума се разнесе воят на включен двигател. Хан се надигна леко и видя как „Дамата на късмета“ се издига плавно над останалите кораби.

От същата посока се чу вик, последван от проблясъци на изстрели с бластер. Почти мигновено в стрелбата се включиха още трима щурмоваци. „Дамата на късмета“ тронаво се извърна към мястото, където се бе скрил Ландо.

— Знаеш, че няма да успее да стигне до приятеля ти — прошепна Иренес в ухото на Хан. — Веднага щом разберат накъде се е насочила, войниците ще се нахвърлят върху него.

— Затова изобщо няма да се приближи до Ландо — отвърна Хан, който внимателно наблюдаваше „Дамата на късмета“. Само още няколко секунди, и всеки щурмовак и имперски войник на космодрума щеше да е приковал поглед в червения кораб. — Пригответи се, Люк. Сега!

Изведнъж Люк изчезна — с един скок се беше озовал върху изстребителя. През нарастващата шумотевица Хан едва долови свистенето на лазерния меч и видя отблясъка от зеленото острие по корпуса на съседния кораб. Отблясъкът и звукът се промениха леко — Люк беше направил малък разрез.

— Сдържащият болт е махнат — извика той надолу. — Да продължавам ли?

— Не още — отвърна Хан. „Дамата на късмета“ беше изминала една четвърт от разстоянието до външната стена. По закалената

обшивка от долната страна на корпуса ѝ играеха изстрели от бластер. — Ще ти дам знак. Пригответи се веднага да излетиш.

— Добре.

Изстребителят се позаклати, Люк влезе вътре и се настани на мястото си в пилотската кабина. Арту включи двигателите и техният вой се прибави към нарастващата глъчка. В суматохата никой не му обърна внимание. „Дамата на късмета“ вече бе преполовила разстоянието до стената.

— Ландо, изключи дистанционното — заповяда Хан. — Арту, твой ред е. Викни яхтата насам.

След като си беше възвърнал пълния контрол над предавателя на изстребителя, за дроида не бе никак трудно да излъчи сигнала от дистанционното на Ландо. „Дамата на късмета“ потрепери и увисна във въздуха над космодрума, ориентира се по новия сигнал и се насочи към изстребителя.

Имперските войници не очакваха подобен ход. За момент изстрелите неуверено заглъхнаха, явно войниците решиха, че яхтата е спряла завинаги, и когато ожесточеният огън се поднови, „Дамата на късмета“ вече беше почти до изстребителя.

— Сега ли? — извика Люк.

— Сега! — отвърна Хан. — Накарай я да кацне и ни разчисти пътя до нея.

Арту изпиука, „Дамата на късмета“ отново увисна във въздуха и плавно се спусна надолу. От групичката войници се чу радостен вик, но това беше най-кратката победа в историята. В момента, когато „Дамата на късмета“ докосна земята, във въздуха се издигна изстребителят. Люк зави рязко покрай кацналата яхта и се спусна надолу. Страничните лазерни оръдия бълваха огън и предизвикваха разруха и хаос, като бързо пръснаха изненаданите войници. Ако имаха достатъчно време, щяха да се прегрупират, но Хан не възнамеряваше да чака повече.

— Хайде! — извика той на Иренес, скочи и се спусна лудешки към „Дамата на късмета“. Войниците го забелязаха едва когато стигна до стълбичката, и той се шмугна през люка, преди някой да успее да вдигне лазерната карабина и да стреля. — Остани да охраняваш входа — извика Хан на Иренес, която се промъкна след него. — Отиваме да вземем Ландо.

Люк продължаваше да обикаля наоколо с изстребителя и да създава невероятен хаос. Хан се втурна в пилотската кабина, настани се в креслото и хвърли бърз поглед към екраните на командното табло. Като че ли всички важни системи бяха в изправност и готови за полет, останалите трябваше да наваксат след излитането.

— Дръж се здраво — извика той назад към Иренес и издигна яхтата във въздуха.

След няколко секунди Хан спусна „Дамата на късмета“ над палето с кашони. Щурмовакът, който пречеше на Ландо да избяга, не се виждаше. Люк си беше свършил работата, лазерните оръдия на изстребителя създаваха истинска бъркотия на космодрума и караха всички войници да залягат. Корабът увисна на половин метър от земята и стълбичката се спусна към струпаните кашони. През илюминатора на десния борд се мярна едва доловимо движение и от мястото си до люка Иренес извика:

— Готово! Излитай!

Хан завъртя руля, включи двигателите на пълна мощност и се насочи към един от големите отвори. Преминаха през магнитната клапа в края и усетиха леко разтърсване — вече бяха навън, устремени към космоса.

Над града кръжаха четири имперски изстребителя, но явно не ги очакваха толкова рано. Люк уцели три от тях в полет, Хан свали четвъртия.

— Никога не съм бил по-близо до провала — задъхано каза Ландо, стовари се на мястото на втория пилот и се зае с командното табло. — Какво става?

— Май се задават още два десантни кораба — отговори намръщено Хан. — Какво правиш?

— Включих мултисензорна проверка на въздушните потоци — отвърна Ландо. — Тя ще покаже всяко необичайно нещо на корпуса, например предавател, с който се опитват да ни проследят.

Хан се замисли за бягството им от първата Звезда на смъртта и почти катастрофално завършилото завръщане на Йовин с устройство за проследяване на борда.

— Искане ми се да имам подобна система и на „Сокол“.

— Няма да върши работа — каза сухо Ландо. — Корпусът му е толкова неравен, че системата няма да успее да го картографира — той

изключи екрана. — Добре, чисти сме.

— Чудесно! — Хан погледна наляво. — Отървахме се и от десантните кораби, вече нямат шанс да ни настигнат.

— Те да, но виж това — обади се Иренес и посочи към радара със среден обхват.

На екрана се очертаваше имперски звезден разрушител, вече напуснал орбита, за да се отправи подире им.

— Великолепно — изръмжа Хан и включи главния двигател на пълна мощност. Използването му толкова близо до повърхността нямаше да донесе нищо добро на растителния свят на Ню Кав, но в момента това не го тревожеше. — Люк?

— Видях го — долетя отговорът на приятеля му от предавателя. — Някакви предложения, как можем да се справим, ако не броим бягството?

— Според мен бягството си е чудесна идея — отвърна Хан. — Ландо?

— Вече пресмятам скока — отвърна той, зает с навигационния компютър. — Ще бъда готов с изчисленията тъкмо когато се отдалечим достатъчно от планетата.

— Отдолу се задава още някакъв кораб — обади се Люк. — Сякаш изскочи право от джунглата.

— Това е нашият — каза Иренес и надникна над рамото на Хан. — Можете да се движите успоредно с тях, като промените курса си на сто двайсет и шест, точка, трийсет.

Звездният разрушител набираше скорост и радарът вече показваше ятото изстребители, които летяха пред него.

— най-добре да се разделим — предложи Соло.

— Не, останете с нашия кораб — възрази Иренес. — Сена каза, че идва помощ.

Хан погледна още веднъж към кораба, устремил се към дълбокия космос. Беше неголям транспортен кораб, който развиваше доста добра скорост, но не можеше да предложи нищо повече. Обърна глава към приближаващите се имперски изстребители...

— Ще ни настигнат, преди да сме се приготвили да се прехвърлим в хиперпространството — измърмори Ландо, изричайки гласно мислите на Хан.

— Така е. Люк, чуваш ли ме все още?

— Да. Според мен Ландо е прав.

— Знам. Можеш ли да повториш оня номер от Нклон. Нали се сещаш, да объркаш съзнанието на пилотите за малко?

Последва доловимо колебание.

— Май не — каза накрая Люк. — За самия мен не е добре да правя такива неща, нали разбираш?

Хан не разбираше съвсем, но това май нямаше значение. За момент беше забравил, че не е на „Сокол“ с двете лазерни оръдия, защитното поле и здравата обшивка на корпуса. Въпреки всичките преустройства на Ландо „Дамата на късмета“ не можеше да направи нищо дори срещу изстребител, чийто пилот е със замъглено съзнание.

— Добре, забрави — каза той. — Дано Сена да е права и наистина да се появи помощта, която очаква.

Още не беше довършил думите си, когато над „Дамата на късмета“ изсвистя със зеленикав блясък първият лазерен изстрел.

— Имперски изстребители откъм кърмата! — извика Ландо.

— Опитват се да ни разделят — каза Люк. — Ще се отърва от тях.

Без да изчака отговор, той се гмурна под „Дамата на късмета“, двигателят му изръмжа и той зави наляво да пресрещне приближаващите изстребители.

— Пази се — измърмори след него Хан и погледна в екрана на командното табло. Преследвачите се приближаваха бързо. — Вашият кораб въоръжен ли е? — попита той Иренес.

— Не, но обшивката на корпуса е добра и има чудесни защитни полета — отвърна тя. — Може би трябва да минеш пред тях, така че те да поемат ударната вълна на нападението.

— Добре, ще помисля за това — кимна Хан и потрепери пред очевидното й невежество за тактиката на космическите битки.

Когато атакуваха, пилотите на изстребители изобщо не се интересуваха кой е пръв и кой втори, а и ако се приближеше достатъчно до другия кораб, за да се прикрие под защитното му поле, щеше да се лиши от пространство за маневриране. Стреляйки лудешки със страничните лазерни оръдия, Люк се вряза в приближаващата откъм левия борт група и я разпръсна. Веднага след нея долетя втората вълна изстребители, но той се завъртя рязко на сто и осемдесет градуса и се спусна под опашките на първите. Хан сдържа дъха си,

изтребителят на Люк успя някак да се измъкне невредим и с пълна скорост изчезна от пътя на „Дамата на късмета“, като повлече след себе си цялото ято.

— Е, дотук с тази група — каза Иренес.

— И с Люк може би — отвърна рязко Ландо и включи предавателя. — Люк, как си?

— Малко ударен, но всички системи работят — отвърна той. — Май няма да мога да се върна при вас.

— Не се и опитвай — намеси се Хан. — Веднага щом се отървеш от тях, се прехвърли в хиперпространството и изчезвай от тук.

— А с вас какво ще стане?

Последните думи на джедая бяха почти погълнати от внезапно изпращяване от предавателя.

— Това е сигналът — каза Иренес. — Ето ги.

Хан намръщено погледна през илюминатора. Доколкото можеше да види, навън имаше само звезди. Изведнъж право пред тях в перфектен синхрон от хиперпространството изскочиха три големи кораба, подредени в триъгълник. Ландо шумно си пое въздух:

— Та това са стари крайцери!

— Това е помощта — каза Иренес. — Насочете се към средата на триъгълника, те ще ни прикрият.

— Добре — изръмжа Хан, промени курса на „Дамата на късмета“ с няколко градуса и се опита да изстиска още малко мощност от двигателите.

Новата република разполагаше с няколко крайцера. Те бяха дълги около шестстотин метра и имаха внушителна огнева мощ. Но дори на три от тях щеше да им е трудно да удържат срещу имперски звезден разрушител.

Явно и командирът на крайцерите мислеше така. Веднага щом огромните турболазерни оръдия на разрушителя откриха огън, трите кораба отвърнаха с яростна канонада йонни заряди, като се опитваха да изкарат временно от строя повече системи на имперския кораб, за да се измъкнат.

— Това отговаря ли на въпроса ти? — попита Хан.

— Май да — отвърна сухо Люк. — Добре, изчезвам. Къде ще се срещнем?

— Никъде — отвърна Хан.

На самия него този отговор не му се нравеше много, а и подозираше, че на Люк още по-малко ще допадне. Но не можеше да направи друго. Между изстребителя и „Дамата на късмета“ постоянно имаше имперски изстребители, така че определянето на място за среща дори и на честота, която се смяташе за секретна, би било открита покана за Империята да изпрати пред тях собствен комитет по посрещането.

— С Ландо ще продължим мисията сами — добави той. — Ако имаме някакви проблеми, ще се свържем с теб чрез Корускант.

— Добре — отговори Люк. Той определено не изглеждаше доволен от развоя на събитията, но бе достатъчно умен, за да разбере, че друг изход няма. — Пазете се!

— До скоро — каза Хан и прекъсна връзката.

— Значи мисията вече стана и моя? — изръмжа от мястото на втория пилот Ландо, като гласът му издаваше смесица от раздразнение и примирение. — Знаех си. Просто си знаех...

Транспортният кораб на Сена вече беше в триъгълника, образуван от крайцерите, но продължаваше с пълна скорост напред. Хан го следваше плътно с „Дамата на късмета“, като внимаваше да не попадне в реактивната струя.

— Имаш ли предпочитания, къде да те оставим? — извърна се той към Иренес.

Тя гледаше през илюминатора към десния борд на крайцера, покрай който минаваха.

— Всъщност командирът се надяваше да ни придружите до базата — каза Иренес.

Хан погледна към Ландо. В гласа ѝ имаше нещо, което подсказваше, че молбата е не само предложение.

— И колко силно се надява? — попита Ландо.

— Много — Иренес се обърна към тях и добави: — Не ме разбирайте погрешно, това не е заповед. Но когато говорих с командира, останах с впечатлението, че той май много иска да се срещне отново с капитан Соло.

Хан я погледна изненадано:

— Отново!?

— Точно така каза.

Хан се обърна леко и срещна погледа на Ландо.

— Да не е някой стар приятел, за когото не си ми споменава? — попита Ландо.

— Не си спомням за никого, който да притежава крайцери — отвърна Соло. — Какво мислиш?

— Притиснати сме — отговори кисело Ландо. — Но, от друга страна, който и да е, този тайнствен командир, изглежда, поддържа връзка с ботанците. И ако наистина искаш да разбереш какво замисля Фейлия, трябва да разговаряш с него.

Хан се замисли. Ландо, разбира се, беше прав. Но пък цялата работа спокойно можеше да се окаже и капан, а приказките за стария приятел да имаха за цел само да ги примамят. А и Иренес все още стоеше зад него с бластер на хълбока и ако тя и Сена решеха да ги притиснат, нямаше начин да се измъкнат. Поне можеше да се опита да се държи възпитано.

— Добре — кимна той към Иренес. — Какъв курс да въведа в компютъра?

— Не си прави труда — отвърна тя и посочи навън. Хан проследи погледа ѝ. Един от отминатите крайцери беше променил леко курса си и летеше успоредно с тях. Отпред транспортният кораб на Сена се беше насочил право към един от двата ярко осветени хангара.

— Аха, защо ли не съм изненадан! — измърмори той.

— Успокой се и остави на нас грижата за полета — отвърна тя и Хан за пръв път забеляза зачатъци на чувство за хумор у нея.

— Добре — въздъхна той.

Зад тях все още се виждаха припламванията на битката. Той насочи „Дамата на късмета“ към хангарите за скачване и си спомни, че Люк не бе доловил предателство в излъчването на Сена. Но пък не бе засякъл измамата и у бимианците преди първото нападение на ногрите на Бимисаари. Дано този път хлапето се окаже право.

Първият крайцер изчезна в хиперпространството с блясъка на лъжливо движение, като отнесе със себе си „Дамата на късмета“ и транспортния кораб. Няколко секунди по-късно другите два преустановиха йонната канонада срещу звездния разрушител и избягаха през урагания огън на турболазерните оръдия на имперската бойна станция. Люк остана сам, ако не се броеше ятото имперски изстребители по петите му.

Зад гърба му прозвуча нетърпеливо и доста угрижено пиукане.

— Добре, Арту. Потегляме — увери той малкия дроид и дръпна ръчката за хипердвигателя.

Звездите се сляха в безкрайна линия, космосът се изпълни с цветни петна. Двамата с Арту вече бяха в безопасност. Пое си дълбоко дъх. Значи това беше краят. Хан и Ландо бяха изчезнали, отведени от Сена при тайнствения командир, и за момента нямаше начин да открие къде са. Той беше извън мисията, докато те не се покажеха и не се свържеха отново с него. Може би така беше по-добре. Зад него се чу ново пиукане, Арту му задаваше въпрос.

— Не, няма да се връщаме на Корускант — отвърна Люк. Връхлетя го усещане за нещо вече видяно. — Отиваме на една малка планета на име Джомарк, за да се срещнем с един майстор джедай.

ГЛАВА 9

Малкият патрулен кораб за бързи нападения изскочи от хиперпространството и се приближи на стотина километра, преди радарите на „Сокол“ да засекат присъствието му. Когато Лея влезе в кабината, пилотът на патрулния кораб вече беше успял да установи връзка.

— Ти ли си, Кабарак? — попита тя и се настани до Чубака в креслото на втория пилот.

— Да, лейди Вейдър — измяука дълбокият котешки глас на ногрито. — Дойдох сам, както обещах. Вие също ли сте сама?

— Придружава ме Чубака, моят пилот — отвърна Лея. — И един протоколен дроид. Искам да взема дроида, за да ми помага с превод. Както се споразумяхме, Чубака ще остане тук — уукито се обърна към нея и изръмжа. — Не — прекъсна го твърдо тя, като се усети навреме да закрие предавателя с ръка. — Съжалявам, но обещах на Кабарак. Ти оставаш на „Сокол“. Това е заповед.

Чубака изръмжа отново, този път още по-настойтелно. Изведнъж се сети за нещо, което не си бе спомняла от години, и я полазиха тръпки по гърба. Уукитата пренебрегват заповедите, които не им допадат.

— Налага се да отида сама, Чуй — продължи тя по-спокойно. Не биваше да се налага, трябваше да опита с логика и разум. — Не можеш ли да ме разбереш? Такова е споразумението ни.

Чубака измърмори нещо.

— Не — поклати глава Лея. — Моята безопасност вече не зависи от физическата сила. Единствената възможност да остана невредима е да убедя ногрите да ми вярват, че когато обещавам нещо, го изпълнявам.

— Дроидът не представлява проблем — каза Кабарак. — Ще приближа кораба за скачване.

Лея отново включи предавателя:

— Добре. Ще нося с мен и един куфар дрехи и лични вещи. И един анализатор, за да проверявам дали във въздуха и храната няма

опасни за мен елементи.

— Там, където ще бъдем, въздухът и почвата са обеззаразени.

— Вярвам ти — отвърна тя, — но не е въпросът само за моята безопасност. Нося в себе си два нови живота и трябва да ги предпазя на всяка цена.

От предавателя се чу съскане:

— Наследници на лорд Вейдър?

Лея се поколеба, но поне генетично, ако не в истинския смисъл на думата, това беше вярно:

— Да.

Ногрито отново изсъска:

— Можете да си носите каквото пожелаете. Но ще ми позволите да прегледам багажа ви. Оръжия имате ли?

— Само лазерния меч — каза Лея. — На вашата планета има ли някакви опасни животни, за да си взема бластер?

— Вече не — отвърна тъжно Кабарак. — Нямам нищо против лазерния меч.

Чубака извика яростно, закривените нокти, с които уукитата се катерят по дърветата, се показаха от възглавничките на пръстите му. Лея изведнъж осъзна, че той е на ръба да изгуби контрол върху действията си и да вземе нещата в своите огромни ръце.

— Какъв е проблемът? — попита настоятелно Кабарак. Стомахът ѝ се сви. Бъди честна, напомни си тя.

— Пилотът не иска да ме пусне да дойда сама — призна Лея. — Той има... ти не можеш да разбереш.

— Има кръвен дълг към вас?

Лея премига изненадано. Не беше предполагала, че Кабарак е чувал за кръвния дълг на уукитата, още по-малко че знае подробности за него.

— Да — каза тя. — Първоначално кръвният дълг беше към съпруга ми Хан Соло, но през годините Чубака го прехвърли към брат ми и мен.

— И към децата, които носите ли?

Лея погледна към Чубака и отговори:

— Да.

За един дълъг момент предавателят замлъкна. Патрулният кораб продължаваше да се приближава към тях. Лея стискаше здраво

облегалката на креслото и се опитваше да отгатне какво мисли ногрито. Ако решише, че възражението на Чубака е измяна спрямо първоначалното споразумение...

— Кодексът на честа на уукитата е твърде близък до нашия — каза накрая Кабарак. — И той може да дойде с вас.

Чубака изръмжа гърлено в знак на изненада, която бързо премина в подозрение.

— Да не би да предпочиташ да бе казал, че трябва да останеш тук? — отвърна Лея и собствената ѝ изненада от позволенията на ногрито бързо се смени с облекчение, че проблемът се реши толкова лесно. — Хайде, решавай какво искаш.

Уукито изръмжа отново, но беше напълно ясно, че по-скоро ще скочи заедно с нея в капана, отколкото да я остави да тръгне сама.

— Благодаря, Кабарак. Приемаме предложението — каза Лея. — Докато дойдеш дотук, ще бъдем готови. Между другото, колко време ще ни отнеме пътуването до вашата планета?

— Приблизително четири дни — отвърна ногрито. — Очаквам с нетърпение честта да се качите на моя кораб.

Предавателят замлъкна. Четири дни, помисли си Лея и по гърба ѝ полазиха тръпки. Само четири дни, за да научи нещо за Кабарак и народа на ногрите. И да се подготви за най-важната дипломатическа мисия в живота си.

Оказа се, че по време на пътуването не успя да научи кой знае какво за културата на ногрите. Кабарак гледаше през повечето време да остава сам, като разделяше времето си между пилотската кабина и каютата си. От време на време заговаряше Лея, но разговорите им бяха кратки и винаги оставяха неприятното усещане, че той все още не е сигурен в решението си да я допусне на родната си планета. След като се бяха уговорили за срещата на планетата на уукитата Кашиуук, тя смяташе, че Кабарак ще обсъди въпроса с верни приятели, но с приближаването на края на пътуването мрачната му нервност се засилваше и Лея започна да забелязва признаци, че е взел решението абсолютно сам.

Това едва ли бе добро начало. То говореше за липса на доверие в приятелите или пък за желание да ги освободи от отговорност, ако впоследствие нещата се объркат. И в двата случая перспективата в никакъв случай не я изпълваше с увереност.

Тъй като домакинят предпочиташе да бъде сам, двамата с Чубака трябваше да си измислят начин да се забавляват сами. За уукито с вродения му интерес към техниката забавлението се изчерпваше с обикалянето на целия кораб и надничането във всяка каюта, люк или шахта. Както навъсено обясни, готвел се за всеки случай, ако се наложило да го управляват сами. Така че по-голямата част от пътуването Лея прекара в каютата си с Трипио в опити да открие произхода на единствената дума на езика на ногрите, която знаеше — малараши. Надяваше се, че така можеше да придобие поне някаква представа, накъде в галактиката се бяха насочили. За съжаление с шестте милиона езика, от които можеше да черпи информация, Трипио измисли стотици възможни обяснения за произхода на думата, които варираха от сравнително разумни през малко вероятни до съвършено нелепи. Заниманията им бяха интересно упражнение по приложна лингвистика, но им носеха повече разочарование, отколкото практически резултат.

В средата на четвъртия ден стигнаха до планетата на ногрите. Тя изглеждаше по-ужасно, отколкото Лея си я беше представяла.

— Не може да бъде! — възкликна тя.

Усещаше в гърлото си огромна тежка буца. Притисна се до Чубака, за да погледне през единствения илюминатор за пътници към бързо приближаващата се планета. Под разпокъсаната покривка на белите облаци повърхността изглеждаше с равен кафяв цвят, като само тук-там кафявата пелена бе разкъсана от синьото петънце на езеро или океан. Нямаше зелено, жълто, лилаво или синьо — нито един от цветовете, говорещи за присъствие на живот. Планетата изглеждаше мъртва. Чубака изръмжа и ѝ напомни разказа на ногрито.

— Да, Кабарак ми каза, че светът им е бил опустошен от войната — съгласи се горчиво тя. — Но не разбрах, че е имал предвид цялата планета — тя поклати мрачно глава, питайки се с болка в сърцето коя страна е по-виновна за това бедствие.

по-виновна. Думите заседнаха на гърлото ѝ. Тук не ставаше въпрос за по-голяма или по-малка вина. Светът на Кабарак е бил опустошен в резултат на битката в космоса, а във войната имаше само две страни. Каквото и да се беше случило, за да се превърне тази планета в истинска пустиня, Бунтовническият съюз не можеше да отхвърли своя дял от отговорността.

— Няма защо да се чудим, че императорът и Вейдър са успели да ги настроят срещу нас — измърмори тя. — Трябва да намерим начин да им помогнем.

Чубака изръмжа и посочи към илюминатора. Слънцето се показваше на хоризонта, денят бавно настъпваше и там, където тъмнината се отдръпваше, се виждаше нещо като неправилна пътечка от бледа зеленина.

— Видях — кимна Лея. — Само това ли е останало според теб?

Уукито сви рамене и изръмжа.

— Да, предполагам, че това ще е най-простият начин да разберем — съгласи се тя. — Макар че изобщо не съм сигурна дали искам да го попитам. Да почакаме да се приближим повече и да видим дали...

Усети потрепването на Чубака миг преди яростният му рев да зазвънти в ушите ѝ.

— Какво...?!

Изведнъж го видя и стомахът ѝ се сви от неочаквания удар. В орбитата на планетата лежеше имперски звезден разрушител. Бяха предадени.

— Не! — тя си пое с мъка дъх, без да може да отдели очи от изострения нос на огромния кораб. Не беше сбъркала, наистина беше звезден разрушител. — Не мога да повярвам, че Кабарак е направил такова нещо.

Последните ѝ думи увиснаха във въздуха нечути и тя с изненада разбра, че Чубака вече не е до нея. Обърна се рязко и видя уукито да се носи по коридора към пилотската кабина като кафява светкавица.

— Не! — извика тя, дръпна се от илюминатора и хукна след него. — Чуй, недей!

Заповедта ѝ едва ли щеше да постигне нещо и тя много добре го знаеше. Уукито жадуваше за отмъщение и щеше да докопа Кабарак дори ако трябваше с голи ръце да разбие вратата на пилотската кабина.

Звукът от първия удар се разнесе, когато Лея беше преполовила разстоянието, а вторият последва веднага щом излезе иззад завоя точно срещу вратата. Чубака вече беше вдигнал огромния си юмрук за трети удар, но за нейна огромна изненада вратата се отвори.

Чубака също май се стъписа, но без да се забави и миг, се шмугна през вратата още преди тя да се бе отворила изцяло, и нахлу в пилотската кабина с виещия боен вик на уукитата.

— Чуй! — извика Лея и също врхлетя вътре.

Кабарак, седнал в пилотското кресло, вдигна дясната ръка, някак си успя да извърти около себе си Чубака и с вик го захвърли към долната част на контролното табло. Лея замръзна на място.

— Кабарак...

— Не съм ги повикал аз — обърна се към нея ногрито. — Никога не бих престъпил честната си дума.

Чубака изръмжа гръмовно недоверието си и се опита да се изправи на крака в тясното пространство.

— Спрете го! — надвика ръмженето на уукито Кабарак. — Накарайте го да стои спокойно. Трябва да подам паролата или всичко ще бъде загубено.

Лея погледна покрай него към звездния разрушител в далечината и стисна здраво зъби. Предателство... Но ако Кабарак беше замислил предателство, защо позволи на Чубака да дойде с нея? Каквато и да беше бойната техника, която бе използвал, за да отхвърли първата бясна атака на уукито, тя едва ли щеше да му свърши работа при повторен сблъсък.

Отново впи поглед в лицето на Кабарак — тъмните очи, изпъкналата челюст и острите като игли зъби. Той също я наблюдаваше внимателно, без да обръща внимание на заплахата от разгневения Чубака зад него. Ръката му лежеше готова на предавателя. От командното табло се разнесе тихо пиукане и пръстите му импулсивно помръднаха, но той се овладя и спря навреме. Звукът се разнесе отново.

— Не съм ви предал, лейди Вейдър — повтори Кабарак с напрегнат глас. — Повярвайте ми.

Лея се стегна.

— Чуй, стой спокойно! — заповяда тя. — Чуй! Стой спокойно казах.

Уукито не обърна внимание на заповедта. най-накрая успя да се изправи на крака, нададе отново бойния си вик и скочи да стисне Кабарак за гърлото. Този път ногрито реши да действа по друг начин, хвана огромните китки на Чубака с жилестите си ръце и ги стисна с всичка сила.

Но това не беше достатъчно. Бавно, но сигурно Чубака започна да извива назад ръцете му.

— Чуй, спри! — опита се отново да го обуздае Лея. — Помисли малко, ако е имал намерение да ни залови, нямаше ли да действа, докато спим или когато не подозирахме нищо?

Чубака отсечено изръмжа, продължавайки неотклонно да извива ръката.

— Ако той не се свърже с тях сега, веднага ще разберат, че нещо не е наред — добави тя. — Така със сигурност ще узнаят за нас.

— Лейди Вейдър е права — намеси се Кабарак. Гласът му трепереше от усилието да удържи ръцете на уукито. — Не съм ви предал, но ако не подам паролата навреме, сами ще се обречете на гибел.

— Така е — каза Лея. — Ако дойдат да проверят, всичко ще бъде изгубено. Съвземи се, Чуй. Това ни е единствената надежда.

Уукито изръмжа отново и решително поклати глава.

— Съжалявам тогава, но нямам избор — каза Кабарак. В кабината изведнъж блесна син лъч и Чубака се свлече на пода като огромен чувал с пясък.

— Какво... — извика Лея и падна на колене до замрялото ууки. — Кабарак!

— Шокова палка — отвърна ногрито задъхано и се обърна към командното табло. — Вградена защита.

Лея се обърна и го изгледа яростно. Беше бясна от постъпката му, но гневът неохотно отстъпи пред необоримата логика. Чубака наистина беше готов да убие Кабарак и тя от собствен опит знаеше колко е трудно да успокоиш едно разгневено ууки дори когато си му приятел. А Кабарак наистина се беше опитал първо да поговори с него.

— И сега какво ще правим? — попита Лея и провря ръка през гъстата козина на гърдите на Чубака, за да долови ударите на сърцето му.

То биеше нормално, този път шоквата палка не беше изиграла един от редките, но смъртоносни номера върху нервната система на уукитата.

— Тихо! — извика Кабарак, включи предавателя и каза нещо на езика на ногрите.

Отвърна му друг мяукащ глас и разговорът продължи няколко минути. Лея остана коленичила до Чубака и съжаляваше, че не бе имала време да доведе Трипио. Щеше да бъде хубаво да разбере за

какво си говореха. Накрая разговорът приключи и Кабарак с въздишка изключи предавателя.

— В безопасност сме — каза той и леко се отпусна в креслото. — Убедих ги, че е имало повреда в системите.

— Да се надяваме, че е така — каза Лея. Кабарак я погледна със странно изражение.

— Не съм ви предал, лейди Вейдър — твърдо каза той, в гласа му се долавяше умолителна нотка. — Повярвайте ми. Обещах да ви защитавам и ще изпълня обещанието си. Дори с цената на живота си.

Лея се обърна към него и дали поради джедайските си способности, или просто поради дългия си дипломатически опит най-сетне осъзна позицията, в която се намираше Кабарак. Каквито и съмнения и задни мисли да бе изпитвал по време на пътуването насам, неочакваната поява на звездния разрушител беше отхвърлила всичките му колебания. Честната дума на Кабарак беше поставена под съмнение и сега той трябваше да покаже, че не е нарушил обещанието си. И щеше да направи всичко, за да го докаже. Дори с цената на живота си.

Преди Лея се бе изненадала, че Кабарак бе в състояние да разбере кръвния дълг на уукитата. Явно културите на уукитата и ногрите бяха по-близки, отколкото предполагаше.

— Вярвам ти — каза тя, изправи се и седна в креслото на втория пилот. Налагаше се да остави Чубака да лежи на пода, докато дойде в съзнание. Сама нямаше да успее да го премести. — И какво ще правим сега?

Кабарак се обърна към командното табло.

— Трябва да обмислим нещата и да вземем решение — каза той. — Имах намерение да кацна в град Нистао, да изчакаме да падне нощта и да ви представя на вожд на моето племе. Сега това е немислимо. Дошъл е нашият господар от Империята и е свикал сбор на вождовете.

Лея изтръпна.

— Вашият господар от Империята е върховният адмирал, нали? — попита тя предпазливо.

— Да — кимна ногрито. — Това е неговият флагмански кораб „Химера“. Помня деня, когато лорд Дарт Вейдър за пръв път го доведе при нас — продължи той, провлачвайки мяукащ глас. — Лорд Вейдър каза, че задълженията му срещу враговете на императора ще погълнат

цялото му внимание и отсега нататък наш господар ще бъде върховният адмирал — той издаде странен, почти мъркащ и дълбок, гърлен звук. — В този ден мнозина от нас се натъжиха. Лорд Вейдър единствен освен императора се бе грижил за благоденствието на ногрите. Той ни даде надежда и цел в живота.

Лея сви недоволно устни. Тази цел беше да станат смъртоносни командоси и да умират по прищявка на императора. Но не можеше да каже такива неща на Кабарак, поне засега.

— Да — измърмори тя. Чубака помръдна в краката ѝ.

— Скоро ще дойде на себе си — каза Кабарак. — Не ми се иска да го зашеметявам отново. Ще можете ли да го контролирате?

— Мисля, че да — отвърна Лея.

Пресичаха бавно горните слоеве на атмосферата, курсът им ги водеше точно под кръжащия в орбита звезден разрушител.

— Надявам се, че няма да решат да претърсят кораба с радар — прошепна тя. — Ако установят, че на борда има трима души, ще трябва да даваш дълги обяснения.

— Защитните полета на кораба няма да позволят претърсване с радар — увери я Кабарак. — Пуснал съм ги на пълна мощност.

Лея го погледна изненадано:

— А това няма ли да ги накара да се усъмнят?

— Не. Обясних им, че работещото заглушаващо поле е част от същата повреда, която е причина за проблемите с предавателя.

Чубака изръмжа тихо. Лея погледна надолу и видя, че уукито я гледа безпомощно. Вече беше в съзнание, но не му достигаше сила да направи каквото и да било.

— Минахме през външния контрол — каза тя. — Насочили сме се... Накъде всъщност летим, Кабарак?

Ногрито пое дълбоко дъх и издиша със странно свистене.

— Отиваме към моето село, близо до края на Чистата земя. Ще ви скрия там, докато си замине върховният адмирал.

Лея обмисли предложението му. В малко селище, разположено далеч от главните пътища на ногрите, щеше да бъде в безопасност от обикалящите имперски войници. Но, от друга страна, ако беше като другите малки селца, които беше посещавала, пристигането ѝ щеше да се стане известно на всички след по-малко от час.

— Може ли да се вярва на останалите, че няма да ме издадат?

— Не се безпокойте — отвърна Кабарак. — Ще се погрижа за безопасността ви.

Но преди да го каже, се поколеба за миг. Корабът се гмурна в атмосферата и Лея с безпокойство отбеляза, че всъщност Кабарак не бе отговорил на въпроса ѝ.

Вождът се поклони за последен път и се отдръпна към групичката ногри, които все още чакаха реда си да приветстват своя господар. Траун, седнал в трона в общата зала на Онор, кимна тържествено на отдалечаващия се и махна на следващия. Племенният вожд пристъпи напред в официалния танц на ногрите, който явно служеше за изразяване на уважение, поклони се ниско и докосна с чело земята пред върховния адмирал.

Застанал на два метра вляво от Траун и малко по-назад, Пелаеон пристъпваше от крак на крак и с мъка преглъщаше прозявката си. Струваше му се, че ритуалът няма никога да свърши. Беше останал с впечатлението, че са дошли на Онор, за да вдъхновят групите командоси, но единствените ногри, които видяха досега, бяха от охраната и тази малка, но изключително досадна сбирщина племенни вождове. Вероятно Траун имаше основания, за да си наложи да изтърпи глупавата церемония, но на капитана му се искаше представлението да приключи по-бързо. Все още им предстоеше да отвоюват галактиката, така че седенето и слушането на еднообразните клетви за вяност от група сивокожи същества изглеждаха истинско губене на време.

Усети лек полъх по врата и се сепна.

— Капитане? — прошепна някой в ухото му и той веднага разпозна гласа на лейтенант Тшел. — Извинете, че ви прекъсвам, сър, но върховният адмирал Траун заповяда да го информираме незабавно, ако се случи нещо необичайно.

Пелаеон кимна леко, всякакво прекъсване би било добре дошло за него:

— Какво се е случило?

— Май не представлява никаква опасност и може би изобщо не е важно, сър — започна Тшел. — Един кораб с командос ногри закъсня с подаването на паролата.

— Вероятно някакъв проблем с предавателя — предположи Пелаеон.

— Точно така каза и пилотът — отвърна лейтенантът. — Но освен това отклони предложението да кацне в Нистао. Нормално е да се помисли, че след като има повреда в системите, той ще иска тя да бъде поправена незабавно.

— Развален преподавател не е жизненоважен проблем — изръмжа капитанът. Но Тшел беше прав, а и Нистао беше единственото място на Онор с квалифицирани специалисти за ремонт на космически кораби. — Разбрахте ли самоличността на пилота?

— Тъй вярно, сър. Казва се Кабарак, от племето кимбар. Изготвих справка с всички данни, с които разполагаме за него — добави той и подаде електронен бележник.

Пелаеон го пое внимателно, чудеше се какво да прави. Върховният адмирал наистина беше заповядал да му съобщават за всяко необичайно нещо, случило се в системата на Онор след пристигането им. Но, от друга страна, да прекъсне церемонията за нещо толкова дребно, не му изглеждаше добра идея. Както обикновено Траун беше една крачка напред. Вдигна ръка, за да спре представянето на племенните вождове, и впи блестящите си червени очи в Пелаеон.

— Искате да докладвате нещо ли, капитане?

— Само една дреболия, сър — отвърна Пелаеон, стегна се и пристъпи към върховния адмирал. — Пристигащ кораб на командос се е забавил при подаването на паролата и след това, отказал да кацне в Нистао. Вероятно става въпрос само за повреда в системите.

— Вероятно — съгласи се Траун. — Корабът прегледан ли е за доказателства за повредата?

— Ами... — Пелаеон погледна в електронния бележник и бързо продължи: — Проверката не е показала нищо, тъй като заглушаващото поле е било пуснато на пълна мощност и е било блокирало...

— Пристигащият кораб е бил с включено заглушаващо поле? — прекъсна го рязко адмиралът.

— Тъй вярно, сър.

Траун безмълвно протегна ръка. Пелаеон му подаде бележника, върховният адмирал намръщено прегледа изготвената справка.

— Кабарак, племето кимбар — измърмори той. — Интересно — той вдигна поглед към Пелаеон: — Къде е кацнал корабът?

Капитанът се обърна към Тшел и го изгледа въпросително.

— Според последните данни се е отправил на юг — отвърна лейтенантът. — Може все още да е в обхвата на прехващащите ни лъчи, сър.

Пелаеон се обърна към Траун:

— Да се опитаме ли да го спрем, адмирале?

Траун сведе глава над електронния бележник и сбърчи замислено чело.

— Не — каза накрая. — Оставете го да кацне, но го проследете. Заповядайте на екип механици от „Химера“ да се срещне с нас на мястото на кацането — погледът му обходи групичката вождове и се спря на един от тях. — Иркейм, вожд на племето кимбар, излез напред.

Ногрито се подчини.

— Какво желаете, господарю? — измяука той.

— Един от твоите хора се е завърнал у дома — отвърна Траун. — Ще отидем до селото му, за да го поздравим с добре дошъл.

Иркейм се поклони:

— Както заповяда господарят.

Адмиралът се изправи и се обърна към Пелаеон:

— Заповядайте да приготвят совалката ми, капитане. Тръгваме веднага.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон и кимна към лейтенант Тшел да изпълни нареждането. — Няма ли да е по-лесно, сър, да заповядаме да докарат тук кораба и пилота?

— Сигурно ще е по-лесно — призна Траун, — но няма да е същото. Явно не сте разпознали името на пилота — Кабарак от племето кимбар беше един от командосите от двайсет и втора част. Това напомня ли ви нещо?

Стомахът на Пелаеон се сви.

— Групата, която преследваше Органа Соло на Кашиуук.

— И от тази част остана жив единствено Кабарак — кимна Траун. — Мисля, че ще бъде поучително да чуем от него подробностите за провала и да го попитаме защо му е било нужно толкова много време, докато се завърне въкъщи — в очите на адмирала блеснаха искрици и той добави: — И да разберем защо толкова упорито бяга от нас.

ГЛАВА 10

Когато се спуснаха над селото на Кабарак, вече се беше свечерило. В тъмнината проблясваха прозорците на скупчените колиби.

— Тук често ли кацат кораби? — попита Лея. Ногрито насочи кораба към тъмната постройка, която се извисяваше близо до центъра на селището. В блясъка на светлините за приземяване смътните очертания се превърнаха в голяма цилиндрична сграда с гладък конусовиден покрив. Външните стени бяха изградени от вертикално подредени масивни дървени трупи, редуващи се с дъски от по-светло дърво. Точно под стряхата се виждаше метална лента, която обикаляше цялата постройка.

— Не е нещо обичайно — отвърна Кабарак, спря двигателите и изключи корабните системи. — Но не е и нещо неவிжданo.

С други думи, пристигането им щеше да стане обект на доста голямо внимание. Чубака, който се беше възстановил достатъчно, за да може Лея да му помогне да се настани в едно от креслата за пътници в пилотската кабина, очевидно мислеше същото.

— Всички жители на селото са от племето кимбар — каза Кабарак в отговор на леко неясния въпрос на уукито. — Те ще приемат обещанието ми за защита като свое собствено. Елате.

Лея свали предпазните колани и се изправи, решително отхвърляйки съмненията. Вече бяха пристигнали и можеше само да се надява, че увереността на ногрито не е плод единствено на наивен младежки идеализъм.

Помогна на Чубака да се измъкне от креслото и двамата последваха ногрито към главния люк, като по пътя взеха Трипио от кабината.

— Аз ще слеза пръв — каза Кабарак, когато стигнаха изхода. Обичаят повелява при пристигането да отида сам до дукхата на племето кимбар и да съобщя на майката на рода за посетителите.

— Разбирам — кимна Лея, като потисна новата вълна безпокойство. Изобщо не ѝ харесваше мисълта да остави ногрито да говори насаме със сънародниците си. Но и този път не можеше да направи нищо. — Ще те чакаме тук да се върнеш и да ни вземеш.

— Ще побързам — обеща Кабарак, допря дланта си два пъти до бутона за отваряне на външния люк и се измъкна навън.

Люкът безшумно се затвори след него. Чубака изръмжа нещо неясно под носа си.

— Ще се върне скоро — успокои го Лея, като се сети какво бе разтревожило уукито.

— Сигурен съм, че говори истината — притече ѝ се на помощ Трипио. — Такива обичаи и ритуали са доста разпространени при повечето култури с примитивен обществен строй, които не познават летенето в космоса.

— Само че ногрите летят в космоса — изтъкна Лея, като си играеше неспокойно с дръжката на лазерния меч и гледаше втренчено затворения люк пред себе си.

Кабарак можеше поне да остави люка отворен, за да го видят, когато се върне. А ако не искаше да го видят?...

— Това е очевидно, ваше височество — съгласи се Трипио и превключи на професионален тон. — Но въпреки това съм убеден, че промяната в тази област е настъпила съвсем наскоро... — дроидът прекъсна лекцията си, защото Чубака рязко профуча край него и се затича обратно към вътрешността на кораба.

— Къде отиваш? — извика след него Лея. В отговора му имаше нещо за имперската флота, което тя не успя да разбере точно. — Чуй, върни се — изкрещя тя. — Кабарак ще дойде всеки момент.

Този път уукито дори не си направи труда да отговори.

— Чудесно! — измърмори Лея, опитвайки се да реши какво да прави.

Ако Кабарак се върнеше и откриеше, че Чубака е изчезнал... Но пък ако и двамата ги нямаше, когато той се появеше...

— Както вече казах — започна отново Трипио, очевидно решил да не обръща внимание на грубото поведение на уукито, — всички доказателства, които успях да събера до този момент за тяхната култура, показват, че съвсем доскоро те не са познавали пътуването в космоса. Отношението на Кабарак към дукхата, която явно е

святилището на племето или нещо подобно, самите родови и племенни структури плюс огромното значение, което отдават на вашия благороднически статус...

— Кралският двор на Алдераан също си имаше йерархия — напомни му хапливо Лея, все още загледана в празния коридор. Не, най-добре беше двамата с Трипио да останат тук и да изчакат Кабарак. — И повечето народи в галактиката не ни имаха за изостанали в социално отношение.

— Не, разбира се — отвърна леко притеснено дроидът. — Изобщо не влагах подобен смисъл в думите си.

— Знам — увери го тя и на свой ред се почувства неловко, задето се беше нахвърлила така върху него. — Но къде е той, все пак?

Въпросът се оказа напълно реторичен, думите ѝ още не бяха заглъхнали, когато люкът внезапно се отвори.

— Елате — подкани ги Кабарак. Тъмните му очи се впиха в Лея, а после в Трипио. — Къде е уукито?

— Върна се в кораба — отвърна тя. — Нямам никаква представа защо. Да отида ли да го намеря?

Кабарак издаде странен звук, нещо средно между мяукане и ръмжение.

— Няма време. Майката ни чака. Хайде.

Той се обърна и заслиза по стълбичката.

— Имаш ли представа, колко време ще ти трябва, за да научиш езика чм? попита Лея дроида, докато следваха ногрито.

— Все още нищо не мога да ви кажа, ваше височество — отвърна Трипио. Кабарак ги поведе по прашния път покрай голямата сграда от дърво, която бяха забелязали по време на спускането. Лея реши, че сигурно това е дукхата на племето. Целта им, изглежда, беше една от по-малките постройки до нея. — Ученето на съвсем нов език наистина ще бъде доста трудно — продължи дроидът, — но ако е близък до някоя от шестте милиона форми на общуване, които владея...

— Ясно — прекъсна го Лея.

Вече почти бяха стигнали осветената колиба. При приближаването им двама ниски ногри, които до този момент бяха стояли скрити в сенките, отвориха вратите. Лея си пое дълбоко дъх и последва Кабарак вътре.

Очакваше в колибата да е страшно светло. За нейна изненада стаята, в която влязоха, бе по-тъмна, отколкото изглеждаше отвън. Погледна настрани и разбра причината — ярко осветените прозорци всъщност бяха обикновени самозахранващи се осветителни панели, обърнати със светлата част навън. С изключение на малкото процеждаща се светлина от панелите, помещението беше осветено единствено от мъждивото блещукане на две лампи с фитил. В главата ѝ изплуваха думите на Трипио за степента на обществено развитие на ногрите — явно той знаеше за какво говори.

В центъра на стаята в редица срещу нея стояха мълчаливо петима ногри. Лея преглътна мъчително, нещо ѝ подсказваше, че трябва първа да заговори. Кабарак пристъпи напред и падна на колене, долепи чело в пода и разпери встрани ръце. Лея разпозна жеста на уважение — Кабарак го беше показал пред нея в затворническата килия на Кашиуук.

— Илараш мир лак свориле — каза той. — Мирале кара сив Малараш вир е Вейдра.

— Разбираш ли го? — шепнешком попита Лея.

— До известна степен — отговори Трипио. — Според мен това е диалект на древен търговски език...

— Шава! — извика ногрито в средата.

Трипио подскочи, но бързо се окопоти и преведе: — Той каза „Тишида“.

— Разбрах го — отвърна Лея.

Изправи гордо глава и реши да демонстрира цялата тежест на благородническото възпитание, което бе получила в кралския двор на Алдераан. Различията между местните обичаи и символите на властта бяха големи, но все пак тя беше дъщеря на техния господар Дарт Вейдър и със сигурност не биваше да търпи такова грубо поведение.

— Така ли се обръщате към вашата малараши? — извика високомерно Лея.

Шестимата ногри се обърнаха и впериха поглед в нея. Лея се присегна със Силата и се опита да разгадае чувствата зад каменните им лица, но както винаги съзнанията на извънземните се оказаха затворени за нея. Значи трябваше да продължи поусет.

— Зададох ви въпрос — наруши тя тишината. Ногрито в средата пристъпи напред и Лея едва сега забеляза малките стегнати гърди в

горната част на гръдния кош, които се очертаваха ясно под свободно падащата туника. Сигурно беше жена.

— Какво е матриарха? — прошепна тя към Трипио, припомняйки си думата, която Кабарак беше използвал при слизането от кораба.

— Жена, която е начело на един род или на част от племето — преведе дройдът нервно.

Говореше едва доловимо; Трипио винаги беше мразил да му крещат.

— Благодаря — кимна Лея и изгледа жената. — Вие ли сте майката на рода?

— Аз съм — отвърна ногрито на основния език. Говореше със силен акцент, но все пак думите ѝ се разбираха. — Как ще ни докажеш, че наистина си малараши?

Лея мълчаливо ѝ подаде ръката си. Майката се поколеба, пристъпи към нея и неохотно я пое.

— Ще оспорите ли това, което казах? — попита Кабарак.

— Мълчи, трети сине — скастри го майката и вдигна глава да погледне Лея в очите. — Поздравявам ви, лейди Вейдър, но не мога да ви приветствам с добре дошла.

Лея задържа погледа ѝ. Все още не долавяше нищо от другите ногри, но усещаше, че Чубака е напуснал кораба и бързо се приближава към къщата. Уукито беше страшно разгневено и тя се надяваше да не връхлети вътре и да унищожи малкото, което бе успяла да постигне.

— Може ли да попитам защо? — попита Лея.

— Вие служихте ли на императора? — отвърна с въпрос ногрито. — Подчинявате ли се сега на нашия господар върховния адмирал?

— Не — отговори тя.

— В такъв случай носите раздор и неразбирателство сред нас — заключи мрачно майката. — Несъгласие за миналото и настоящето — поклати глава. — На Онор нямаме нужда от още неразбирателство, лейди Вейдър.

Преди тя да бе довършила думите си, вратата зад Лея се отвори рязко и в колибата нахлу Чубака. Майката се сепна леко от появата на уукито, а един от другите ногри възкликна изненадано Чубака изръмжа предупредително.

— Сигурен ли си, че са имперски войници? — попита Лея. Студен юмрук стисна сърцето ѝ. Не, мълчаливо се помоли тя. Не сега. Уукито набързо разказа какво беше видяло — две совалки тип „Ламбда“ се спускаха от орбита, а откъм Нистао приближаваха още няколко.

Кабарак пристъпи към майката и неспокойно изръмжа нещо на езика на ногрите.

— Той казва, че се е заклел да ни защитава — преведе Трипио. — Моли клетвата му да бъде уважена.

За един дълъг момент Лея си помисли, че майката на рода ще откаже, но изведнъж ногрито кимна с въздишка.

— Елате с мен — обърна се към Лея Кабарак и забързано се стрелна покрай Чубака към вратата. — Майката се съгласи да ви скрие от нашия господар върховния адмирал. Поне засега.

— Къде отиваме? — попита Лея и го последва навън в мрака.

— Дроида и вещите ви ще скрия при обеззаразяващите дроиди, прибрани за през нощта във външната барака — обясни ногрито и посочи към постройката без прозорци на около петдесет метра от тях. — Вие и уукито представлявате по-голям проблем. Ако войниците носят радари, биоимпулсите ви ще се различават от тези на ногрите.

— Знам — отговори Лея.

Претърсваше с поглед небето за светлините на приближаващите се совалки и се опитваше да се сети какво знае за идентификационните алгоритми на радарите за биоимпулси. Един от параметрите беше сърдечният ритъм, после идваха обкръжаващата атмосфера, газовете, които се отделят при издишване, и поляризиращият ефект на електромагнитната молекулярна верига. Но основните параметри при изследвания с голям обхват бяха...

— Трябва ни източник на топлина — каза тя на Кабарак.

— Възможно най-интензивният, който може да се намери.

— Фурната — кимна ногрито и посочи към третата постройка надолу по улицата. Тя беше без прозорци. От задната ѝ част стърчеше квадратен комин. В светлината на околните къщи се виждаше как от него се издига дим.

— Май това е най-добрата възможност — съгласи се Лея.

— Кабарак, скрий Трипио. Чуй, ти идваш с мен.

Когато излязоха от совалките, ногрите вече ги чакаха — една до друга седяха три жени, а край тях до вратата на дукхата на племето две деца стояха прави като почетна стража. Траун ги огледа внимателно, обърна се към Пелаеон и тихо заповяда:

— Изчакайте да пристигне екипът механици, капитане. Погрижете се незабавно да започнат проверката на системите за връзка и заглушителните полета в оня кораб. След това елате вътре при мен.

— Слушам, сър.

Адмиралът се обърна към Иркейм.

— Заповядайте, вожде — подкани го той и махна към чакащите ногри. Вождът се поклони и тръгна към тях. Траун хвърли поглед към Рък, който застана на мястото на Иркейм от дясната страна на адмирала, и те го последваха. След обичайния приветствен ритуал жените ги поведоха към дукхата.

Совалката от „Химера“ пристигна само след няколко минути. Пелаеон предаде заповедите на екипа механици, изчака ги да започнат работа, пресече поляната до дукхата и влезе в нея.

Очакваше майката на рода да успее да събере най-много десетина ногри за това неочаквано и късно посещение на височайшия им господар. За негова изненада старицата беше повикала половината село. Около стените на дукхата в две редици бяха строени възрастни и деца, цялото пространство между огромното родословно дърво и двойните врати, както и встрани към крилата за медитация беше претъпкано. Траун седеше в трона на племето почти в средата, а до него прав стоеше Иркейм. Срещу тях се бяха изправили трите жени, които бяха посрещнали совалката, а на една крачка зад тях имаше втора редица старци. Отпред стоеше млад ногри, чиято светлосива кожа контрастираше с по-тъмната отпусната кожа на жените.

Явно Пелаеон не бе изпуснал нищо освен глупавите ритуали, които сякаш никога не омръзваха на ногрите. Той мина край смълчаните редици и застана до Траун. Младежът пристъпи напред и коленичи пред трона.

— Приветствам ви, господарю — измяука тържествено той и се поклони с разперени встрани ръце. — Присъствието ви тук е голяма чест за рода Кимбар.

— Изправи се — каза адмиралът. — Ти си Кабарак от племето Кимбар, нали?

— Тъй вярно, господарю.

— Ти си бил командос в двајсет и втора имперска част — продължи Траун, — която бе унищожена на планетата Кашиуук. Разкажи ми какво се случи.

На Пелаеон му се стори, че Кабарак за миг потрепери.

— Веднага щом напуснах планетата, изпратих подробен доклад, господарю.

— Прочетох го — отвърна студено адмиралът. — И то много внимателно. Има въпроси, на които не си дал отговори. Като например как и защо ти си оцелял, докато останалите от твоята част са били убити. И как така си успял да избягаш, след като уукитата са разбрали за вас. Или защо след провала не си се върнал направо в Онор или в някоя от другите ни бази.

Този път ногрито със сигурност потрепери. Вероятно това беше реакция на думата „провал“.

— При първото нападение едно ууки ме удари и съм изпаднал в безсъзнание — отговори Кабарак. — Когато дойдох на себе си, бях сам и успях да се върна на кораба. Там от официалните информационни източници научих какво се е случило с другите. Предполагам, че уукитата просто не са били подготвени за бързината и малкия размер на кораба ми и затова не са успели да ме хванат. А къде съм бил след това, господарю... — поколеба се, но продължи: — Изпратих доклада си и след това реших да остана малко сам.

— Защо?

— За да размишлявам, господарю. Да се отдам на медитация.

— А нима Онор не е добро място за медитация? — попита Траун и с ръка описа кръг около дукхата.

— За много неща трябваше да помисля, господарю. Върховният адмирал го изгледа замислено и каза:

— Забавил си се да отговориш, когато от повърхността са те помолили да подадеш паролата. И след това си отказал да кацнеш на космодрума в Нистао. Така ли е?

— Не отказах, господарю. Никой не ми заповяда да кацна там.

— Забележката ти е взета под внимание — подметна сухо Траун. — Защо избра да дойдеш тук?

— Искях да поговоря с майката на рода. Да обсъдя с нея резултата от медитацията и да я помоля за прошка за... провала.

— И направи ли го? — попита адмиралът и се обърна към възрастната ногри.

— Тъкмо бяхме започнали — отговори тя на ужасен основен език. — Но не успяхме да довършим.

Вратите в задната част на дукхата се отвориха и вътре влезе един от механиците.

— Готов ли сте с доклада си, младши лейтенант? — попита го Траун.

— Да, адмирале — отвърна той, прекоси залата и пристъпи нервно край събралата се група възрастни ногри. — Приключихме с предварителната проверка на системите за връзка и заглушаващите полета, както заповядахте.

Траун прикова погледа си в ногрито и попита:

— И какъв е резултатът?

— Мисля, че открихме повредата, сър. Намотката на предавателя е била претоварена и е избила обратно към кондензатора на заглушителя, като е повредила няколко електрически вериги. Компютърът на кондензатора автоматично е направил нова пътека, но шунтът е бил твърде близо до една от основните командни линии на заглушителя и индукционната вълна го е задействала.

— Интересна серия от съвпадения — каза върховният адмирал, без да отделя блестящия си поглед от Кабарак. — Според вас това обикновена повреда ли е, или е причинена от човешка намеса?

Майката на рода се размърда, сякаш възнамеряваше да каже нещо. Траун я изгледа строго и тя се сви назад.

— Невъзможно е да се каже със сигурност, сър — отвърна механикът, като внимателно подбираще думите си. Очевидно бе наясно, че е на косъм да разсърди ногрите, които едва ли щяха да забравят да си отмъстят. — Може и да е дело на някой добър специалист. Въпреки това бих казал, сър, че като цяло компютрите на кондензатора се ползват с лошо име сред механиците. По време на битка, когато неопитните пилоти могат да изпаднат в сериозни неприятности, работят добре, но при такива обичайни пътувания постоянно се повреждат.

— Благодаря — и да бе ядосан, че не е хванал Кабарак в лъжа, Траун с нищо не го показва. — Откарайте кораба с вас за поправка в Нистао.

— Слушам, сър — механикът отдаде чест и излезе. Върховният адмирал погледна надолу към Кабарак.

— Тъй като частта ти е унищожена, ще бъдеш прехвърлен в друга група. Когато корабът ти бъде поправен, ще излетиш към базата Валрар в сектора Глайт и ще се поставиш на разпореждане на тамошния командир.

— Слушам, господарю — отвърна Кабарак. Траун се изправи.

— Би трябвало да се гордеете с хората си — каза той и леко наклони глава към майката. — Службата на вашия род към племето кимбар и Империята ще бъде запомнена завинаги на Онор.

— Както и вашето водачество и защита на народа на ногрите — отвърна майката.

Върховният адмирал слезе от трона и се насочи към вратата, обграден от Рък и Иркейм. Пелаеон тръгна подир него и след няколко секунди се озоваха на студения нощен въздух. Совалката ги очакваше, готова за излитане, и без повече думи и церемонии Траун влезе вътре. Издигнаха се плавно във въздуха и капитанът видя през илюминатора как ногрите излизат от дукхата, за да наблюдават заминаването на господарите си.

— Е, не беше зле — промърмори той под нос.

Траун го погледна и спокойно попита:

— Според вас това беше напразно губене на време, така ли, капитане?

Пелаеон погледна към седналия отзад Иркейм. Вождът сякаш не ги слушаше, но все пак нищо не му струваше да запази тактичност.

— Сигурен съм, сър, че от дипломатическа гледна точка това беше ценна демонстрация, че се грижите за цялата планета Онор, включително и за по-отдалечените селища — каза той. — Но при условие, че в кораба на ногрито наистина е имало повреда, не мисля, че постигнахме нещо друго.

Върховният адмирал се обърна и погледна през илюминатора.

— Не съм толкова сигурен, капитане — отвърна той. — В тази история нещо не е наред. Рък, какви са впечатленията ти от нашия млад командос Кабарак?

— Беше нервен — отвърна тихо телохранителят. — Личеше си по лицето и ръцете му.

Иркейм се завъртя в креслото и подхвърли:

— Това е естествена нервност, която всеки би изпитал, щом застане пред господаря на ногрите.

— Особено ако се чувства виновен за провала си ли? — отбеляза хапливо Рък.

Иркейм понечи да се изправи и за момент въздухът между двамата се изпълни с напрежение. Пелаеон се сви в креслото, в съзнанието му изведнъж изплуваха разказите за кървавата племенна вражда между ногрите.

— С тази задача се провалиха няколко групи — каза спокойно Траун в напрегнатата тишина. — Не само племето кимбар.

Вождът бавно се отпусна назад и каза:

— Кабарак е твърде млад.

— Вярно — съгласи се върховният адмирал. — Сигурно затова е толкова лош лъжец. Рък, предполагам, че на вожда Иркейм ще му хареса гледката от предния илюминатор. Моля те, придружи го до пилотската кабина.

— Слушам, господарю — Рък се изправи и махна към предната врата: — Вожде?

В първия момент ногрито не помръдна, но после с очевидна неохота се изправи.

— Господарю — сковано кимна той и тръгна напред по пътеката.

Траун почака вратата да се затвори след тях и се обърна към Пелаеон:

— Кабарак крие нещо — каза той и в очите му блеснаха студени пламъци. — Сигурен съм.

— Щом казвате, сър — кимна капитанът. Чудеше се как адмиралът беше стигнал до това заключение. Обичайното претърсване с радара със сигурност не беше показало нищо. — Да заповядам ли насочено претърсване на селото?

— Няма нужда — поклати глава Траун. — Той няма да донесе със себе си на Омор нищо, което би могло да го компрометира. В тези наблъскани селца няма къде да се скрие каквото и да е било. Не, Кабарак крие нещо за месеца, през който го нямаше. За който твърди, че е прекарал сам в медитация.

— Може би ще успеем да научим нещо от кораба му — предположи Пелаеон.

— Така е — кимна върховният адмирал. — Разпоредете се претърсващият екип да го провери, преди механиците да се заловят с повредата. Да изследват всеки милиметър, както вътре, така и отвън по корпуса. И някой от разузнаването да проследи Кабарак.

— Слушам, сър. От нашите хора или от ногрите? Траун вдигна вежди:

— С други думи, да го направим очевидно или прикрито? — попита сухо той. — Прав сте, разбира се. Нека да опитаме третата възможност — в „Химера“ разполагате ли с шпионски дроид?

— Не ми се вярва, сър — отвърна Пелаеон и вкара въпроса в компютъра на совалката. — Не. Имаме няколко дроиди инквизитори клас „Паяк-змия“, но нищо от компактния шпионски клас.

— Тогава се налага да импровизираме — каза Траун. — Заповядайте инженерите да поставят дънна платка клас „Паяк“ в обеззаразяващ дроид и го свържете с пълнообхватен оптически и звуков радар с възможност за запис. Ще го пуснем с групата дроиди, които работят в полето край селото на Кабарак.

— Слушам, сър — капитанът въведе заповедта в компютъра. — Да инсталираме ли и предавател?

Траун поклати глава:

— Не, достатъчно е да записва. Ще е доста трудно да прикрием антената и тя ще бие на очи. Не бих искал някой любопитен ногри да я види и да се запита защо този дроид е различен.

Пелаеон кимна. Разбираше напълно доводите на адмирала. Ако това накараше ногрите да започнат да разглобяват обеззаразяващите дроиди и да преглеждат вътрешностите им...

— Слушам, сър. Ще предам заповедите ви веднага. Траун погледна през илюминатора:

— Няма защо да бързаме — замислено каза той. — Това е затишие пред буря, капитане. И преди тя да се разрази, добре ще е да изразходваме времето и енергията си, за да се уверим, че нашият знаменит майстор джедай ще е готов да ни помогне, когато имаме нужда от него.

— Това значи, че трябва да му доставим Лея Органа Соло.

— Точно така — адмиралът погледна към предната врата. — И ако ногрите се нуждаят от присъствието ми, за да свършат работата по-бързо, ще остана тук.

— Колко време? — попита Пелаеон.
Траун се усмихна:
— Колкото е нужно.

ГЛАВА 11

— Хан? — гласът на Ландо избумтя от предавателя до леглото.
— Събуди се!

— Добре де, буден съм — изръмжа Хан, разтърка сънено очи и завъртя екрана към себе си. Дългите години от другата страна на закона го бяха научили да се буди моментално. — Какво става?

— Пристигнахме — съобщи Ландо. — Макар че изобщо нямам представа, къде сме.

— Идвам веднага.

Облече се и бързо отиде в пилотската кабина на „Дамата на късмета“. На екрана вече се виждаше планетата, към която се приближаваха.

— Къде е Иренес? — попита и впери поглед в пъстрата синьо-зелена повърхност. По нищо не се различаваше от хилядите планети, които беше виждал.

— Отиде до контролната станция на кърмата — отвърна Ландо.
— Май иска да подаде някаква парола, без да й надничае над рамото.

— Имаш ли представа, къде сме?

— Абсолютно никаква — каза приятелят му. — Полетът трая четирийсет и шест часа, но това не е кой знае каква информация.

Хан кимна и се зарови в дебрите на паметта си.

— Крайцерите се движат най-много с четвърта космическа скорост, нали?

— Нещо такова — съгласи се Ландо. — Но това е само в изключителни случаи, когато много бързат.

— Значи сме на не повече от сто и петдесет светлинни години от Ню Кав.

— Май сме по-близо — отбеляза Ландо. — Едва ли щяха да използват Ню Кав за срещи, ако беше толкова отдалечен от базата им.

— Освен ако идеята не е била на Брейлия — изтъкна Хан.

— Възможно е — кимна приятелят му. — И въпреки това според мен сме по-близо от сто и петдесет светлинни години. Може нарочно

да са се забавили повече, за да ни объркат.

Хан погледна към крайцера, в който бяха прекарвали последните два дни.

— Или са искали да спечелят време, за да се подготвят за посрещането ни.

— И това е възможно — кимна Ландо. — Не знам дали ти споменах, но след като обясниха, че се е разместила магнитната клапа с нашия люк, отидох да погледна.

— Не си ми споменавал, но и аз направих същото — отвърна кисело Хан. — Сякаш беше направено нарочно.

— Абсолютно същото си помислих и аз — каза Ландо.

— Май са търсили извинение, за да ни задържат затворени тук, та да не се разхождаме по кораба им.

— Зад това може да се крие доста обикновено обяснение — напомни му Хан.

— И още повече не толкова обикновени — възрази Ландо. — Сигурен ли си, че нямаш представа, кой е командирът им?

— Дори смътно предположение нямам. Но сигурно съвсем скоро ще разберам.

Предавателят се обади с леко прашене:

— „Дамата на късмета“, тук е Сена — чу се познат глас.

— Пристигнахме.

— Забелязахме — отвърна Ландо. — Сигурно ще искате да слезем с вас.

— Точно така — каза тя. — „Пилигрим“ ще свали магнитната клапа веднага щом сте готови за полет.

Хан сепнато погледна към предава теля и дори не обърна внимание на отговора на Ландо. Нима корабът се казваше „Пилигрим“?!

— Чуваш ли ме?

Обърна се към Ландо и изненадано забеляза, че разговорът със Сена е приключил.

— Да — измърмори той. — Разбира се. Просто името „Пилигрим“ събуди стари спомени.

— Чувал ли си за него?

— Не за кораба — поклати глава Хан. — Когато бях малък, често ми разказваха една стара корелианска легенда, която се казваше

„Пилигримът“. Нещо като стар призрак, който бил прокълнат завинаги да скита по света и никога да не се завърне у дома. Чувствах се ужасно.

Някъде горе се чу удар и с леко поклащане те бяха свободни от магнитната клапа. Ландо отдалечи „Дамата на късмета“ от огромния боен кораб и погледна нагоре, когато той мина над тях.

— Е, това е само легенда — каза той.

Хан също погледна към крайцера.

— Разбира се — побърза той да се съгласи.

Последвах изстребителя на Сена и се запусках над обширни тревисти равнини, изпъстрени с малки горички ниски иглолистни дървета. Отпред се издигаше висока стена от стръмни скали и старите контрабандистки инстинкти на Хан му подсказаха, че това е идеално място за строеж на база за поддръжка на космически кораби. След няколко минути предположението му се оправда. Прелетяха над ниския хълм и се озоваха над лагера, който беше твърде обширен за обикновена поддържаща база. По равнината под скалите бяха пръснати десетина редици покрити с маскировъчна мрежа постройки — малки жилищни бараки, по-големи административни сгради и складове, работилници и навеси за ремонт, а в края — нов модерен хангар. Навсякъде се виждаха заострените цилиндри на противопехотни оръдия, а до тях бяха разположени няколко нападателни моторизирани транспортъра тип „КААК“.

Ландо подсвирна.

— Погледни само! Какво е това, частна войска ли?

— Така изглежда — съгласи се Хан.

По гърба му полазиха тръпки. Беше се сблъсквал с банди наемници и те винаги му бяха създавали проблеми.

— Май тая работа започва да не ми харесва — реши Ландо и внимателно насочи „Дамата на късмета“ над външната постова линия. Изстребителят на Сена вече се приближаваше към мястото за кацане, което по нищо не се отличаваше от останалата повърхност. — Сигурен ли си, че трябва да се приземим?

— Имаме ли избор с три крайцера над главата? — изсумтя Хан.
— Не ни остава друго, особено с този кафез, дето му викаш кораб.

— Прав си — призна Ландо, твърде притеснен, за да отбележи обидата към яхтата си. — Какво ще правим?

Изстребителят на Сена беше спуснал колесниците си и се снижаваше към площадката за кацане.

— Ще кацнем и ще се държим като добре възпитани гости — каза Хан.

Приятелят му кимна към бластера:

— Дали ще възразят, ако гостите излязат въоръжени?

— Ако го направят — отвърна намръщено Хан, — ще измислим нещо.

Ландо нареди „Дамата на късмета“ до изстребителя и двамата с Хан пристъпиха към люка на кърмата. Иренес, която беше свършила с работата си на предавателя, ги чакаше. Бластерът ѝ отдалеч се виждаше на бедрото. Отвън беше спрял малък транспортен скиф. Тримата се спуснаха по стълбичката, а зад носа на „Дамата на късмета“ се подаде Сена, придружена от неколцина мъже. Повечето носеха обикновени униформи непознат модел, леко напомнящ корелианския. Сена още беше в цивилните дрехи от Ню Кав.

— Добре дошли в операционната база — каза тя и махна към постройките. — Последвайте ме, ако обичате, командирът ни чака.

— Май мястото е доста оживено — подхвърли Хан, докато се качваха в скифа. — Да не се готвите за война?

— Не се занимаваме със започването на войни — отвърна студено Сена.

— Аха — кимна Хан и продължи огледа си.

Пилотът направи кръг и се отправиха към лагера. Хан не можеше да се отърве от чувството, че разположението на постройките му е познато. Ландо се досети за причината.

— Знаеш ли, това място страшно напомня за една от старите бази на съюза, които използвахме по време на войната — подхвърли той към Сена. — Само че е построена отгоре, а не под земята.

— Така ли — отвърна тя безизразно.

— Значи сте имали някаква връзка със съюза? — опита още веднъж Ландо.

Сена не отговори, погледна към Хан и вдигна многозначително вежди. Ясно беше, че тук само тайнственият командир има право да говори.

Скифът спря пред една постройка, явно бе щабът. Различаваше се от останалите единствено по часовите от двете страни на вратата. Те

отдадох чест на Сена и единият им отвори.

— Командирът помоли първо да поговори с вас насаме, капитан Соло — каза Сена и спря пред отворената врата.

— Ние с генерал Калризиан ще изчакаме тук.

— Добре — Хан пое дълбоко дъх и прекрачи прага.

Бе очаквал това да е обикновен административен център — с приемна и любезни офицери. За негова изненада се озова в напълно оборудван боен щаб. Стените бяха опасани с комуникационни конзоли и системи за слеждане, виждаха се най-малко един кристален рецептор за гравитационни капани и контролно табло за дистанционно управление на KDY V-150 — отбранително наземно йонно оръдие като онова, което Бунтовническият съюз бе принуден да изостави на Хот. В средата на стаята видя тактическо изображение на част от галактиката със стотици разноцветни линейки и знаменца, пръснати сред блестящите точки. До него стоеше възрастен мъж.

Лицето му беше леко променено от различните светлини, които играеха върху екрана, а и Хан беше виждал този мъж само на снимка, но въпреки това веднага го позна и подскочи като ударен от ток.

— Сенатор Бел Иблис! — възкликна той.

— Добре дошли в гнездото на Пилигрима, капитан Соло — отвърна тържествено сенаторът и пристъпи насреща му.

— Поласкан съм, че още ме помните.

— Трудно някой корелианец ще ви забрави, сър — отвърна Хан, като машинално отбеляза, че в галактиката едва ли има повече от двама-трима души, към които автоматически би се обърнал със „сър“. — Но вие...

— Аз умрях, нали? — подсказа Бел Иблис и по сбръчканото му лице пробяга лека усмивка.

— Ммм... да — заплете се Хан. — Искам да кажа, всички мислеха, че сте загинали на Анхорон.

— Точно така стана — отвърна тихо сенаторът. Усмивката изчезна от лицето му. Хан остана поразен колко набраздено от старост и напрежение изглеждаше лицето му отблизо. — На Анхорон императорът не успя да ме унищожи, но по-добре да го беше направил. Той ми отне всичко освен живота — семейството, професията, дори връзките с корелианското общество. Обяви ме извън закона, за който аз толкова работих и поддържах — усмивката му се върна като обещание

за слънце в мрачен ден. — Накара ме да стана бунтовник. Предполагам, че познавате това усещане.

— Доста добре — усмихна се криво Хан. В училище им бяха говорили за легендарното обаяние на сенатор Гарм Бел Иблис и сега имаше възможност да го изпита върху себе си. За момент се почувства като малко момче. — Все още не мога да повярвам, че е истина. Защо не се свързахме по-рано, вашата армия щеше да ни свърши чудесна работа по време на войната.

За част от секундата по лицето на Бел Иблис премина сянка.

— Едва ли щяхме да ви помогнем кой знае колко — каза той. — Доста време ни отне, докато построихме това, което виждате сега — усмивката му стана по-широка. — Но за работа ще говорим по-късно. Виждам, че се опитвате да си спомните кога сме се срещали за първи път.

Хан съвсем бе забравил за забележката на Сена.

— За да бъда искрен, ще ви кажа, че нямам представа — призна той. — Освен ако не е било след Анхорон и вие не сте били дегизиран.

Бел Иблис поклати глава:

— Не. Едва ли ще си спомните. По това време вие бяхте на единайсет години.

Хан премига изненадано.

— На единайсет ли? — повтори той. — Искате да кажете — в училище?

— Точно така — кимна Бел Иблис. — Бяха ви докарали да слушате група старци да ви приказват за политика.

Хан се изчерви. Все още не си спомняше всичко ясно, но по онова време точно такава беше отношението му към политиката. А всъщност мнението му не се бе променило много през годините.

— Съжалявам, но не мога да си спомня.

— Нали ви казах, не съм и очаквал друго — усмихна се Бел Иблис. — Но пък аз си спомням случая много добре. След обсъждането вие зададохте два невероятно прости, но много важни въпроса. Първият се отнасяше за етичните основи на започналото да набира сила в правните системи на Републиката предубеждение срещу извънземните същества, а вторият беше за някои случаи на корупция сред моите колеги в Сената.

Случаят започна да изплува в паметта му, макар и доста смътно.

— Да, сещам се — каза бавно Хан. — Май един от съучениците ми ме предизвика да ви задам тези въпроси. Искал е да си изпрося наказание за невъзпитано поведение. Но по това време вече бях загазил доста и това изобщо не ме притесняваше.

— Значи от малък сте си избрали ролята на бунтар, така ли? — подхвърли сухо Бел Иблис. — Както и да е, не очаквах такива въпроси от едно единайсетгодишно момче и ме заинтересувахте. Оттогава ви хвърлях по едно око от време на време.

Хан го погледна намръщено:

— И вероятно не сте останали очарован от това, което сте виждали.

— Понякога — съгласи се Бел Иблис. — Ще си призная, че бях безкрайно разочарован, когато ви изхвърлиха от имперската академия. Там показахте доста обещаващи качества и по това време вече усещах, че лоялният висш офицерски състав е една от малкото пречки пред превръщането на Републиката в империя — сенаторът сви рамене. — Но може би постъпихте правилно, че напуснахте тогава. При очевидното ви презрение към властта сигурно щяхте да бъдете унищожен при някоя от чистките сред офицерите, които отказаха да преминат на страната на императора. В такъв случай историята можеше да има съвсем друг край, нали?

— Сигурно — призна честно Хан и плъзна поглед във военната зала. — И от колко време сте в... как го нарекохте? Гнездото на Пилигрима?

— О, никъде не се задържахме дълго — отговори Бел Иблис, сложи ръка на рамото му и нежно, но твърдо го поведе към вратата. — Ако се установим за постоянно, имперската флота със сигурност ще ни открие. Но ще поговорим по работа по-късно. Приятелят ви отвън сигурно е започнал да се безпокои. Елате да ме запознаете с него.

Ландо наистина изглеждаше доста нервен, когато Хан и Бел Иблис излязоха отново на слънчева светлина.

— Всичко е наред — увери го Хан. — Тук сме сред приятели. Сенаторе, това е Ландо Калризиан, бивш генерал на Бунтовническия съюз. Ландо, сенатор Гарм Бел Иблис.

Не очакваше името на известния в миналото корелиански политик да говори нещо на приятеля му и се оказа напълно прав.

— Сенаторе — безизразно кимна Ландо.

— За мен е чест да се запознаем, генерал Калризиан — каза Бел Иблис. — Чувал съм великолепни работи за вас.

Ландо погледна към Хан и каза:

— Само Калризиан, ако обичате. Генерал вече е само придворна титла.

— Тогава сме на равно — усмихна се Бел Иблис. — И аз вече не съм сенатор — той махна към Сена: — Познавате се с главния ми съветник и неофициален посланик с извънредни пълномощия Сена Лейкволд Миданил. И с... — замълча и се огледа. — Разбрах, че сте били с Иренес.

— Тя имаше работа на кораба, сър — каза Сена. — Другият ни спътник трябваше да бъде поуспокоен.

— Да, помощникът на съветник Фейлия — проточи Бел Иблис и погледна към космодрума. — Това може да се окаже доста неприятно.

— Така е, сър — кимна Сена. — Може би не биваше да го водя тук, но не можех да направя друго.

— А, постъпили сте правилно — увери я Бел Иблис. — Ако го бяхте оставили сам посред имперското нападение, щеше да стане доста неприятно.

Хан усети леки тръпки. Във вълнението от срещата със сенатора изцяло бе забравил какво ги беше довело тук от Ню Кав.

— Изглежда, сте в добри отношения с Брейлия, сенаторе — внимателно запита той.

Бел Иблис го изгледа втренчено:

— И искате да разберете в какво точно се изразяват ли? Хан се стегна:

— В интерес на истината, да, сър.

Сенаторът се поусмихна:

— Продължавате да не обичате прекланянето пред авторитетите, така ли? Добре, елате с мен до щаба и ще ви кажа всичко, което искате да знаете — чертите на лицето му леко се изостриха. — След това и аз бих искал да ви задам няколко въпроса.

Вратата се отвори и Пелаеон пристъпи в тъмното преддверие на личната командна зала на Траун. Тъмно и сякаш празно, но капитанът много добре знаеше, че не е така.

— Нося важна информация за върховния адмирал — каза високо той. — Нямам време за глупавите ти игрички.

— Не са игри — измяука злокобно Рък в дясното му ухо. При появата на ногрито капитанът подскочи, макар че го очакваше. — Уменията за дебнене трябва да се упражняват.

— Упражнявай ги върху някой друг — изръмжа Пелаеон. — Аз си имам работа.

Приближи до вътрешната врата, като проклинаше наум Рък и всички ногри. Може и да бяха полезни оръдия за Империята, но досегашният опит за взаимодействие с такива объркани племенни структури неизменно бе показвал, че примитивните племена създават само неприятности. Вратата на командната зала се отвори. Вътре беше тъмно, само тук-там блещукаха кандила.

Капитанът спря. Изведнъж му се стори, че е в зловещата крипта на Уейланд, където хилядите кандила бележеха гробовете на натрапниците, убити от Хорус Кбаот. Ако Траун бе превърнал командната зала в копие на криптата...

— Не, не съм изпаднал под влиянието на лудия майстор джедай — прозвуча сухият глас на Траун. В светлината на кандилата Пелаеон видя блестящите червени очи на върховния адмирал. — Вгледайте се по-внимателно, капитане.

Пелаеон се подчини и видя, че кандилата всъщност са холографски изображения на изключително нежни блещукащи пластики.

— Красиви са, нали? — каза замечтано върховният адмирал. — Корелиански пламтящи миниатюри, едни от малкото произведения на изкуството, на които мнозина са се опитали да подражават, но без изобщо да успеят да постигнат това съвършенство. Всъщност са само правилно прокарани трансптични нишки, псевдолуминисцентна растителна материя и две слънчеви гурлиански батерии и все пак в тях има нещо неуловимо — изображенията на пламъците избледняха и в средата на стаята се появи холограма на три стари крайцера. — Това е снимано от „Неумолим“ преди два дни край планетата Ню Кав, капитане — продължи все така замислено Траун. — Наблюдавайте внимателно.

Той пусна записа. Пелаеон гледаше мълчаливо как подредените в триъгълник крайцери откриха огън с йонните си оръдия в посока към камерата. В разгара на атаката един изстребител и някаква малка яхта бързо се скриха в средата на триъгълника. Крайцерите се отдалечиха,

без да спират стрелбата, и минута по-късно цялата група се прехвърли в хиперпространството. Изображението изчезна и залата се освети от меки светлини.

— Някакви коментари? — попита Траун.

— Изглежда, старите ни познайници отново се появяват — отвърна Пелаеон. — Сякаш са се възстановили от разгрома в Линури. Доста неприятно, особено сега.

— За съжаление май ще се превърнат в нещо много повече от обикновена неприятност — отбеляза върховният адмирал. — Единият от спасените кораби е бил идентифициран от „Неумолим“ като „Дамата на късмета“. На борда са били Хан Соло и Ландо Калризиан.

Капитанът го погледна изненадано:

— Соло и Калризиан? Но... — млъкна рязко.

— Те трябваше да бъдат в системата Паланхи — довърши изречението Траун. — Да, преценката ми се оказа грешна. Очевидно се е случило нещо важно, което ги е накарало да забравят за момент тревогите си за репутацията на Акбар.

Пелаеон погледна натам, където допреди малко беше изображението на трите крайцера, и подхвърли:

— Например възможността да привлекат към бунтовническата армия допълнителна сила.

— Не ми се вярва да са се обединили вече — сбърчи чело Траун. — И едва ли съюзът им е неизбежен. Начело на нападението стои корелианец, капитане, вече съм сигурен в това. И има само няколко вероятности за самоличността на този корелианец.

В съзнанието на Пелаеон просветна червена лампичка:

— Соло е корелианец, нали?

— Да — потвърди Траун. — Според мен това е още една причина, поради която те още преговарят. Ако командирът им наистина е този, за когото предполагам, той би предпочел да говори със свой сънародник, преди да се свърже с водачите на бунтовниците.

Предавателят вляво избръмча.

— Адмирал Траун? Имаме връзка с „Неумолим“, както заповядахте.

— Благодаря — отвърна Траун и превключи.

Пред двойния кръг екрани се появи триизмерно изображение на старши имперски офицер, изправен пред контролното табло на

системата за прехващащи лъчи.

— Адмирале — кимна тържествено той.

— Добър ден, капитан Дория — поздрави Траун. — Заловихте ли затворника, за когото ви помолих?

— Тук е, сър — отвърна Дория, извърна се и махна. Встрани се появи набит мъж с вързани отпред ръце. Лицето му беше безизразно зад добре поддържаната брада. — Казва се Нилс Фериер — продължи капитанът. — Заловихме го заедно с целия екипаж по време на нападението на Ню Кав.

— Нападение, от което избягаха Скайуокър, Соло и Калризиан — каза Траун.

Дория потръпна.

— Тъй вярно, сър.

Върховният адмирал се обърна към Фериер:

— Капитан Фериер, в досиетата ни за вас е отбелязано, че сте специалист в кражбата на космически кораби. А на Ню Кав сте били заловени с товар биомолекули. Как ще обясните този факт?

Фериер едва-едва сви рамене:

— Човек не може да отмъква кораби всеки ден — каза той. — Трябва да се чака благоприятна възможност и всичко да се планира внимателно. Малко търговия и превоз на товари ни помагат да преживяваме.

— Нали сте наясно, че биомолекулите не са били декларирани пред властите?

— Да, капитан Дория ми го каза — отвърна Фериер с необходимата смесица от изненада и възмущение. — Повярвайте ми, ако знаех, че са ме наели, за да бъде измамена Империята...

— Освен това съзнавате, предполагам — прекъсна го Траун, — че за такива действия мога да конфискувам не само товара, но и кораба ви.

Крадецът знаеше много добре това. Пелаеон го виждаше по бръчиците около очите му.

— Неведнъж съм правил услуги на Империята, адмирале — отвърна тихо той. — Прекарвал съм контрабандни стоки от Новата република и съвсем наскоро доставих три сиенарски патрулни кораба на вашите хора.

— За което ви е било платено щедро — напомни му Траун. — Ако се опитвате да ни внушите, че ви дължим нещо заради минали услуги, не си правете труда. Както и да е, възможно е да намерим начин да изплатите дълга си. Когато се опитвахте да избягате от планетата, забелязахте ли корабите, които обстрелваха „Неумолим“?

— Разбира се — в гласа на Фериер прозвучаха нотки на наранена професионална гордост. — Това бяха крайцери с хипердвигатели. Изглеждаха старички, но в пълна изправност. Вероятно са минали през основен ремонт.

— Така е — адмиралът се усмихна: — Искам ги.

На Фериер му бяха нужни няколко секунди, докато изцяло възприеме безцеремонното желание, и зяпна изненадано.

— Искате да кажете... аз?

— Не ви ли харесва предложението? — попита студено Траун.

— Ммм... — крадецът преглътна: — Адмирале, с цялото си уважение...

— Имате три стандартни месеца, за да ми доставите корабите или поне да посочите точното им местонахождение — прекъсна го адмиралът. — Капитан Дория?

Капитанът пристъпи напред:

— Сър?

— Освободете капитан Фериер и екипажа му и им дайте необозначен товарен кораб на разузнаването. Техният ще остане на борда на „Неумолим“, докато изпълнят поверената им задача.

— Разбрано — кимна Дория.

Траун многозначително вдигна вежди:

— И последно, капитан Фериер. За да предотвратим вероятността от изкушение да не изпълните задачата и да избягате, в товарния кораб, който ще ви бъде даден, е заложена мощна бомба със закъснител, нагласена да се взриви след три стандартни месеца. Вярвам, че ме разбрахте.

Лицето на Фериер беше станало восъчнобяло и той едва успя да кимне:

— Да.

— Добре — адмиралът отново се обърна към Дория: — Оставям уреждането на подробностите във ваши ръце, капитане. Информирайте ме периодично за развитието на операцията — Траун докосна

командното табло и холограмата изчезна. — Както вече казах, капитане — обърна се той към Пелаеон, — според мен съюзът с бунтовниците не е неизбежен.

— Ако Фериер си свърши работата — отговори капитанът със съмнение в гласа.

— Има доста голяма вероятност да успее — увери го адмиралът. — Все пак имаме приблизителна представа за местонахождението на базата им. За съжаление в момента не разполагаме с време и достатъчно хора, за да ги унищожим. А и да можехме да го направим, при едно цялостно нападение крайцерите ще бъдат разрушени, а на мен са ми нужни невредими.

— Така е, сър — съгласи се мрачно Пелаеон и си припомни защо бе дошъл. — Адмирале, пристигна докладът на екипа по претърсването на кораба на Кабарак — и подаде през двойния кръг екрани информационния чип.

За момент блестящите червени очи на Траун се приковаха върху лицето му, като че ли се опитваха да разберат причината за очевидната нервност на капитана. След това безмълвно взе чипа от ръката му и го пхна в процепа на корабния компютър. Стиснал здраво устни, Пелаеон чакаше върховният адмирал да прегледа доклада.

Траун стигна до края и се облегна назад в креслото. Изражението му беше неразгадаемо.

— Козина от ууки — каза той.

— Тъй вярно, сър — кимна Пелаеон. — Из целия кораб. Следващите няколко секунди Траун помълча и накрая попита:

— Какво е вашето обяснение?

Капитанът се стегна:

— Виждам само едно обяснение, сър. Кабарак не е успял да избяга от уукитата на Кашиуук, Те са го заловили, а по-късно са го пуснали.

— След един месец престой в затвора — адмиралът го изглежда многозначително и добави: — И разпити.

— Почти със сигурност е било така съгласи се капитанът. — Въпросът е какво им е казал.

— Има само един начин да го разберем Траун включи предавателя: — Хангар, говори адмирал Траун. Пригответе совалката ми, ще слеза на повърхността. Искам да ме придружат два ескадрона

щурмоваци и два екипажа щурмови бомбардировачи клас „Ятаган“ за въздушно прикритие.

Дежурният офицер отговори, че заповедта е получена, и адмиралът прекъсна връзката.

— Може да се окаже, капитане, че ногрите са забравили на кого трябва да служат — каза той, изправи се и излезе пред кръга екрани. — Време е да им покажем, че тук все още командва Империята. Върнете се на мостика и се подгответе за подходяща демонстрация.

— Слушам, сър — Пелаеон се поколеба: — Искате само напомняне без истинско разрушение, така ли?

Очите на Траун проблеснаха:

— За момента това е достатъчно — каза той студено. — Нека ги накараме да се молят да не променя решението си.

ГЛАВА 12

Лея се събуди от миризмата на пушек. Напомняше леко миризмата от горските пожари на еуоките на Ендор, но онази беше много по-остра. Тази беше топъл, сладък аромат и я връщаше към излетите, на които я водеха като малка.

Разсъни се и разбра къде се намираше. Спомни си всичко и отвори изведнъж очи. Лежеше на грубо скована палета в ъгъла на една от общите фурни на ногрите. Тук се бе спотаила предната вечер, преди да я обори сънят.

Изправи се и седна. Усещаше облекчение, но и лек срам. След неочакваното посещение на върховния адмирал миналата вечер беше очаквала да се събуди в някоя от килиите на звездния разрушител. Явно бе подценила способността на ногрите да спазват обещанията си.

Стомахът ѝ се обади, напомняйки, че от дълго време нищо не е хапвала. Един от близнаците ритна лекичко, за да протестира и той.

— Добре де — прошепна тя, — разбрах. Време е за закуска.

Извади пакета с храна от един от куфарите, отчупи парче и задъвка, като внимателно оглеждаше пекарнята. Двете палети до стената срещу вратата, събрани за легло на Чубака, бяха празни. За миг в нея отново се надигна страхът от предателство, но тя се присегна със Силата и всички тревоги се уталожиха. Чубака бе някъде наблизо, а в съзнанието му нямаше никакви признаци за заплаха.

Тя си заповяда да се успокои, намери чиста туника и започна да се облича. Каквито и да бяха ногрите, ясно бе, че не са недоразвити диваци. Макар и по свой начин, бяха честни и не я предадоха на Империята. Поне щяха да я изслушат преди това.

Преглътна и последния залък и приключи с обличането, уверявайки се, както винаги, че коланът ѝ не тежи прекалено много на забележимо нарасналия ѝ корем. Извади лазерния меч изпод дъските, където го беше скрила, и го закачи на видно място на хълбока. Не беше забравила, че от джедайското оръжие Кабарак черпеше основание за вярата си в нейния произход. Надяваше се, че и с другите ногри ще е

така. Пристъпи до задната врата на фурната, повтаряйки джедайските упражнения за отпускане, и излезе навън.

На тревистата полянка пред вратата три деца играеха с грубо подобие на топка. Сиво-бялата им кожа блестеше от пот на силното сутрешно слънце. Хубавото време едва ли щеше да продължи дълго — от запад към изгряващото слънце пълзяха тъмни буреносни облаци. Но това беше добре дошло — ако имперската флота наблюдаваше селото, облациите щяха да затруднят прякото следене с телескопи от звездния разрушител и да прикрият ултрачервените лъчи, които тя и Чубака излъчваха и които бяха различни от тези на ногрите. Сведе глава и видя, че трите деца бяха спрели играта и стоят подредени пред нея.

— Здравейте — каза тя и се опита да се усмихне. Средното дете пристъпи напред и падна на колене в смущаващо, но близко подражание на жеста, с който възрастните показваха уважението си.

— Малараши — измяука то. — Мискара исф шракхмисок. Миреска.

— Разбирам — кимна Лея, макар отчаяно да ѝ се искаше Трипио да беше с нея. Чудеше се дали да рискува да го повика по предавателя, но в този момент детето отново заговори.

— Поздравявам ви, малараши — каза то. Думите на основния език излизаха някак странно от устата му, но бяха разбираеми. — Майката на рода ви очаква в дукхата.

— Благодаря — кимна тържествено тя. Предишната вечер бяха почетни стражи край вратата, а тази сутрин официални пратеници. Изглежда, децата на ногрите отрано се запознаваха с ритуалите и отговорностите на своята култура. — Водете ме при нея, моля.

Детето отново се поклони и после тръгна към голямото кръгло здание, до което Кабарак беше приземил кораба предната вечер. Лея го последва, а другите деца застанаха от двете ѝ страни. Докато вървяха, тя ги оглеждаше крадешком, чудейки се на светлия цвят на кожата им. Кожата на Кабарак беше с цвета на стомана, а на майката беше доста по-тъмна. Дали сред ногрите имаше различни раси? Или потъмняването беше естествен процес с напредването на възрастта? Реши при първа възможност да попита Кабарак.

На ярката слънчева светлина дукхата изглеждаше много по-грижливо изградена, отколкото ѝ се бе сторило. Издигнатите през няколко метра колони бяха от цели белени трупи, боядисани в черно и

полирани до блясък. Светлото дърво, от което беше направена останалата част на стената, беше покрито с интересна резба. Отблизо видя, че металната лента, която опасваше сградата точно под стряхата, също е украсена — явно ногрите се опитваха да комбинират функционалните елементи с изкуство. Постройката беше двайсетина метра дълга и четири висока, а конусовидният покрив се извисяваше на още три-четири метра по-горе и Лея се зачуди колко ли колони поддържат цялата сграда.

До високата двойна врата между две колони стояха деца. При приближаването ѝ те разтвориха пред нея крилата. Тя кимна в знак на благодарност и влезе.

Отвътре дукхата бе не по-малко внушителна, отколкото отвън. Пространството бе заето от една-единствена просторна зала, като малко зад средата се извисяваше величествен трон. Вдясно между две колони бе оформена малка ниша с ъгловат покрив и покрити с тъмна мрежа прозорци, а на отсрещната стена се виждаше някаква графика. Вътре нямаше подпорни колони. Тежки вериги, окачени на външните, крепяха един вид голяма чиния, в която скрити лампи, насочени нагоре, осигуряваха меко разсеяно осветление.

На няколко метра пред графиката на стената група от двайсетина деца седяха в полукръг около Трипио, който разказваше нещо на техния език и от време на време допълваше разказа си със звукоподражателни ефекти. Явно това беше съкратената версия за борбата на Бунтовническия съюз срещу Империята, която бе разказал на еуоките, и Лея се надяваше дройдът да си спомни, че тук не бива да рисува Дарт Вейдър като злодей. По време на полета стотици пъти му бе набивала това в главата.

Леко движение вляво от нея привлече погледа ѝ — в другата част на дукхата един срещу друг стояха Кабарак и Чубака, заети с някакви безшумни движения на ръцете и китките. Уукито погледна въпросително към нея. Лея кимна, за да го увери, че е добре, и се опита да разбере от излъчването му какво правят двамата с Кабарак. Май не се опитваше да счупи ръцете на ногрито и поне това бе някакъв успех в отношенията между двамата.

— Лейди Вейдър — прозвуча зад гърба ѝ нисък глас. Лея се обърна, към нея се приближаваше майката на рода. — Поздравявам ви. Успяхте ли да се наспите добре?

— Достатъчно — отвърна Лея. — Вашето гостоприемство беше чест за мен — и погледна към Трипио, чудейки се дали да го извика да изпълнява задълженията си на преводач.

Майката разбра жеста ѝ погрешно.

— Сега е време за урока по история на децата — обясни тя. — Дроидът ви беше така любезен да им разкаже за последните деяния на нашия господар Дарт Вейдър.

Последното дело бе саможертвената битка на Вейдър с императора със залог живота на Люк.

— Да — измърмори Лея, — трябваше му много време, за да разбере истината, но накрая се отърси от лъжовната мрежа на императора.

Майката остана за момент безмълвна, след това се обърна и тръгна покрай стената.

— Елате, лейди Вейдър.

Лея я последва и за първи път забеляза, че вътрешните стени на дукхата също са украсени с дърворезба. Дали това не беше историята на рода?

— Третият ми син има нов дълг на честта към уукито — каза майката и махна към Кабарак и Чубака. — Миналата нощ нашият господар върховният адмирал дойде да търси доказателства, че третият ми син го е излъгал за повредата в кораба си. Но поради навременната намеса на уукито той не успя да намери нищо.

— Да, снощи Чуй ми каза, че се е поровил в устройствата. Не разбирам много от системите на космическите кораби, но знам, че не е лесно да се изфабрикуват такива свързани повреди. За всички нас е истинско щастие, че той е разбрал какво трябва да се направи, и го е свършил навреме.

— Уукито не е от вашия род, нито пък от племето ви — продължи ногрито. — Но въпреки това вие му вярвате като на приятел.

Лея си пое дълбоко дъх.

— Като дете никога не съм виждала истинския си баща, лорд Вейдър. Още като бебе ме отведоха на Алдераан и вицекралят ме отгледа като свое дете. На Алдераан, а както изглежда и тук, семейните връзки бяха в основата на културата и обществото. Израснах, учейки наизуст списъци от лели, чичовци и братовчеди, учех се как да ги подреждам спрямо близостта им с моя осиновител — тя посочи към

Чубака: — Преди Чуй беше просто един добър приятел, но сега е част от моето семейство, също както съпругът ми и брат ми.

Преминаха една четвърт от дължината на дукхата, преди майката да проговори отново:

— Защо дойдохте?

— Кабарак ми каза, че народът ви има нужда от помощ отвърна просто Лея. — Мислех си, че ще мога да направя нещо за вас.

— Някой може да реши, че сте дошли да всеете раздор между нас.

— Самата вие го казахте снощи — напомни ѝ Лея. — Мога само да ви дам честната си дума, че целта ми не е да всявам раздор и омраза.

Майката издаде рязък съскащ звук, който завърши с щракване на остриите като игли зъби.

— Целта и резултатът невинаги са едно и също. Сега ние служим на едно племе. Вие ще поискате да се подчиняваме на друго. Това са семената на раздора и смъртта.

Лея облиза устни:

— Това означава ли, че службата към Империята ви задоволява? — попита тя. — Нима дава на народа ви по-добър живот и по-голяма чест?

— Ние служим на Империята като едно племе — повтори майката. — А ако вие поискате да се подчиним на вас, ще се завърнат старите вражди — вече бяха стигнали до графиката и майката вдигна ръка: — Виждате ли миналото ни, лейди Вейдър?

Лея проточи шия. Долните две трети от стената бяха покрити с нежни резки на непозната писменост, знаците бяха свързани с причудливо оплетени отвесни, водоравни и начупени линии, всяка с различна ширина и дълбочина. Изведнъж разбра смисъла на графиката — това беше родословно дърво на племето кимбар или поне на този род.

— Виждам — кимна тя.

— Тогава не може да прескочите ужасяващата разруха, дошла поради конфликтите в миналото — каза майката и посочи към тричетири места от графиката, които Лея не можеше да отличи от останалите. Явно разчитането на родословната летопис на ногрите

беше сложно изкуство. — Не искам да се върнат тези дни — продължи майката. — Дори заради дъщерята на господаря Дарт Вейдър.

— Разбирам ви — прошепна Лея и потрепери. Пред нея се изправиха призраците на Йовин, Хот, Ендор и още стотици други опустошени по време на войната срещу Империята места. — През живота си съм видяла невъобразимо много разрушени светове. Не желая и вашият да се добавя към тях.

— В такъв случай трябва да си заминете — отвърна твърдо майката. — Идете си и не се връщайте, докато съществува Империята.

Тръгнаха отново край стената.

— Няма ли друга възможност? — попита Лея. — Какво ще стане, ако убедя всички да изоставят службата си към Империята? Така няма да има повече конфликти между вас.

— Императорът ни протегна ръка, когато всички ни бяха обърнали гръб — напомни й майката.

— Но това е било само защото не сме знаели за бедата ви — каза Лея и усети леко бодване на съвестта при тази полуистина. Съюзът наистина нямаше представа за отчаяното положение на ногрите, в противен случай Мон Мотма и останалите водачи щяха да настояват да им се окаже помощ. Друг въпрос беше дали щяха да се намерят нужните средства. — Сега вече знаем и ви предлагаме помощта си.

— Заради самите нас ли ни предлагате помощ? — попита остро майката. — Или само за да се откажем да служим на Империята и да ви се подчиним? Никога повече няма да позволим да се борят за нас като гладни стави за кокал.

— Императорът ви използваше — отвърна спокойно Лея. — Също както сега ви използва върховният адмирал. Нима помощта на Империята си заслужава синовете, които те са взели от вас и са изпратили на явна смърт?

Минаха още двайсетина крачки, преди майката да отговори:

— Синовете ни вече ги няма — каза меко тя, — но със своята служба те ни дариха с живот. Вие дойдохте с летящ кораб, лейди Вейдър, и сте видели какво е останало от земята ни.

— Да — потръпна Лея. — Това е... просто не съм очаквала, че унищожението е такова.

— Животът на Омор винаги е бил битка с природата — продължи майката. — Обработката на земята изисква усилен труд и

вие видяхте на стената знаците за времената, когато сме губели битката с природата. Но след сражението в небето... — странна тръпка мина по цялото тяло на майката, от бедрата към раменете. — Сякаш беше сражение между богове. Сега знаем, че са били само големи кораби. Но тогава дори не подозирахме за тези неща. Светлините прорязваха небето през цялата нощ и на следващия ден, осветяваха далечните планини в гнева си. А не се чуваха гръмотевици, сякаш боговете бяха твърде освирепели, за да си крещят един на друг в боя. Един-единствен път долетя далечен бумтеж като гръмотевица. Много по-късно разбрахме, че една от планините е останала без най-високия си връх. След това светлините угаснаха и изгря надеждата, че боговете са отишли да воюват другаде. И тогава дойде големият трус — майката замълча и отново потрепери. — Светкавиците изразяваха гнева на боговете, трусовете бележеха ударите. Цели градове изчезнаха, земята под тях се отвори и ги погълна. Огнените планини, които от дълго време бяха спокойни, забълваха пламъци, пушекът затъмни цялото небе. Горите и полята изгоряха заедно с преживелите труса градове. От умрелите тръгнаха болести и още повече умряха. Сякаш гневът на небесните богове бе заразил и боговете на земята и те също се биеха помежду си. И тогава, когато вече се осмелихме да се надяваме, че всичко е свършило, заваля дъжд с една особена миризма.

Лея кимна, последователността ѝ беше до болка позната. В повърхността се беше разбил боен кораб, причинявайки масивни трусове, после освободените отровни химикали са проникнали с вятъра и дъжда във всяко кътче на планетата. На всеки модерен кораб имаше какви ли не токсични вещества, но това очевидно е бил стар модел, още по-опасен.

Такива стари модели бяха всички кораби на Бунтовническия съюз в началото на войната. Ново усещане за вина прободеше стомаха ѝ. Ние сме причинили това, помисли си тя. Наш кораб. Вината е наша.

— Дъждът ли унищожи растенията?

— Хората от Империята си имаха име за това, което беше в дъжда — каза майката. — Но аз не го знам.

— Значи лорд Вейдър е дошъл скоро след бедствието?

— Да — майката махна с ръка наоколо. — Тук се бяхме събрали всички оживели, които бяхме издържали пътуването. Това място винаги е било свещено за племената. Събрахме се, за да търсим начин

да оцелеем. Тук ни намери лорд Вейдър — направиха няколко крачки, без да промълвят дума. — Отначало някои помислиха, че той е бог — продължи майката. — Всички се страхуваха от него и от мощния сребърен летящ кораб, с който слезе с хората си от небето. Но и в страха имаше гняв за онова, което ни бяха причинили боговете, и почти два пъти по десет воители решиха да го нападнат.

— И са загинали до един — мрачно прошепна Лея.

Потрепери от представата за нахвърлящите се срещу имперските войници невъоръжени диваци.

— Не, не — отвърна майката с очевидна гордост в гласа. — В битката загинаха само трима от два пъти по десет. Но пък те убиха повечето от придружителите на лорд Вейдър въпреки огнените им оръжия и каменните дрехи. Воините ни бяха победени едва когато се намеси самият лорд Вейдър. Но вместо да ни унищожи, както го посъветваха някои от придружителите му, той ни предложи мир. Мир, укрепен с благословията и помощта на императора.

Лея кимна, още един къс от загадката дойде на мястото си. Беше се питала защо императорът бе решил да се занимава с малка група примитивни диваци. Но примитивни диваци с вродени бойни умения — това беше нещо съвсем различно.

— И с какво ви помогна той?

— Даде ни всичко, от което се нуждаехме — отговори майката. — Веднага ни доставиха храна, лекарства и сечива. После, след като оня дъжд взе да убива всичко, което расте, ни изпрати метални работи да изчистят отровата от земята.

Лея потрепери, изведнъж усети с нова сила уязвимостта на близнаците. Но портативният анализатор не беше установил нито следа от отрова във въздуха в селото, а Чубака и Кабарак бяха взели проби и от почвата. Явно обеззаразяващите работи бяха свършили добра работа.

— И все още нищо не расте извън чистата земя, така ли?

— Тревата холм — отвърна майката. — Не става за храна, но само тя вирее. Обаче и тя вече не мирише както преди.

Това обясняваше равния кафяв цвят, който двамата с Чубака бяха забелязали от космоса. Тревата бе успява някак да се приспособи към отровената почва.

— А от животните оцеля ли някое?

— Само ония, дето пасат тревата холм, и хищниците, дето се хранят с тях — майката вдигна глава, сякаш с вътрешното си зрение виждаше далечните хълмове. — Тази равнина никога не е била богата на живот, лейди Вейдър. Може би затова племената са я избрали за място за примирие. Но дори тук имаше безброй животни и растения. Сега ги няма — тя изпъна снага и отпъди спомените. — Освен това лорд Вейдър ни помогна и по други начини. Изпрати хора, които да обучат синовете и дъщерите ни на законите и обичаите на Империята. Той издаде нови заповеди, които позволяват на всички племена да използват Чистите земи, макар че племената никога не бяха живели толкова близо едно до друго — отново махна с ръка: — Изпрати големи кораби в пустинята да намерят и да донесат нашите племенни дукхи — обърна се и впи поглед в Лея: — Сега сме сключили почетен мир, лейди Вейдър. Каквато и да е цената, плащаме я с радост.

В другия край на залата децата бяха свършили с урока и наскачаха. Едно от тях направи пред Трипио нещо като умален вариант на традиционния поклон. Дроидът отговори и цялата група се обърна и тръгна към вратата, където ги чакаха двама възрастни.

— Време за почивка ли? — попита Лея.

— Край на днешните уроци за миналото — отвърна майката. — Сега децата трябва да се заловят с работата си в селото. След вечеря ще дойде времето за обучението им за бъдещата служба към Империята.

Лея поклати глава:

— Не е правилно — каза тя. Децата вече бяха излезли от дукхата. — Никой не бива да продава децата си, за да живее.

Майката изсъска:

— Имаме дълг. Как другояче да го платим?

Лея стисна юмруци. Как наистина? Империята имаше всички основания да бъде доволна от сключената сделка. Лея бе виждала как действат командосите ногри, и разбираше, че Империята не би позволила ногрите да изплатят дълга си по друг начин. И след като те го приемаха като дълг на честта към спасителите си...

— Не знам — призна тя.

Някакво движение привлече вниманието ѝ. На пода в другата част на залата Кабарак се беше превил на една страна, а Чубака му

извиваше ръката. Двамата като че ли се биеха, но съзнанието на Чубака не излъчваше ярост.

— Какво правят? — обърна се тя към майката.

— Уукито помоли третия ми син да му покаже някои от бойните ни техники — отвърна майката с доловима гордост в гласа. — Уукитата притежават огромна сила, но не знаят как да се бият.

Самите уукита за нищо на света не биха се съгласили с това твърдение, но Лея трябваше да признае, че поне Чубака винаги беше разчитал главно на грубата сила и точността на лъка си.

— Изненадана съм, че е пожелал Кабарак да го обучава — каза тя. — Той никога не му се е доверявал.

— Вероятно недоверието изостря интереса му — отвърна сухо майката.

— Нищо чудно — усмихна се Лея.

Известно време наблюдаваха мълчаливо как Кабарак показва на Чубака хватки за блокиране на китката и ръката. Бойната техника на ногрите изглеждаше разновидност на онези, които Лея бе изучавала като малка на Алдераан, и тя потрепери, като си представи какво можеше да постигнат с тези движения мускулите на уукитата.

— Вече разбирате кръговрата на живота ни, лейди Вейдър — каза тихо майката. — Животът ни все още виси на нишка, по-тънка от паяжинка. Дори сега не разполагаме с достатъчно чиста земя, за да произвеждаме храна, колкото ни е нужна, и се налага да купуваме от Империята.

— За което плащате със синовете си — кимна Лея.

Поддържането на неизплатими дългове беше най-старата форма на прикрито робство в галактиката.

— Не само затова се налага да изпращаме синовете си в космоса — въздъхна горчиво майката. — Дори и Империята да ги пусне, не можем да приберем у дома всички наши синове. Няма да има с какво да ги храним.

Лея отново кимна. Това беше най-майсторски измисленият и ловък капан, който някога беше виждала. Но от Вейдър и императора не би и трябвало да очаква друго.

— Никога няма да изплатите дълга си — каза направо тя. — И вие го знаете, нали? Върховният адмирал ще се погрижи Империята да ви е нужна, докато има полза от вас.

— Така е — призна майката. — Доста време ми трябваше, за да го проумея, но вече съм уверена. Ако всички ногри повярват в думите ви, нещата може да се променят.

— Нима останалите ногри още вярват, че Империята е ваш приятел?

— Не всички, но голяма част — майката вдигна ръка: — Виждате ли светлините на звездите, лейди Вейдър?

Лея погледна нагоре към чинията, увиснала на четири метра над пода от веригите, които поддържаха стените. Беше от някакъв черен метал с диаметър метър и половина. По повърхността ѝ се виждаха стотици малки дупчици. През тях като звезди блещукаше светлината на подредените по ръба свещи и цялостният ефект изключително напомняше вариант на нощно небе.

— Да, виждам ги.

— Ногрите винаги са обичали звездите — каза майката с глас, който сякаш идваше отдалеч. — Едно време, много отдавна, сме ги смятали за богове. Дори след като разбрахме какво представляват, те останаха наши приятели. И да нямахме никакъв дълг, мнозина от нас биха заминали с лорд Вейдър само заради радостта от пътуването сред звездите.

— Разбирам — измърмори Лея. — С много хора в галактиката е същото. Но това е общо право и всеки от нас го получава с раждането си.

— Изконно право, което вече сме загубили.

— Не сте го загубили, а само сте го загърбили — Лея отново се обърна към Чубака и Кабарак. — Ако можех да поговоря с всички вождове наведнъж...

— Какво искате да им кажете? — попита майката.

Лея прехапа устни. Какво можеше да им каже — че Империята ги използва? Но ногрите приемаха това като дълг на честта. Че Империята забавя прочистването на земите им, така че ногрите да изпитват вечен недостиг на храна? Но това твърдение трябваше да се докаже дори пред самата нея. Че Новата република може да им върне изконното право да пътуват между звездите? Но защо да ѝ вярват?

— Както виждате, лейди Вейдър — наруши тишината майката, — вероятно някой ден нещата ще се променят. Но дотогава присъствието ви тук е опасно и за нас, и за вас самата. Аз ще почета

клетвата за защита, дадена от третия ми син, и няма да разкрия присъствието ви на нашия господар върховния адмирал. Но вие трябва да заминете.

Лея пое дълбоко дъх и въздъхна:

— Добре.

Гърлото ѝ се бе стегнало. Беше възлагала огромни надежди на дипломатическите и джедайските си умения, вярваше, че в съчетание с родословието ѝ те ще ѝ позволят да измъкне ногрите от железния юмрук на Империята и да ги приобщи към Новата република. А състезанието приключи едва ли не преди да е започнало. На какво, в името на космоса, съм се надявала, за да дойда тук — питаше се мрачно тя.

— Ще си замина — каза на глас Лея, — защото не искам да създавам неприятности на вас и на рода ви. Но един ден, майко, ногрите ще разберат какво им причинява Империята. Когато този ден дойде, спомнете си, че аз винаги ще бъда готова да ви помогна.

Майката на рода се поклони дълбоко:

— Може би няма да мине много време, лейди Вейдър. Лично аз с нетърпение очаквам този ден.

Лея кимна и се опита да се усмихне. Мисията ѝ беше приключила, преди да започне...

— В такъв случай трябва да се договорим...

Двойните врати рязко се отвориха и едно от децата, което стоеше на почетна стража на входа, нахлу вътре.

— Матриарха! — извика то. — Мир ах саар ки рахмани вер ак!

Кабарак мигновено скочи на крака и Лея забеляза, че Трипио замря сковано.

— Какво става? — попита настоятелно тя.

— Летящият кораб на нашия господар върховния адмирал... — отвърна майката. Гласът ѝ внезапно прозвуча страшно уморен и отчужден. — Идва насам.

ГЛАВА 13

Лея гледаше смаяно майката. Беше напълно вцепенена от шока, съзнанието ѝ отказваше да възприеме думите. Не можеше да бъде. Просто не беше възможно! Върховният адмирал беше в селото снощи, не бе възможно да се появи отново толкова скоро. От далечината долетя мощен рев на двигатели и вцепенението изведнъж изчезна.

— Трябва да изчезнем от тук! — извика тя. — Чуй?

— Няма време — изкрещя Кабарак и побягна към нея с Чубака, който го следваше по петите. — Совалката сигурно вече е слязла под облаците.

Лея бързо огледа залата, проклинайки се наум за моментната нерешителност. Нямаше прозорци или други врати, не се виждаше никакво прикритие освен малката ниша срещу изписаното на стената родословно дърво в другия край на дукхата. Нямаше измъкване от тук.

— Сигурни ли сте, че идва насам? — попита Лея и веднага разбра, че въпросът ѝ е напълно безсмислен. — Имам предвид тук, в дукхата?

— А къде другаде? — отвърна мрачно Кабарак, впил поглед в майката. — Явно снощи изобщо не е повярвал на думите ми, както си помислихме.

Лея отново огледа дукхата. Ако совалката се приземи пред вратата, преди имперските войници да влязат вътре, задната част на сградата щеше да остане без наблюдение за няколко секунди. И ако успееше точно в това време да прореже дупка в стената с лазерния меч... Чубака изръмжа гърлено. И той предлагаше същото.

— Възможно е, прорязването на дупка не е никакъв проблем — съгласи се тя. — Въпросът е как след това да я прикрием.

Уукито изръмжа отново и вдигна огромната си ръка към нишата.

— Да, там дупката няма да се вижда. Поне отвътре — кимна замислено Лея. — Май е по-добре от нищо — тя се обърна към възрастната ногри и внезапно осъзна, че разрушаването на древната

дукха на племето вероятно ще се възприеме като светотатство. — Майко...

— Щом се налага, направете го — прекъсна я рязко майката. При новината за появата на совалката на върховния адмирал майката също се бе втрещила, но бързо се съвзе. — Не бива в никакъв случай да ви намерят тук.

Лея прехапа устни. Изражението на майката беше същото, каквото бе виждала на няколко пъти на лицето на Кабарак при пътуването им от Ендор. Май изразяваше съжаление за решението да я заведе на родната му планета.

— Ще го направим колкото може по-незабелязано — увери я тя и извади лазерния меч от колана си. — Веднага щом върховният адмирал си замине, Кабарак ще отиде да вземе кораба си, за да ни отведе...

Чубака изръмжа да пазят тишина и тя млъкна. В далечината се чуваше шумът от приближаващата се совалка и изведнъж в дукхата се разнесе друг, още по-познат звук.

— Щурмови бомбардировачи „Ятаган“! — извика задъхано Лея.

Воят на двигателите обричаше на провал първоначалния й план. След като за прикритие на приближаващата се совалка летяха имперски бомбардировачи, беше абсолютно изключено да се измъкнат от дукхата незабелязано.

Оставаше им само една възможност.

— Ще се скрием в нишата — каза тя на Чубака. Огледа я набързо, за да прецени дали ще се поберат и двамата, и тръгна към нея. Ако наклоненият покрив, който се издигаше от предния край към стените на дукхата не беше само за красота, щеше да има достатъчно място.

— Аз също ли да се пхна вътре, ваше височество? Лея рязко спря и се обърна раздразнено. Съвсем беше забравила за Трипио.

— Няма да има достатъчно място — изсъска майката. — Присъствието ви тук ни обрича на гибел, лейди Вейдър...

— Замълчете! — извика Лея и отчаяно плъзна поглед през дукхата. Нямаше никакво друго скривалище освен...

Спря се на звездната чиния, висяща в средата на залата.

— Ще го сложим там горе — обърна се тя към Чубака и посочи чинията. — Мислиш ли, че ще можеш да...

Не успя да довърши въпроса. Чубака грабна Трипио, хвърли го на рамо и се втурна към най-близката колона. Подскочи, хвана се за колоната на два метра височина и се закрепил здраво за дървото с ноктите за катерене. След три бързи набирания стигна до покрива и като държеше внимателно почти изпадналия в истерия дроид, запълзя по веригата.

— Млъкни, Трипио — извика Лея, клекна пред нишата и погледна вътре.

Таванът наистина следваше наклонения покрив, така че в задната си част нишата беше значително по-висока. Покрай стената имаше нещо като пейка. Беше доста тясно, но щяха да се поберат.

— най-добре го изключи — викна тя на уукито. — Може да носят радари.

Ако имперските войници наистина разполагаха с радари, играта щеше да приключи много бързо. Заслушана във воя на приближаващите двигатели, тя се надяваше единствено че след отрицателния резултат от проверката предната вечер върховният адмирал няма да си направи труда да проверява отново.

Чубака вече беше стигнал до средата. Увисна на една ръка за веригата и безцеремонно пусна Трипио върху чинията. Дроидът нададе последен протестен писък, който секна почти мигновено, защото уукито се пресегна и го изключи. Чубака се спусна към пода и тупна тъкмо когато двигателите отвън замлъкнаха.

— Бързо! — изсъска Лея и задържа вратата отворена. Чубака пробяга през дукхата и се шмугна през тесния отвор. Главата му опираше в наклонения таван, а краката му се простираха от двете страни на пейката. Лея се вмъкна след него и се сви на земята между краката му.

Едва успя да затвори вратата на нишата, и на прага на дукхата се появиха имперски офицери.

Лея се притисна към задната стена и краката на Чубака. Опита се да успокои дишането си и се вгълби в джедайската техника за усиляване на сетивата, на която Люк я беше научил. Пресекливият дъх на Чубака гърмеше в ушите ѝ, сърцето му бумтеше като невидим водопад около главата и раменете ѝ. Изведнъж тя отчетливо почувства тежестта и размера на корема си и леките помръдвания на близнаците в него, усети твърдостта на пейката, на която седеше, долови различните

миризми в козината на уукито, уханието на незнайното дърво, от което беше построена дукхата, собствената си пот. През стената отвън се чуваха решителните стъпки и удари на лазерните карабини в бронята на щурмоваците и тя мислено благодари, че се бяха отказали от първоначалния план за бягство.

Отвътре долетяха гласове.

— Добро утро, майко — каза спокоен и студен глас. — Виждам, че третият ти син Кабарак е при теб. Чудесно.

Лея потрепери, шумоленето от търкането на туниката о кожата ѝ се стори оглушително. Гласът на непознатия беше точно като на имперски висш офицер, но се отличаваеше със спокойствието и осъзнатата тежест на истинската власт. Власт, надминаваща дори високомерната любезност, която бе получила от губернатора Таркин на борда на „Звездата на смъртта.“

Това можеше да бъде единствено върховният адмирал.

— Поздравявам ви, господарю — измяука майката със спокойно звучащ глас. — Вашето посещение е чест за нас.

— Благодаря — отвърна върховният адмирал учтиво, но в гласа му се долавяше острота. — А ти, Кабарак от племето кимбар, ти също ли си доволен от присъствието ми тук?

Бавно и внимателно Лея се извърна надясно, като се надяваше да зърне новодошлия през покритите с тъмна мрежа прозорци. Не успя да види нищо, имперските офицери бяха все още до вратата, а и тя не смееше да приближи лицето си до мрежата. Дръпна се назад. Чуха се отмерени стъпки и след няколко секунди в центъра на дукхата се показа върховният адмирал.

Лея се взря през мрежата в него. По тялото ѝ минаха ледени тръпки. Хан ѝ беше описал мъжа, когото бе видял на Миркр — със светлосиня кожа, блестящи червени очи, бяла имперска униформа. Фейлия беше убеден, че е самозванец или в най-лошия случай — самообявил се мофианец. И оттогава се чудеше дали Хан не бе сбъркал. Вече знаеше, че е прав.

— Разбира се, господарю — отвърна Кабарак. — Защо да не съм?

— Как смееш да говориш така на върховния адмирал?

— обади се непознат глас.

— Приемете извиненията ми — каза ногрито. — Не исках да проявя неуважение.

Лея потръпна. Несъмнено беше така, но дори за нея, така слабо разпознаваща нюансите в речта на ногрите, думите бяха изречени прибързано и оправдателно. За върховния адмирал, който познаваше расата доста по-добре...

— А какво искаше? — попита върховният адмирал и впи поглед в Кабарак и майката.

— Аз... — запъна се командосът. Траун мълчаливо чакаше. — Съжалявам, господарю — каза най-накрая ногрито.

— Бях прекалено изненадан от посещението ви в нашето просто селце.

— Очевидно извинение — каза имперският офицер. — Вероятно дори е правдоподобно, само че снощи не изглеждаше толкова стъписай от появата ми — той вдигна въпросително вежди: — Или просто не си очаквал да ме видиш отново толкова скоро?

— Господарю...

— Какво е сега наказанието на ногрите, ако някой излъже господаря си? — прекъсна го върховният адмирал. Студеният му глас внезапно беше станал рязък. — Смърт ли както в миналото? Или ногрите вече не тачат такива отживели разбирания, като честта?

— Господарят няма право да обвинява така син на племето кимбар — намеси се сковано майката на рода.

Върховният адмирал леко премести поглед.

— по-добре запази съветите за себе си, майко. Този син на племето кимбар ме излъга, а аз не подминавам такива неща — блестящият поглед се премести отново: — Кабарак от племето кимбар, разкажи ми за пленничеството си на Кашиуук.

Лея стисна здраво лазерния меч. Студеният набразден метал се впи в дланта ѝ. По време на краткото му пленничество на Кашиуук тя беше убедила Кабарак да я доведе на Онор. Ако ногрито издадеше всичко...

— Не разбирам какво искате да кажете — отвърна Кабарак.

— Така ли? — възкликна върховният адмирал. — Позволи ми тогава да освежа паметта ти. Не си избягал от Кашиуук, както твърдиш в доклада си и заяви снощи пред мен в присъствието на майката на рода и вожда на племето. Всъщност след провала на мисията си бил

пленен и този месец, в който отсъстваше, си прекарал не в медитация, а в килията за разпити в затвора на уукитата. Сега вече спомняш ли си?

Лея предпазливо си пое дъх, не смееше да повярва на ушите си. По какъвто и начин да беше научил върховният адмирал за залавянето на Кабарак, напълно погрешно тълкуваше фактите. Значи все пак имаха възможност да се спасят, стига ногрито да запазеше хладнокръвие и да се държеше благоразумно.

Но явно майката се съмняваше, че той ще мине сам изпитанието.

— Моят трети сън не би лъгал за такива неща, господарю — намеси се тя, преди Кабарак да каже нещо. — Той винаги е следвал повелите на честта и дълга.

— Така ли? — изръмжа върховният адмирал. — Командос, заловен от врага и подложен на разпити, и все още жив? Това ли са повелите на дълга и честта?

— Не са ме залавяли, господарю — сковано отвърна Кабарак. — Наистина избягах от Кашиуук, както ви казах. Върховният адмирал се взираше безмълвно в него.

— Отново казвам, че ти, Кабарак от племето кимбар, лъжеш — изрече тихо той след няколко секунди. — Но това няма значение. Със или без твоята помощ ще разбере истината за този месец, в който си отсъствал, и цената, за която си платил свободата си. Рък?

— Господарю? — обади се непознатият глас.

— Кабарак от племето кимбар е арестуван в името на Империята. Придружи го заедно с втори ескадрон до десантната совалка и го изпрати за разпит на „Химера“.

Чу се остро съскане.

— Господарю, това е нарушение...

— Мълчи, майко — прекъсна я върховният адмирал. — Или ще те пратя да му правиш компания в затворническата килия.

— Няма да мълча — изръмжа майката на рода. — Ако някой ноги бъде обвинен в предателство, той трябва да бъде предаден на вожда на племето, който да установи истината и да отсъди вината му по древните ни закони. Така се прави.

— Аз не съм подвластен на закона на ногрите — отвърна студено върховният адмирал. — Кабарак е предал Империята. Затова ще бъде съден и наказан по законите на Империята.

— Вождовете на племената ще настояват да...

— Вождовете на племената не могат да настояват за нищо — изрева имперският офицер и сграбчи цилиндричния предавател, закачен до еполетите на туниката. — Искате ли да ви напомня какво става при предизвикателство срещу Империята?

Лея чу тихата въздишка на майката.

— Не, господарю — каза тя.

Гласът ѝ признаваше поражението. Върховният адмирал я изгледа и каза мрачно:

— Въпреки това ще ви покажа.

Той докосна отново предавателя и изведнъж вътрешността на дукхата засия със заслепяваща зелена светлина.

Лея скри лице в краката на Чубака и стисна здраво клепачи. Внезапна болка прободe очите ѝ. За един ужасяващ момент си мислеше, че дукхата е улучена от турболазерен заряд, достатъчен, за да превърне цялата постройка в пламтящи руини. Но следващият образ, запечатан в ретината ѝ, показваше върховния адмирал гордо и величествено изправен и тя разбра какво се беше случило. Опита се да въдвори ред в обърканите си сетива, но в главата ѝ със силата на разгневено ууки избухна втори гръм.

по-късно си спомняше, че последваха още няколко турболазерни изстрела, които едва долови през плътната сива пелена, забулила съзнанието ѝ. Летящият в орбита звезден разрушител обстрелваше околните хълмове. Изведнъж пулсиращата болка в главата ѝ изчезна — урокът на върховния адмирал беше приключил и последният гръм отшумяваше в далечината.

Внимателно отвори очи и премига леко от болката. Върховният адмирал изобщо не се беше помръднал и стоеше на мястото си в центъра на дукхата. След като заглъхна последният гръм, той изсъска заплашително:

— Сега аз съм законът за ногрите, майко. Ако искам, мога да спазвам старите закони, но мога и изобщо да не им обърна внимание. Ясно ли е?

Гласът на майката прозвуча толкова чужд, че Лея почти не го позна. Ако с демонстрацията си върховният адмирал беше целял да я изплаши до смърт, напълно беше успял.

— Да, господарю.

— Добре — върховният адмирал замълча многозначително и продължи: — За верните слуги на Империята съм готов да направя компромис. Кабарак ще бъде разпитан на борда на „Химера“, но преди това ще ви позволя да приложите старите закони за откриване на истината — той кимна: — Рък, ти ще закараш Кабарак от племето кимбар до центъра на Нистао и ще го предадеш на вождовете на племената. Надявам се трите дни обществено поругаване да напомнят на народа на ногрите, че войната не е свършила.

— Слушам, господарю.

Чуха се стъпки, вратата се хлопна. Чубака, свит на две под ниския таван, измърмори нещо. Излъчването му беше напълно объркано. Пулсиращата болка в главата ѝ се завърна и Лея стисна зъби. Публично поругаване... и никакви закони за откриване на истината. Бунтовническият съюз неволно беше унищожил Онор. Сега тя щеше да направи същото с Кабарак.

Върховният адмирал все още седеше в центъра на дукхата.

— Много си мълчалива, майко — каза той.

— Господарят ми заповяда да мълча — отвърна тя.

— Така е — той я изгледа изпитателно. — Верността към рода и племето е хубаво нещо, майко. Но да я разпростирате и върху един предател, е глупаво. И доста опасно за цялото племе.

— Все още не съм видяла никакви доказателства, че третият ми син е предател.

Адмиралът сви устни и спокойно обеща:

— Ще видиш.

Тръгна към двойната врата и излезе от зрителното поле на Лея. Стъпките затихнаха, очевидно адмиралът стоеше на прага и миг след това се чуха по-леките стъпки на майката. Вратата се затвори и Лея и Чубака останаха сами.

Сами, във вражеска земя, без кораб. И единственият им съюзник беше предаден на имперските инквизитори.

— Чуй — прошепна Лея, — мисля, че ще си имаме големи неприятности.

ГЛАВА 14

Едно от малкото неща, което всеки наблюдателен пътник научава при първото си междузвездно пътуване, е, че нито една планета, гледана от космоса, не изглежда така, както е представена на официалните карти. Разпокъсаните облаци, сенките от планинските вериги, преливащите очертания на огромните зелени равнини и всевъзможните игри на светлината объркват и заличават чистичките линии, нарисувани от картографите. Тези странични ефекти тровят живота на неопитните навигатори и са източник за стотици жестоки шеги, изигравани на новациите от по-опитните им колеги.

Затова беше изненадващо, че в този ден и от този ъгъл, под който ставаше приближаването към повърхността на планетата, главният континент на Джомарк изглеждаше точно както на картата. Разбира се, материкът не беше много голям. На този, все едно изваден от картинка континент чакаше един майстор джедай.

Люк внимателно докосна контролното табло и погледна към зеленикаво-кафявото парче земя, което се виждаше в рамката на илюминатора. Долавяше присъствието на другия джедай, усети го веднага след като корабът изскочи от хиперпространството, но все още не беше успял да установи пряк контакт.

— Майстор Кбаот — опита за пореден път. — Аз съм Люк Скайуокър. Чувате ли ме?

Нямаше отговор. Или Люк не го правеше правилно, или Кбаот не можеше да отговори. А може би това беше нарочна проверка на способностите му. Е, той беше готов да приеме предизвикателството.

— Пусни насочено изследване на главния континент, Арту — извика той, без да отделя поглед от екраните на контролното табло.

Опитваше се да се постави на мястото на майстора джедай, който от доста време бе без никакъв досег с околния свят. Малкият континент, не по-голям от среден остров, бе най-голямото парче суша на Джомарк, но в обширния океан бяха пръснати хиляди архипелази с

обща площ близо триста хиляди квадратни километра. Кбаот можеше да е на всеки един от тях.

— Провери за наличието на технология и виж дали можеш да засечеш главните селища.

Арту подсвирна тихо и вкара данните от радара на изстребителя в програмата си за изследване и засичане на живот. Изпиука няколко пъти и на екрана се появиха десетина малки точки.

— Благодаря — викна Люк и ги изгледа изучаващо. Съвсем естествено, по-голямата част от населението живееше по крайбрежието. Но и във вътрешността тук-там имаше малки селища, от които се открояваше група селца близо до южния бряг на едно езеро със съвършена пръстеновидна форма.

Той погледна намръщено екрана и увеличи образа. Езерото се беше образувало в един пречупен планински връх с формата на конус, като по-малък конус оформяше остров в средата му. Явно бе отдавна изгаснал вулкан.

Отдалечен планински район, където един майстор джедай би могъл да живее сам от дълго време. А когато решише да излезе от изолацията си, можеше да отиде до някое от околните селца. Защо пък да не започне от това място.

— Добре, Арту, ето тук ще кацнем — каза той на дроида и отбеляза езерото на екрана. — Аз ще съм зает с приземяването, така че ти следи радарите и ми кажи, ако забележиш нещо интересно — Арту избибика нервен въпрос. — Да, или всяко подозрително нещо — съгласи се Люк.

Арту продължаваше да се съмнява, че имперската засада, на която се бяха натъкнали, когато миналия път се опитаха да дойдат на Джомарк, е била съвпадение.

Навлязоха в атмосферата, на половината разстояние превключиха от хипердвигатели на агравитатори и се установиха хоризонтално точно под върховете на най-високите планини. Отблизо повърхността изглеждаше доста хълмиста, но съвсем не толкова пуста, колкото му се беше сторила в началото. Долините бяха обрасли, по каменистите склонове на планините тук-там се виждаха зелени петна. В повечето клисури, над които прелетяха, имаше поне по десетина къщички, понякога дори цяло селище, твърде малко, за да бъде засечено от радарите на изстребителя.

Приближаваха се към езерото от югозапад и Арту пръв забеляза голямата сграда на брега му.

— Не съм виждал такава архитектура — подхвърли Люк. — Някакви следи от живот вътре?

Арту изпиука, данните от радара не бяха пълни.

— Е, да опитаме — реши Люк и започна подготовката за приземяване. — Ако нещо не е точно, лесно ще продължим надолу по склона.

Постройката беше в малък двор с ограда, която изглеждаше само декоративна. Люк обра инерцията на изстребителя, завъртя го така, че да застане успоредно на оградата, и кацна на няколко метра пред единствената порта. Започна да изключва уредите, но развълнуваното предупреждение на Арту го накара да вдигне поглед от командното табло и да погледне навън.

Пред портата стоеше мъж и ги наблюдаваше.

Сърцето на Люк заби учестено. Личеше си, че е стар — посребрената коса и дългата брада, която планинският вятър повдигаше към набръчканото му лице, ясно говореха за напредналата му възраст. Но очите му бяха бдителни, позата — изправена и горда, и той не помръдваше дори при най-силните пориви на вятъра, а леко отворената роба разкриваше силни мускулести гърди.

— Доизключи системите, Арту — заповяда Люк, усещайки, че гласът му трепери.

Свали шлема и отвори горния люк на изстребителя. Изправи се и скочи леко долу на земята. Старецът не беше помръднал. Люк си пое дълбоко дъх и се приближи към него.

— Майстор Кбаот — кимна леко той. — Аз съм Люк Скайуокър.

Старецът се усмихна:

— Знам кой си. Добре дошъл на Джомарк.

— Благодаря — отвърна Люк и изпусна затаения си дъх с лека въздишка.

най-сетне. Пътуването беше дълго и заобиколно, с непредвидени спирки на Миркр и Слуис Ван, но ето че пристигна. Кбаот сякаш прочете мислите му или наистина ги разгада.

— Очаквам те от доста време — каза укорително той.

— Съжалявам, сър — отговори Люк. — Напоследък обстоятелствата бяха извън контрол.

— Защо? — попита Кбаот.

Въпросът изненада Люк.

— Не ви разбрах, сър.

Старецът присви очи:

— Не разбираш, така ли?! — настоя той. — Ти джедай ли си или не?

— Е, да...

— В такъв случай трябва да контролираш всичко — отсече Кбаот. — Себе си, хората и събитията около теб. Винаги.

— Да, учителю — отвърна предпазливо Люк, опитвайки се да прикрие смущението си.

Единственият майстор джедай, когото познаваше досега, Учителят Йода, никога не му бе говорил така. Кбаот го изглежда изучаващо и изведнъж лицето му се отпусна:

— Е, все пак успя да стигнеш дотук — усмихна се той и бръчките по лицето му изчезнаха. — Единствено това има значение. Не са успели да те спрат.

— Да — кимна Люк. — Макар че се опитах. По пътя се наложи да преодолее четири имперски нападения.

Майсторът джедай го изглежда остро:

— Така ли? И всички са били насочени точно срещу теб?

— Поне едното — отвърна Люк. — При другите просто попаднах на грешното място в грешното време. Или може би на правилното място в правилното време — поправи се той.

Острият поглед на стареца омекна, сега изражението му бе разсеяно.

— Да — измърмори той, зареял очи към скалите и Пръстеновидното езеро далеч надолу. — На грешното място в грешното време. Подходящ епитаф за толкова много джедаи — отново погледна към Люк. — Империята ги унищожи, нали знаеш?

— Знам. Императорът и Дарт Вейдър ги преследваха докрай.

— Заедно с няколко джедаи, обърнати в тъмната страна на Силата — добави мрачно Кбаот. — Като Вейдър. Аз победих последния на... — замълча и бавно поклати глава. — Беше толкова отдавна.

Люк кимна сковано. Усещаше се стъпил върху подвижни пясъци. Беше му трудно да следи рязката смяна на темите и внезапните

промени в настроението на стария джедаи. Вероятно беше от дългата изолация. Или това беше поредната проверка, този път изпитание на търпението му?

— Да, отдавна е било — съгласи се той. — Но джедаите могат да се възродят. Днес имаме възможност наново да съградим разрушеното. Кбаот възвърна съсредоточеността си.

— Да — каза той. — Сестра ти скоро ще даде живот на близнаци джедаи.

Люк беше изненадан, че старецът е чул за бременността на Лея. Хората в Новата република отдавна говореха за това, но Джомарк му се струваше твърде далеч от основните пътища на корабите, за да стигне новината дотук.

— Всъщност дойдох при вас именно заради близнаците — каза той.

— Не — възрази Кбаот. — Дойде, защото аз те извиках.

— Е... да. Но...

— Няма никакво „но“, джедаи Скайуокър — прекъсна го рязко Кбаот. — Да бъдеш джедаи, означава да служиш на Силата. Аз те извиках тук чрез Силата, а когато Силата те повика, ти трябва да се подчиниш.

— Разбирам — кимна отново Люк. Искаше му се точно да разбере думите на стареца. С метафори ли си служеше Кбаот? Или това също беше тема, която Люк бе пропуснал в обучението си? Той познаваше доста добре общите правила за контролиране на Силата, тъкмо те му помагаша да запази живота си всеки път, когато отклоняваше изстрелите от бластер с лазерния меч. Но един буквален „повик на Силата“ беше нещо различно. — Когато казвате, че Силата ви заповядва, учителю Кбаот, имате предвид...

— По две причини те повиках тук — прекъсна го отново старецът. — Първо, за да довършиш обучението си. И, второ... имам нужда от помощта ти.

Люк премига изненадано:

— От помощта ми?

Кбаот се усмихна изнурено, изведнъж очите му добиха изморен вид.

— Аз съм почти в края на живота си, джедаи Скайуокър. Съвсем скоро ще поема пътя от този свят към отвъдното.

На гърлото на Люк заседна горчива буца и той искрено каза:

— Съжалявам.

— Такъв е животът — сви рамене Кбаот. — И за джедая, както и за по-низшите същества.

В главата на Люк проблесна споменът за Йода на смъртния одър в дома му в Дагоба. Тогава се беше чувствал така безпомощен, че не е в състояние да направи нещо друго, освен да гледа как учителят му умира. Не му се искаше още веднъж да преживее подобно нещо.

— Как мога да ви помогна? — прошепна той.

— Като се учиш от мен — отвърна Кбаот. — Отвори се за знанието ми, вземи мъдростта, опита и силата, които притежавам. Така ти ще продължиш мисията на живота ми.

— Разбирам — кимна Люк, макар да нямаше представа, каква е мисията, за която говореше старецът. — Но аз имам известни задължения...

— А готов ли си да ги изпълняваш? — вдигна вежди Кбаот. — Напълно подготвен? Нима си дошъл, без да искаш нищо от мен?

— Е, всъщност не е точно така — призна Люк. — Тук съм, за да ви помоля от името на Новата република да ни помогнете в борбата срещу Империята.

— Защо?

Люк се намръщи. Според него причината беше очевидна.

— За да бъде унищожена тиранията на Империята. Да се установят свобода и справедливост за всички същества в галактиката.

— Справедливост... — сви устни Кбаот. — Не се обръщай към по-низшите същества за справедливост, джедай Скайуокър — и той се удари два пъти в гърдите: — Ние, джедаите, сме истинската справедливост в галактиката. Ние двамата и новите джедай, които ще ни последват. Остави дребните битки за другите и се пригответи за бъдещето.

— Аз... — Люк се запъна, без да успее да намери подходящ отговор.

— От какво се нуждаят неродените близнаци на сестра ти? — попита настойчиво старецът.

— Те имат нужда... е, някой ден ще имат нужда от учител — отвърна Люк. Думите излязоха от устата му неочаквано трудно. Знаеше, че е опасно да се доверява на първото впечатление, но точно в

този момент изобщо не беше сигурен, че Кбаот е човекът, на когото с радост би поверил обучението на племенниците си. Старият джедай изглеждаше твърде непостоянен, почти на границата с лудостта. — Вероятно когато пораснат, аз ще ги обучавам, както сега уча Лея. Но пък не всеки джедай е добър учител — поколеба се и продължи: — Оби Уан Кеноби обвиняваше себе си, че Вейдър е преминал към тъмната страна на Силата. Не искам и с децата на Лея да стане така. Мислех, че от вас бих могъл да науча правилните методи на...

— Губене на време — отсече Кбаот и безцеремонно сви рамене. — Доведи ги тук и самият аз ще се заема с обучението им.

— Добре, учителю — отвърна Люк. Внимателно подбра следващите си думи: — Оценявам предложението ви, но както вече казахте, вие си имате мисия. Аз се нуждая само от известно напътване...

— А какво ще кажеш за себе си, джедай Скайуокър? — прекъсна го за пореден път възрастният джедай. — Ти самият не се ли нуждаеш от още обучение? Например как да решаваеш спорове и да отсъждаш кой е прав?

Люк стисна зъби. Май бе далеч по-прозрачен, отколкото му се искаше.

— Да, бих приел с удоволствие няколко такива урока — призна той. — Понякога си мисля, че майсторът джедай, който ме обучаваше, очакваше сам да си изградя принципи в тази насока.

— Тук въпросът опира единствено до вслушване в Силата — рязко каза Кбаот. За момент погледът му се замъти, но после бързо се проясни. — Но стига приказки. Ще слезем в селото и ще ти покажа.

Люк изненадано вдигна вежди:

— Сега ли?

— Защо не? — сви рамене старецът. — Вече повиках кола, ще ни посрещне на пътя — погледът му се спря някъде над рамото над Люк и той извика: — Не, ти оставаш тук!

Джедаят се обърна. Арту се беше измъкнал от гнездото си в изстребителя и се показваше от корпуса.

— Но това е дроидът ми — обясни Люк.

— Ще остане тук — излая Кбаот. — Дроидите са истинска мерзост — създания, които могат да мислят, но въпреки това не са същинска част от Силата.

Люк се намръщи. Дроидите бяха уникални в това отношение, но това едва ли беше достатъчна причина, за да бъдат определени като „мерзост“. Ала сега не беше времето, нито пък мястото да спори.

— Ще му помогна да се върне в гнездото — успокои той Кбаот и забърза към кораба. С помощта на Силата с един скок се озова на корпуса до дроида. — Съжалявам, Арту, но трябва да останеш тук — каза той. — Ела да те сложа на мястото ти.

Арту възмутено изпиука.

— Знам и повярвай ми, наистина съжалявам — каза Люк и закрепил тантурестия метален дроид в гнездото му. — Но майстор Кбаот не разрешава да дойдеш с мен. Можеш да ме чакаш и отвън, ако искаш, но тук поне ще си общуваш с компютъра на изстребителя.

Дроидът избибика жалостиво и доста нервно.

— Не, едва ли има опасност — увери го Люк. — Ако се тревожиш чак толкова, можеш да ме следиш с радара на изстребителя — той сниши глас: — А докато си тук, искам да изучиш подробно околността. Виж дали няма да откриеш някое уродливо растение като онова криво дърво, дето расте над обладаната от тъмната Сила пещера в Дагоба. Ще се справиш ли?

Арту избибика объркано.

— Хайде, довиждане — каза Люк, скочи на земята и се обърна към Кбаот: — Готов съм.

Старецът кимна.

— Насам — каза той и забърза надолу по пътеката. Люк ускори крачка, за да го настигне. Знаеше, че претърсването на околността е изстрел наслуки. Дори наистина да съществуваше някакво разкрито растение в обсега на радарите на Арту, нямаше никаква гаранция, че дроидът ще различи здраво непознато растение от болно. Той отдавна подозираше, че Йода е успял да остане скрит от императора и Вейдър само защото обладаната от тъмната страна на Силата пещера близо до дома му по някакъв начин е прикривала собственото му влияние върху Силата. И тъй като Кбаот също бе останал незабелязан, и на Джомарк може би имаше подобно място, обладано от тъмната страна на Силата.

Освен ако, разбира се, старият джедай всъщност е бил забелязан. Може би през цялото време Империята е знаела за него, но съзнателно го е оставила.

А това подсказваше... Какво?

Люк не знаеше, но най-добре бе да разбере колкото може по-бързо.

Двеста метра по-надолу се появи шофьорът, който Кбаот бе повикал — висок слаб мъж на стар спортен соросубски мотор, на който беше закачена платформа на колела.

— Май е преустроена каруца, каквато използват селяните — каза Кбаот, пусна Люк да се качи пръв и се настани след него. по-голямата част от превозното средство беше направено от дърво, но седалките бяха тапицирани с меки възглавнички. — Хората в Чиноо ми я направиха.

Шофьорът обърна каруцата, което не беше много лесно на тясната пътека, и потегли надолу.

— Колко дълго бяхте сам преди това? — попита Люк. Кбаот поклати глава:

— Не знам. Времето не ме интересуваше особено. Живях, мислих, медитирах. Това беше всичко.

— Спомняте ли си кога дойдохте на Джомарк? — настоя Люк. — След полета извън пределите на галактиката ли?

Старецът се обърна към него бавно, погледът му беше леденостуден:

— Мислите ти те издават, джедай Скайуокър — рязко каза той. — Търсиш доказателства, че не съм служил на императора.

Люк съумя да издържи погледа му, без да трепне.

— Учителят, при когото се обучавах, веднъж ми каза, че съм бил последният джедай. Той не включваше Вейдър и императора.

— И се страхуваш, че аз съм обладан от тъмната страна на Силата като тях?

— А така ли е?

За изненада на Люк Кбаот се ухили широко и дори се разкикоти. Смахът, който излизаше от тънките устни на напрегнатото лице, беше доста смуцаващ.

— О, хайде, джедай Скайуокър — каза старецът. — Нима наистина вярваш, че Хорус Кбаот, тъкмо Хорус Кбаот би могъл да се обърне към тъмната страна? — усмивката изчезна. — Императорът не успя да ме унищожи, джедай Скайуокър, по простата причина, че през повечето време на управлението му бях далеч и той не можеше да ме достигне. Но след като се върнах... — поклати рязко глава: — Знаеш

ли че има още някой. И не е сестра ти. Не е джедай, поне още не е станал. Но аз усещам вълните в Силата. Надигат се и спадат.

— Знам за кого говорите — каза Люк. — Срещал съм се с нея.

Кбаот рязко се обърна към него, погледът му блестеше:

— Срещал си се?! — възкликна той.

— Поне така си мисля — поправи се Люк. — Може да има и още някой...

— Как се казва?

Люк се намръщи, опитвайки се да разгадае странното излъчване на стареца. В него се долавяше нещо, което никак не му харесваше.

— Нарича се Мара Джейд — каза той.

Кбаот се облегна и се отпусна във възглавниците на седалката. Гледаше с празен поглед някъде в далечината.

— Мара Джейд — повтори той почти разнежено.

— Разкажете ми нещо повече за проекта за изследване на другата галактика — помоли Люк, решен този път да не допусне да променят темата. — Излетели сте от Яга минор, за да търсите живот извън нашата галактика. Какво стана с кораба и останалите майстори джедаи, които са били с вас?

Погледът на Кбаот все още се рееше в нищото.

— Умряха, разбира се — отвърна той разсеяно. — До един. Единствен аз оцелях и се завърнах — той рязко се обърна към Люк: — И знаеш ли, станах друг.

— Разбирам — каза тихо Люк. Значи затова Кбаот изглеждаше толкова странен. Нещо се бе случило с него по време на отвъдгалактическия полет. — Разкажете ми.

Старецът дълго мълча. Люк чакаше, разтърсван от подскачането на каруцата върху неравната повърхност.

— Не — поклати глава Кбаот. — Не сега. Може би по-късно — той посочи напред: — Пристигнахме.

Люк се огледа. В покрайнините на гората се виждаха десетина малки постройки. Каруцата излезе изпод сянката на дърветата и пред тях се мярнаха още няколко колиби. Общо бяха петдесетина — малки чисти къщички, които комбинираха естествените материали за строеж с избрани части от по-модерните технологии. Из селището се мотаеха двайсетина души, заети с различни дейности, но при появата на каруцата повечето прекратиха работа. Шофьорът се насочи към

центъра и спря пред напомнящо трон кресло от полирано дърво, което бе поставено под куполовиден навес.

— Заповядах да го донесат от Върховния замък — обясни Кбаот и посочи креслото. — Предполагам, че за съществата, които са го направили, е било символ на властта.

— А за какво го използвате сега? — попита Люк.

Изящно изработеният трон изглеждаше не на място в тази селска среда.

— От него раздавам правосъдие — каза Кбаот, изправи се и слезе от каруцата. — Но днес няма да бъдем толкова официални. Ела!

Хората все още стояха неподвижно и ги наблюдаваха. Люк последва стареца и се присегна със Силата, за да долови излъчването им. Май бяха в очакване, може би леко изненадани от посещението, но явно изпитваха преклонение към Кбаот. Като че ли нямаше страх, но и не се усещаше привързаност.

— От колко време идвате при тях?

— по-малко от година — отвърна старецът и закрачи спокойно по улицата. — Доста бавно приеха мъдростта ми, но накрая ги убедих.

Селяните подновяваха заниманията си, но неотлъчно следяха посетителите с поглед.

— Как ги убедихте? — попита Люк.

— Показах им, че е в техен интерес да ми се подчиняват — Кбаот посочи колибата пред тях. — Напрегни уменията си, джедай Скайуокър, и ми кажи какво долавяш от тази къща и обитателите ѝ.

Люк веднага разбра за какво говореше Кбаот. Дори без да се напруга, усещаше гнева и омразата, които пламтяха вътре. Имаше дори нещо като проблясък на желание за убийство.

— Охо — измърмори джедаят. — Мислите ли, че трябва да...

— Разбира се — прекъсна го Кбаот. — Ела — приближи се до колибата и отвори вратата.

Люк стисна лазерния меч и го последва. Вътре имаше двама мъже, единият насочил голям нож към другия. При отварянето на вратата застинаха неподвижно и изгледаха втренчено натрапниците.

— Свали ножа, Тарм! — заповяда строго Кбаот. — Сван, и ти хвърли на земята оръжието си.

Единият бавно остави ножа на пода. Другият погледна към Кбаот и леко се завъртя към вече невъоръжения си враг.

— Заповядах ти да го хвърлиш на земята! — извика джедаят.

Мъжът потрепери изплашено, бързо извади малък лазерен револвер от джоба си и го хвърли до ножа.

— Добре — каза Кбаот спокойно. В гласа му още се долавяше следа от предишния гняв. — Обяснете ни сега за какво спорите.

Селяните заговориха едновременно, оглушително и объркано забълваха обвинения и контраобвинения за някакво споразумение, което единият не бил спазил. Кбаот ги слушаше мълчаливо, явно без затруднение проследяваше вихрушката от факти, обвинения и предположения. Люк чакаше и се чудеше как възрастният джедай ще разплете историята. Доколкото разбираше, и аргументите на двамата мъже бяха равностойни. Накрая селяните изчерпаха думите си.

— Чудесно — каза Кбаот. — Решението ми е Сван да плати пълната надница, за която сте се споразумели — кимна леко и додаде: — Да се изпълни незабавно!

Люк изненадано попита:

— Това ли е всичко?

Кбаот се обърна и го изгледа яростно:

— Искаш да добавиш нещо ли?

Люк погледна към селяните и изведнъж се досети, че оспорването на присъдата пред тях можеше да разклати авторитета, който Кбаот беше придобил тук.

— Просто си мислех, че трябва да потърсим по-компромисно решение.

— Няма никаква нужда от компромис — отсече старецът. — Сван е виновен и ще си плати.

— Да, но...

Люк усети промяната в излъчването половин секунда преди Сван да се наведе за револвера. Извади лазерния меч от колана си с леко светкавично движение, но възрастният джедай го изпревари. В мига, когато светна зелено-бялото острие на лазерния меч, Кбаот вдигна ръце и от върховете на пръстите му избликна залп от добре познатите сини светкавици.

Сван беше улучен право в главата и гърдите. Той се присви на две, изпищя и се строполи на земята. Кбаот изпрати втори залп в тялото му и Сван отново извика. Лазерният револвер, около който за момент се появи синьо-бяло сияние, изхвъркна от дланта му.

Кбаот свали ръката си. Единственият звук в колибата беше тихото хленчене на проснатия на пода мъж. Люк го гледаше ужасен. Стомахът му се присвиваше от миризмата на озон.

— Кбаот! — извика възмутено той.

— Ще се обръщаш към мен с „Учителю“! — прекъсна го старецът.

Люк си пое дълбоко дъх, насили се да успокои съзнанието и гласа си. Свали лазерния меч, прибра го в колана и коленичи до стенения мъж. Явно Сван все още изпитваше силни болки, но ако не се брояха следите от изгаряне по лицето и гърдите, изглежда, не бе сериозно ранен. Люк внимателно покри с ръка най-тежките изгаряния, присегна се със Силата и се опита да облекчи болката му.

— Джедай Скайуокър! — извика зад него Кбаот. — Раните не са сериозни. Ела тук.

Люк не помръдна и отвърна през зъби:

— Боли го.

— Трябва да го боли — каза Кбаот. — Имаше нужда от урок, а болката е единственият учител, която никой не забравя. Ела с мен.

За момент Люк се зачуди дали да се подчини. По лицето и излъчването на Сван личеше, че много го боли...

— Нима бе по-добре Тарм да лежи сега убит? — добави Кбаот.

Люк погледна лазерния револвер на пода, после застиналия Тарм, който стоеше неподвижно с облепени очи. Лицето му имаше цвета на мръсен сняг.

— Можеше да го спреш и по други начини каза младият джедай и се изправи.

— Но нито един от тях нямаше да запомни задълго — Кбаот прикова с погледа си Люк. — Чуй ме, джедай Скайуокър, и го запомни добре. Ако позволиш присъдата ти да бъде забравена, ще се наложи много пъти да повтаряш урока си — той задържа погледа си още няколко секунди и се обърна към вратата. — Нямаме повече работа тук. Да тръгваме.

Звездите блестяха високо в небето, когато Люк внимателно отвори ниската порта на Върховния замък и излезе от двора. Арту беше забелязал приближаването му и веднага щом господарят му затвори портата зад себе си, дроидът включи светлините на изстребителя, за да освети пътя му.

— Здравей, Арту — поздрави Люк, приближи се до малката стълбичка и уморено се качи в кабината. — Идвам само да видя как сте ти и корабът.

Арту избибика уверено, че всичко е наред.

— Добре — кимна Люк, прегледа набързо екраните на командното табло и пусна проверка на състоянието на системите. — Излезе ли нещо от онова изследване, което ти оставих да направиш?

Този път отговорът беше далеч по-песимистичен.

— Толкова ли е зле? — поклати мрачно глава Люк, когато на екрана на корабния компютър се появи преводът на думите на дроида. — Е, случва се, когато се опитваш да провериш нещо в планините.

Арту подсвирна унило и попита нещо.

— Не знам — отвърна Люк. — Сигурно още няколко дни. Може би повече, ако той има нужда от мен тук — въздъхна тежко: — Не знам, Арту. Никога не става онова, което очакваш. Отидох на Дагоба, за да намеря велик воин, а вместо това срещнах Учителя Йода. Дойдох тук, като очаквах да видя някой като него, а попадам на майстор Кбаот.

Дроидът изпиука пренебрежително и Люк се усмихна, когато прочете превода.

— Вярно, но не забравяй, че и Учителят Йода доста те поизмъчи първата вечер — напомни той и потрепери при спомена.

Учителят Йода бе измъчил и самия него по време на първата им среща. Тя беше проверка за търпението и отношението му към непознатите. И Люк се беше провалил. Страхотно. Но Арту не беше съгласен.

— Да, прав си — призна Люк. — Дори когато ни проверяваше, Йода никога не се е държал така грубо както Кбаот.

Облегна се назад, отпусна глава и погледна през отворения люк към върховете на планините и далечните звезди над тях. Беше уморен, вероятно дори по-уморен, отколкото след последната решителна битка срещу императора. Нямаше сили за нищо. Добре, че се стегна и дойде да провери Арту.

— Не знам какво да правя, Арту. Днес той рани един човек. И то доста. Намеси се в спор, без да го канят, след това наложи присъдата си и... — махна с ръка безпомощно: — Просто не мога да си представя Бен или Учителят Йода да постъпват така. Но той е джедай като тях. Така че чий пример трябва да следвам сега?

Дроидът се замисли над думите му и след това почти неохотно отговори.

— Това е очевидният въпрос — съгласи се Люк. — Но защо един обърнал се в тъмната страна на Силата джедай с мощта на Кбаот ще си губи времето да си играе с мен по този начин? Защо просто не ме убие и не приключи с въпроса?

Арту издаде електронния еквивалент на човешкото сумтене и възможните причини се появиха на екрана. Списъкът беше дълъг, очевидно дроидът бе отделил доста време, за да обмисли въпроса.

— Оценявам загрижеността ти, Арту — усмихна се Люк. — Но почти съм сигурен, че той не служи на тъмната страна на Силата. Кбаот е непостоянен и често изпада в различни настроения, но около него я няма онази зловеща аура, която се усещаше около Вейдър и императора — замълча за момент. Не беше лесно да се изрече: — Според мен най-вероятно майстор Кбаот просто е луд.

Вероятно това беше първият път, когато Люк виждаше Арту толкова изненадан, че да не може да проговори. За момент единственият звук в изстребителя беше шепотът на планинския вятър, който играеше във високите хилави дървета около замъка. Люк наблюдаваше звездите и чакаше Арту да се съвземе от изненадата. най-накрая дроидът се отърси от шока.

— Не, нямам представа, как е могло да се случи — призна Люк, когато въпросът се появи на екрана. — Но имам предположение.

Протегна се да разтрие врата си. Движението отслаби натиска в гърдите. Тъпата умора в съзнанието беше съпроводена от тежка болка в мускулите, сякаш цял ден бе вършил изнурителна работа. Запита се разсеяно дали във въздуха няма нещо вредно, което уредите на изстребителя не бяха засекли.

— Тогава ти така и не разбра, но точно след като Бен загина на първата „Звезда на смъртта“, открих, че понякога чувам гласа му в съзнанието си. Когато съюзът бе прогонен от Хот, вече можех да го виждам — Арту изпиука. — Да, на него говорех понякога на Дагоба — потвърди Люк. — А веднага след битката при Ендор видях не само Бен, но и Йода, и баща ми. Те не казаха нищо и не се появиха повече. Вероятно има някакъв начин съзнанието на един умиращ джедай да се прехвърля в друг джедай, който е наблизо.

Дроидът обмисли предложеното обяснение и показва очевидния пропуск в него.

— Не съм казал, че това е най-непоклатимата теория в галактиката — изръмжа Люк и през умората му изби леко раздразнение. — Може и да греша. Но ако съм прав, вероятно загиналите на кораба майстори джедай са се вмъкнали в съзнанието на Кбаот.

Арту замислено изсвири.

— Прав си — съгласи се унило Люк. — Присъствието на Бен изобщо не ме притесняваше, всъщност дори ми се искаше да се появява по-често. Но майстор Кбаот е далеч по-могъщ от мен. Може би с него е било другояче.

Дроидът жалостиво изпиука и на екрана се показва още по-тревожно предположение.

— Не мога просто да го напусна, Арту — поклати уморено глава Люк. — Поне не, докато е в такова състояние и аз мога да му помогна.

Намръщи се, в думите си долавяше болезнено напомняне за миналото. Дарт Вейдър също се нуждаеше от помощ и Люк бе поел задачата да го спаси от тъмната страна на Силата. И замалко не загина. „Какво правя? — запита се той. — Аз не съм лечител. Защо продължавам да се опитвам да стана такъв?“

Люк?

С усилие се върна към настоящето.

— Трябва да тръгвам — каза той и се изправи в креслото в пилотската кабина. — Майстор Кбаот ме вика.

Изключи всички системи, но на екрана се появиха тревожните предположения на дроида.

— Успокой се, Арту — каза Люк, облегна се на отворения люк и потупа нежно робота. — Ще се оправя. Аз съм джедай, нали не си забравил? А ти ще продължиш да се грижиш за изстребителя, нали?

Дроидът изпиука жалостиво, Люк се спусна по стълбичката. Спря за момент и погледна към тъмната сграда, осветена само от отраженията на наземните светлини на изстребителя. Чудеше се дали Арту не е прав, като настояваше веднага да се махнат от тук.

Арту имаше основание. Талантът на Люк не беше в целебните аспекти на Силата, в това беше сигурен. Лечението на Кбаот щеше да бъде продължително, без гаранция за успех. Сега начело на

имперската флота стоеше върховен адмирал, в Новата република се вихреха политически боричкания, а между двете сили лежеше бъдещето на цялата галактика. Нима седенето на Джомарк наистина беше най-доброто, което можеше да направи?

Вдигна поглед към тъмните сенки на планините около езерото. На места по върховете белееше сняг, едва видим в бледата светлина на трите малки луни на Джомарк. Всичко наоколо му напомняше за планините Манари на юг от императорския град на Корускант. В главата му изплува полузабравен спомен — Люк на покрива на императорския дворец, загледан в отсрещните планини, обяснява на Трипио, че джедаят не бива да мисли само за нещата, които са от значение за цялата галактика, а и да се грижи за отделните хора.

Тогава звучеше толкова възвишено и благородно. Сега имаше възможност да докаже, че не са били просто думи.

Пое си дълбоко дъх и тръгна към портата на замъка.

ГЛАВА 15

— Тангрене беше най-голямото ни постижение — каза сенатор Бел Иблис, допи чашата и я вдигна високо над главата си. В другия край на просторния, но почти пуст салон барманът кимна и забързано се приближи към масата с бутилка в ръка. — По това време воювахме с Империята трета година — продължи сенаторът. — Нападахме малки бази и конвои с военни доставки и гледахме да им причиним колкото може повече неприятности. Но преди Тангрене те не ни обръщаха особено внимание.

— И какво се случи на Тангрене? — попита Хан.

— Взривихме главния разузнавателен център — отговори с очевидно доволство в гласа Бел Иблис. — След това се измъкнахме под носа на трите звездни разрушителя, които го охраняваха. Мисля, че едва тогава проумяха, че сме нещо повече от незначителни досадници, че сме труп, на която трябва да гледат сериозно.

— Явно е станало така — съгласи се Хан и поклати одобрително глава. Да се приближи човек до една от секретните бази на имперското разузнаване, бе истински подвиг, а да я взриви и да се измъкне невредим — направо немислимо. — И какво ви струваше това?

— Не е за вярване, но успяхме да измъкнем и петте кораба, с които нападнахме — отвърна Бел Иблис. — Всичките бяха доста пострадали, разбира се, един от тях остана извън строя за около седем месеца. Но си заслужаваше.

— Не казахте ли, че притежавате шест крайцера? — намеси се Ландо.

— Сега са шест — кимна Бел Иблис. — По онова време бяха само пет.

— Аха — кимна Ландо и отново потъна в мълчание.

— И значи оттогава местите базата си непрекъснато? — попита Хан.

Бел Иблис беше вперил поглед в Ландо и малко забави отговора си.

— Да, оттогава подвижността стана за нас висш приоритет — поправи го той. — Макар че и преди това не се задържахме дълго. Тази база е май тринайсета за последните седем години, нали, Сена?

— Четиринайсета — отвърна Сена. — Ако броите и астероидните бази Уомрик и Матри.

— Четиринайсета тогава — кимна Бел Иблис. — Вероятно вече сте забелязали, че всяка сграда тук е построена от двойно програмирана пластмаса. Много лесно всичко се прибира и се товари на корабите — сенаторът цъкна с език: — Макар че това си има и отрицателни страни. Веднъж на Лелмра ни налетя страшна буря, гръмотевиците падаха толкова близо до нас, че затвориха електрическите вериги на някои от бараките. За по-малко от минута постройките бяха прибрани и опаковани като подаръци за рожден ден, а вътре в тях имаше почти петдесет човека.

— Беше страшно забавно — каза сухо Сена. — За щастие никой не пострада, но ние, които бяхме отвън, трябваше да работим цяла нощ, за да ги освободим, а бурята през цялото време беснееше.

— Времето се успокои едва на зазоряване — добави Бел Иблис. — Още същия ден се магнахме от там. Аха!

Барманът се появи със следващите напитки. Бен Иблис беше нарекъл коктейла „Ураган“ — смесица от корелианско бренди със сок от някакъв странен, много тръпчив плод. Беше малко неочаквана според Хан напитка за военен лагер, но и не беше лоша. Сенаторът взе две чаши и ги подаде на Хан и Сена, обърна се и взе още две, но Ландо поклати глава:

— Още не съм допил тази, благодаря.

Хан погледна изненадано приятеля си, седнал от другата страна на масата. Ландо седеше сковано на канапето с напълно безизразно лице, а чашата му бе наполовина пълна. Хан изведнъж проумя, че това е първата му чаша, Ландо не беше взел втора, откак преди час и половина Бел Иблис ги доведе тук. Той улови погледа му и леко вдигна вежди. Приятелят му го изгледа с каменно лице, отмести очи и отпи внимателно.

— Около месец след Тангрене — продължи Бел Иблис — срещнахме за пръв път Борск Фейлия.

Хан се обърна, боднат от леко усещане за вина. Толкова се бе заплеснал по историите на Бел Иблис, че съвсем бе забравил защо бяха

пристигнали тук. Сигурно затова Ландо му хвърляше ледени погледи.

— Да, Фейлия — кимна той. — Каква общо имате с него?

— Е, по-малко, отколкото му се иска на него — отвърна Бел Иблис. — Фейлия ни направи известни услуги по време на войната и си мисли, че трябва да сме далеч по-благодарни към него.

— Какви услуги? — попита Ландо.

— Дребни — лаконично отговори сенаторът. — Още в самото начало ни помогна да изградим верига за доставки от Ню Кав и веднъж извика няколко междוזвездни кръстосвача, когато имперската флота започна да си вре носа там в неподходящ за нас момент. С още неколцина ботанци ни прехвърли доста средства, което ни позволи да си купим по-рано оръжия. Такива неща.

— В такъв случай докъде се простира вашата благодарност? — настоя Ландо.

Бел Иблис се усмихна леко.

— С други думи, какво точно иска от мен Фейлия, така ли?

Но Ландо не се усмихна в отговор:

— За начало и това ще стигне.

— Ландо! — извика Хан.

Спокойно — каза Бел Иблис, но усмивката му изчезна. Преди да отговоря, искам да ми кажете нещо повече за йерархията на Новата република. Каква е ролята на Мои Мотма в новото правителство, връзката ѝ с Фейлия?

Хан сви рамене:

— В голямата си част тази информация е обществено достояние.

— Това е официалната версия — отвърна сенаторът. — Аз питам как стоят нещата в действителност.

Соло хвърли поглед към Ландо и каза:

— Не ви разбирам, сенаторе.

Бел Иблис отпи голяма глътка от „Урагана“ си.

— Добре, тогава ще поставя въпроса ребром — каза той, впери поглед в чашата. — Какво точно се опитва да направи Мон Мотма?

В гърлото на Хан се надигна гняв и той попита:

— Това ли ви каза Брейлия? Че тя заговорничи?

Сенаторът вдигна очи над ръба на чашата.

— Това няма нищо общо с ботанците — каза спокойно той. — Става въпрос единствено за Мон Мотма.

Хан се опита да си събере мислите. Някои неща около Мон Мотма не му харесваха. Всъщност, като се замислеше, бяха доста. Например начинът, по който тя командваше Лея и постоянно ѝ възлагаше дипломатически мисии, вместо да я остави да се посвети на обучението за джедай. Някои страни от поведението ѝ направо го вбесяваха. Но като цяло...

— Доколкото знам — започна той, — единственото, което се опитва да направи, е да изгради нова система за управление.

— И тя да застане начело?

— Защо не?

По лицето на Бел Иблис пробяга сянка и той отново впери поглед в чашата си.

— Е, сигурно е закономерно — измърмори той. За момент замълча, но после вдигна глава. Сякаш се опитваше да се отърси от някакви неприятни спомени. — А дали това наистина ще бъде република, или само ще се казва така?

— Според мен ще бъде истинска република — кимна Хан. — Какво общо има това с Фейлия?

Бел Иблис сви рамене:

— Фейлия си мисли, че Мон Мотма е събрала в ръцете си твърде много власт — каза той. — Предполагам, че няма да се съгласите с тази оценка?

Хан се поколеба.

— Не знам — призна той. — Но със сигурност не управлява сама както по време на войната.

— Войната не е свършила — напомни му Бел Иблис.

— Е, да...

— И Фейлия какво предлага? — намеси се Ландо.

Устните на сенатора потръпнаха:

— А, Фейлия си храни свои лични и съвсем неизненадващи надежди за преразпределянето на властта. Но ботанците са си такива. Само като помиришат чиния супа, веднага ще се изпокарат кой да държи лъжицата.

— Особено след като имат възможност да обявят, че са били ценни съюзници на печелившата страна — каза Ландо. — А не като други, които бих могъл да спомена.

Сена се размърда в канапето си, но Бел Иблис ѝ даде знак да мълчи.

— Сигурно се питате защо не съм се присъединил към съюза — каза спокойно той. — Защо вместо това съм избрал да водя своя лична война срещу Империята.

— Точно така — отвърна със същия тон Ландо.

Бел Иблис го изгледа с дълъг преценяващ поглед.

— Мога да изброя няколко причини, поради които според мен бе по-добре да останем независими — каза накрая той. — На първо място сигурността. Между различните бойни части на съюза постоянно имаше връзка и така нарастваше възможността Империята да залови важна информация. По едно време всяка пета база на бунтовниците бе поразявана от имперската флота само заради пропуски в сигурността.

— Да, имавме проблеми — призна Хан. — Но с времето ги преодоляхме.

— Нима? — възрази Бел Иблис. — А какво става с изтичането на информация от императорския дворец?

— Е, знаем за него — отвърна Хан. Чувстваше се като дете, което не си е написало домашните. — В разузнаването разглеждат въпроса.

— по-добре е да направят нещо повече от гледане — предупреди Бел Иблис. — Ако сме разшифровали правилно имперския код, този източник се нарича Делта и докладва лично на върховния адмирал.

— Добре — кимна Ландо. — Разбрахме за сигурността. Да чуем и останалите причини.

— по-кратко, Ландо — смърри го Хан и погледна към приятеля си в другия край на масата. — Това не е съдебен процес, нито... — млъкна, спрял от жеста на Бел Иблис.

— Благодаря ти, Соло, но аз мога сам да се защитавам — каза сенаторът. — И ще го направя с удоволствие, когато настъпи времето да обсъдим действията ми.

Погледна към Ландо и след това към часовника си:

— Но точно сега имам други задължения, с които трябва да се заема. Стана доста късно, а знам, че откак сте кацнали, не сте имали време да си починете. Иренес вече е отнесла багажа ви в едно от свободните помещения за офицери близо до космодрума — той се изправи. — Може да продължим разговора след вечеря.

Хан се обърна към приятеля си. В погледа на Ландо се четеше, че според него едва ли има по-подходящо време от това, но за щастие си замълча.

— Звучи чудесно — каза Хан от името на двамата.

— Добре — усмихна се Бел Иблис. — Сена ще дойде с мен, но по пътя ще ви покажем стаята. Освен ако не искате да ви дам водач.

— Ще се справим и сами — увери го Хан.

— Добре. После някой ще дойде да ви повика за вечеря. Ще се видим по-късно.

Изминаха половината път до определената им барака в мълчание и накрая Ландо каза:

— Хайде, кажи си всичко и да приключваме.

— С кое? — изръмжа Хан.

— С мъмренето, че не се преклоних и не раболепничих пред приятеля ти, сенатора — отвърна Ландо. — Направи го и да свършваме с глупостите, защото трябва да поговорим сериозно.

Хан дори не го погледна.

— Ти не само не се поклони и не раболепничи, приятелю — изплю той. — Виждал съм Чуй в лошо настроение да се държи по-любезно от теб.

— Прав си — призна Ландо. — Ще се сърдиш ли още, или вече си готов да чуеш причините за поведението ми?

— А, това ще е доста интересно — изсмя се Хан. — И какви основания имаш, за да се държиш грубо с бивш сенатор на Империята?

— Той не казва истината, Хан — отвърна настойчиво Ландо. — Поне не цялата истина.

— И какво от това? Защо да казва абсолютно всичко на непознати?

— Той ни доведе тук — възрази Ландо. — Защо го направи, а после ни лъже?

Хан озадачено го погледна и въпреки гнева си забеляза напрегнатите черти на лицето му. Тревогата на Ландо беше сериозна.

— Добре — въздъхна малко по-спокойно Соло. — За какво точно ни е излъгал?

— Първо за лагера — отвърна приятелят му и посочи най-близките постройки. — Сенаторът каза, че са се местили четиринайсет

пъти за седем години, нали така? Но тези бараки са тук от доста повече от половин година.

Хан изгледа постройката, край която минаваха. Ръбовете, където би трябвало да се свива двойно програмираната пластмаса, бяха изгладени от вятъра, в основите личаха следи от износване.

— Има и още — продължи Ландо. — Обърна ли внимание на салона в щаба? Забеляза ли украсата? По ниските преградки между сепаретата имаше най-малко десетина скулптури, навред бяха пръснати от онези малки лампички. Да не говорим за джунджуриите по стените. Над бара е монтиран стар екран на корабен компютър, до входа висеше корабен часовник...

— Добре де, видях това — прекъсна го Хан. — И какво?

— Искам да кажа, че това място не е приготвено, за да бъде прибрано, натоварено на кораби и изнесено за три минути — отвърна спокойно Ландо. — А човек не се разполага толкова удобно и уютно, ако продължава да провежда големи нападения срещу имперски бази.

— Може би са решили да се затаят за малко — каза Хан.

Започваше да се чувства неудобно от защитата на Бел Иблис.

— Възможно е — кимна Ландо. — В такъв случай въпросът е за какво са му корабите и хората?

Хан прехапа устни. Вече разбираше накъде бие Ландо.

— Според теб той има споразумение с Фейлия.

— Това е очевидният отговор — съгласи се мрачно Ландо. — Чу как говореше за Мон Мотма, сякаш тя утре ще се обяви за император. Нищо чудно Фейлия да му е набил тези глупости в главата.

Хан се замисли. Думите на Ландо вече не звучаха толкова налудничаво, колкото в началото. Макар че, ако Фейлия си мислеше, че може да организира преврат с шест стари кръстосвача, щеше да остане горчиво разочарован.

Но, от друга страна...

— Чакай малко, Ландо, това е истинска лудост. Ако с Фейлия заговорничат срещу Мон Мотма, защо Бел Иблис ни доведе тук?

Ландо със съскане пое въздух между стиснатите си зъби.

— Е, въпросът ти ни приближава към най-лошия сценарий, Хан, стари приятелю. Значи сенаторът е измамник и това тук е огромен имперски заговор.

Хан премига насреща:

— Е, това вече е прекалено!

— Помисли! — настоя Ландо и снижи глас, защото иззад ъгъла на една от постройките се показаха неколцина униформени мъже, които ги изгледаха незаинтересовано и продължиха в друга посока. — Възможно ли е Гарм Бел Иблис, за когото се предполагаше, че отдавна е умрял, изведнъж да се завърне от оня свят? И не само че е жив, ами и с войска на всичко отгоре! Войска, за която никой от нас не е чувал?

— Добре де, но Бел Иблис беше известна личност — изтъкна Хан. — Когато бях дете, беше пълно с негови холоси и записи. Изискват се невероятни усилия, за да изглеждаш и да звучиш като него.

— Но можеш да разбереш истината само ако разполагаш с тези записи и ги сравниш с човека — възрази Ландо. — А ти имаш само спомени. Не са необходими толкова много усилия, за да се направи едно добро копие. А ние знаем, че базата е тук от повече от година. Може би е била изоставена от някой друг, а и за Империята не би било трудно да направи една фалшива армия.

Хан поклати глава.

— Вървиш в погрешна посока, Ландо. Империята не би си направила целия този труд заради нас.

— Може би не заради нас — отвърна приятелят му. — Може би заради Фейлия, а ние случайно да сме се натъкнали на тях.

Соло го погледна изненадано:

— Заради Фейлия ли?

— Разбира се — кимна Ландо. — Започни с това, че Империята е направила онзи номер със сметката на Акбар. Това хвърля подозрения върху адмирала и някой веднага трябва да заеме мястото му. Появява се Фейлия, убеден, че разполага с подкрепата на легендарния Гарм Бел Иблис начело на частна армия. Фейлия се опитва да завземе властта, командването на Новата република изпада в пълен хаос и докато всички се занимават с това, Империята се раздвижва и завладява някой и друг сектор. Бързо, чисто и просто!

Хан изсумтя под нос.

— Това ли наричаш просто?

— Имаме си работа с върховен адмирал, Хан — напомни Ландо. — Всичко е възможно.

— Да, но възможно не означава сигурно — възрази приятелят му.
— И ако всичко е толкова тайнствено и скрито, защо ни доведоха тук?

— А защо не? Присъствието ни изобщо не би навредило на плана им и дори може да помогне. Показват ни изфабрикуваната фасада, изпращат ни обратно, ние скачаме срещу Фейлия и Мон Мотма прибира корабите на Корускант, за да защитават съвета от опит за преврат, който така и няма да се случи. Настава голям хаос и се оголват още повече сектори, които Империята лесно може да завладее.

Хан поклати глава:

— Този сценарий е абсолютно невероятен.

— Може би — каза мрачно Ландо. — А може би ти се доверяваш твърде много на един призрак на корелиански сенатор.

Вече бяха стигнали отредената им барака в двойната редица малки постройки, дълги около пет метра всяка. Хан набра кода, който Сена им беше казала, и влязоха вътре.

Жилището беше почти празно и просто, но функционално устроено. Състоеше се само от една стая с малка кухненска ниша от едната страна, а отсреща имаше врата, която вероятно водеше към банята. по-голямата част от пространството беше заето от кафява сгъваема маса, на която беше инсталирано командно табло, и две стари нагаждащи се към тялото кресла, тапицирани във военно сиво. В стената бяха вградени шкафчета със сгъваеми легла, които се разпъваха на мястото на масата за през нощта.

— Доста уютно — подхвърли Ландо.

— Вероятно може да бъде прибрано и натоварено на корабите за три минути — каза Хан.

— Съгласен съм — кимна приятелят му. — Точно така трябваше да изглежда и салонът.

— Може би са решили, че не е лошо да имат поне едно помещение, което да не прилича на дошло от времето на Войните на клонингите — предположи Хан.

— Може би — въздъхна Ландо, настани се на едно от креслата и с интерес огледа възглавничката. — Сигурно са ги извадили от старите крайцери — той мушна с пръст да опита материята. — Дори не са ги подплатили допълнително, когато са ги претапицирали... — млъкна и изведнъж лицето му се скова.

— Какво става? — попита настойчиво Хан.

Ландо бавно се извърна към него:

— Това кресло — прошепна той. — Отдолу не е сиво, а синьо-жълто.

— Много хубаво — Хан продължаваше да го гледа озадачено. — И какво от това?

— Не се ли сещаш? Флотата не прави вътрешността на бойните кораби в синьо-жълто. Никога не са ги правили в синьо-жълто. Нито по времето на Империята, нито на Новата, нито на Старата република. С едно-единствено изключение.

— Кое е? — попита Хан.

Ландо дълбоко пое дъх:

— Флотата „Катана“.

Хан го зяпна, мрачно предчувствие стегна сърцето му. Флотата „Катана“...

— Не може да бъде — въздъхна той. — Сигурно грешиш.

— Не греша, Хан — поклати глава приятелят му. Пъхна пръстите си по-дълбоко, повдигна сивата покривка и отдолу се показва първоначалният цвят. — Навремето прекарах два месеца в изучаване на Тъмната сила. Това кресло е от там.

Хан погледна потъмнелия от времето синьо-жълт плат. Стори му се, че сънува. Флотата „Катана“. Тъмната сила. Изгубена преди половин век, ето че сега изведнъж се натъкват на нея.

— Трябва ни някакво по-сигурно доказателство — каза той. — Само това не е достатъчно.

Ландо кимна, без да може още да се отърси от изненадата.

— Това обяснява защо ни държаха на борда на „Дамата на късмета“ през целия път дотук — каза той. — Нямаше да успеят да скрият факта, че крайцерът им разполага само с двехиляден екипаж вместо с нормалните шестнайсет хиляди. Флотата „Катана“...

— Ще надникнем в един от корабите — предложи Хан. — Случайно да си се сетил да запишеш оная парола, която Иренес подаде при кацането?

Ландо пое дълбоко дъх и сякаш го издиша всичкия наведнъж:

— Вероятно ще успеем да я възстановим — каза той. — Но ако разполагат с малко разум, паролата за кацане няма да е същата като за излитане. Според мен обаче не е необходимо да влизаме в самите

кораби. Трябва ми само да погледна отблизо онзи компютърен екран в салона на щаба.

— Добре — кимна мрачно Хан. — Да вървим тогава да го разгледаме.

ГЛАВА 16

Само след няколко минути бяха в салона на щаба. По пътя Хан внимателно наблюдаваше движението на пешеходците и машините, като се надяваше, че е доста рано и салонът ще бъде празен. Щеше да им е доста трудно да погледнат отблизо екрана и да не се събере цяла навалица от хора, които няма какво друго да правят, освен да зяпат какво става на бара.

— А какво точно ще търсим? — попита той, когато наближиха щаба.

— Отзад на гърба би трябвало да има няколко процепа за входните устройства на автоматичната верига — отвърна Ландо. — И със сигурност ще има производствен сериен номер.

Хан кимна. Значи се налагаше да свалят екрана от стената. Чудесно.

— Откъде знаеш толкова много за флотата?

— Както вече ти казах, направих много проучвания — изсумтя Ландо. — Но щом искаш да знаеш, ще ти кажа. Сдобих се с фалшива карта като част от една сделка, когато продавах кораби. Като разбрах, че съм се минал, реших да науча достатъчно, за да изглеждам като експерт, за да продам картата на някой друг и да си върна парите.

— И направи ли го?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Май не. Пригответи се, време е за представлението. Имаха късмет. Като не се броят барманът и няколко изключени оослужващи дроида зад плота, салонът оеше празен.

— Добре дошли отново, господа — поздрави ги барманът. — Какво мога да ви предложа?

— Нещо, което да вземем със себе си — отвърна Хан и набързо прегледа лавиците зад бара. Имаше доста добра колекция, сигурно стотина бутилки с разни форми и големини. В единия ъгъл се виждаше врата, вероятно за склада. Това беше единственият им шанс. — Случайно да имате от ракиената бира от Висхло?

— Да, струва ми се — отговори барманът и се обърна да погледне към лавиците. — Да, ето я.

— Коя реколта е? — попита Хан.

— Ммм... — мъжът смъкна бутилката, погледна етикета и каза: — От четирийсет и девета.

Хан се намръщи:

— А от четирийсет и шеста? Дали в склада няма да се намери някое шишенце?

— Не ми се вярва, но ще проверя — отвърна любезно барманът и тръгна към вратата.

— Ще дойда с вас — предложи Хан, мушна се под плота и се приближи към него. — Ако нямате от четирийсет и шеста, ще си избира нещо друго.

Барманът като че ли се наклони да възрази. Но преди по-малко от час ги беше виждал да пият приятелски с Бел Иблис, а и Хан вече беше преполовил пътя до вратата на склада, така че той измърмори:

— Добре.

— Чудесно — отвърна Хан, отвори вратата и пусна бармана напред.

Нямаше представа, колко време ще е нужно на Ландо, за да свали екрана от стената, да го огледа внимателно и след това да го върне на мястото му. На теория беше по-добре да се презастрахова и той успя да разтегли търсенето на напитката цели пет минути. Накрая благодари весело и се съгласи да вземе „Кибша“ реколта четирийсет и осма. Барманът тръгна към вратата и Хан го последва, стиснал палци.

Ландо стоеше на същото място, където го бяха оставили, ръцете му лежах спокойно на бара, но лицето му беше сковано. И имаше защо. На няколко крачки зад него стоеше Иренес, стиснала здраво бластера си.

— Здравей, Иренес — кимна Хан, като се опита да я погледне с най-невинния си поглед. — Странно е, че те срещаме тук.

Усилията му бяха напразни.

— Изобщо не е толкова странно — отвърна рязко Иренес. — Сена ми заповяда да ви държа под око. Взехте ли това, за което дойдохте?

Хан погледна към Ландо и улови лекото му кимване.

— Да, мисля, че успяхме — каза той.

— Радвам се. Хайде да излизаме.

Хан подаде бутилката „Кибша“ на бармана.

— Задръж си я — каза той. — Веселбата май се отлага.

Излязоха от салона, отвън ги чакаше стар петместен транспортър.

— Влизайте — каза Иренес и махна към задната врата. Хан и Ландо се подчиниха; Вътре ги чакаше Сена Лейкволд Миданил, застинала в неприсъща скованост.

— Господа — кимна мрачно тя. — Седнете, моля.

Хан се отпусна в едно от креслата и се завъртя към нея.

— Нима вече е време за вечеря?

— Иренес, поemi управлението — каза Сена, без да му обърне никакво внимание. — Разходи ни из лагера, няма значение, накъде караш.

Иренес мълчаливо мина в предната част и след няколко секунди потеглиха с леко поклатане.

— Не останахте дълго в стаята си — обърна се Сена към Хан.

— Не си спомням сенаторът да е казвал, че не бива да излизаме отвърна Хан.

— Вярно — съгласи се тя. — От друга страна, добре възпитаните гости не се разхождат без придружител в забранени места.

— Извинявам се — каза Хан, като се опита да прикрие подигравателния тон. — Не знаех, че запасите ви от алкохол са строго секретни — той погледна навън: — Ако искате да ни върнете обратно в стаята, бъркате пътя.

Сена го изгледа изучаващо:

— Дойдох да ви помоля за една услуга.

Това беше последното, което Хан бе очаквал да чуе от нея, и му бяха необходими няколко секунди, докато си върне гласа:

— Каква услуга?

— Да поговорите с Мон Мотма от мое име и да помолите нея и съвета да покани сенатор Бел Иблис да се присъедини към Новата република.

Хан сви рамене. За това ли беше изминал целия път дотук?

— Не ви е нужна специална покана, за да се присъедините към нас. Трябва само да се свържете с някого от съвета и да му предложите услугите си.

Един мускул на бузата на Сена трепна.

— Точно със сенатора няма да е толкова лесно — каза тя. — Става въпрос не толкова за присъединяване към Новата република, а за завръщане.

Хан хвърли поглед към Ландо и предпазливо кимна.

— Аха.

Сена въздъхна и се извърна към прозореца.

— Беше доста отдавна — започна тя. — Преди различните групи от съпротивата, които се бореха срещу Империята, да се обединят в Бунтовническия съюз. Какво знаете за този период от историята?

— Само това, дето го има в официалните архиви — отвърна Хан. — Мон Мотма и Бейл Органа събрали трите най-големи групи и ги убедили да се съюзят. След това съюзът се разраснал като снежна топка.

— Знаете ли как се казва това първо споразумение?

— Разбира се. Корелиански договор... — Хан спря и смаяно повтори: — Корелиански договор!?

— Точно така — кимна Сена. — Сенатор Бел Иблис, а не Мон Мотма убеди първите три групи от съпротивата да се срещнат и освен това им гарантира защита от Империята.

Известно време единственият звук в транспортъора беше бръмченето на агравитаторите.

— И какво се е случило? — попита Ландо.

— Накратко казано, Мон Мотма излезе начело — отвърна Сена. — Сенатор Бел Иблис беше далеч по-добър стратег и тактик от нея, по-добър дори от повечето генерали и адмирали от Бунтовническия съюз в първите му дни. Но тя имаше дарбата да вдъхновява, способността да обединява разни групи и раси за съвместна работа. Постепенно Мон Мотма стана най-яркият символ на бунтовниците, а Органа и сенаторът отстъпваха на заден план.

— Явно на Бел Иблис не му е било лесно да го преглътне — измърмори Ландо.

— Трудно му беше наистина — кимна тя. — Но разберете, не само гордостта бе причина да оттегли подкрепата си. Бейл Органа имаше огромно усмиряващо влияние върху Мон Мотма, той беше един от малкото хора, които тя уважаваше, и му вярваше достатъчно, за да следва съветите му. След като той загина при нападението на „Звездата

на смъртта“ на Алдераан, нямаше вече кой да ѝ се опре. Тя събра в ръцете си почти цялата власт и сенаторът започна да подозира, че иска да свали императора само за да заеме мястото му.

— И тогава се е оттеглил от съюза и е започнал личната си война срещу Империята — подхвърли Ландо. — Знаеш ли нещо за това, Хан?

— Нищо не съм чувал — поклати глава Хан.

— Друго не съм и очаквала — каза Сена. — Вие бихте ли разгласили измяната на човек с ранга на сенатора? Особено по време на войната?

— Вероятно не — призна Хан. — Вероятно по-скоро е за чудене, че не е имало други групи, които да се оттеглят като вас. Мон Мотма може да бъде доста надменна и арогантна, когато поиска.

— По време на войната нямаше никакво съмнение, кой командва — добави сухо Ландо. — Веднъж видях как съсипа един от любимите проекти на адмирал Акбар и генерал Мадин, защото реши, че не ѝ харесва.

Хан се обърна рязко към Сена. Беше му хрумнала ненадейна мисъл.

— Затова ли сте преустановили нападенията си срещу Империята? За да се противопоставите на Мон Мотма, ако тя превърне Новата република в диктатура?

— Точно така — отвърна Сена. — Преместихме се тук, в гнездото на Пилигрима, преди три години и преустановихме почти всички нападения освен набезите за доставка на храна и материали и започнахме да изработваме тактически планове за всеки случай. И се настанихме да чакаме триумфалното реабилитиране па сенатора — бузата ѝ отново потръпна. — И оттогава чакаме.

Хан погледна навън към лагера. Изпълваше го усещане за огромна загуба. Легендарният сенатор Бел Иблис напразно чакаше да се завърне във властта.

— Това никога няма да стане — каза той тихо.

— Знам — тя се поколеба, но продължи: — Сенаторът запада.

— Само че не може да преглътне гордостта си и да отиде при Мон Мотма и да я помоли да бъде приет отново в съюза — кимна Хан. — Така че ви е накарал да поговорите с нас...

— Той няма нищо общо — прекъсна го рязко Сена. — Дори не знае, че говоря с вас. Правя го на моя отговорност.

Хан се отдръпна леко.

— Разбира се — кимна той. — Както кажеш.

Сена поклати глава:

— Съжалявам — извини се тя. — Не исках да ви притеснявам.

— Няма нищо — успокои я Хан.

Много добре разбираше какво преживява тя, и ѝ съчувстваше. Макар че действаше по единствения правилен начин и водена от най-добри намерения, тя вероятно все още гледаше на постъпката си като на предателство. Спомни си за изражението на Люк точно преди битката при Йовин с първата „Звезда на смъртта“, когато мислеше, че Хан ще избяга и ще го изостави...

— Хан — повика го тихо Ландо.

Погледна приятеля си и прогони спомените. Ландо леко вдигна вежди, за да му напомни за какво бяха отишли в салона.

— Предлагаме ти сделка, Сена — обърна се отново към нея Хан.

— Ще поговорим с Мон Мотма за сенатора, а ти ще ни разкажеш за флотата „Катана“.

Лицето ѝ се вкамени:

— Флотата „Катана“?!

— Откъдето сте взели шестте крайцера — намеси се Ландо. — Не отричай, успях да огледам оня екран над бара в салона на щаба.

Сена пое дълбоко дъх:

— Нищо не мога да ви кажа.

— Защо? — попита Ландо. — Нали отново ще бъдем съюзници, забрави ли?

Хан усети, че го обзема неприятно предчувствие:

— Освен ако вече не сте обещали флотата на Фейлия.

— Нищо не сме обещавали на Фейлия — отвърна спокойно Сена. — Не че той не е молил.

Хан я изгледа намръщен:

— Значи замисля преврат?

— Нищо подобно — поклати глава Сена. — Фейлия няма да знае какво да прави с един въоръжен преврат, дори да му го поднесат на тепсия. Разберете, че ботанците мислят с езика на политиката и убеждаването, а не на военната сила. най-висшата цел в живота им е да

накарат повече хора да чуят какво им се казва. Фейлия си мисли, че като върне сенатора в Новата република, ще направи голяма крачка в тази посока.

— Особено след като Акбар го няма, за да му се пречка — подхвърли Хан.

Сена кимна.

— Да, за съжаление и това е характерна черта за ботанците. Ако ботански лидер направи погрешна стъпка, със сигурност ще го свали някой от ония, които се борят за поста му. В миналото политическите преврати са били съвсем буквални — с ножове, а свалените вождове обикновено са били умъртвявани. Сега убийството обикновено е само политическо. Е, това е прогрес все пак.

— Акбар не е ботанец — изтъкна Ландо.

— Тази техника се научава лесно и от останалите раси. Хан изсумтя:

— Какви чудесни съюзници си имаме! А ботанците само се радват, като паднеш, или ти помагат и да се спънеш?

— Имате предвид банковата сметка ли? — Сена поклати глава: — Не, съмнявам се това да е дело на Фейлия. Обикновено ботанците не смеят да рискуват толкова, че да измислят сами заговор, а предпочитат да се включат в чужд.

— по-скоро хиени, отколкото ловци — каза кисело Хан. Вероятно затова никога не бе харесвал Фейлия и приближените му. — И какво ще правим с него?

Сена сви рамене:

— На вас ви е нужно само да оневините Акбар. След като няма за какво да се хване, Фейлия ще отстъпи.

— Чудесно — изръмжа Хан. — Проблемът е, че имперската флота се командва от върховен адмирал, така че нямаме много време.

— А щом ние нямаме, няма да имате и вие — добави Ландо. — Да оставим настрана нараненото достойнство, Сена. Сенаторът трябва да си даде сметка за реалността. Вие сте малка изолирана група, но притежавате ключа за флотата „Катана“. Империята дебне навсякъде за бойни кораби. Веднага щом върховният адмирал разбере какво притежавате, ще пусне цялата флота по петите ви и ще сте свършили, преди да успеете да мигнете. Доведете флотата „Катана“ в Новата

република и ще се превърнете в истински герои. Ако се забавите повече, ще изгубите всичко.

— Така е — едва доловимо прошепна Сена. Хан чакаше да продължи, стиснал палци. — Всъщност ние не знаем къде е флотата — призна тя. — Нашите крайцери идват от един мъж, който съвсем случайно е попаднал на нея преди петнайсет години. Той е слаб, дребен, с хитро, набръчкано лице. Косата му е бяла, но подозирам, че е състарен по-скоро от болест, отколкото от годините.

— Как се казва?

— Не знам. Така и не ни каза името си — тя се поколеба отново, но продължи: — Страстен комарджия е. Досега винаги сме се срещали на борда на „Кораловият вандал“, обикновено на масите за игра. Персоналът, изглежда, го познава много добре, макар че при неговата щедрост това нищо не значи. Крупиятата бързо разпознават губещите.

— А какво е „Кораловият вандал“?

— Луксозно казино в океана на Пантоломин — обясни Ландо. — Организира тридневни и седемдневни обиколки на кораловите рифове покрай бреговете на Северния континент. Отдавна мечтая да отида там, но никога не съм имал възможност.

— Е, дошло му е времето — каза Хан и погледна към Сена: — Остава да намерим начин да излетим от тук.

— Това не представлява проблем — отвърна тя с напрегнат глас. Може би вече съжаляваше за постъпката си. — Ще заповядам на „Разрушител“ да ви върне на Ню Кав. Кога искате да заминете?

— Веднага — отвърна Хан и видя как Сена трепна. — Все едно кога ще заминем, вие трябва да обясните всичко на сенатора. Сега се надбягваме с Империята и дори няколко часа може да са от огромно значение.

— Май сте прави — кимна тя неохотно. — Иренес, закарай ни до техния кораб. Ще уредя нещата от там.

Оказа се, че нямаше нужда да уреждат нещата от „Дамата на късмета“. Когато пристигнаха, пред стълбичката на кораба ги чакаше сенаторът Бел Иблис.

— Здравейте, Соло и Калризиан — усмихна се той, когато Ландо и Хан слязоха от транспортъора. — Не бяхте в стаята си и реших, че мога да ви намеря тук. Явно съм бил прав.

Зад Хан се показа Сена. Сенаторът я изгледа изненадано, обърна се отново към Соло и изведнъж леката усмивка изчезна:

— Сена, какво става тук?

— Те знаят за флотата „Катана“, командир — отвърна спокойно тя и застана до Хан. — А аз им казах за нашия човек.

— Хм — кимна Бел Иблис. — Значи заминавате, за да направите опит да го убедите да предаде Тъмната сила на Новата република.

— Точно така, сър — отговори със същия тон Хан. — Корабите са ни нужни. Но още повече са ни нужни добри бойци. И добри командири.

Бел Иблис го изгледа изпитателно и отсече:

— Няма да отида при Мои Мотма като просяк, който моли да го пуснат на масата.

— Вие сте напуснали съюза, водени единствено от добри намерения — настоя Хан. — Може да се върнете по същия начин.

Погледът на сенатора отново се впи в Сена.

— Не — каза той. — Твърде много хора знаят какво се случи между нас. Ще изглеждам като стар глупак. Или като просяк — погледът му се плъзна покрай Хан към постройките в гнездото на Пилигрима. — Нямам какво да донеса със себе си, Соло — прошепна той. Гласът му беше пропит с мъка. — Мечтаех за флота, която да съперничи на най-добрите в Новата република. За армия и за решителни победи над Империята. Ако това беше станало, може би щях да се върна с достойнство и себеуважение — той поклати тъжно глава: — Но това, с което разполагаме тук, едва стига за една ударна част.

— Дори и така да е, никой не би отхвърлил с лека ръка шест крайцера — изтъкна Ландо. — Нито пък бойния ви опит. Забравете за малко Мон Мотма, всеки военен от Новата република би бил доволен да се присъедините към нас.

Бел Иблис вдигна вежди:

— Може би. Като че ли си струва да помисля.

— Особено след като начело на Империята стои върховен адмирал — изтъкна Хан. — Ако ви хванат тук сами, загубени сте.

Бел Иблис се усмихна твърдо.

— Зная, Соло. И си го повтарям по няколко пъти на ден — той се изправи достолепно и заяви решително: — „Разрушител“ ще потегли

след половин час да върне Брейлия на Ню Кав. Ще заповядам да вземат на борда и вас с „Дамата на късмета“.

Ландо и Хан се спогледаха.

— Мислите ли, че ще е безопасно да се върнем на Ню Кав, сър? — попита Хан. — Там все още може да има имперски кораби.

— Едва ли — уверено отвърна Бел Иблис. Дълго време съм изучавал бойната тактика на имперската флота. Никои не очаква толкова скоро да се покажем отново, а и не могат да си позволят дълго да чакат в засада. При това нямаме друг избор — Брейлия трябва да си вземе кораба. Хан кимна. Питаше се какво ли ще докладва Брейлия на шефа си, когато се върне на Корускант.

— Добре. Е, май е време да подготвим кораба за полет.

— Да — Бел Иблис се поколеба и протегна ръка: — Радвам се, че се видяхме, Соло. Надявам се отново да се срещнем.

— Сигурен съм, че ще се видим, сър — увери го Хан и стисна протегнатата ръка.

Сенаторът кимна на Ландо, пусна ръката на Хан, обърна се и тръгна през космодрума. Хан го изпрати с поглед. Опитваше се да реши дали се възхищава от него, или го съжалява. Но това беше съвсем безсмислено занимание.

— Багажът ни е още в стаята — обърна се той към Сена.

— Ще заповядам да ви го донесат, докато подготвяте кораба си — отвърна тя и прикова поглед в Хан, в очите ѝ припламна стаен огън: — Запомнете едно нещо — каза Сена заплашително. — Сега си заминавате с нашата благословия. Но ако предадете сенатора — по какъвто и да е било начин, ще умрете. Ако е необходимо, дори и от собствената ми ръка.

Хан задържа погледа ѝ, чудейки се какво да отговори. Да ѝ каже, че е бил преследван от ловци на глави и космически пирати, че по него са стреляли имперски щурмоваци и е бил измъчван по заповед на самия Дарт Вейдър, така че след всичко това заплахата ѝ изглежда несериозна и направо смешна. Но вместо това кимна тържествено:

— Разбрах. Няма да ви подведа.

От магнитната клапа на горния люк се чу тихо прашене на претоварено уплътнение и звездите в илюминатора на „Дамата на късмета“ изведнъж избледняха в пъстротата на хиперпространството.

— Започваме отначало — въздъхна с облекчение Ландо. Как винаги става така, че ти позволявам да ме въвличаш във всякакви истории?

— Защото си почтен човек — отвърна Хан, без да отделя поглед от контролното табло на „Дамата на късмета“. Не че имаше какво да гледа, двигателите и повечето от системите бяха изключени. — И защото също като мен съзнаваш, че просто трябва да го направим. Рано или късно Империята ще разбере, че флотата „Катана“ е намерена, и ще започне да я търси. И ако я намерят преди нас, ще си имаме страхотни неприятности.

Трябваше да стоят два дни приковани в хиперпространството, докато „Разрушител“ ги откарваше обратно на Ню Кав. Не че искаха да отидат там, а просто Бел Иблис не им вярваше достатъчно, за да им даде координатите на идиотското си пилигримско гнездо.

— Тревожиш се за Лея, нали? — наруши мълчанието Ландо.

— Не трябваше да я оставя да замине — измърмори Хан.

— Нещо се е объркало. Усещам го. Този дребен негодник я е предал на Империята или върховният адмирал отново ни е измамил. Не знам какво да правя, просто усещам нещо.

— Лея умее да се справя, Хан — каза тихо Ландо. — А понякога дори и върховните адмирали грешат.

Хан поклати глава:

— Той сгреши на Слуис Ван, Ландо. Втори път няма да се провали. Готов съм да заложа „Сокол“, че няма да допусне нова грешка.

Ландо го тупна по рамото:

— Успокой се, приятелю. Ядът няма да ти помогне. Предстоят ни два дълги скучни дни. Хайде да поиграем на сабак.

Върховният адмирал прочете съобщението два пъти и впи блестящите си очи в Пелаеон:

— Гарантирате ли за достоверността на доклада, капитане?

— Доколкото и за всеки друг, който не е от наш агент — отвърна Пелаеон. — Но пък този контрабандист ни е пратил петдесет и два доклада през последните десет години и четирийсет и осем от тях са се оказали верни. Мисля, че заслужава доверие.

Траун погледна отново към екрана на електронния бележник.

— Ендор — измърмори той, сякаш на себе си. — Защо Ендор?

— Не зная, сър — отвърна Пелаеон. — Сигурно са търсили къде да се скрият.

— Да се скрият сред еуоките? — изсумтя подигравателно Траун. — Наистина отчаян ход. Но няма значение. След като „Хилядолетен сокол“ е там, значи наблизо е и Лея Органа Соло. Вдигнете по тревога навигационния и техническия състав, потегляме незабавно за Ендор.

— Слушам, сър — кимна Пелаеон и вкара заповедите в компютъра. — Да заповядам ли да докарат Кабарак от Нистао?

— Да, Кабарак — повтори името замислено Траун. — Забележете интересното съвпадение във времето, капитане. Кабарак се завръща на Омор след близо месец отсъствие точно когато Соло и Органа Соло тръгват на тайни мисии за Ню Кав и Ендор. Възможно ли е да е обикновено съвпадение?

Пелаеон го погледна намръщено:

— Не виждам общото между тези случаи, сър.

Траун се усмихна леко:

— Според мен, капитане, става въпрос за нова подмолна тактика от страна на враговете ни. Те знаят, че завръщането на оцелял командос от провалилата се операция на Кашиуук ще привлече вниманието ми. Така че са се погрижили освобождаването му да съвпадне с момента, когато ще потеглят, с надеждата аз да бъда твърде зает и да не ги забележа. Не се съмнявам, че след като пречупим Кабарак, ще научим много неща, които ще ни струват стотици безсънни часове, като накрая ще се окажат абсолютна лъжа — Траун изсумтя отново. — Не, оставете го. Предайте на вождовете, че съм решил да им позволя пълните седем дни публично поругаване, след което могат да приложат глупавите си ритуали за откриване на истината. Независимо колко безполезна информация носи в себе си. Кабарак все още може да послужи на Империята, като умре мъчително. Един жив пример за своите сънародници.

— Тъй вярно, сър — Пелаеон се поколеба: — Ако позволите, ще изтъкна, че такова внимателно планиране и разделяне на добре обмислени етапи е доста необичайно за обичайната тактика на бунтовниците.

— Съгласен съм — отвърна зловещо Траун. — Кое то още по-ясно доказва, че каквото и да търси Органа Соло на Ендор, то е по-

скоро от значение за военните усилия на бунтовниците, отколкото за намирането на убежище.

Пелаеон смръщи чело. Опитваше се да се сети какво има на Ендор, което може да представлява интерес за бунтовниците.

— Нещо останало от проекта „Студена звезда“? — предположи той.

— Много по-ценно — поклати глава върховният адмирал. — Може би някаква информация, която императорът е носел със себе си, преди да умре. Информация, която те вярват, че все още могат да възстановят.

Изведнъж Пелаеон се досети:

— Местоположението на съкровищницата в планината Тантис.

Траун кимна:

— Само това би заслужавало толкова усилия от тяхна страна. Но във всички случаи ние не можем да си позволим да поемем този риск, поне в този изключително важен момент.

— Съгласен съм, сър — на контролното табло на капитана премига червена лампичка. Навигационният и техническият екип бяха готови. — Да напуснем ли орбита?

— Веднага щом сте готови, капитане.

Пелаеон кимна на щурмана:

— Потегляйте. Курсът е подаден от навигационния компютър.

През илюминаторите се виждаше как планетата под тях бързо се отдалечава. На контролното табло светна лампичка.

— Адмирале, пристигна съобщение от „Непреклонен“, от системата на Абрегадо. Заловили са един от товарните кораби на Карде. Всеки момент ще получим резултата от предварителния разпит на пилота — капитанът набързо прегледа остатъка от доклада: — Твърде къс е, сър.

— Благодаря — отвърна с леко задоволство Траун, който преглеждаше съобщението на екрана на своето командно табло.

Той все още четеше доклада, когато „Химера“ извърши скока в хиперпространството. Четеше го много, много внимателно.

ГЛАВА 17

До този момент Мара не беше кацала на космодрума в Абрегадо, но след като се разходи по улиците, реши, че изцяло си заслужава ужасната репутация.

Не че това си личеше на повърхността, напротив, мястото беше подредено и почти болезнено чисто, с дразнещата антисептична чистота, която показваше, че е била наложена отгоре по заповед на правителството, а не е възникнала по желание на местните жители. Всичко наоколо изглеждаше мирно и спокойно, въпреки че по околните улици патрулираха униформени войници.

Но под блестящата повърхност личеше гнилата сърцевина, долавяше се по потайното държане на местните хора, по колебливата отсечена походка на униформените войници, по прикритите погледи на цивилните и все пак биещи на очи хора от службите за сигурност. Космодрумът, а по всяка вероятност и цялата планета бяха обхванати здраво в примката на оръжието.

Истински тоталитарен режим, от който хората отчаяно се опитваха да избягат. Място, в което човек е готов да предаде съседа си, за да спечели еднопосочен билет за напускане на планетата. Така че, ако някой местен жител случайно научеше, че на космодрума под носа на органите за сигурност спокойно си седи контрабандистки кораб, след десетина крачки всички наоколо щяха да се нахвърлят върху Мара.

Тя вървеше към олющена врата с избледнял надпис „Площадка за кацане 21“ и се надяваше, че това няма да се окаже капан. Никак не ѝ се мреше на такова отвратително място.

Вратата беше отключена. Мара си пое дълбоко дъх. Ясно осъзнаваше присъствието на двамата пазачи на по-малко от десет метра от нея.

Корабът наистина беше „Небесен път“. Изглеждаше също толкова очукан и разнебитен, както когато се наложи Фин Торв да го изостави в шейсет и трета площадка на космодрума. Мара набързо го

огледа, провери всички скрити местенца и ниши, където някой би могъл да се скрие, и накрая се обърна към тъмнокосия млад мъж, седнал удобно в едно кресло до спуснатата стълбичка. Дори в тази обикновена отпусната поза той не можеше да скрие излъчването на военен, което лъхаше от него.

— Здравейте — извика той и свали електронния бележник, от който четеше. — Добър ден за полет. Искате да наемете кораб ли?

— Не — отвърна тя и се приближи към него, като се опитваше да гледа едновременно във всички посоки. — по-скоро бих го купила. Какъв модел е тази летяща кутия за шапки?

— „Харкнърс Баликс“ модел триста и три — отвърна мъжът, като се постара да изрази с гласа си наранена гордост. — Ха! Летяща кутия за шапки!

Не ставаше за актьор, но явно се забавляваше с тайнствената конспирация. Мара стисна зъби и за сетен път прокле Торв, задето беше измислил толкова абсурдни пароли за разпознаване.

— На мен ми прилича по-скоро на модел деветстотин и седемнайсет — продължи тя, придържайки се към паролата. — Или дори на деветстотин двайсет и две.

— Не, деветстотин и три е — настоя мъжът. — Чичо ми правеше въздушните възглавници на механизма за кацане. Влез вътре да ти покажа как да го познаваш.

— Добре — измърмори под нос Мара и го последва нагоре по стълбичката.

— Радвам се, че най-накрая дойде — подхвърли непознатият през рамо. — Тъкмо започвах да си мисля, че са те хванали.

— И сега може да стане, ако не си затвориш устата — изръмжа Мара. — Говори по-тихо!

— Спокойно. Пуснал съм всички дроиди на кораба да чистят външния корпус и те вдигат такъв шум, че и да се опита някой да ни подслушва, няма никакъв шанс.

На теория беше прав. Но на практика... Е, ако силите за сигурност държаха под наблюдение кораба, нищо не можеше да се направи.

— Някакви проблеми при освобождаването на кораба?

— Не — отвърна мъжът. — Администраторът на космодрума каза, че случаят е доста необичаен, но не ми създаде никакви

допълнителни проблеми — той се ухили широко: — Сигурно има нещо общо с подкупа, който му дадох. Между другото казвам се Уедж Антил. Приятел съм на капитан Соло.

— Радвам се да те запозная с теб — измърмори Мара. — Защо не дойде самият той?

Антил поклати глава:

— Хан трябваше да напусне Корускант по някаква спешна работа и ме помоли аз да освободя кораба. Бях разпределен за охрана на един конвой през няколко системи от тук, така че не ми представляваше никакъв проблем.

Мара го огледа набързо. От стойката и начина му на държане...

— Пилот на бомбардировач? — предположи тя.

— На изстребител — поправи я той. — Трябва да се върна, преди конвоя да е приключил с товаренето. Искаш ли да те придружа, когато излетиш от тук?

— Благодаря, не — кимна Мара, едва сдържайки желанието си да подхвърли нещо подигравателно. Първото правило на контрабандиста гласеше: „Дръж се незабележимо“, а излитането от космодрума на тази забутана планета с бляскав изстребител на Новата република след опашката не се покриваше много с представата ѝ за промъкване тихомълком. — Предай благодарностите ми на Соло.

— Добре. А, още нещо — добави Антил, когато тя мина край него. — Хан ме помоли да те попитам дали вашите хора са заинтересувани да продават информация на онзи приятел с очите.

Мара го изгледа остро:

— Приятеля с очите?! Антил сви рамене:

— Предавам ти дословно думите му. Каза, че сте щели да го разберете.

Тя нервно облиза устни:

— Ясно. Ще предам съобщението.

— Добре — той се поколеба за момент: — Звучеше, сякаш е доста важно...

— Казах, че ще предам съобщението. Уедж отново сви рамене:

— Е, просто си върша работата. Лек полет — кимна приятелски и тръгна надолу по стълбичката.

Мара затвори херметически люка. Все още очакваше някакъв капан и се качи на мостика. За петнайсет минути включи всички

системи за подготовка за полет и приблизително още след толкова получи разрешение за излитане от въздушния контрол. Пусна агравитаторите, без никакви проблеми се издигна и се отправи към космоса.

Почти беше набрала нужната височина, за да включи двигателя за първа светлинна скорост, когато усети странно гъделичкане по врата.

— Охо! — измърмори тя на глас и набързо прегледа уредите. Не се виждаше нищо, но толкова близо до планетата това не означаваше нищо. На хоризонта можеше да изскочи всичко — от ято изтребители до имперски звезден разрушител.

Но може би те все още не бяха готови... Мара превключи двигателя на пълна мощност и беше притисната към креслото за няколко секунди, докато се задействаха компенсаторите на ускорението. От говорителя на предавателя прозвуча възмутен вик, но тя не му обърна внимание и включи компютъра, като се надяваше, че след кацането си на Абрегадо Торв е изпълнил стандартната процедура на Карде.

Така беше. Изчисленията за скока в хиперпространството вече бяха въведени в компютъра и чакаха само да започне отброяването. Тя заповяда на компютъра да направи някои дребни поправки, които отговаряха на общото галактическо отклонение за последните няколко месеца, и отново погледна през предния илюминатор.

На хоризонта се показваше масивният корпус на звезден разрушител клас „Победа“. Приближаваше към нея.

В първия момент Мара съвсем се вцепени. Опитваше се да прецени възможностите за бягство, въпреки че през цялото време съзнаваше колко безсмислени са усилията ѝ. Командирът на звездния разрушител беше планирал появата си изключително умело — при този курс и близостта на „Небесен път“ до планетата нямаше никаква възможност тя да се изплъзне от оръдията и прехващащите лъчи на поголемия кораб достатъчно дълго, че да успее да се прехвърли в хиперпространството. Няколко секунди си поигра с мисълта, че е възможно имперският кораб да не преследва нея, че всъщност се опитва да залови оня смешник Антил, който все още беше долу. Но надеждата се изпари бързо. Един пилот на изтребител едва ли можеше да бъде толкова важен, че за залавянето му да изпратят цял звезден

разрушител клас „Победа“. А и така да беше, имперските офицери от флотата не бяха такива некадърници, че да затворят капана по-рано от необходимото.

— Товарен кораб „Небесен път“ — изгърмя студен глас от предавателя. — Говори звезден разрушител „Непреклонен“. Изключете двигателите и се пригответе да бъдете изтеглени на борда.

Това беше краят. Наистина бяха тръгнали за нея. След няколко минути щеше да стане техен затворник.

Освен ако...

Мара протегна ръка и включи микрофона:

— Звезден разрушител „Непреклонен“, тук е „Небесен път“ — каза заповеднически тя. — Поздравявам ви за бдителността. Вече бях започнала да се страхувам, че ще ми се наложи да обиколя и следващите пет системи в търсене на имперски кораб.

— Изключете всички защитни полета... — гласът объркано спря насред стандартните призови.

Явно говорещият със закъснение бе осъзнал, че това не е нормален отговор на един бъдещ имперски затворник.

— Искам да говоря с капитана веднага щом стъпя на борда — вмъкна в паузата Мара. — Той трябва да ми уреди среща с върховния адмирал Траун и да ми осигури транспорт до „Химера“, където и да е в момента. И пригответе прехващащия лъч. Не бих искала да ми се наложи сама да прибера това чудовище в хангара.

Изненадите следваха твърде бързо за горкия човек.

— Тъж... товарен кораб „Небесен път“... — опита се той отново.

— Я по-добре ми дайте още сега капитана — прекъсна го Мара. Пое инициативата в ръцете си и беше решена да я задържи, доколкото беше възможно. — Наоколо няма никой, който би могъл да ни подслушва на тази честота.

Последва мълчание. Мара продължи да се приближава към звездния разрушител, макар че през решителността ѝ започна да си пробива път леко съмнение. Това е единственият начин, твърдо си каза тя.

— Говори капитанът — прозвуча нов глас от предавателя. — Коя сте вие?

— Нося важна информация за върховния адмирал Траун — отвърна Мара, като към резкия тон прибави и нотка на надменност. —

Друго не ви трябва да знаете.

Но капитанът не се лъжеше толкова лесно, като младшите офицери.

— Така ли? — възкликна сухо той. — Според нашите източници вие сте от контрабандистката групировка на Талон Карде.

— И според вас такъв човек не би могъл да съобщи нищо полезно на върховния адмирал, така ли? — отвърна тя, като съвсем леко подсили студенината.

— О, сигурно можете — отговори капитанът. — Просто не виждам никаква причина да занимавам върховния адмирал с един обикновен разпит.

Мара сви лявата си ръка в юмрук. На всяка цена трябваше да избегне цялостното изследване на съзнанието, за което очевидно намеждаше капитанът.

— Не ви съветвам да правите такова нещо — каза тя, влагайки изцяло в гласа си полузабравената гордост и сила от времето на стария императорски двор. — Върховният адмирал ще бъде изключително разочарован. Гарантирам ви го.

Последва кратка пауза. Явно капитанът беше започнал да осъзнава, че в нея се крие нещо повече, отколкото личеше на пръв поглед. И също толкова явно не беше готов да отстъпи.

— Аз просто изпълнявам заповеди — отсече решително той. — За да направя изключение, ми трябва факти, а не смътни намеци.

Мара се напрегна. Ето това беше. След толкова години игра на криеница с Империята, както и с всички останали, идваше краят.

— В такъв случай изпратете съобщение на върховния адмирал — отвърна тя. — Кажете му, че паролата е Хапспир, Барини, Корболан, Траяксис.

Последва мълчание и Мара разбра, че най-накрая бе улучила.

— А как ви е името? — попита капитанът с внезапна почит в гласа.

„Небесен път“ се разтресе леко, прехващаният лъч на „Непреклонен“ беше хванал кораба. Връщане назад нямаше. Единственият път към свободата беше да премине през изпитанието.

Той ме познава като Ръката на императора — въздъхна тя.

Качиха „Небесен път“ на борда, настаниха я в една от каютите на старшите офицери, отнасяйки се към нея с колебливо уважение, и след

това напуснаха системата на Абрегадо като минок със запалена опашка.

През останалата част от деня и през нощта я оставиха сама, без да се види и да говори с никого. Обслужващ дроид SE4 ѝ донесе храна, през останалото време вратата беше заключена. Мара не знаеше дали наложената изолация е по заповед на капитана, или идва отгоре, но поне получи достатъчно време, за да планира, колкото ѝ ограничени да бяха възможностите ѝ, бъдещите си действия.

Нямаше никакъв начин да разбере накъде летят, но по шума на двигателите предполагаше, че се движат с по-висока от нормалната за един звезден разрушител клас „Победа“ скорост. Вероятно бяха стигнали пета космическа, което означаваше, че се движеха с двайсет и седем светлинни години в час. В началото се опитваше да отгатне към коя система са се насочили, но с часовете вероятностите станаха толкова много, че не можеше да проследи всички, и тя се отказа.

Пристигнаха на уговорената среща двайсет и два часа след като бяха напуснали Абрегадо. Това беше последното място, което Мара беше очаквала да види, последното място в галактиката, където би искала да отиде отново. Защото тук беше загинала нейната вселена.

Ендор.

— Върховният адмирал ще ви приеме веднага — каза командирът на щурмоваците, отстъпи в страни от отворената врата и ѝ махна да влезе. Мара хвърли поглед към безмълвния телохранител ногри, застанал от другата страна на вратата, и пристъпи вътре.

— Аха — възкликна тихо добре познат глас откъм командното табло в средата на залата. Върховният адмирал Траун седеше обграден от двоен кръг екрани. Блестящите му червени очи, които изпъкваха над бялата адмиралска униформа, се впиха в нея. — Влез.

Мара не помръдна.

— Защо ме доведохте на Ендор? — попита рязко тя. Блестящите очи се присвиха леко:

— Какво каза?

— Чухте ме — отвърна Мара. — Тук загина императорът. Защо избрахте това място за среща?

Адмиралът се замисли и заповяда:

— Ела насам, Мара Джейд.

В гласа му се таеше огромна сила и Мара откри, че несъзнателно се приближава към Траун.

— Ако това е някаква шега, тя издава долнопробен вкус — изплю тя. — А ако е проверка, да приключваме по-бързо.

— Нищо подобно — отвърна Траун. Мара стигна до външния кръг екрани и спря. — Изборът на Ендор за място на срещата беше наложен от обстоятелства, които нямат нищо общо с теб — синьочерната му вежда се вдигна леко:

— Макар че може би не е така. Все още предстои да бъде установено. Наистина ли усещаш присъствието на императора тук?

Мара си пое дълбоко дъх, въздухът нахлу болезнено в дробовете ѝ. Дали Траун виждаше колко я наранява това място? Колко пълна със спомени и усещания си оставаше системата на Ендор? Дали изобщо за него би имало някакво значение, дори и да го знаеше? Той наистина разбираше, Мара го усещаше от начина, по който я гледаше. Но тя изобщо не се интересува какво си мисли адмиралът.

— Усещам доказателствата за гибелта му — отвърна тя.

— Не е приятно. Хайде да свършваме по-бързо, за да мога да се махна колкото може по-скоро.

Той сви устни, вероятно се забавляваше с увереността ѝ, че ще напусне „Химера“.

— Чудесно. Да започнем с някакво доказателство за претенциите ти.

— Дадох на капитана на „Непреклонен“ секретна парола с пълен достъп — напомни му тя.

— И затова си тук вместо в затворническа килия — отвърна Траун. — Паролата не е доказателство.

— Добре тогава — кимна Мара. — С вас сме се срещали веднъж по време на откриването на новото крило на събранието в императорския дворец на Корускант. На церемонията императорът ме представи като Лиана, една от любимите му танцьорки. по-късно, по време на един ритуал, извършен в тесен кръг, ви разкри истинската ми самоличност.

— И какъв беше този ритуал?

— Вашето тайно обявяване за върховен адмирал.

Траун облиза устни. Погледът му не се отделяше от лицето ѝ.

— И на двете церемонии ти беше облечена в бяла рокля. Като изключим шарфа, роклята имаше само едно украшение. Спомняш ли си какво беше то?

Мара се замисли.

— Малка брошка на рамото — каза бавно тя. — На лявото рамо. Доколкото си спомням, беше модел на Ксикуин.

— Точно така — Траун се протегна към контролното табло и докосна някакъв клавиш. Изведнъж стаята се изпълни с холограми на брошки, закачени на украсени колони. — Брошката, която носеше онази вечер, е някъде тук. Намери я.

Джейд преглътна и се обърна бавно, за да се огледа наоколо. За ролята си на член на антуража на императора беше притежавала буквално стотици модерни рокли. Да си припомни едно украшение към тях...

Поклати глава, опитвайки се да изчисти съзнанието си от неприятните усещания, които я притискаха. Като дете имаше чудесна памет, която императорското обучение беше направило още по-добра. Събра мислите си, изолира тревожното излъчване на това място и се съсредоточи...

— Тази — посочи тя нежен филигран в жълто и синьо.

Изражението на Траун не се промени, но той се поотпусна в креслото.

— Добре дошла отново при нас, Ръка на императора — поздрави я той, докосна контролното табло и великолепната колекция произведения на изкуството изчезна. — Доста време ти бе нужно, за да се завърнеш.

Блестящите червени очи се впиха в нея, въпросът не беше зададен, но беше очевиден.

— Какво щях да намеря тук, ако бях дошла по-рано? — отвърна Мара. — Кой освен един върховен адмирал би ме приел?

— Това ли е единствената причина?

Мара се поколеба, усети поставения капан. Траун беше начело на Империята вече повече от година, а досега тя не беше направила никакъв опит да се свърже с него.

— Има и други — отговори тя. — Но сега не бих искал да говоря за тях.

Върховният адмирал я погледна сурово:

— Вероятно не искаш и да обясниш защо помогна на Скайуокър да избяга от Талон Карде?

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР.

Мара потрепери. След първите удари на замрялото ѝ за миг сърце не беше сигурна дали гласът е истински, или звучи само в главата ѝ. Неприятното усещане се засили и за миг тя почти видя пред себе си съсухреното лице на императора. Образът стана по-ясен, останалата част от залата се разлюля пред очите ѝ...

Пое си дълбоко дъх и направи опит да се успокои. Нямаше да припадне тук, пред върховния адмирал.

— Не аз позволих на Скайуокър да избяга — каза тя.

— А нима не можеше да промениш това решение? — попита Траун и отново вдигна вежди: — Ти, Ръката на императора?

— Бяхме на Миркр — напомни сковано Мара. — На пълна с йосаламири планета — погледна към йосаламирите, които висяха от хранителната рамка над креслото му. — Не ми се вярва да сте забравили влиянието им върху Силата.

— Много добре го помня — кимна Траун. — Всъщност именно защото йосаламирите правят невъзможно използването на Силата, става ясно, че някой е помогнал на Скайуокър да избяга. От теб искам да разбера дали заповедта е издал Карде, или някой от групата му е действал на своя глава.

Значи искаше да узнае на кого да си отмъсти. Мара прикова поглед в блестящите червени очи, вече започваше да си спомня защо императорът беше направил Траун върховен адмирал.

— Няма никакво значение, кой е отговорен — каза тя. — Тук съм да предложа сделка, която ще изкупи вината.

— Слушам — кимна Траун с безизразно лице.

— Искам да престанете да преследвате Карде и хората му. Да оттеглите обявените парични възнаграждения за всички нас и да ни позволите да кацаме във всички имперски системи и планети под ваш контрол — поколеба се, но вече беше прекалено късно да се прави на стеснителна: — Освен това на името на Карде да бъде открит кредит за три милиона за купуване на стоки и услуги за Империята.

— Само това ли? — провлачи върховният адмирал и изви устни в усмивка. — Май Скайуокър не струва толкова. Или възнамеряваш да ми доставиш и целия Корускант с него?

— Не продавам Скайуокър, нито пък Корускант — отвърна Мара. — Предлагам ви флотата „Катана“.

Усмивката изчезна.

— Флотата „Катана“? — повтори тихо Траун и погледът му блесна.

— Да, флотата „Катана“ — кимна Мара. — Тъмната сила, ако предпочитате по-драматичното име. Предполагам, че сте чували за нея.

— Къде е тя?

Траун отново използва силата на гласа си, но този път Мара беше подготвена. Макар че и без това той нищо нямаше да разбере.

— Нямам представа — отвърна тя. — Но Карде знае. Върховният адмирал я изглежда мълчаливо и накрая попита:

— Откъде?

— Бил е на някаква контрабандистка операция, която замалко не се провалила — заразказва Мара. — Успели да избягат под носа на дебнещите ги имперски кораби, но не са имали време да довършат изчисленията за скок в хиперпространството. Изскочили посред флотата, но помислили, че е капан, и отново се прехвърлили в хиперпространството. Корабът им пострадал доста. Карде бил дежурен навигатор и разбрал на какво се били натъкнали.

— Интересно — измърмори Траун. — И кога точно се е случило това?

— Няма да ви кажа нищо повече, докато не сключим споразумение — отвърна Мара. Видя изражението на лицето му и продължи: — И не си правете труда да ме пускате през ситата на разузнаването. Аз наистина не знам къде е флотата.

Траун я изглежда изучаващо.

— И дори и да знаеше, щеше да имаш блокираща настройка — съгласи се той. — Кажи ми тогава къде е Карде.

— За да го залови разузнаването ли? — Мара поклати глава: — Не, пуснете ме да се върна при него и аз ще ви донеса координатите. Само така може да сключим сделката. Стига да ви интересува, разбира се.

На лицето на върховния адмирал беше легнала тежка сянка.

— Не си позволявай да ми казваш какво да правя, Мара Джейд — прошепна заплашително той. — Дори и когато сме сами.

Мара потрепери. Да, наистина си спомняше защо императорът беше направил Траун върховен адмирал.

— Аз бях Ръката на императора — напомни тя, като се опита, доколкото можеше, да наподобява тона му. Дори и в собствените ѝ уши прозвуча като жалка имитация. — Говорех от негово име и дори върховните адмирали бяха длъжни да ми се подчиняват.

Траун се усмихна подигравателно:

— Нима? Паметта ти изневерява, Ръка на императора. Като оставим дреболиите настрана, ти беше просто един тесноспециализиран куриер.

Мара го изгледа втренчено:

— Вероятно вашата памет се нуждае от освежаване, върховен адмирал Траун — отвърна тя. — Аз обикалях цялата империя от името на императора, вземах политически решения, които променяха живота на хората на най- високите етажи на управление...

— Ти разнасяше волята му и нищо повече — прекъсна я рязко Траун. — Няма никакво значение, дали си чувала заповедите му ясно, отколкото другите му ръце. Те си остават решения на императора, които ти само си изпълнявала.

— Какво искате да кажете с „другите му ръце“? — повдигна глас Мара. — Аз бях единствената... — изречението на върховния адмирал я накара да млъкне. Изведнъж всичкият надигащ се гняв се стопи. — Не — задъхано прошепна тя. — Не, грешите!

Той сви рамене:

— Ти избираш на какво да вярваш. Но не се опитвай да заслепяваш останалите с преувеличени спомени за собствената си значимост — той посегна към контролното табло и натисна клавиш: — Капитане? Какво докладва десантната част?

Отговорът не се чу, но Мара изобщо не се интересуваеше от делата на хората на Траун. Върховният адмирал грешеше. Не можеше да не греши. Нали самият император ѝ беше дал титлата Ръка на императора? Нали самият той я беше довел на Корускант от дома ѝ, бе я научил как да използва редкия си талант за Силата, за да му служи? Той не можеше да я излъже!

— Не, няма смисъл — каза Траун в предавателя и вдигна поглед към Мара: — Случайно да имаш представа, какво би накарало Лея Органа Соло да дойде на Ендор?

Мара с усилие се отърси от спомените и се върна в настоящето.

— Органа Соло е на Ендор?!

— Поне „Хилядолетен сокол“ е тук — отвърна мрачно той. — Оставен е празен на орбита, което за съжаление не ни позволява да разберем къде е тя. Ако е тук всъщност — той отново се обърна към контролното табло: — Много добре, капитане. Заповядайте да приберат кораба на „Химера“. Може би едно по-подробно претърсване ще ни даде някаква информация — получи отговор, че заповедта е получена, и изключи предавателя. — Е, Ръка на императора — каза той и впи очи в Мара. — Споразумяхме се. Тъмната сила срещу отменянето на смъртната присъда над Карде. Колко време ще ти е нужно, за да се върнеш до базата на Карде?

Мара се поколеба, но тази информация нямаше да помогне много на върховния адмирал.

— С „Небесен път“ около три дни. Ако го пришпоря много, два и половина.

— Предлагам ти да постъпиш точно така — отвърна Траун. — Имаш точно осем дни, за да получиш координатите на флотата и да ми ги донесеш тук.

Мара го зяпна невярващо:

— Осем дни?! Но това е...

— Осем дни. Или аз ще намеря Карде и ще получа координатите по мой си начин.

В главата на Мара проблеснаха светкавично най-малко десет възможни отговора, но като погледна отново блестящите червени очи, ги преглътна неизречени.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — смутолеви тя.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Сигурен съм, че ще се постарая — извика след нея върховният адмирал. — А след това ще седнем да си поговорим за годините, през които не си била в служба на Империята, и ще обясниш защо се завърна толкова късно.

Пелаеон зяпна изненадано върховния адмирал. Сърцето му биеше оглушително в гърдите.

— Флотата „Катана“?! — повтори той предпазливо.

— Така каза младата Ръка на императора — отвърна Траун. — Погледът му беше прикован в един от екраните пред него. — Може и

да лъже, разбира се.

Пелаеон автоматично кимна, представяйки си новите възможности, които се откриваха пред тях.

— Тъмната сила — прошепна той старото прозвище и се заслуша в ехото на думите в съзнанието си. — Знаете ли, навремето си мечтаех да намеря флотата.

— Както повечето хлапаци — отвърна сухо Траун. — Поставихте ли на кораба й устройство за проследяване?

— Тъй вярно, сър — капитанът плъзна поглед из залата, като разсеяно спираше вниманието си на скулптурите и пластиките, които върховният адмирал беше избрал да гледа днес.

Тъмната сила, изгубена за почти петдесет години. А сега щеше да падне в ръцете им... Изведнъж той потрепери и се върна да погледне отново някои от скулптурите. Голяма част от тях му изглеждаха някак познати.

— Това са различни произведения на изкуството, украсявали кабинетите в космическото управление „Рендили“ и отдела за планиране във флотата по времето, когато са разработвали основния план на „Катана“ — отговори на незададения му въпрос Траун.

— Ясно — кимна Пелаеон. Пое си дълбоко дъх и неохотно се завърна към реалността. — Вие разбирате, сър, колко невероятно е твърдението на Джейд.

— Да — върховният адмирал вдигна блестящия си поглед към капитана: — Но то е и вероятно — той докосна клавиш и част от скулптурите изчезнаха. — Наблюдавайте внимателно.

Капитанът се обърна. Това беше същата сцена, която Траун му беше показал преди няколко дни — трите тежки крайцера, които прикриваха с оръдията си „Дамата на късмета“ и неидентифицирания товарен кораб, така че да успеят да избягат от Нью Кав... Пелаеон рязко си пое дъх. В съзнанието му нахлу невероятно подозрение:

— Тези кораби?!

— Точно така — каза Траун с мрачно задоволство. — Разликите между обикновен кръстосвач и крайцер с напълно автоматизирани системи са малки, но си личат, когато знаеш какво да търсиш.

Пелаеон намръщено гледаше холоса и се опитваше да проумее връзката между случилото се край Нью Кав и Мара Джейд.

— С ваше позволение, адмирале, но не ми се вярва Карде да доставя кораби на този изменник корелианеца.

— Да, така е — кимна Траун. — Очевидно още някой от злополучния контрабандистки кораб е разбрал на какво са се натъкнали. И ние ще трябва да го намерим.

— С какви данни разполагаме?

— С почти никакви. Според Джейд контрабандистите са се измъкнали от имперска засада след някаква провалена операция. Този случай трябва да фигурира някъде в архивите, ще го свържем с онова, което вече знаем за миналото на Карде, и ще видим какво ще излезе. Джейд каза, че корабът им се е повредил след втория скок в хиперпространството. Ако се е наложило да потърсят услугите на някой от по-големите космически центрове за ремонт, и това ще го има някъде.

— Веднага ще се разпоредя разузнаването да започне разследване — кимна Пелаеон.

— Добре — погледът на Траун се зарея за момент. — Освен това се свържете с Нилс Фериер.

Наложи се капитанът да се замисли доста, докато се сети за кого става въпрос.

— Онзи крадец на кораби, когото изпратихте да търси базата на корелианеца ли?

— Точно той — кимна върховният адмирал. — Предайте му да зареже корелианеца и да се съсредоточи върху Соло и Калризиан — той вдигна многозначително вежди: — Все пак, ако въпреки предвижданията ми корелианецът наистина планира да се присъедини към бунтовниците, каква по-добра зестра би могъл да донесе от флотата „Катана“?

Интеркомът избръмча.

— Слушам? — обади се Траун.

— Сър, целта се прехвърли в хиперпространството — съобщи мъжки глас. — Сигналът от устройството за проследяване все още е стабилен. Започнахме пресмятане на вероятните места, накъдето би могла да се е насочила.

— Много добре, лейтенант — каза върховният адмирал. — Твърде рано е да се правят предположения, тя ще промени най-малко още веднъж курса си, преди да се насочи към истинската си цел.

— Слушам, сър.

— Но пък не бива да ѝ оставяме прекалено голяма преднина — добави Траун и изключи интеркома. — най-добре се върнете на мостика, капитане, и пригответе „Химера“ за полет.

— Слушам, сър — Пелаеон се поколеба: — Мислех си, че ще ѝ дадем време да ни донесе координатите на флотата.

Траун го изгледа студено:

— Тя вече не е част от Империята, капитане. Мара Джейд иска да повярваме, че се връща, дори може самата тя да си вярва. Но това не е истина. Няма значение. Тя ще ни отведе до Карде и това е най-важното. С него и корелианеца вече имаме две преки следи към флотата „Катана“. И независимо откъде ще тръгнем, накрая ще я намерим.

Пелаеон кимна. Усещаше, че отново го завладява вълнението въпреки всичките усилия да остане хладнокръвен. Флотата „Катана“. Двеста тежки крайцера, които просто чакаха Империята да сложи ръка върху тях...

— Имам чувството, адмирале — каза той, — че последният ни щурм срещу бунтовниците може да започне малко по-рано от предвиденото.

Траун се усмихна:

— Може би сте прав, капитане.

ГЛАВА 18

Седяха около масата в къщата на майката на рода от рано сутринта, изучаваха карти, бойни планове и диаграми, за да измислят план за действие, който да е нещо повече от сложен начин за доброволно предаване. Накрая, малко преди да настъпи времето за обяд, Лея обяви край на срещата.

— Не мога повече да гледам тези неща — каза тя на Чубака, затвори очи и започна да масажира с палци пулсиращите си слепоочия. — Да излезем навън за малко — уукито възрази. — Разбира се, че е опасно — съгласи се уморено Лея. — Но цялото село знае, че сме тук, и досега никой не ни е издал на властите. Хайде, всичко ще е наред.

Пристъпи към вратата, отвори я и излезе навън. Чубака изръмжа под нос, но я последва. Слънцето блестеше ярко в късната утрин, само високо в небето имаше няколко облака. Лея погледна към чистото небе и неволно потрепери от внезапното усещане за голота, което нахлу в нея. От космоса спокойно можеха да наблюдават повърхността, но въпреки това нищо не ги заплашваше. Малко преди полунощ майката на рода бе донесла новината за неочакваното заминаване на звездния разрушител, а двамата с Чубака наблюдаваха потеглянето му с макробинокъла от раницата на уукито. Това беше първото им излизане навън от арестуването на Кабарак. Върховният адмирал внезапно бе решил да си замине тъкмо когато бе започнало да им се струва, че ще се наложи да се крият тук, докато не стане твърде късно.

Съдбата им беше направила неочакван подарък, но Лея не можеше да се отърси от подозренията си. От думите на върховния адмирал в дукхата тя остана с впечатлението, че той ще остане тук, докато не изтече срокът на публичното поругаване на Кабарак, след което щеше да започне разпитът му на кораба. Може би беше променил решението си и беше взел Кабарак по-рано като символичен жест на презрение към традициите на ногрите. Но майката твърдеше, че Кабарак все още е изложен на публично поругаване в центъра на Нистао.

Освен ако не я беше излъгала. Или пък може би я бяха излъгали нея. Но ако върховният адмирал подозираше майката толкова, че да я излъже, защо върху тях все още не се беше стоварил ескадрон имперски войници?

Лея си имаше работа с истински върховен адмирал с всичката хитрост, коварство и тактически гений, подсказвани от ранга му. Цялата операция можеше да се окаже внимателно подготвен капан и ако наистина беше така, тя щеше да го разбере едва след като паднеше в него.

Заповяда си да спре дотук. Ако се оставеше да я заслепят митовите за непогрешимостта на върховните адмирали, щеше да блокира мисленето си. Дори един върховен адмирал би могъл да сгреши и тя се сещаше за стотици причини, които биха могли да го накарат да напусне Онор. Например да се е провалила някоя операция от кампанията му срещу Новата република или да се е случило нещо друго, което е изисквало личната му намеса. Или просто бе заминал заради някаква спешна задача с намерение да се върне след ден-два.

Във всички случаи сега беше времето да нанесат своя удар. Ако успеяха да намерят по какво да ударят. Чубака изръмжа едно предположение.

— В никакъв случай — поклати глава Лея. — Все едно да нападнем космическа станция. Не бива да допуснем големи щети над Нистао и населението.

Уукито изръмжа нетърпеливо.

— Не знам какво друго бихме могли да направим — каза тя. — Но смъртта и масовите разрушения няма да доведат до нищо, освен да ни върнат там, откъдето тръгнахме, преди да дойдем тук. Това със сигурност няма да убеди ногрите да напуснат Империята и да се присъединят към нас.

Погледна покрай скупчените колиби към далечните хълмове. Кафявата трева холм нежно се полюшваше на вятъра. Блестящите на слънцето тантурести фигури на десетина обеззаразяващи робота работеха здраво, като с всеки замах загребваха около четвърт кубически метър от горния отровен слой на почвата, прекарваха го през някаква непозната каталитична магия във вътрешността си и изхвърляха зад себе си чиста почва. Бавно, но сигурно извеждаха народа на Онор от ръба на унищожението, пред което се беше

изправил. И освен това ясно напомняха — ако някой изобщо имаше нужда от такова напомняне — щедростта на Империята към ногрите.

— Лейди Вейдър — измяука дрезгав глас зад нея.

Лея подскочи.

— Добро утро, майко — кимна тържествено тя. — Как сте днес?

— Не усещам никаква слабост — отговори лаконично ногритото.

— Чудесно — думата прозвуча не на място.

Майката на рода не беше толкова невъзпитана, че да се оплаче гласно, но беше абсолютно ясно, че според нея тя е в позицията на губещ, че я чака безчестие и дори смърт на целия ѝ род веднага щом върховният адмирал разбере какво е направил Кабарак. Лея знаеше, че е само въпрос на време майката да стигне до заключението, че най-доброто за нея е да предаде натрапниците на Империята.

— Как вървят плановете ви? — попита майката на рода. Лея погледна Чубака.

— Напредваме — каза тя. В известен смисъл това беше истина. Отхвърлянето на всички досегашни планове един по един наистина можеше да се определи като напредък. — Но остава още много работа.

— Разбирам — кимна майката, погледът ѝ се плъзна покрай сградите. — Вашият дроид прекарва доста време с останалите машини.

— Тук няма толкова много работа за него, колкото предполагах — отвърна Лея. — Голяма част от ногрите говорят основния език по-добре, отколкото очаквах.

— Върховният адмирал добре ни е научил.

— Както и баща ми, лорд Дарт Вейдър преди това — напомни ѝ Лея.

— Да, така е — след известно време с неохота призна майката.

По гърба на Лея полазиха тръпки. Първата стъпка в освобождаването на ногрите щеше да бъде изграждането на емоционална дистанция между тях и бившия им господар.

— Този участък скоро ще бъде изчистен — каза майката и посочи към обеззаразяващите дроиди. — Ако свършат през следващите десет дни, ще успеем да засеем още този сезон.

— Допълнителната земя ще ви стигне ли, за да се самозадоволявате с храна? — попита Лея.

— Ще ни помогне доста, но няма да е достатъчна.

Лея кимна. Обля я нова вълна недоволство. За нея планът на Империята беше колкото очевиден, толкова и циничен — като контролираше внимателно почистването на почвата, върховният адмирал можеше винаги да държи ногрите на прага на независимостта, без да им позволява да го прекратят. Беше сигурна, че е така, а й майката го подозираше. Но нямаха никакви доказателства...

— Чуй, запознат ли си с устройството на обеззаразяващите роботи? — попита внезапно тя. Идеята се въртеше от известно време в главата ѝ, но не беше намерила време да я провери. — Искam да разбера за колко време наличните на Онор обеззаразяващи роботи ще почистят цялата земя.

Уукито изръмжа утвърдително и продължи с поток относителни числа — явно същият въпрос му бе хрумнал и на него.

— Не ми трябва цялостният анализ — прекъсна Лея потока изчисления, предположения и изброяване на методи. — Какъв е крайният срок?

— Осем години.

— Ясно — измърмори тя, суровата истина угаси кратката искрица надежда. — Значи нещастieto се е случило точно в разгара на войната, така ли?

— Все още ли вярвате, че върховният адмирал ни мами? — попита майката.

— Сигурна съм, че ви лъже — отвърна Лея. — Само дето не мога да го докажа.

— А какво ще правите сега? — смени майката темата.

Лея си пое дълбоко дъх и бавно издиша:

— Налага се да напуснем Онор. Това означава, че трябва да проникнем в космодрума в Нистао и да откраднем кораб.

— Това едва ли би било трудно за дъщерята на лорд Дарт Вейдър.

Лея се намръщи, сети се как преди малко майката се беше промъкнала зад тях без никакви усилия. Пазачите на космодрума щяха да бъдат по-млади и далеч по-добре обучени. Ногрите сигурно са били страхотни ловци, преди императорът да ги превърне в машини за убиване.

— Открадването на кораба няма да е толкова трудно — отвърна тя, като напълно съзнаваше доколко разтяга истината. — Проблемът е,

че трябва да отведем Кабарак.

Майката замръзна на място.

— Какво?! — извика тя.

— Това е единственият начин — отвърна Лея. — Ако оставим Кабарак в лапите на Империята, ще го накарат да проговори. Тогава и двамата ще умрете. Вероятно ще пострада целият ви род. Не мога да допусна такова нещо.

— В такъв случай самите вие се изправяте пред лицето на смъртта — каза майката. — Пазачите няма лесно да позволят Кабарак да бъде освободен.

— Знам — кимна Лея, мислейки за двата малки живота, които носеше в себе си. — Принудени сме да поемем риска.

— Във вашата саможертва няма никаква чест — изсумтя майката на рода. — Племето кимбар няма да я впише в историята си, нито пък ще бъде запомнена за дълго от народа на ногрите.

— Няма да е в името на народа на ногрите — въздъхна Лея и изведнъж се почувства уморена от безкрайния сблъсък с разбиранията на чуждите раси. Изглежда, това я преследваше под една или друга форма през целия ѝ живот. — Правя го, защото ми омръзна заради моите грешки да умират хора. Аз помолих Кабарак да ме доведе на Онор. Случилото се е моя отговорност. Не мога просто да избягам и да ви оставя на гнева на върховния адмирал.

— Нашият господар върховният адмирал не би се отнесъл толкова жестоко с нас.

Лея се обърна и я погледна право в очите:

— Заради мен Империята унищожи цяла планета — каза тя тихо. — Не искам това да се случи отново.

Задържа още няколко секунди погледа си в очите на майката и се извърна настрани. В главата ѝ беше истинска каша от противоречиви мисли и чувства. Дали постъпваше правилно? Беше рискувала живота си безброй пъти, но винаги заради приятели от Бунтовническия съюз и за каузи, в които вярваше. Да направи същото за народ, който служеше на Империята, макар и не доброволно, беше нещо съвсем различно. Чубака изобщо не изглеждаше ентусиазиран, както разбираше от излъчването му и от скования начин, по който седеше до нея. Но той щеше да я последва, движен от собственото си разбиране за чест и клетвата за кръвен дълг към Хан.

Тя премига, за да прикрие внезапно бликналите в очите ѝ сълзи, и погали корема си. Хан щеше да разбере. Щеше да оспори поемането на риска, но дълбоко в себе си щеше да разбере. В противен случай не би я пуснал да дойде тук. И ако тя не се завърнеше, той със сигурност щеше да обвини себе си.

— Срокът на публичното поругаване е удължен с още четири дни — прошепна майката. — След два дни луните ще са най-слаби. Най-добре ще е да изчакате дотогава.

Лея я погледна изненадано. Майката срещна решително погледа ѝ. Лицето ѝ беше непроницаемо.

— Значи ми предлагате помощта си? — попита Лея.

— Във вас има чест, лейди Вейдър — отвърна тихо майката. — Ще дойда с вас заради живота и честта на третия ми син. Много е вероятно да загинем заедно.

Лея кимна, сърцето ѝ се обливаше в кръв:

— Може и така да стане.

Но тя нямаше да загине. Майката на рода и Кабарак можеха да умрат, а вероятно и Чубака. Но нея ногрите щяха да заловят жива, за да я запазят като подарък за своя господар върховния адмирал. Той щеше да се усмихва, да ѝ говори учтиво и накрая да вземе децата ѝ.

Тя зарея поглед в полята, искаше ѝ се Хан да е с нея. Чудеше се дали някога щеше да разбере какво се бе случило тук.

— Елате — каза майката. — Да се върнем в къщата. Има много неща за Нистао, които все още ви предстоят да научите.

— Радвам се, че най-накрая се обадохте — прозвуча от говорителя на „Дамата на късмета“ гласът на Уинтър, леко изкривен от зле настроеното устройство за кодиране. — Започнах да се тревожа за вас.

— Добре сме, просто известно време се налагаше да се промъкваме тихомълком — увери я Хан. — Някакви проблеми при вас?

— Не повече, отколкото при заминаването ви — отвърна Уинтър. — Имперската флота продължава да напада конвоите ни и никой не знае какво да направи, за да ги спре. Фейлия се опитва да убеди съвета, че може да се справи по-добре с отбраната от хората на Акбар, но досега Мон Мотма не е приела предложението му. Имам чувството, че

някои от членовете на съвета започнаха да подозират защо той се стреми към всичко това.

— Добре — изръмжа Хан. — Да се надяваме, че ще го накарат да млъкне и отново ще направят Акбар главнокомандващ.

— За съжаление Фейлия все още разполага с достатъчно подкрепа, за да ги пренебрегне изцяло — каза помощничката на Лея. — Особено сред военните.

— Така е — Хан се напрегна: — Има ли новини от Лея?

— Още не — отвърна Уинтър и той долови скритото напрежение в гласа ѝ. Тя също беше разтревожена. — Но се чух с Люк. Всъщност затова исках да се свържа с вас.

— Да няма някакви неприятности?

— Не знам, съобщението е доста кратко. Искане да се срещнете на Ню Кав.

— На Ню Кав ли? — Хан намръщено погледна покритата с облаци планета под тях. — Защо?

— Не пише. Просто да се срещнете в, цитирам: „център за обмяна на пари“, край на цитата.

— Какво? — Хан изненадано се обърна към Ландо. — Какво може да означава това?

— Става въпрос за заведението „Мишра“, където се срещнах с него, докато ти преследваше Брейлия — отвърна Ландо. — Ще ти разкажа подробностите после.

— Чакай малко — намеси се Хан, когато Ландо се приготви да отговори на Уинтър. — Значи той не е говорил с теб лично?

— Не, съобщението беше писмено — отвърна тя. — И освен това не беше шифровано.

— Люк няма на изстребителя си устройство за кодиране, нали? — попита Ландо.

— Не, но може да кодира съобщението с някакъв дипломатически код на Новата република — каза Хан. — Това за обмяната на пари само вие двамата ли го знаете?

— Ние двамата и още стотина — призна Ландо. — Мислиш, че е капан ли?

— Възможно е. Добре, Уинтър, благодаря. Отсега нататък ще се свързваме по-често.

— Чудесно. Пазете се!

— Разбира се!

Хан въздъхна и погледна към Ландо.

— Корабът е твой, приятелю. Какво предпочиташ: да се смъкнем долу и да проверим или направо да отпрашим към плаващото казино, за което така си мечтаеш.

Ландо със съскане пое въздух между стиснатите си зъби.

— Май нямаме голям избор — каза той. — Ако съобщението е от Люк, сигурно става дума за нещо важно.

— А ако не е?

Ландо се ухили мрачно.

— Е, и преди сме се измъквали от имперски капани. Хайде да кацнем и да проверим.

След начина, по който избягаха от Илик преди няколко дни, беше съмнително дали местните власти ще останат очаровани да видят отново в града си „Дамата на късмета“. За щастие Ландо доста добре бе оползотворил свободното време през последните два дни и когато кацнаха на космодрума, компютърът чинно записа пристигането на яхтата „Прищявката на Тамара“.

— Чудесно е, че се връщаме — подхвърли сухо Хан, когато двамата с Ландо слязоха по стълбичката. — Не е зле да се поогледаме, преди да хлътнем в заведението.

Ландо внезапно спря и пошепна:

— Едва ли ще ни се наложи да се занимаваме с „Мишра“.

Хан се обърна към него крадешком, нехайно спусна ръка към бластера си и плъзна поглед в посоката, в която гледаше Ландо. На около пет метра от стълбичката на „Дамата на късмета“ стоеше набит мъж, облечен в шарена туника. Той дъвчеше единия край на цигара и им се усмихваше със свенлива невинност.

— Приятел ли ти е? — прошепна Хан.

— Не бих казал — прошепна Ландо. — Казва се Нилс Фериер. Крадец на кораби и от време на време контрабандист.

— Предполагам, че е бил в „Мишра“ по време на онази история?

— Едно от главните действащи лица е.

Хан кимна и плъзна поглед през космодрума. Сред множеството забързани по работа хора биеха на очи неколцина, които просто се мотаеха.

— Крадец на кораби, а?

— Да, но едва ли би се занимавал с дреболия като „Дамата на късмета“ — увери го Ландо.

Приятелят му изсумтя:

— Дръж го под око все пак.

— Бъди сигурен, ще внимавам.

Слязоха от стълбичката и без да се бяха уговарили, спряха и зачакаха. Фериер се ухили още по-широко и бавно тръгна насреща им.

— Здравей, Калризиан — кимна той. — Продължаваме да се сблъскваме, а?

— Здравей, Люк — отвърна Хан, преди Ландо да успее да си отвори устата. — Променил си се.

Още малко и Фериер щеше да докара истинска смутена усмивка.

— Е, съжалявам. Но едва ли щяхте да дойдете, ако бях подписал съобщението със собственото си име.

— Къде е Люк? — попита рязко Хан.

— Откъде да знам? — сви рамене Фериер. — Изчезна заедно с вас. Тогава го видях за последно.

Хан го огледа изпитателно, търсейки някаква следа от лъжа. Не видя нищо подобно.

— Какво искаш?

— Предлагам сделка на Новата република — сниши глас крадецът. — Продавам бойни кораби. Интересувате ли се?

По гърба на Хан полазиха тръпки:

— Може и да се интересуваме — отвърна, стараяйки се гласът му да звучи нехайно. — За какви кораби говорим?

Фериер махна към стълбичката:

— Какво ще кажете да се качим?

— А защо да не си останем тук? — отвърна Ландо.

Крадецът се дръпна леко:

— по-спокойно, Калризиан. Какво си мислиш, че ще си тръгна с яхтата ти в джоба ли?

— За какви кораби става въпрос? — повтори Хан.

Фериер го погледна за момент, после многозначително се озърна.

— Големи — отвърна, като още повече сниши глас. — Стари крайцери — сега вече шепнеше: — Флотата „Катана“.

Хан с усилие запази изражението си на печен комарджия.

— Флотата „Катана“, така ли?

— Говоря сериозно — настоя крадецът. — „Катана“ е намерена и аз знам как да се свържа с човека, който знае къде е.

— Така ли? — изръмжа Хан. Нещо в лицето на Фериер...

Той се обърна рязко, очаквайки да види как някой се промъква зад гърба им през стълбичката в „Дамата на късмета“. Но освен обичайните преплетени сенки от светлините на космодрума не се виждаше нищо.

— Какво става? — попита Ландо.

— Нищо — отвърна Хан и отново се обърна към Фериер. Ако крадецът на кораби наистина имаше връзка с доставчика на Бел Иблис, това щеше да им спести доста време. Но ако разполагаше само със слухове, може би се опитваше да измъкне от тях повече информация.

— Защо си мислиш, че знае нещо? — попита настойчиво той.

Фериер се усмихна лукаво:

— Безплатна информация, а, Соло? Хайде, много добре знаеш как се правят тези работи.

— Добре тогава — намеси се Ландо. — Какво искаш от нас и какво ни предлагаш да купим?

— Знам името на човека — отвърна крадецът и лицето му отново стана сериозно. — Но не знам къде е. Мислех си, че ако обединим силите си, ще го докопаме, преди Империята да се е усетила.

Хан почувства, че нещо го стяга за гърлото:

— Империята също ли е замесена?

Фериер го изглежда презрително:

— След като начело е върховният адмирал Траун ли? Той е замесен във всичко.

Хан се усмихна криво. най-накрая откриха името на адмирала.

— Траун, а? Благодаря, Фериер.

Лицето на крадеца се скова, изведнъж разбра какво бе направил.

— За нищо — изсумтя той.

— Все още не сме чули какво получаваме от сделката — напомни Ландо.

— Знаете ли къде е? — попита Фериер.

— Имаме някаква следа — отвърна Ландо. — Какво предлагаш?

Крадецът ги изглежда изчакващо и накрая каза:

— Давам ви половината кораби, които открием. Освен това възможността Новата република да купи останалите на разумна цена.

— И каква е тя според теб? — попита Хан.

— Зависи какво е състоянието на корабите — отвърна Фериер.
— Сигурен съм, че после ще се разберем.

— Аха — Хан се обърна към Ландо: — Какво ще кажеш?

— Забрави! — отвърна твърдо приятелят му. — Нямам нищо против да ни дадеш името. Ако информацията ти се окаже вярна, след като вземем корабите, ще се погрижим да ти платят. Ако не ти харесва — изчезвай!

Фериер отстъпи крачка назад:

— Добре, както кажеш — гласът му звучеше по-скоро обидено, отколкото ядосано. — Щом искате сами да го направите, аз съм пас. Но ако стигна до корабите пръв, скъпоценната ви Нова република ще трябва да си плати за тях. И то скъпо.

Обърна се и тръгна.

— Да изчезваме, Хан — измърмори Ландо, без да отделя поглед от гърба на крадеца.

— Добре — кимна Хан и се огледа за безделниците, които беше забелязал.

Те също се отдалечаваха. Изглежда, нямаше да имат неприятности, но той не свали ръката си от бластера, докато не влязоха в „Дамата на късмета“ и не затвориха люка.

— Ще приготвя кораба за излитане — каза Ландо и тръгна към пилотската кабина. — Свържи се с въздушния контрол и поискай свободна тръба за излитане.

— Добре — отвърна Хан. — Знаеш ли, ако се бяхме попазарили още малко...

— Не му вярвам — прекъсна го Ландо, докато пръстите му шареха по бутоните. — Прекалено много се усмихваше. И се предаде твърде бързо.

След десет минути бяха далеч, оставяйки отново след себе си вбесени митничари.

— Надявам се това да е последното ни идване тук — каза Хан.
— Имам чувството, че изчерпахме запасите им от гостоприемство към нас.

Ландо го изгледа накриво:

— Гледай ти! Откога започна да се тревожиш какво си мислят другите за теб?

— Откакто се ожених за принцеса и получих правителствен документ за самоличност — изръмжа Хан. — Нали и ти стана почтен гражданин, а?

— Това не е нещо постоянно. Аха — усмихна се невесело той. — Изглежда, докато сме си говорили с Фериер, някой се е промушил и е закрепил нещо на корпуса. Обзалагам се на десет към едно, че е устройство за проследяване.

— Каква изненада — кимна Хан и превключи екрана, за да види къде е устройството. Беше отзад в долната част на корпуса, близо до стълбичката, за да е по-далеч от смущенията на агравитаторите. — Какво ще правиш с него?

— Системата Терахо ни е по пътя за Пантоломин — каза Ландо, след като погледна към екрана. — Ще се отбием там и ще се отървем от него.

— Добре — Хан погледна намръщено екрана. — Твърде жалко, че не можем да го лепнем още сега на някой друг кораб. Така поне няма да знае накъде сме се насочили.

Ландо поклати глава:

— Ако се върнем на Ню Кав, Фериер ще разбере, че сме открили устройството. Но ако искаш, можеш да излезеш, да го вземеш и да го подхвърлиш към някой минаващ наблизо кораб — обърна се усмихнат към Хан и го изгледа продължително: — Няма да стане, Хан, избий си го от главата.

— Добре де — изръмжа Хан. — Но това щеше да го махне от нас.

— И можеше да те убие — отвърна Ландо. — И след това трябваше да се връщам на Корускант и да обяснявам на Лея. Забрави.

Хан стисна зъби. Лея.

— Прав си — въздъхна той.

Ландо го изгледа отново:

— Хайде, приятелю, успокой се. Фериер няма никакъв шанс да ни изпревари. Повярвай ми, този път ще успеем.

Хан кимна. Всъщност не мислеше за Фериер. Нито пък за флотата „Катана“.

— Знам — кимна той.

„Дамата на късмета“ изчезна през един от отворите на прозрачния купол и Фериер прехвърли фаса в другия край на устата

си.

— Сигурен ли си, че няма да намерят и второто устройство за проследяване? — попита той.

Странната сянка, сгушена между приготвените за товарене контейнери, помръдна и студено отвърна:

— Няма.

— Моли се да си прав — предупреди го Фериер със заплаха в гласа. — Не ми се ще да се окаже, че съм стоял там и съм слушал глупостите им за нищо — погледна намръщено към сянката и добави обвинително: — А ти замалко не развали всичко. В един момент Соло погледна право към теб.

— Нямаше опасност — отвърна спокойно духът. — Хората могат да ме забележат само ако се движа. Вие не забелязвате неподвижните сенки.

— Е, този път свърши работа — призна крадецът. — Все пак имаш късмет, че към теб погледна Соло, а не Калризиан — той вече те е виждал веднъж. Следващия път се постарай огромните ти крака да не вдигат толкова шум.

Духът не отговори.

— Хайде, обратно в кораба — заповяда Фериер. — Предай на Абрик да го приготви за полет. Предстои ни да спечелим истинско състояние — погледна нагоре за последен път: — И може би — добави той с мрачно задоволство — да заловим един комарджия с голяма уста.

ГЛАВА 19

„Небесен път“ вече се виждаше ясно. Летеше право надолу като безформено парче скала към определеното му за кацане място. Застанал в защитната козирка на входа на тунела, Карде наблюдаваше приближаването на кораба, галеше спуська на бластера с върха на показалеца и се опитваше да не обръща внимание на лошите предчувствия. Мара бе закъсняла с три дни да докара товарния кораб от Абрегадо — не бе кой знае какво забавяне при обичайни обстоятелства, но пътуването й едва ли можеше да се нарече обикновено. Но когато тя навлезе в орбита, с нея нямаше други кораби. „Небесен път“ подаде правилно всички пароли и се престрои за приземяване. И с изключение на некомпетентността на идиотите от въздушния контрол, на които им трябваше страшно много време, за да решат на коя площадка да я разпределят за кацане, приземяването протичаше абсолютно нормално.

Карде се усмихна уморено. През последните три дни често си беше мислил за омразата на Мара към Люк Скайуокър и се питаше дали не беше решила да изчезне от живота му също толкова тайнствено и внезапно, както се бе появила. Но сега изглеждаше, че първоначалното му впечатление от нея е било правилно. Мара Джейд не беше човек, който лесно би отдал някому верността си, но веднъж взела решение, го спазваше докрай. Ако някога избягаше от него, не би го направила с откраднат кораб, поне не от Карде.

„Небесен път“ предприе последния заход за приземяване и се завъртя с помощта на агравитаторите, за да кацне с люка към входа на тунела. Очевидно впечатленията на Карде от Хан Соло също се оправдаха. Макар да не беше толкова лековерен, че да му изпрати на Миркр калмариански звезден кръстосвач, Соло поне беше спазил обещанието си да освободи от запора „Небесен път“. Явно всичките му тревоги от последните три дни бяха напразни. Но зловещото предчувствие продължаваше да го терзае.

Със съскане на освободени отработени газове „Небесен път“ се спуска над набраздената от напрежението повърхност на площадката за кацане. Без да отделя поглед от затворения люк, Карде извади предавателя от колана и се свърза с втория наблюдател:

— Данкин? Нещо подозрително около теб?

— Не — получи незабавен отговор. — Всичко изглежда съвсем спокойно.

Карде кимна:

— Добре, не се показвай, но бъди готов да се намесиш.

Закачи предавателя на колана. Стълбичката на „Небесен път“ започна да се спуска и той стисна здраво бластера. Ако беше капан, тъкмо сега бе най-вероятно да щракне. Люкът се отвори и се показа Мара. Тя се огледа внимателно, веднага го забеляза в сянката на козирката и заслиза по стълбичката.

— Карде? — извика тя.

— Добре дошла вкъщи, Мара — каза той и пристъпи на светло. — Закъсняваш.

— Наложил се да пообиколя малко — отвърна мрачно тя и се приближи.

— Случва се — кимна той намръщено. Мара продължаваше да се оглежда тревожно, на лицето ѝ се четеше безпокойство. — Неприятности? — попита Карде тихо.

— Не знам — прошепна тя. — Имам чувството...

Не успя да довърши изречението. Предавателят на колана на Карде внезапно изпиука, изпраща от електронното напрежение на заглушаващата вълна и замлъкна.

— Бързо! — извика Карде, извади бластера и се обърна към изхода.

В края на тунела се мярнаха някакви фигури. Той вдигна бластера и стреля. Във въздуха отекна яростният рев на реактивни двигатели, ударната вълна го замая и замалко не го събори. Карде погледна нагоре, ушите му пищяха. Над тях с бърснеш поглед прелетяха два имперски изстребителя и обстреляха с лазери входа на тунела. Площадката избухна в горещи парчета разтопен мрамор, като блокира всяка възможност за бягство в тази посока. Карде инстинктивно, но и напълно безсмислено стреля по изстребителите и се обърна отново към фигурите в тунела. Внезапно на горния корниз на

площадката за кацане се появиха десетина щурмоваци и се спуснаха с въжета надолу.

— Залегни! — извика той на Мара, като едва чу гласа си през звънтенето в ушите.

Просна се на земята, удари болезнено лявата си ръка и взе на мушка най-близкия щурмовак. Стреля и пропусна целта с близо половин метър. В този момент си даде сметка, че имперските войници не стрелят, но преди да разбере защо, някой умело изби бластера от ръката му.

Карде се обърна и смаяно погледна Мара.

— Какво...

Тя стоеше права над него, лицето ѝ беше изкривено до неузнаваемост от борещите се в нея чувства, устните ѝ мърдаха, но той не долавяше никакви думи.

Но Карде не се нуждаеше от обяснения. Странно, но не изпитваше гняв към нея, че е крила толкова дълго миналото си на агент на Империята, нито пък че сега се завръщаше към истинската си същност. Усещаше само огромно разочарование, че се бе оставил да го измамат толкова лесно, и искрено съжаление, че е изгубил един страшно талантлив помощник.

Щурмовакът го изправи на крака и грубо го заблъска към кацналия до „Небесен път“ кораб. Карде се запрепъва към него и неочаквано му хрумна странна мисъл.

Той беше предаден, заловен и вероятно го очакваше смърт, но поне сега имаше частичен отговор на загадката, защо Мара толкова много искаше да убие Люк Скайуокър.

Мара стоеше пред върховния адмирал със стиснати юмруци, тялото ѝ трепереше от гняв.

— Осем дни, Траун! — изкрещя тя и гласът ѝ надвика различните звуци в големия хангар на „Химера“. — Ти каза осем дни. Ти ми обеща осем дни!

Траун спокойно отвърна на погледа ѝ. В този момент Мара би го убила на място, ако можеше.

— Промених решението си — отвърна студено той. — Сетих се, че Карде може не само да откаже да ти предаде координатите на флотата „Катана“, но и дори да те изостави тук заради предположението, че би могла да сключиш споразумение с Империята.

— Пълни глупости! — извика Мара. — От самото начало си планирал само да ме използваш.

— Нали получихме това, което искахме? — отвърна равнодушно червеноокият изрод. — Само това има значение.

Дълбоко в нея нещо се пречупи. Без да обръща внимание на въоръжените щурмоваци зад гърба си, тя скочи към гърлото на Траун, изкривила пръсти като ловен сокол.

Устремът ѝ беше прекършен почти веднага. Ногрито, личният телохранител на Траун изникна на два метра пред него, обхвана врата и гърба ѝ и я просна на земята.

Мара сграбчи желязната ръка, стиснала гърлото ѝ, и замахна с левия лакът към гърдите му. Ударът пропусна целта си. Тя напразно се бореше да го отблъсне. Пред очите ѝ падна тъмна пелена. Пръстите на ногрито притискаха здраво сънната артерия и тя бързо губеше съзнание.

Разбра, че ако продължи да се съпротивява, няма да постигне нищо. Отпусна се и усети как натискът върху гърлото ѝ отслабва. По време на кратката схватка Траун не бе помръднал и, изглежда, искрено се забавляваше.

— Крайно непрофесионално от твоя страна, Ръка на императора — цъкна с език той.

Мара погледна към него и нападна отново, този път със Силата. Върховният адмирал се намръщи леко, пръстите му се раздвижиха около врата, като че ли да отпуснат невидима примка. Мара затегна мисловната хватка и той отново прокара пръсти около яката на бялата си униформа. Изведнъж разбра и рязко извика:

— Престани! — гласът му звучеше тревожно, започваше да се ядосва. — Спри или ще се наложи Рък да те нарани.

Мара не му обърна внимание и стегна невидимата примка с всичка сила. Траун прикова поглед в нея, мускулите на шията му се раздвижиха в борба за въздух. Тя стисна зъби, очакваше всеки момент да последва заповед или жест, който да позволи на ногрито да я удуши или на щурмовациите да я застрелят.

Но върховният адмирал стоеше неподвижно и мълчеше. След по-малко от минута Мара се призна за победена и задъхано си пое въздух.

— Надявам се, че вече си наясно с възможностите на нищожната си сила — каза студено Траун, вдигнал пръсти към гърлото си. Но поне

вече не изглеждаше да се забавлява. — Малък номер, който си научила от императора, а?

— Той ме научи на още много неща — изрече Мара, пренебрегвайки туптенето в слепоочията си. — Едно от тях е как да се оправям с изменници.

В червените очи на върховния адмирал блеснаха пламъци:

— Внимавай, Джейд — каза заплашително той. — Сега аз управлявам Империята. Не отдавна покоен император, нито пък ти. Единствената измяна е отхвърлянето на моите заповеди. Готов съм да ти позволя да заемеш отново полагащото ти се място в Империята, вероятно като първи офицер на някой от тежките крайцери от флотата „Катана“. Но при следващата подобна проява предложението ми веднага ще бъде оттеглено.

— И тогава ще ме убиеш, предполагам — изръмжа Мара.

— Моята империя не би си позволила да пражосва ценни сили — отвърна върховният адмирал. — Ще бъдеш предадена на майстор Кбаот като малък подарък. И подозирам, че много скоро след това ще предпочиташ да съм заповядал да те екзекутират.

Мара го зяпна и неочаквано потрепери:

— Кой е Кбаот?

— Хорус Кбаот е един луд майстор джедай — отвърна Траун. — Той се съгласи да ни помогне в борбата срещу бунтовниците, като в замяна поиска да му даваме всеки джедай, когото намерим, за да го дресира по своите си начини. Приятелят ти Скайуокър вече е в мрежите му и се надявам скоро към него да се присъедини и сестра му Органа Соло — лицето му стана по-твърдо: — Повярвай ми, не бих искал да те пращам при тях. Мара си пое дълбоко дъх:

— Разбирам — каза тя, изговаряйки насила думите. — Бяхте пределно ясен. Това няма да се повтори.

Върховният адмирал я изгледа изпитателно и кимна:

— Извинението е прието. Пусни я, Рък. Да разбирам ли, че желаеш да се върнеш на служба в Империята?

Ногрито отпусна хватката си — според Мара твърде неохотно — и се отдръпна една крачка.

— Какво ще стане с хората на Карде? — попита тя.

— Както се споразумяхме, те са свободни да правят каквото си искат. Вече отмених всички заповеди до имперските части за тяхното

издирване и задържане и в този момент капитан Пелаеон връща ловците на глави.

— А със самия Карде? Траун я изглежда изпитателно.

— Той ще остане на борда на „Химера“, докато не разкрие местоположението на „Катана“. Ако го направи с минимална загуба на време и усилия от наша страна, ще получи компенсацията от три милиона, за която се договорихме на Ендор. А ако се противи... след разпита от него може и да не е останало много, на което да изплатим парите.

Устните на Мара потрепераха. Върховният адмирал не блъфираше. Беше виждала какво може да направи от човека цялостен разпит на имперските инквизитори.

— Мога ли да поговоря с него? — попита тя.

— Защо?

— За да се опитам да го убедя да сътрудничи. Траун се усмихна леко:

— Или за да го увериш, че не си го предала?

— Той ще си остане заключен в килията — напомни Мара, като се насили гласът ѝ да остане спокоен. — Няма никаква причина да не разбере истината.

Върховният адмирал многозначително вдигна вежди:

— Напротив. Усещането за изоставеност е един от най-полезните инструменти, с които разполагаме. Няколко дни с тази мисъл могат да го убедят да сътрудничи, без да се налага да прибягваме до по-груби мерки.

— Траун... — Мара успя навреме да преглътне новата вълна гняв.

— Справяш се — одобри върховният адмирал, впил поглед в лицето ѝ. — Другата възможност е да го предам направо на робот инквизитор. Това ли искаш?

— Не, адмирале — отвърна тя и леко преви гръб. — Аз просто... Карде ми помогна, когато нямаше къде да отида.

— Разбирам чувствата ти — кимна Траун, лицето му отново беше станало безизразно. — Но тук те нямат място. Раздвояването на усещането за вяност е лукс, който нито един имперски офицер не може да си позволи. Особено ако иска някой ден да му бъде възложено командване на кораб.

Мара се изправи стегнато:

— Тъй вярно, сър. Няма да се случи отново.

— Надявам се — Траун погледна над рамото ѝ и кимна. Чу се шум — щурмоваците, които я бяха довели, се оттеглиха. — Кабината на дежурния офицер е точно под контролната кула — продължи той и посочи големия прозрачен балон, който се издигаше между изстребителите на три четвърти от разстоянието до отсрещната стена на хангара. — Той ще ти даде совалка и пилот, за да се върнеш на планетата.

Това беше отпращане.

— Слушам, адмирале — кимна Мара, мина край него и тръгна към вратата, която бе посочил. Усещаше погледа му върху себе си, но след това чу приглушените му стъпки към турболифта зад вратите на десния борд.

Да, върховният адмирал недвусмислено беше обяснил позицията си. Но резултатът беше различен от намеренията му. С предателството си той окончателно беше разбил и последната ѝ надежда, че днешната Империя би могла да се съизмерва с онази, която Люк Скайуокър ѝ бе отнел и унищожил. Империята, на която в миналото бе служила с гордост, вече я нямаше. Завинаги.

Откритието беше болезнено и тя плати скъпо за него. То можеше да унищожи с един удар всичко, за което беше работила толкова много през последната година. И дори да отнеме живота на Карде. Той щеше да умре, вярвайки, че тя съзнателно го е предала на Траун.

Тази мисъл прониза сърцето ѝ като огнен нож. Смеси се с горчивия гняв към върховния адмирал, който я бе излъгал, и към самата нея, че е била толкова лековерна. Както и да го погледнеше, за цялата бъркотия виновна беше тя.

И точно тя трябваше да я оправи.

До кабинета на дежурния на палубата офицер имаше голяма арка, която водеше от хангара към работилниците и сервизните помещения. Мара крадешком погледна назад през рамо и видя Траун да влиза в един от турболифтовете, придружен от верния му ногри. Щурмоваците, които я бяха довели, отдавна бяха изчезнали, вероятно се бяха върнали в каютите си на кърмата за разбор на току-що приключилата акция. В хангара се мотаеха двайсетина-трийсетина човека, но май никой не ѝ обръщаше никакво по-специално внимание.

Вероятно това щеше да бъде единствената ѝ възможност. Наострила уши за вика — или за изстрела с бластер, — който би означавал, че са я забелязали, тя подмина кабината на дежурния офицер и влезе през отворените врати в помещенията за подготовка на екипажите за полет.

Веднага след арката в стената беше вграден компютърен терминал, така че да е удобен за ползване едновременно от помещенията за подготовка и от хангара. Местоположението му го правеше лесно средство за непозволен достъп и сигурно беше защитен със сложна парола. Доколкото познаваше Траун, комбинацията сигурно се сменяше на всеки час. Но съществуваше малка вероятност върховният адмирал дори да не подозира, че императорът беше заповядал да инсталират в главния компютър на всеки звезден разрушител личен код за достъп. В самото начало, когато императорът още събираше сила, а и по-късно, в разгара на бунта, кодът му служеше за гаранция, че нито един капитан не би могъл да го изолира от корабите. Нито него, нито доверените му агенти.

Мара вкара тайния код за достъп и си позволи да се усмихне. Траун можеше да я мисли за придаващ си важност обикновен куриер, но тя знаеше много по-добре от него тайните на Империята.

Компютърът прие кода и тя получи пълен достъп.

Извика главната директория и се опита да потисне зловещото чувство, че може вече да е повикала щурмоваците към себе си. Тайният код беше инсталиран в системите и нямаше начин да бъде унищожен, но ако Траун подозираше за съществуването му, сигурно бе сложил капан, който да вдигне щурмоваците по тревога, ако някой се опита да го използва. В такъв случай щеше да ѝ се наложи да покаже нещо повече от смирена вяност, за да се измъкне.

Директорията се появи на екрана. Все още не се приближаваше никой. Тя превключи на затворническия сектор и набързо прегледа списъка на арестантите. Искаше ѝ се да има до себе си космически робот както Скайуокър, който да ѝ помогне по-бързо да види всичко. Дори и да беше пропуснал съществуването на тайния код, Траун не би пропуснал да предупреди дежурния офицер да я очаква. Ако някой в контролната кула забележеше, че закъснява, и изпратеше да я търсят...

Ето го — списък на затворниците. Мара натисна клавиш и поиска схема на целия затворнически сектор. Погледна разписанието

на дежурствата, запомни как се извършва смяната на охраната, и след това се върна на файла с последните заповеди, за да види какъв ще е курсът на „Химера“ за следващата седмица. Върховният адмирал беше казал, че ще отложи официалния разпит с няколко дни, за да остави бездействието, напрежението и собственото въображение на Карде да сломят съпротивата му. Мара се надяваше, че ще успее да се върне преди крайния срок.

По гърба ѝ се стичаше пот. Тя затвори главната директория. Сега идваше най-мъчното. Беше обмислила възможностите, докато вървеше през хангара, и всеки път стигаше до един и същ очевиден отговор. Невъзможно бе Карде да не е водил със себе си втори човек, който ясно беше видял пристигането на „Небесен път“ и капана на щурмоваците. Ако сега Мара се върнеше свободна от „Химера“, никога нямаше да успее да убеди хората на Карде, че не го е предала на имперските войници. Всъщност щеше да е истински късмет, ако не я убиеха веднага щом я видеха.

Но Мара не можеше да спаси Карде сама. Не можеше да очаква никаква помощ от организацията му. В цялата галактика имаше само един човек, към когото би могла да се обърне. Един-единствен човек, който вероятно се чувстваше задължен на Карде. Тя стисна зъби и помоли компютъра да ѝ даде сегашното местоположение на майстора джедай Хорус Кбаот.

Мина страшно много време, докато компютърът откри търсената информация, и когато най-накрая тя се появи на екрана, Мара беше цялата настръхнала. Зърна името на планетата — Джомарк — и прекъсна връзката, като набързо се опита да прикрие следите от проникването в компютъра. Вече беше пресрочила времето си. Ако я заловяха тук, на компютърния терминал, нямаше да може да се измъкне и щеше да се озове затворена в някоя килия до Карде.

Едва успя. Тъкмо приключи с прикриването на следите и тръгна назад през арката, когато от хангара се зададе млад офицер с трима войници. Погледите и оръжията в ръцете им ясно говореха, че са готови за всякакви неприятности. Един от войниците я забеляза и прошепна нещо на офицера.

— Извинете — извика Мара, когато и четиримата се обърнаха към нея. — Можете ли да ми кажете къде да намеря дежурния офицер?

— Аз съм — отговори офицерът и плъзна поглед по нея. Четиримата я заобиколиха. — Вие ли сте Мара Джейд?

— Да — отвърна Мара, опитвайки се да изпише на лицето си възможно най-спокойното и невинно изражение. — Казаха ми, че сте тук някъде, но не успях да ви намеря.

— Кабинетът ми е от другата страна на стената — изръмжа офицерът, мина рязко покрай нея и се изправи пред терминала, от който тя току-що се беше отдръпнала. — Бърникали ли сте вътре? — попита той и натисна няколко клавиша.

— Не — отговори уверено Мара. — Защо?

— Няма значение. И без това няма как да научите паролата — измърмори под нос офицерът. Огледа се, сякаш търсеше някаква друга причина Мара да дойде тук. Не откри нищо и почти неохотно се обърна отново към нея:

— Заповядаха ми да ви осигуря транспорт до повърхността.

— Знам — кимна тя. — Готова съм.

Совалката излетя, зави рязко и изчезна в небето. Мара стоеше до стълбичката на „Небесен път“ и наблюдаваше как имперската совалка се скри над покрива на площадката за кацане. Във въздуха се носеше неприятната миризма на прогорена настилка от кратката схватка преди няколко часа.

— Авис? — извика тя. — Покажи се. Сигурна съм, че си тук.

— Обърни се и вдигни ръце! — гласът дойде откъм люка на кораба. — Вдигни ги високо. И не забравяй, че знам за малкия бластер на китката.

— Сега той е в ръцете на имперските войници — отвърна Мара, обърна се към него и вдигна ръце. — Не искам да се бием. Дойдох за помощ.

— Ако търсиш помощ, иди при новите си приятели горе — отговори Авис. — Или те открай време са ти били приятели?

Мара знаеше, че я предизвиква, търси възможност да освободи гнева и недоволството си в спор или битка.

— Не съм го предала, Авис — каза тя. — Бях заловена от имперската флота и успях да ги излъжа да ме пуснат. Надявах се, че така ще имаме достатъчно време, за да се измъкнем. Но не стана така.

Не ти вярвам — отвърна спокойно помощникът на Карде.

Чу се приглушен тропот от стъпки върху метал. Слизаше по стълбичката.

— Напротив — поклати глава Мара. — Нямаше да дойдеш, ако не ми вярваше.

Усети лек полъх, той се приближаваше към нея.

— Не мърдай — заповяда Авис. Посегна предпазливо към лявата ѝ ръка и дръпна ръкава надолу. Кобурът на бластера беше празен. Той провери и другата ѝ китка, след това внимателно прокара ръка по тялото ѝ. — Добре, обърни се — нареди и отстъпи.

Тя се подчини. Авис стоеше на по-малко от метър от нея, лицето му беше напрегнато, бластерът бе насочен към стомаха ѝ.

— Помисли, Авис — започна Мара. — Ако бях предала Карде, защо ще се връщам тук? И то сама.

— Може би искаш да вземеш нещо от „Небесен път“ — отвърна грубо той. — Или пък е номер, за да се опиташ да хванеш и останалите.

Мара се стегна и тихо каза:

— Ако настина го вярваш, стреляй! Не мога да спася Карде без помощта ти.

За един дълъг миг Авис я гледаше мълчаливо. Мара не откъсваше поглед от лицето му, опитваше се да не обръща внимание на побелелите кокалчета на ръката, стиснала дръжката.

— Ясно ти е, че другите няма да ти помогнат — каза най-накрая. — Половината мислят, че си манипулирала Карде от първата минута, когато се присъедини към нас. Повечето от останалите вярват, че си човек, който променя верността си два пъти в годината.

Мара се намръщи:

— Навремето беше така — призна тя. — Но вече не е.

— Можеш ли да го докажеш по някакъв начин?

— Да, като измъкна Карде — отвърна тя. — Виж, нямам време за приказки. Ще ми помогнеш ли, или ще стреляш?

Авис се поколеба и почти неохотно свали бластера.

— Вероятно с това подписвам смъртната си присъда — изръмжа той. — Какво искаш?

— Първо, кораб — отвърна Мара и тежко издиша. Не си беше дала сметка, че през цялото време бе сдържала дъха си. — Нещо по-малко и по-бързо от „Небесен път“. Един от трите реактивни

изтребителя, които докарахме от Вейгран, ще свърши чудесна работа. Ще ми трябва и един от йосаламирите, които носехме на борда на „Волният Карде“. За предпочитане на преносима хранителна рамка.

Той я изгледа недоверчиво:

— За какво ти е йосаламирът?

— Трябва да си поговоря с един джедай — отвърна кратко тя. — Искам гаранция, че ще ме изслуша.

Авис сви рамене:

— Не искам да знам никакви подробности. Нещо друго? Мара поклати глава:

— Това е всичко.

Той изненадано присви очи.

— Всичко ли?!

— Всичко. За колко време можеш да го доставиш? Помощникът на Карде замислено сви устни.

— Да кажем, за един час. Знаеш ли къде е голямото блато? На петдесетина километра северно от града...

Мара кимна:

— Близко до северния му край има мочурливо островче.

— Точно така. Ела там с „Небесен път“ и ще се разменим — той вдигна поглед към надвисналия над него кораб и продължи: — Ако смяташ, че ще е безопасно да го местиш.

— Засега не би трябвало да има никакви проблеми — отвърна тя. — Траун ми каза, че е отменил заповедите за издирване и задържане за останалите от групата. Но най-добре ще е да изчезнете веднага след като аз потегля. Когато — стига да успея — измъкна Карде, адмиралът отново ще хвърли по дирите ви флотата. Преди да потеглиш, направи цялостен преглед на „Небесен път“. Почти съм сигурна, че на него има устройство за проследяване, иначе просто не виждам как Траун успя да ни приклепти по този начин — устната ѝ леко потрепери, но тя продължи спокойно: — И доколкото го познавам, вероятно е пуснал някого по следите ми. Ще трябва да се отърва от него, преди да напусна планетата.

— За това мога да ти помогна — каза мрачно Авис. — Нали, така или иначе, ще се махаме от тук.

— Да — Мара замълча, опитваше се да се сети дали има още нещо. — Май това е всичко. Да тръгваме.

— Добре — Авис се поколеба и каза сериозно: — Все още не знам на чия страна си, Мара. Но ако си на нашата... късмет.

Тя кимна, на гърлото ѝ беше заседнала тежка буца.

— Благодаря.

Два часа по-късно Мара седеше в пилотското кресло в кабината на реактивния изстребител. Отпрати се към дълбокия космос, а в главата ѝ нахлу странно и неприятно усещане за нещо вече видяно. Точно с такъв кораб само преди няколко седмици беше излетяла над гората в Миркр в преследване на избягалия затворник. Сега като в някакво изкривено повторение на историята тя отново преследваше Люк Скайуокър. Само че не за да го убие, нито пък да го залови. Този път искаше да го помоли за помощ.

ГЛАВА 20

Последните двама мъже се отделиха от останалите селяни, изправени до задната стена, и пристъпиха към поставеното на висока платформа кресло, откъдето се произнасяха присъдите. В креслото се беше разположил Кбаот и внимателно ги наблюдаваше. Точно както Люк беше подозирал, когато селяните застанаха отпред, майсторът джедай се изправи.

— Джедай Скайуокър — каза той и посочи с ръка креслото. — Последният случай тази вечер е твой.

— Добре, майстор Кбаот — отвърна Люк, напрегнато се качи на платформата и неохотно седна. Според него креслото беше страшно неудобно, твърде топло, голямо и прекалено украсено. От всички вещи в дома на Кбаот то притежаваше най-силното излъчване на нещо чуждо и неуютно, което Люк си обясняваше единствено с остатъчното въздействие от часовете, които майсторът джедай беше прекарал в съдене на хората. А сега беше дошъл редът на Люк.

Пое си дълбоко въздух, опита се да надмогне умората, която сякаш беше станала неразделна част от него през последните дни, и кимна на двамата селяни.

— Готов съм — каза той. — Моля започнете.

Доколкото стана ясно, случаят беше относително лесен. Животните на първия селянин минали през оградата на втория и преди да ги открият и да ги изгонят, изпасли шест от храстите му с плодове. Собственикът на животните бе готов да плати възмездие за опустошените храсти, но вторият селянин настояваше и да поеме разходите за ремонт на оградата. Първият възразяваше, че една добра ограда не би се разпаднала и освен това животните му били пострадали от остриите колове, когато преминавали в другата градина. Люк седеше мълчаливо, слушаше ги и чакаше, докато най-накрая обвиненията и контраобвиненията приключиха.

— Добре — започна той — Решението ми за храстите с плодовете е следното: ти — кимна към първия селянин — трябва да

платиш за засаждането на нови на мястото на повредените плюс допълнително обезщетение за изядените и унищожените от животните плодове. Размерът на обезщетението ще бъде определен от селския съвет.

До него Кбаот нервно помръдна и Люк потръпна от неодобрението, което излъчваше майсторът джедай. Замисли се за миг дали да не започне отначало и да се опита да намери друго разрешение на случая. Но не му се виждаше подходящо да си променя толкова рязко решението. Освен това нямаше никакви по-добри идеи.

Какво всъщност правеше тук? Огледа се, борейки се с неочакваната вълна на тревога. Всички бяха вперили очи в него: Кбаот, двамата тъжители и останалите селяни, дошли да гледат съда на джедаите. И всички очакваха да вземе правилното решение.

— А оградата ще огледам утре сутринта — продължи той. — Преди да взема решение, искам да видя какво е състоянието ѝ.

Двамата селяни се поклониха и отстъпиха назад.

— Обявявам сесията за приключена — извика Кбаот.

Гласът му отекна тържествено въпреки сравнително малките размери на помещението. Интересен ефект. Люк се запита дали се дължи на акустиката в залата, или е още някоя джедайска техника, която Учителят Йода не му бе показал. Макар че нямаше никаква представа, за какво би могла да му бъде нужна.

Селяните се изнизаха навън, Кбаот се прокашля силно и Люк несъзнателно се напрегна.

— Чудя се, джедай Скайуокър — започна мрачно старецът, — дали изобщо си ме слушал през последните няколко дни.

— Съжалявам, майстор Кбаот — отвърна Люк.

Отново го завладя познатото усещане за вина. Както и да се стараеше, изглежда, никога не съумяваше да оправдае очакванията на майстора джедай.

— Съжаляваш?! — Кбаот подигравателно вдигна вежди: — Съжаляваш?! Джедай Скайуокър, случаят ти беше в ръцете. Трябваше да прекъснеш пререканията им много по-рано. Времето ти е твърде ценно, за да го прахосваш с дребни обвинения. Защо сам не определи размера на обезщетението, а прехвърли отговорността на тази абсурдна пародия върху селския съвет? А що се отнася до оградата... — поклати отвратен глава: — Нямаше никаква причина да отлагаш

присъдата. Цялата информация беше пред теб, в главите им. Не би трябвало да има никакви проблеми дори за теб да измъкнеш информацията от тях.

Люк преглътна тежко и каза:

— Така е, майстор Кбаот. Но ми се струва, че надничането в мислите на други хора не е правилно...

— Как да не е правилно — прекъсна го старецът, — след като използваш това познание, за да им помогнеш?

Скайуокър безпомощно махна с ръка.

— Наистина се опитвам да ви разбера, майстор Кбаот. Но всичко това е толкова ново и странно за мен.

Гъстите вежди на Кбаот литнаха нагоре:

— Така ли, джедай Скайуокър? Наистина ли? Да не искаш да кажеш, че никога не си нарушавал нечий права, за да помогнеш? Че не си пренебрегвал някакъв незначителен бюрократичен закон, който те е възпирал да направиш правилното нещо?

Люк усети, че бузите му се покриват с червенина. Спомни си как Ландо беше използвал незаконно придобитата парола, за да ускори поправката на изстребителя му на Слуис Ван.

— Да, вършил съм и такива неща — призна той. — Но не е същото. Имам чувството, че... Не знам как да се изразя... че сякаш поемам по-голяма отговорност за живота на тези хора, отколкото би трябвало.

— Разбирам опасенията ти — този път по-спокойно каза Кбаот. — Това наистина е основният въпрос. Именно поемането и носенето на отговорност разделят джедаите от всички други същества в галактиката той въздъхна дълбоко: — Никога не забравяй, Люк, че в края на краищата тези хора са диваци и могат да се надяват да постигнат истинска зрелост само с нашите напътствия.

— Не бих ги нарекъл диваци, майстор Кбаот — отвърна колебливо Люк. — Те разполагат с модерни технологии, доста ефективна система на управление...

— Капаните на цивилизацията — изсумтя презрително старецът. — Но липсва най-важното. Машините и обществените структури не определят развитието на обществото, джедай Скайуокър. То зависи единствено от разбирането за същността на Силата и правилното ѝ използване — погледът му се зарея в далечината, сякаш той

надничаше в миналото. — Навремето имаше едно такова общество, Люк — продължи меко той. — Велик и блестящ пример за висините, към които всички трябва да се стремят. Стотици поколения ние се извисявахме над по-низшите създания в галактиката, бяхме пазители на реда и справедливостта, създатели на истинската цивилизация. Законите се обсъждаха и приемаха в Сената, но именно джедаите ги превръщаха в реалност — Кбаот присви устни: — А като отплата галактиката ни унищожи.

Люк се намръщи:

— Мислех, че само императорът и неколцина обърнати в тъмната страна на Силата негови последователи са унищожили джедаите.

Кбаот се усмихна горчиво:

— Да не би да вярваш, че императорът би могъл да изпълни тази задача без съгласието на цялата галактика?

— той поклати глава: — Не, Люк. Всички по-низши същества ни мразеха. Мразеха ни заради могъществото, знанията и мъдростта ни. Мразеха ни заради развитието ни — усмивката му изчезна. — И тази омраза още съществува. Появят ли се отново джедай, и тя ще лумне отново.

Люк бавно поклати глава. Думите на стареца изобщо не съвпадаха с малкото, което знаеше за унищожението на джедаите. Но, от друга страна, по онова време него още го е нямало, а Кбаот е бил свидетел на всичко.

— Трудно ми е да го повярвам — прошепна той.

— Повярвай, джедай Скайуокър — изръмжа старецът. Погледът му се впи в Люк, в очите му внезапно запламтя студен огън. — Затова ние двамата трябва винаги да се подкрепяме и никога да не прекланяме глава пред вселената, която иска да ни унищожи. Разбираш ли ме?

— Май да — отвърна Люк и потърка с ръка очи. Беше страшно уморен, усещаше как съзнанието му реагира бавно на случващото се. И въпреки това, дори когато се опитваше да обмисли думите на Кбаот, от паметта му изплуваха неочаквани образи. Учителят Йода — често рязък и груб, но спокойно уверен, без никаква следа от горчивина или гняв към хората, които бяха унищожили приятелите му джедай. Бен Кеноби в кръчмата на Мое Ейсли — към него посетителите се

отнасяха с нещо като слабо уважение, след като бе принуден да просне двамата натрапници. най-ясни бяха образите от случилото се в заведението в Ню Кав. Барабелианецът, помолил за посредничество в спора абсолютно непознат човек и приел без протести дори и онази част от присъдата на Люк, която беше насочена срещу него. Останалите хора в тълпата, които го наблюдаваха изпълнени с надежда, очакване и облекчение, че сред тях има джедай, който бди за реда във вселената.

— Никога не съм изпитал подобна омраза.

Очите на Кбаот блеснаха под гъстите вежди:

— Ще изпиташ — каза мрачно той. — Както и сестра ти. И децата й.

Люк усети стягане в гърдите:

— Аз ще ги защита.

— А можеш ли да ги обучиш? — попита Кбаот. — Притежаваш ли мъдростта и умението да им покажеш всички начини за използване на Силата?

— Мисля, че да.

Кбаот изсумтя:

— Щом мислиш, без да си сигурен, ти рискуваш живота им — извика той. — Поставяш на карта бъдещето им заради една егоистична прищявка.

— Не е прищявка — настоя Люк. — Дватамата с Лея можем да се справим.

— Ако се опитате, рискувате да ги пуснете да попаднат под влияние на тъмната страна на Силата — отсече решително майсторът джедай. Въздъхна мрачно, очите му се вдигнаха от Люк и се плъзнаха из залата: — А сме останали толкова малко. Безкрайната борба за власт продължава, галактиката е хвърлена в смут. Ние, оцелелите, трябва да бъдем единни и да се изправим срещу онези, които ще разрушат всичко — той рязко насочи отново погледа си в Люк: — Не, не можем да рискуваме да бъдем разделени и да ни унищожат отново. Трябва да доведеш сестра си и децата й при мен.

— Не мога — отвърна Люк. Изражението на Кбаот се промени и той се поправи бързо: — Засега. За Лея ще е много опасно да пътува. Империята я преследва от месеци, а Джомарк не е толкова далеч от секторите под нейна власт.

— Нима се съмняваш във възможностите ми да я защита?

— Не... не се съмнявам във вас — каза Люк, като внимателно подбираше думите си. — Просто... — той не довърши изречението си. Кбаот не го слушаше, внезапно бе застинал неподвижно. Погледът му бе зареян в нищото. — Майстор Кбаот? — извика Люк. — Какво ви е?

Не последва отговор. Люк пристъпи към него и внимателно се присегна със Силата. Изпитваше огромна тревога от мисълта, че Кбаот може да е болен. Но както винаги съзнанието на майстора джедай бе затворено за него.

— Елате, майстор Кбаот — каза той и го хвана за ръка. — Ще ви помогна да се приберете в покоите си.

Старецът премига няколко пъти и сякаш с огромно усилие успя да се обърне към Люк. Пое си дъх, потрепери и внезапно отново придоби нормалния си вид.

— Уморен си, Люк — каза той. — Остави ме сам и иди да се наспиш в стаята си.

Люк наистина се чувстваше страшно изморен.

— А вие добре ли сте?

— Нищо ми няма — увери го Кбаот със странни заплашителни нотки в гласа.

— Ако имате нужда от помощ...

— Остави ме! — тросна се Кбаот. — Аз съм майстор джедай. Не се нуждая от ничия помощ.

Люк изненадано си даде сметка, че е отстъпил на две крачки от стареца. Изобщо не можеше да си спомни кога го бе направил.

— Съжалявам, майстор Кбаот — извини се той. — Не исках да проявя неуважение.

Лицето на стареца омекна леко.

— Знам — отвърна той. Пое си дълбоко дъх и бавно издиша. — Доведи ми сестра си, джедай Скайуокър. Аз ще я защитавам от Империята и ще я обуча да стане толкова могъща, колкото дори не си е представяла.

Дълбоко в съзнанието на Люк проблесна предупреждение. Нещо в тези думи или в начина, по който майсторът джедай ги изрече...

— А сега иди в стаята си — заповяда Кбаот. Погледът му отново се зарея в далечината. — Наспи се и сутринта ще говорим.

Той стоеше пред нея с наполовина скрито под качулката на робата лице. Жълтите очи блестяха пронизващо през безкрайното разстояние между тях. Устните му мърдаха, но думите бяха погълнати от ужасния писък на сирените, който изпълваше Мара с усещане за неотложност и бързо прерастваше в паника. Между нея и императора се появиха две фигури — тъмният величествен образ на Дарт Вейдър и по-малката, облечена в черно фигура на Люк Скайуокър. Застанаха пред императора един срещу друг и извадиха лазерните си мечове. Остриетата се кръстосаха, блестящо червено-бяло срещу блестящо зелено-бяло. Джедаите бяха готови за битка.

Изведнъж остриетата се разделиха и с вик на омраза, който за миг заглуши воя на сирените, двамата се обърнаха и се хвърлиха върху императора.

Мара чу собствения си вик, бореше се да се притече на помощ на господаря си. Но разстоянието беше твърде голямо, а тялото не ѝ се подчиняваше. Тя извика предизвикателно, опитваше се поне да привлече вниманието им върху себе си. Но Вейдър и Скайуокър сякаш не я чува. Те се разделиха, застанаха от двете страни на императора и вдигнаха високо лазерните си мечове. Императорът гледаше право към нея.

Мара издържа на погледа му. Отчаяно ѝ се искаше да избяга от надвисналото бедствие, но не можеше да помръдне. От втрещения поглед на императора в нея нахлуха хиляди мисли и чувства, блестящ калейдоскоп от болка, гняв и омраза, който се променяше твърде бързо, за да го възприеме. Императорът вдигна ръце и изпрати залп от синьо-бели назъбени светкавици към враговете си. Двамата се олюляха. Мара ги гледаше с немощна надежда, че този път всичко ще приключи по друг начин. Но Вейдър и Скайуокър се изправиха, изкрещяха яростно и вдигнаха високо мечовете си...

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

Мара се събуди от кошмара със скок и увисна на предпазните колани. За минута остана неподвижно. Дишаше запъхтяно и се бореше с избледняващия образ на вдигнатите за удар мечове. Малката пилотска кабина на реактивния изстребител сякаш още повече се смали около нея и за момент я обзе пристъп на клаустрофобия. Пилотският ѝ костюм бе подгизнал от пот и на врата и гърба ѝ беше прилепнал към кожата. Някъде много отдалеч пиукаше сигнал за приближаване.

Отново сънят. Същият сън, който я преследваше навред из галактиката през последните пет години. Същата сцена, същият ужасяващ край, същата отчаяна молба. Но този път нещата щяха „да са различни“. Сега тя имаше възможността да убие Люк Скайуокър.

Погледна навън към пъстротата на хиперпространството, която се въртеше около горния люк на изстребителя, и последната частица от съзнанието ѝ се завърна. Грешеше. Не отиваше да убие Скайуокър, а да го моли за помощ. В гърлото ѝ се надигна киселият вкус на раздражението и тя с усилие го сподави. Никакви спорове, заповяда си тя решително. Ако искаше да спаси Карде, трябваше да премине през изпитанието.

Скайуокър беше длъжник на Карде. После, след като си платеше дълга, щеше да има достатъчно време, за да го убие.

Сигналът за приближаване се промени, оставаха ѝ още трийсет секунди. Мара хвана здраво лостовите на хипердвигателите, изчака индикаторът да покаже нула и внимателно ги изтегли. Пъстротата на хиперпространството за момент се превърна в безкрайни блестящи линии и след това се установи в чернотата на космоса. Пред нея се виждаше тъмна планета. Беше пристигнала на Джомарк.

Стисна мислено палци, включи предавателя и набра кода, който беше програмирала по време на пътуването. Имаше късмет. Тук хората на Траун все още използваша стандартните имперски насочващи импулсни предаватели. На екрана на изстребителя заблестя мястото — малък остров в центъра на пръстеновидно езеро точно зад линията на залеза. Тя включи още веднъж предавателя за по- сигурно, премина на двигателя за подсветлинна скорост и се спусна надолу. Опитваше се да забрави последния израз върху лицето на императора....

Воят на алармите на кораба я изправи нащрек.

— Какво става? — изръмжа тя на глас в празната кабина.

Отвори широко залепналите си от съня очи и погледът ѝ пробяга по екраните на командното табло, за да открие източника на тревогата. Почти веднага разбра какъв бе проблемът — изстребителят се беше извъртял на една страна, елероните скърцаха от напрежение, а компютърът се опитваше да ги извърти така, че да не изхвърчат в небето. Необяснимо как вече беше в долната част на атмосферата, доста под точката, при която трябваше да премине на агравитаторите.

Мара стисна зъби, включи агравитаторите и набързо погледна картата. Беше отклонила вниманието си за не повече от минута, но при скоростта, с която се движеше изстребителят, дори няколко секунди невнимание можеха да бъдат фатални. Разтърка силно очи, борейки се с обзелата я умора, и усети как на челото ѝ изби пот. Старият ѝ инструктор често я предупреждаваше навремето, че летенето в дрямка е най-бързият, но и най-мръсният начин да сложиш край на живота си. И ако се разбиеше, не можеше да обвинява никой друг освен себе си. Наистина ли беше така?

Тя изправи кораба хоризонтално, увери се, че отпред няма планини, и включи на автопилот. Йосаламирът и хранителната рамка, които Авис ѝ бе донесъл, бяха до люка на кърмата, прикрепени към контролния панел за двигателите. Мара се освободи от предпазните колани и тръгна назад.

Усещането бе, сякаш е натиснала някакво магическо копче. В единия момент се чувстваше, сякаш току-що бе приключила четиридневна битка, а когато стигна на половин метър от рамката на йосаламира, умората внезапно изчезна.

Тя се усмихна мрачно. Подозрението ѝ се оправдаваше — лудият майстор джедай на Траун не искаше посетители.

— Добър опит — изрече тя на глас. Отвърза рамката с йосаламира от контролния панел, занесе я в пилотската кабина и я прикрепи към креслото.

На екрана на радара вече се виждаше планинската верига, обграждаща езерото. Инфрачервените лъчи бяха засекли обитавана постройка в далечния край. Тя реши, че вероятно това е домът на Скайуокър и лудия майстор джедай, а предположението ѝ се потвърди миг след това, когато радарът показва малък космически кораб пред сградата. Нямаше следи от защитни полета или оръжия нито в сградата, нито в планините или в езерото. Сигурно Кбаот смяташе, че не се нуждае от толкова примитивна защита, като турболазери.

Може би беше прав. Мара се приведе над контролното табло, готова да посрещне всяка опасност, и насочи кораба надолу.

Стигна до средата на кратера и тогава джедаят я нападна — внезапен удар отдолу повдигна с няколко сантиметра целия кораб. Веднага последва втори, насочен към предния стабилизатор. Изстребителят се разтресе за трети път и Мара най-сетне разбра какво

бе оръжието — не бяха реактивни снаряди, нито лазерни изстрели, а малки бързолетящи камъни, недолжими от повечето сложни уреди на кораба.

Четвъртият удар улучи аgravитаторите и изстребителят полетя право надолу.

ГЛАВА 21

Мара изруга тихо, изключи агравитаторите и пусна радара, за да види повърхността под планинската верига. Сега и дума не можеше да става да се спусне направо надолу — кацането на толкова малко място без агравитатори беше рисковано, а когато през цялото време ѝ се налагаше да се бори с майстор джедай — направо невъзможно. Ако се приземеше на тъмния остров, щеше да има повече място за маневриране, но после щеше да изникне въпросът, как да стигне до брега. Същото щеше да стане и ако се опиташе да намери достатъчно голямо място за кацане някъде в подножието на планината. Оставаше да се признае за победена, да включи главните двигатели, да завие към космоса и да се опита сама да спаси Карде.

Тя стисна зъби и отново разгледа данните от радара. Обстрелът с камъни бе спрял след четвъртия удар — явно майсторът джедай чакаше да види дали ще се разбие без допълнителни въздействия. С малко късмет можеше да го убеди, че е изгубила контрол над кораба. Само да намереше подходящата площадка сред тези скали...

Ето! Недалеч от езерото се виждаше полусферична вдлъбнатина, в която ерозията бе смъкнала горния пласт мека скала и твърдата повърхност се бе оголила. Терасата под вдлъбнатината се простираше сравнително равна и достатъчно широка, за да побере изстребителя.

Оставаше да го вмъкне там. Мара мислено стисна палци, вирна носа на кораба и включи главния двигател за подсветинна скорост. Блясъкът от изгорелите газове освети близките хълмове и ги превърна в танцуваща мозайка от светлини и сенки. Изстребителят подскочи нервно напред и нагоре и се стабилизира, след като Мара успя да свали носа. За момент корабът сякаш щеше да се преобърне, но тя дръпна лостовите точно навреме. Изстребителят се заклати застрашително, понеже отскочи твърде назад, но после се успокои. Балансирането с двигателя бе много опасна операция и по челото ѝ избиха капки пот, докато се бореше да запази контрол над обезумелия кораб.

Мара стисна зъби, наблюдавайки едновременно екрана на радара, индикатора за скоростта на вятъра и клапата за мощността на двигателя, и устреми изстребителя надолу.

Успя на косъм. Корабът увисна на десет метра над терасата, огнената струя от двигателя удари скалите и започна да ги разтапя. За момент навсякъде наоколо се виждаха само блестящи огнени кълба. Мара стискаше здраво лостовете, опитваше се да не обръща внимание на виещите сирени на контролните уреди на корпуса и се напрягаше да види през пламъците какво става. Не можеше да си позволи да губи време за второстепенни проблеми — поколебаеше ли се дори за миг, огнената струя на двигателя щеше да прогори твърде голяма част от терасата. Оставаха ѝ още пет метра. Температурата в кабината беше започнала да се покачва чувствително. Три метра, един метър...

Металът се блъсна о скалата, чу се оглушителен трясък. Стабилизаторът от долната страна на корпуса докосна ръба. Мара изключи двигателя и се стегна. С преобръщащо стомаха рязко спускане корабът се стовари вертикално изправен върху терасата от височина един метър. След това с величествена грациозност бавно се наклони напред и се отпусна на колесниците.

Мара избърса с ръкав потта от челото си и поиска от компютъра данните за състоянието на кораба. Маневрата с вертикалното спускане ѝ беше преподавана като най-крайния вариант за избягване на разбиването. Сега вече знаеше защо.

На нея късметът ѝ бе проработил. Колесниците за кацане и долният стабилизатор бяха разбити, но двигателите, хипердвигателите, животоподдържащите системи и корпусът функционираха. Мара изключи системите, прикрепи към раменете си рамката с йосаламира и тръгна към люка на кърмата.

От главния люк на левия борт не можеше да излезе — под него имаше пропаст. Оставаше вторият люк зад горното лазерно оръдие. Да вдигне дотам стълбичката и да я мушне през люка с рамката на йосаламира на гърба си, не беше лесно, ала след няколко опита успя. Металът на външния корпус пареше пръстите ѝ, докато се катереше нагоре, но хладният вятър отдолу от езерото беше блаженство след жегата вътре. Тя отвори люка, за да се охлади корабът, и погледна нагоре.

С изненада откри, че бе сбъркала в пресмятанията си. Вместо на десетина-петнайсет метра под върха на кратера, както беше планирала, се бе озовала на петдесет метра под него. Объркали я бяха височината на кратера и лудешкото приземяване.

„След дълъг път няма нищо по-добро от малко физическо натоварване“ — измърмори тя, измъкна фенерчето от колана и го насочи нагоре. Изкачването нямаше да бъде лесно, особено с тежката рамка на йосаламира на гърба, но не и невъзможно. Прикрепи фенерчето на презрамката на работния комбинезон, сложи си котки и започна да се катери. Не бе изминала и два метра, и скалата пред нея неочаквано бе обляна в светлина.

От изненадата се смъкна обратно по склона и тупна тежко на терасата до изстребителя. Приземи се на крака, в ръката си стискаше готовия за стрелба бластер. Премига срещу светлината и стреля светкавично, като уцели левия прожектор. Другият веднага изгасна. Мара остана на място, чакаше очите ѝ да привикнат отново към тъмнината и чу приглушен познат звук. Беше пиукането на дроид R2.

— Ей! — извика тя тихо. — Ей, дроид! Ти космическият робот на Скайуокър ли си? Ако си ти, ме познаваш. Срецнахме се на Миркр, помниш ли?

Последва още едно пиукане, този път явно пропито със сарказъм.

— Така е! — настоя Мара. Замъгленото ѝ зрение вече започваше да се възстановява и тя можеше да различи тъмните форми на изстребителя на Скайуокър, кацнал на агравитаторите си пет метра нагоре. Двете му лазерни оръдия на десния борд сочеха право към нея. — Трябва да говоря с него веднага — продължи тя. — Преди майсторът джедай да разбере, че съм жива, и да се опита да поправи грешката си.

Очакваше нов изблик на сарказъм или дори одобрение на възможността да бъде убита. Но дроидът не каза нищо. Сигурно беше видял кратката борба между изстребителя и летящите камъни на Кбаот.

— Да, той се опита да ме убие — повтори тя. — Чисто и безшумно, така че господарят ти да не забележи нищо и да не задава неудобни въпроси.

Арту запиука отново, този път въпросително.

— Дойдох тук, защото имам нужда от помощта на Скайуокър — каза Мара, отгатвайки смисъла на въпроса. — Империята залови Карде

и аз не мога да го освободя сама. Ще ти припомня, ако си забравил, че Карде помогна на приятелите ви да направят засадата на щурмоваците, които ви бяха заловили на Миркр. Вие сте му задължени.

Дроидът изсумтя.

— Добре — извика Мара. — Не го прави заради Карде или заради мен. Издърпай ме горе, защото иначе скъпоценният ти господар няма да разбере, докато не стане твърде късно, че новият му учител Кбаот работи за Империята.

Арту обмисляше думите ѝ. След това изстребителят се завъртя така, че лазерите вече не сочеха към нея, и се спусна над разрушения кораб. Мара прибра бластера си и се приготви, чудеше се как ще се пхне в пилотската кабина с рамката с йосаламира на гърба си.

Тревогите ѝ се оказаха напразни. Вместо да се извърти и да ѝ предложи достъп до кабината, дроидът спусна един от колесниците за кацане.

— Ти се шегуваш! — извика възмутено Мара. Гледаше колесника, увиснал на височината на гърдите ѝ, и си мислеше за дългото падане към езерото под тях. Но дроидът беше напълно сериозен и след миг тя неохотно се покатери. — Добре — обади се, след като се настани възможно най-безопасно. — Да тръгваме. И внимавай за летящи камъни. Изстребителят започна да се издига. Мара напрегнато очакваше Кбаот да поднови атаката си, но стигнаха върха без никакви инциденти. Арту спокойно спусна изстребителя и тя видя покритата със сянка фигура на загърнат в плащ мъж, който стоеше мълчаливо до оградата, заобикаляща голямата постройка.

— Ти сигурно си Кбаот — каза Мара и скочи от колесника, здраво стиснала бластера. — Винаги ли приветстваш така посетителите си?

Тъмната фигура не отговори веднага. Мара пристъпи към него, като се опитваше да надникне към неясното лице под качулката. Завладя я зловещото усещане, че вече е изживявала това. Императорът изглеждаше по абсолютно същия начин в оная нощ, когато дойде да я вземе от дома ѝ.

— Нямам никакви посетители освен лакеите на върховния адмирал Траун — отвърна накрая джедаят. — Всички останали са натрапници.

— А какво те кара да мислиш, че не съм пратеник на Империята? — възрази Мара. — Ще ти кажа, ако си пропуснал да забележиш — че когато ме свали от небето, следвах имперския импулсен предавател на острова.

В нежната светлина на звездите ѝ се стори, че Кбаот се усмихва, прикрит зад качулката си.

— И какво следва от това? — попита той. — Едно-единствено нещо — че и други хора могат да използват малките играчки на върховния адмирал.

— А дали те могат да се сдобият с йосаламирите на върховния адмирал? — отвърна с въпрос тя и посочи рамката на гърба си. — Достатъчно. Върховният адмирал...

— Върховният адмирал е твой враг — извика внезапно Кбаот. — Не ме обиждай с детинските си опити да ме лъжеш, Мара Джейд. Видях всичко в главата ти, докато се приближаваше. Наистина ли си вярваш, че можеш да ми отнемеш джедая?

Мара преглътна и потрепери от студения нощен въздух. Завладя я лошо предчувствие. Траун бе казал, че Кбаот е луд, и тя наистина разпознаваше нотките на лудостта в гласа му. Но в него се усещаше нещо много повече от лудост. В гласа му се криеха желязна, безмилостна и пресметлива воля, усещане за върховна мощ и безкрайна увереност.

Сякаш пак слушаше императора.

— Нуждая се от помощта на Скайуокър — каза тя, опитвайки се да говори спокойно. — Искam го на заем за малко.

— И след това ще ми го върнеш, така ли? — подигравателно каза Кбаот.

Мара стисна зъби:

— Трябва ми помощта му, Кбаот. Все едно дали ти харесва или не.

Този път нямаше никакво съмнение, че майсторът джедай се усмихна с лека, почти призрачна усмивка.

— Няма да стане, Мара Джейд — измърмори той. — Грешиш. Нима наистина вярваш, че само защото си в празно от Силата пространство не мога да ти направя нищо?

— Не забравяй и това — Мара извади бластера от кобура и го насочи към гърдите му.

Кбаот изобщо не помръдна, но изведнъж тя усети вълна напрежение във въздуха около себе си.

— Никой не може да насочва безнаказано оръжие към мен — изсъска заплашително майсторът джедай. — Някой ден ще си платиш скъпо.

— Ще рискувам — отвърна Мара, отстъпи назад и се облегна на десния борд на изстребителя на Скайуокър. Отгоре и отляво долиташе тихото пиукане на дроида. — Ще ме пуснеш ли да мина, или ще трябва да го направя по трудния начин?

Кбаот я изгледа изучаващо:

— Знаеш, че мога да те унищожа — каза той. Заплахата беше изчезнала от гласа му, заменена от почти разговорлива нотка. — Както си стоиш там, още преди да усетиш атаката. Но няма да го направя, поне сега. Усещах присъствието ти през годините, Мара Джейд, нарастването и спадането на способностите ти, след като смъртта на императора отне голяма част от силата ти. И дори сега те виждам по време на медитация. Някой ден ще дойдеш при мен, и то по своя воля.

— И този път предпочитам да поема риска — отвърна тя.

— Не ми вярваш — каза джедаят и отново се усмихна заплашително. — Но ще го направиш. Бъдещето е предрешено, мой малък бъдещ джедай, съдбата ти е предопределена. Някой ден ще коленичиш пред мен.

— На твоє място не бих разчитала толкова много на джедайските предсказания — отговори Мара. Погледна покрай него към тъмната сграда. Чудеше се какво щеше да направи Кбаот, ако тя извикаше Скайуокър. — Императорът също предричаше много неща. Накрая това не му помогна особено.

— Нищо чудно да съм по-умен от императора — каза Кбаот и извърна леко глава. — Казах ти да се прибереш в стаята си — извика той по-високо.

— Вярно, че ми каза — отвърна познат глас.

От сенките пред къщата се появи нова фигура и прекоси двора.

— Тогава защо си тук? — попита Кбаот.

— Усетих промяна в Силата — каза Скайуокър, мина през портата и се показа по-ясно в бледата светлина на звездите. Лицето над черната туника беше безизразно, погледът му не се откъсваше от Мара. — Тук май се е водила някаква битка. Здравей, Мара.

— Скайуокър — успя да промълви тя с пресъхнали устни. След всичко случило се, откак бе пристигнала в системата на Джомарк, едва сега си даде сметка за обхвата на задачата, с която се беше нагърбила. Тя, която беше заплашила Скайуокър, че някой ден ще го убие, сега трябваше да го убеди, че заслужава повече доверие от един майстор джедай. — Виж, Скайуокър...

— Не си ли го насочила погрешно? — спокойно попита той. — Мислех, че се опитваш да хванеш мен.

Мара почти беше забравила за насочения към Кбаот бластер.

— Не идвам да те убия — отвърна тя. Дори в собствените й уши думите прозвучаха лъжливи и неубедителни. — Върховният адмирал хвана Карде. Имам нужда от помощта ти, за да го освободя.

— Ясно — Скайуокър погледна към Кбаот: — Какво се е случило тук, майстор Кбаот?

— Има ли значение? — отвърна старецът. — Каквото и да говори, дошла е, за да те унищожи. Според теб да не беше по-добре, ако не я бях спрял?

— Скайуокър... — започна отново Мара.

Той вдигна ръка, за да я накара да млъкне, без да отделя погледа си от Кбаот.

— Нападна ли ви? — попита той. — Заплаши ли ви по някакъв начин?

Мара погледна Кбаот и усети как дъхът ѝ в дробовите застива. Увереността бе изчезнала от лицето на майстора джедай и на нейно място се бе появило нещо студено и застрашително, но насочено не към нея, а към Скайуокър.

И изведнъж разбра всичко. Нямаше нужда да убеждава Скайуокър в предателството на Кбаот. По някакъв начин той вече знаеше истината.

— Какво значение имат действията ѝ? — попита настойчиво Кбаот. Гласът му беше дори по-студен от изражението на лицето. — Тя е живото доказателство за опасността, за която непрекъснато те предупреждавам, откак си дошъл. Опасността, пред която се изправят всички джедай — галактиката ни мрази и се страхува от нас.

— Не сте прав, майстор Кбаот — отвърна Скайуокър с почти нежен глас. — Много добре разбирате, че средствата имат не по-малко

значение от поставената цел. Джедаят използва Силата за събиране на познание и за отбрана, не за нападение.

Кбаот изсумтя:

— Прости обяснения за прости хора. Или за тези, които не разполагат с достатъчно мъдрост, за да вземат сами решения. Аз съм отвъд тези неща, джедай Скайуокър. Ако решиш да останеш, един ден ще бъдеш като мен.

Скайуокър поклати глава:

— Съжалявам. Не мога — обърна се и тръгна към Мара.

— В такъв случай обръщаш гръб на галактиката — опита отново Кбаот, сега гласът му звучеше открито и сърдечно. — Хората могат да се надяват да достигнат до зрелост единствено под твоето водачество и сила. Знаеш го не по-зле от мен.

Скайуокър спря.

— Но нали току-що казахте, че те ни мразят — изтъкна той. — Как да учим хората, щом не желаят да ни приемат?

— Ние сме в състояние да излекуваме галактиката, Люк — прошепна Кбаот. — Без нас няма надежда за бъдещето. Абсолютно никаква.

— А защо той да не го направи без теб? — извика Мара, като се опитваше да разруши плетената от Кбаот словесна магия. Беше виждала императора да прави подобни неща, а и без това клепачите на Скайуокър изглеждаха доста натежали.

Всъщност той сякаш всеки момент щеше да падне. Както тя при приближаването си към Джомарк...

Мара се отдръпна от изстребителя и се приближи до Скайуокър. Майсторът джедай помръдна леко, като че ли възнамеряваше да я спре, но тя размаха заплашително бластера и той размисли.

Усети кога празната от Силата зона около йосаламира докосна Скайуокър. Той вдиша рязко, раменете му се изправиха от прегърбената стойка, която едва ли осъзнаваше, и той кимна, сякаш най-сетне бе проумял невероятно трудна част от някаква загадка.

— По този начин ли възнамерявате да излекувате галактиката, майстор Кбаот? — попита той. — Чрез принуда и измама?

Изведнъж Кбаот рязко отметна глава и се разсмя. Само това не бе очаквала Мара от него и от изненадата за момент се вцепени. И точно в тази частица от секундата майсторът джедай нанесе своя удар.

Изневиделица долетя малък камък и я удари силно по ръката, с която държеше бластера. Оръжието излетя в тъмнината, ръката ѝ избухна в пулсираща болка.

— Внимавай! — извика тя, хвърли се на земята и затърси бластера си. Покрай ухото ѝ профуча втори камък.

До нея се чу рязко съскане и изведнъж всичко наоколо се освети от зеленикаво-белия блясък на лазерния меч на Скайуокър.

— Мини зад кораба — заповяда той. — Аз ще го спра.

Мара веднага си спомни за Миркр, отвори уста, за да му напомни колко безпомощен е без Силата, но той пристъпи в страни и излезе от обхвата на йосаламира. Лазерният меч проблесна и тя чу две потраквания, когато блестящото острие отклони още два камъка.

Все още смеейки се, Кбаот вдигна ръка и запрати към тях синя светкавица. Скайуокър я прехвана с меча си и за миг зеленото острие беше обградено от синьо-бял отблясък. Втора светкавица мина край него и изчезна, щом докосна празната от Силата зона около Мара. Трета заигра около острието на меча.

Ръката на Мара попадна на нещо метално — бластера. Тя го грабна и се завъртя срещу Кбаот. Изведнъж всичко пред нея избухна в ослепителна канонада лазерни изстрели. Беше забравила за дроида в изстребителя. Очевидно и Кбаот бе допуснал същата грешка.

— Скайуокър? — извика Мара, като се опитваше да погледне през виолетовата мъгла, която плуваше пред очите ѝ, и сбърчи нос от дразнещата миризма на озон. — Къде си?

— Тук, при Кбаот — отвърна той. — Все още е жив.

— Това е поправимо — изръмжа тя.

Като си проправяше внимателно път през димящите кратери от лазерните оръдия на изстребителя, тя тръгна към гласа. Кбаот лежеше по гръб и дишаше равномерно. Скайуокър бе коленичил до него.

— Дори не е ранен — прошепна тя. — Поразително.

— Арту не стреля, за да го убие — отвърна Скайуокър, като пръстите на ръцете му се движеха нежно по лицето на стареца. — Вероятно е пострадал от звуковия шок.

— Или го е повалила ударната вълна — съгласи се Мара и насочи бластера към неподвижната фигура. — Отдръпни се, ще го довърша.

Скайуокър я погледна:

— Няма ла го убием каза той. — Не така.

— Да не би според теб да трябва да го изчакаме да дойде в съзнание, за да може да се бие? — отвърна тя.

— Не виждам защо изобщо трябва да го убиваме — настоя Люк. — Ние ще сме се отдалечили от Джомарк дълго преди той да дойде на себе си.

— Не бива да оставяш врагове след себе си — каза сковано тя. — Ако искаш да живееш, разбира се.

— Не сме сигурни, че ни е враг, Мара — отвърна младият мъж с вбесяващата си искрена убеденост. — Кбаот е болен. Може би има начин да бъде излекуван.

Мара сви устни:

— Ти не го чу как говореше, преди да се появиш. Той наистина е луд, но това не е всичко. Кбаот е много силен и опасен — поколеба се и продължи: — Говореше точно като императора и Вейдър.

На бузата на Скайуокър потрепери мускул:

— Вейдър също бе обърнат дълбоко в тъмната страна на Силата — каза той. — Но успя да счупи оковите и да се завърне при нас. И майстор Кбаот може да го направи.

— Не бих се обзаложила — измърмори Мара, но прибра бластера в кобура. Нямаха време за спорове, а и докато се нуждаеше от помощта му, той имаше право на вето. — Не забравяй, че ако сгрешиш, ще си платиш.

— Знам — той погледна още веднъж към Кбаот и се обърна пак към нея: — Каза, че Карде има неприятности.

— Да — кимна Мара, доволна от смяната на темата. Споменаването на императора и Вейдър ясно ѝ напомни кошмара, който я преследваше от смъртта на императора. — Върховният адмирал го плени. Нужна ми е помощта ти, за да го освободя.

Пригответи се за неизбежния спор и пазарене, но за нейна изненада Скайуокър само кимна и се изправи:

— Да тръгваме тогава.

Арту за последен път изпиука жално и с обичайния проблясък на лъжливо движение изтребителят изчезна в хиперпространството.

— Никак не му харесва — каза Люк и изключи предавателя на реактивния изтребител, с който Мара бе дошла на Джомарк, — но май успях да го убедя да се върне у дома.

— А трябваше да си сигурен — подхвърли Мара от пилотското кресло, без да откъсва поглед от екраните на навигационния компютър. — Промъкването в склада за доставки ще бъде достатъчно трудно и без по петите ни да се мотае изстребител на Новата република.

— Вярно — кимна Люк и я изгледа озадачено.

Питаше се дали това, че се бе качил в нейния изстребител, бе от най-умните неща, които беше правил напоследък. Мара остави йосаламира в задната част на кораба и сега той долавяше тлеещата като жарава в съзнанието ѝ омраза към него. Тя пораждаше неприятни спомени за императора — учителя на Мара — и Люк се запита дали цялата история за залавянето на Карде не е някакъв сложен номер, с който да го подмами към смъртта му. Все пак Мара контролираше добре чувствата си и той не усещаше прикритост в нея. Но пък не беше усетил прикритост и в Кбаот, преди да стане твърде късно.

Люк помръдна в креслото си, на лицето му изби червенина от неудобство, като си спомни колко лесно се беше подлъгал от представлението на Кбаот. Но това всъщност изобщо не беше представление. Нямаше съмнение, че емоционалната нестабилност на майстора джедай бе неподправена. И дори това непостоянство да не стигаше до лудост, както я определи Мара, пак бе достатъчно, за да бъде сметнат Кбаот за болен човек. И ако твърдението ѝ, че майсторът джедай работи за Империята беше вярно...

Люк потрепери. „Ще я направя толкова могъща, колкото не си си представял“, беше обещал Кбаот за Лея. Думите му се различаваха от това, което бе казал Вейдър на Ендор, но усещането за тъмната Сила зад тях бе същото. Какъвто и да е бил Кбаот навремето, за Люк нямаше съмнение, че сега е поел пътеката към тъмната страна на Силата. Но Люк успя да помогне на Вейдър да се пребори и да се върне от тази пътека. Нима сега се заблуждаваше, че може да направи същото и за Кбаот?

Той прогони тази мисъл. Както и да беше обвързана съдбата на майстора джедай с неговата, евентуалните нови срещи бяха далеч в бъдещето, за да се притеснява за тях. Сега трябваше изцяло да се съсредоточи върху предстоящата задача.

— Как върховният адмирал стигна до Карде? — попита той.

Мара стисна устни за момент и Люк долови проблисък на самообвинение.

— Бяха заложили устройство за проследяване на кораба ми — отвърна тя. — И аз ги отведох право при него.

Люк кимна, спомни си за спасяването на Лея и за мъчителното бягство от първата „Студена звезда“ на борда на „Сокол“.

— Същия номер ни изиграха и на нас. Така намериха базата на Йовин.

— Като знам какво им струваше това, май нямате много основания да се оплаквате — подметна саркастично Мара.

— Не ми се вярва императорът да е бил много доволен — измърмори Люк.

— Никак — потвърди тя с натежал от спомени глас. — Вейдър замалко не се прости с живота си заради тази глупава грешка — Мара погледна към ръцете на Люк и нарочно добави. — Ти тогава загуби дясната си ръка.

Люк сви пръстите на изкуствената си дясна ръка. Усещаше призрачното ехо на свирепата болка, която го беше връхлетяла, когато лазерният меч на Вейдър проряза кожата, мускулите и костта. В главата му блесна част от стар татуински афоризъм: нещо за преминаването на злото от бащите към децата...

— Какъв ти е планът? — попита той.

Мара пое дълбоко дъх и Люк усети колко трудно се откъсна от миналото.

— Карде е задържан на борда на флагманския разрушител на върховния адмирал „Химера“ — започна тя. — Според плана на полетите след четири дни ще спрат за доставка на продукти в системата Уистрил. Ако побързаме, ще пристигнем там няколко часа преди тях. Ще скрием изстребителя, ще завладеем една от товарните совалки за зареждане и ще влезем в „Химера“ с останалите.

Люк се замисли. Звучеше рисковано, но не беше невъзможно.

— Какво ще правим, като се качим?

— Обичайната имперска процедура е да държат екипажа на совалките заключен в корабите им, докато войниците от „Химера“ разтоварят — обясни Мара. — Поне такава беше стандартната процедура преди пет години. Значи ще трябва да измислим нещо, за да излезем от совалката.

— Звучи несигурно — поклати глава Люк. — Не трябва в никакъв случай да привличаме вниманието към себе си.

— Имаш ли по-добра идея?

Той сви рамене:

— Не още. Но имаме на разположение цели четири дни, за да помислим. Все ще ни хрумне нещо.

ГЛАВА 22

Мара изключи агравитаторите и с лек метален трясък товарната совалка кацна върху главната палуба на задния хангар на „Химера“.

— Совалка 37 е вътре — съобщи в предавателя Люк. — Чакаме разпореждания.

— Прието, совалка 37 — прозвуча от говорителя гласът на дежурния офицер. — Изключете всички системи и се пригответе за разтоварване.

— Прието.

Люк се пресегна, за да изключи предавателя, но Мара го спря:

— Офицер, това е първият ми товарен курс — каза тя. Гласът ѝ издаваше необходимата доза безгрижно любопитство. — Колко време ще останем тук, преди да можем да излетим?

— Настанете се удобно — отвърна сухо офицерът. — Ще разтоварим всички совалки и чак след това ще можете да си ходите. Поне няколко часа.

— Аха — с добре изиграна изненада каза Мара. — Е, благодаря. Май ще си полегна.

Изключи предавателя.

— Добре — въздъхна тя, свали коланите си и се изправи. — Времето би трябвало да е достатъчно, за да стигнем до затворническото отделение и да се върнем.

— Да се надяваме, че Карде е още на борда — подхвърли Люк и я последва до края на командното табло и по извита стълбичка към товарния отсек отдолу.

— Тук е — отвърна Мара и тръгна надолу по стълбите.

— Единственият проблем е, че вече може да са започнали пълната манипулация.

— Пълната манипулация!? — повтори изненадано Люк.

— Разпита — Мара стигна до средата на товарния отсек и се огледа. — Добре. Тук някъде ще го направим — посочи тя пода пред

себе си. — Далеч е от любопитни очи и срезът няма да засегне нищо важно.

— Така е — Люк извади лазерния меч и започна внимателно да изрязва дупка в пода. Почти беше свършил, когато от прорежа изскочи искра и осветлението изгасна. — Спокойно — каза той на Мара, която измърмори нещо злобно под нос.

— Светлината от лазерния меч ми е достатъчна.

— Въпросът е, че кабелът може да е избил и на палубата и те няма как да не го видят.

Скайуокър спря и се присегна с джедайските си сетива.

— Май никой нищо не е забелязал — каза накрая.

— Да се надяваме. Продължавай! — махна тя към недовършения прорез.

Минута по-късно повдигнаха отрязаното парче от пода с магнитна лебедка и го сложиха в товарния отсек. На няколко сантиметра под тях, осветена зловещо от зеления блясък на лазерния меч, се показва палубата на хангара. Мара застопори ръкохватката на магнитната лебедка, Люк легна по корем на пода и провери лазерния меч през дупката. Спря за момент, за да се увери, че коридорът под палубата на хангара е празен.

— Не забравяй, че трябва да режеш под ъгъл — напомни му Мара, когато лазерният меч влезе леко в закаления метал. — Една дупка на тавана ще бие на очи и дори наборните войници няма как да не я забележат.

Люк кимна и довърши разреза. Мара беше готова и веднага след като той изключи лазерния меч, тя спусна магнитната кука на лебедката и издърпа дебелото парче метал в совалката. Вдигна го на около метър от пода и изключи мотора на лебедката.

— Достатъчно е — измърмори тя. Хвана бластера, седна внимателно на ръба на току-що направената дупка и скочи. Огледа се и изсъска: — Чисто е.

Люк увисна на ръба и погледна нагоре към контролното табло на лебедката. Присегна се със Силата, натисна превключвателя за отпускане на въжето и скочи. Подът под него беше по-твърд, отколкото изглеждаше, но силните му джедайски мускули се справиха без проблеми. Изправи се и погледна нагоре — металният отрязък прилепваше чудесно в дупката.

— Почти не се вижда — прошепна Мара. — Едва ли някой ще я забележи.

— Да, ако не оглеждат специално — съгласи се Люк. — Накъде е затворническото отделение?

— Натам — махна тя наляво с бластера. — Но с тези дрехи никога няма да стигнем. Хайде.

Тръгна към края на коридора, след това надолу по следващото разклонение към един по-широк коридор. Люк бе наострил сетивата си, но рядко засичаше чуждо присъствие.

— Тук е страшно спокойно.

— Такъв момент сме улучили — отвърна Мара. — Това е секторът за обслужване и повечето хора, които работят тук, сега са на горния етаж и помагат при разтоварването на совалките. Но преди да продължим, трябва да намерим някакви униформи или пилотски костюми.

Люк си спомни за първия път, когато се беше преоблякъл като имперски войник, и сериозно каза:

— Ако може, да избегнем броните на щурмоваците. Почти нищо не се вижда през шлемовете.

— Не съм и мислила, че джедаите се нуждаят от очи, за да виждат ясно — кисело подхвърли Мара. — Внимавай, стигнахме сектора с каютите на екипажа.

Той вече беше доловил внезапно нарасналия брой хора.

— Едва ли ще успеем да се промъкнем през толкова много народ.

— Не съм и мислила да го правим — Мара посочи към един коридор, който завиваше надясно. — Нататък трябва да са помещенията за подготовка на пилотите на изстребители. Да видим дали няма да намерим празна стая, в която да има пилотски костюми.

Но макар че секторът за сервизни доставки бе оставен небрежно без охрана, с помещенията за подготовка на пилотите бе другоаче. В дъното на коридора около турболифтовете се виждаха шест стаи, но беше ясно, че във всяка от тях има най-малко по двама души.

— И сега какво? — прошепна Люк.

— Ти как мислиш? — отвърна тя, постави бластера обратно в кобура и разкърши пръсти. — Кажи ми само в коя стая има най-малко хора, и се отдръпни. Останалото е моя работа.

— Почакай — спря я Люк и се замисли.

Не желаете да убива мъжете от другата страна на вратата, но и не искаше да се излага на опасността, пред която се беше изправил по време на имперското нападение над миньорския град на Ландо на Нклон преди няколко месеца. Тогава използва Силата, за да обърка пилотите на нападащите изстребители, но плати скъпо за успеха — беше се плъзнал опасно близо до ръба на тъмната страна. Не му се искаше пак да изпита това усещане. Но ако можеше съвсем леко да докосне съзнанието на войниците, а не да ги сграбчи и разтърси...

— Тук — кимна той към помещението, в което усещаше присъствието само на трима души. — Но няма да се бием. Надявам се, че мога да потисна любопитството им, да вляза, да взема пилотските костюми и да се измъкна.

— А ако не успееш? — възрази Мара. — Ще изгубим елемента на изненадата.

— Не се тревожи — успокой я Люк. — Пригответи се.

— Скайуокър...

— Освен това се съмнявам, че дори с изненада можеш да се справиш едновременно с тримата — добави той.

Мара го изглежда убийствено, очите ѝ мяхаха лазерни изстрели, но махна към вратата. Люк застана пред нея и облада здраво Силата в съзнанието си. Тежкия метален панел се дръпна при приближаването му и той влезе.

В помещението наистина имаше само трима души, които се мотаеха около екраните на контролното табло в средата. Двамата бяха в кафявите имперски униформи на редници, а третият — в черната униформа и блестящия шлем на флотски матрос. При отварянето на вратата тримата вдигнаха поглед и Люк долови безгрижния им интерес към новодошлия. Той се присегна със Силата, докосна леко съзнанието им и потисна любопитството. Редниците го изгледаха небрежно и престанаха да му обръщат внимание. Матросът продължи известно време да гледа към него. С възможно най-нехаен и безгрижен вид Люк отиде до гардероба с пилотски костюми на стената и избра три. Разговорът около контролното табло продължаваше. Той праметна костюмите през ръка и излезе. Вратата зад него се затвори.

— Какво стана? — изсъска Мара.

Люк кимна и тихо издиша.

— Обличай. Искам да се опитам да сдържа любопитството им още малко, докато изобщо забравят, че някой е влизал.

Тя кимна и започна да навлича пилотския костюм направо върху своя:

— Хубав номер.

— Свърши работа — съгласи се той и внимателно прекъсна контакта със съзнанието на имперските войници. Напрягна се в очакване на внезапната вълна емоции, която щеше да покаже, че опитът се е провалил. Но в главата им имаше само лениво течащи празни мисли. Номерът мина. Люк се обърна и видя, че Мара го чака пред кабинката на турболифта.

— Побързай! — подкани го тя нетърпеливо. Вече беше облякла пилотския костюм, а другите два беше преметнала на раменете си. — Можеш да се преоблечеш и по пътя.

— Надявам се, че през това време няма никой да се качи — измърмори той и се вмъкна. — Няма да ми е лесно да обясня какво точно правя.

— Не се тревожи — успокои го тя. Вратата зад него се затвори и турболифтът потегли. — Програмирах го да не спира никъде — тя го погледна изпитателно: — Още ли настояваш за твоя начин?

— Според мен нямаме друг избор — отвърна той и облече пилотския костюм. Беше му възтесничък, вероятно защото го навлече върху другите си дрехи. — Двамата с Хан опитахме веднъж да атакуваме първата „Студена звезда“. Не беше кой знае какъв успех.

— Не сте имали достъп до главния компютър — изтъкна Мара. — Ако успея да проникна в паметта и файла със заповедите за преместване, може и да успеем да измъкнем Карде, преди някой да разбере какво е станало.

— Но така след теб остават свидетели, които знаят, че е изведен — напомни ѝ Люк. — И ако някой реши да провери, всичко веднага ще се разбере. Освен това не мисля, че номерът с потискането като в стаята за подготовка за полет ще свърши работа при пазачите на затворническото отделение — те би трябвало да са нащрек.

— Добре — кимна Мара и се обърна към контролното табло на турболифта. — Изобщо не ми харесва, но след като ти настояваш, съм съгласна.

Затворническото отделение беше в далечния край на кърмата, няколко равнища под командния сектор, точно над машинното отделение и огромните дюзи на главния двигател за подсветлинна скорост. Турболифтът зави няколко пъти, променяйки посоката си вертикално и хоризонтално. На Люк му се струваше, че се движат по твърде сложен маршрут, и за пореден път се запита дали Мара не играеше някаква двойна игра. Но в излъчването ѝ не се долавяше предателство и той се сети, че тя може би нарочно усложнява пътя, за да отклони от следите им вътрешната система за сигурност на „Химера“.

Накрая кабината спря и вратата се отвори. Излязоха в дълъг коридор, по който забързано се движеха десетина души в облекла на механици.

— Вратата е ей там — прошепна Мара и кимна надолу по коридора. — Давам ти три минути, за да се приготвиш.

Люк тръгна, стараяйки се да изглежда съвсем на място. Ботушите му гърмяха по металната повърхност и шумът го накара да си спомни за почти трагично завършилото му посещение на първата „Студена звезда“. Но тогава той беше наивно хлапе с широко отворени от изненада очи, заслепено от мечтите за слава и геройски подвизи, с твърде наивно разбиране за смъртоносните опасности, които вървяха ръка за ръка със славните приключения. Сега беше по-зрял, по-опитен и много добре знаеше в какво се забърква.

Така ли беше всъщност? Люк разсеяно се запита дали сега е по-малко безразсъден от тогава, или е точно обратното.

Стигна до вратата и спря пред нея, като се преструваше, че поглежда електронния бележник, който беше намерил в джоба на пилотския костюм. Чакаше коридорът да се опразни. Пое дълбоко последната глътка чист въздух, отвори вратата и пристъпи вътре.

Макар че се опитваше да сдържа дъха си, миризмата го удари като плесник през лицето. Каквито и подобрения да бе направила Империята през последните няколко години, корабните шахти за боклук воняха все така непоносимо.

Затвори след себе си и чу щракването на вътрешната ключалка. Вмъкна се тъкмо навреме, Мара сигурно вече беше включила цикъла на компресия. Дишаше през устата и чакаше. Миг след това се разнесе

приглушен шум на тежка хидравлика и стените започнаха бавно да се приближават една към друга.

Люк преглътна и стисна силно лазерния меч. Стараеше се да се задържи на върха на огромната камара боклук и изхвърлено оборудване, която започна да се надига и да се върти под краката му. Той беше предложил да стигнат до затворническото отделение по този начин и се наложи дълго и упорито да уговаря Мара, преди тя да се съгласи. Но сега, когато стените се затваряха около него, идеята съвсем не му се струваше толкова добра. Ако Мара не успееше да контролира, както трябва, движението на стените или пък ако някой прекъснеше операцията... Или ако само за няколко секунди омразата ѝ към него вземеше връх...

Стените продължаваха да се приближават, като събираха всичко по пътя си. Люк се бореше да остане на крака, усещаше с цялото си същество, че ако Мара замисля предателство, той не би разбрал, преди да стане твърде късно, за да се спаси. Компресиращите стени бяха твърде дебели, за да пробие дупка през тях с лазерния меч, а въртящата се маса под краката му вече го беше издигнала високо над вратата, за да успее да избяга през нея. Заслушан в трясъка на смачкания метал и пластмаса, Люк наблюдаваше как разстоянието между стените стана два метра, после един и половина, един...

Спряха рязко точно на един метър една от друга. Люк си пое дълбоко въздух, вече почти не усещаше вонята. Мара не го бе предала, бе изпълнила безупречно задачата си. Сега беше негов ред. Той отиде в задния край на помещението, приклепна и скочи.

Купчината боклук под краката му не беше стабилна, а компресиращите стени бяха твърде високи и дори с джедайското подсилване на скока той стигна едва половината разстояние до тавана. В най-горната точка на скока Люк сви колене, разтвори рязко крака и се закрепил здраво за стените с яко разтърсване на краката и задника. Спря за момент, за да успокои дишането си и да се ориентира, и се закатери.

Не беше толкова трудно, колкото бе смятал. Като момче се беше катерил много на Татуин, поне десетина пъти бе изкачвал скални комини, макар и без особен ентусиазъм. Гладките стени на колектора за боклук предлагаха по-малко опорни точки, но липсата на остри скали, които да се забиват в гърба ти, бе облекчение. След няколко

минути стигна до тавана и шахтата за поддръжка, която се надяваше да го заведе до затворническото отделение. Ако Мара беше разчала програмата правилно, разполагаше с пет минути до смяната на пазачите. Стисна зъби, промъкна се през магнитното поле на изхода на шахтата и започна да се катери нагоре, отново на чист въздух.

Справи се точно за пет минути и откри, че разчетите на Мара са безгрешни. През решетката, която покриваше отвора на шахтата, се чуваха говор и стъпки откъм помещението на пазачите, прекъсвани от време на време от съскане на отварящите се врати на турболифта. Охраната се сменяше и през следващите няколко минути и двете смени щяха да бъдат в контролното помещение. най-подходящото време, за да измъкне изпод носа им затворника — стига да действаше бързо.

Увисна от решетките на една ръка, извади с другата лазерния меч и го включи. Увери се, че върхът на острието не се показва в коридора, изрязва част от решетката и я дръпна в шахтата. Използва кука от пилотския костюм, за да окачи парчето към остатъка от решетката, и се промъкна през отвора.

Коридорът беше празен. Люк погледна номера на най- близката килия, за да се ориентира, и тръгна към онази, която Мара му бе казала. Разговорът в контролното помещение заглъхваше и съвсем скоро новата смяна пазачи щяха да заемат местата си в коридорите. Люк предпазливо се промъкна през пресечения коридор към търсената килия, мислено стисна палци и натисна копчето за отключване.

Вратата се отвори и Талон Карде погледна от нара с добре познатата си леко подигравателна усмивка. Спря погледа си върху лицето над пилотския костюм и изведнъж усмивката му изчезна.

— Не може да бъде! — прошепна той.

— И аз мисля така — отвърна Люк и огледа набързо килията. — Готов ли си да тръгваме?

— Напълно — отговори Карде. Вече се бе изправил и се приближаваше към вратата. — За щастие още съм в подготвителния етап. Без храна и сън... знаеш процедурата.

— Чувал съм — Люк огледа коридора в двете посоки. Още нямаше никой. — Изходът е оттук. Хайде.

Стигнаха до решетката на шахтата без инциденти.

— Сигурно се шегуващ — възкликна Карде, когато Люк се спусна през отвора и притисна гърба и краката си към стените на

шахтата.

— В края на другия изход ни чакат пазачите — напомни Люк.

— Прав си — призна контрабандистът и намръщено погледна надолу. — Предполагам, че е прекален лукс да се надявам на въже.

— Съжалявам. Единственото място, където можех да го вържа, е тази решетка и те щяха веднага да го забележат — отговори кисело джедаят. — Не те е страх от високо, нали?

— Повече ме безпокои падането от високо — измърмори сухо по-възрастният мъж, но се спусна в отвора. С ръце стискаше здраво решетката.

— Ще се спуснем до колектора за отпадъци — каза Люк. — Правил ли си го някога?

— Не, но уча бързо — отвърна Карде. Погледна през рамо, видя как се е закрепил Люк, и се намести като него. — Сигурно ще искаш да прикриеш дупката — добави той, издърпа отрязъка от решетката от куката, на която висеше, и го постави в отвора. — Макар че това няма да заблуди никого, ако се вгледа по-внимателно.

— Ако имаме късмет, дотогава ще сме стигнали до хангара — увери го Люк. — Хайде! Бавно и спокойно.

Спуснаха се в колектора за боклука без никакви проблеми.

— Онази страна на Империята, която туристите никога няма да видят — подметна сухо контрабандистът, когато Люк го поведе по купчината боклук. — Как ще излезем от тук?

— Вратата е там — посочи джедаят надолу под равнището на огромната купчина. — След минути Мара трябва да раздалечи отново стените и ние ще се смъкнем надолу.

— Аха — кимна Карде. — Мара е тук, така ли?

— По пътя ми разказа как са те заловили — подметна Люк, опитвайки се да разчете излъчването на Карде. Ако беше ядосан на Мара, добре го прикриваше. — Закле се, че няма нищо общо с капана.

— Сигурен съм в това — отвърна контрабандистът. — Най-малкото защото хората, които ме разпитваха, страшно упорито намекваха обратното — погледна го замислено и попита: — Какво ти обеща за помощта ти?

Люк поклати глава:

— Нищо. Просто ми напомни, че съм ти длъжник, защото на Миркр не ме предаде на Империята.

На устните на Карде се появи иронична усмивка:

— Интересно. И не ти ли спомена защо върховният адмирал толкова иска да ме залови?

Младият джедай го погледна изненадано. Контрабандистът го наблюдаваше внимателно и едва сега Люк усети, че Карде крие нещо.

— Мислех, че иска да си отмъсти, задето ми помогна да избягам. Има ли още нещо?

Карде погледна настрани:

— Да кажем само, че ако се измъкнем от тук, Новата република ще получи възможност да сключи чудесна сделка.

Последната му дума беше почти отрязана от приглушено тракане и с мощно потреперване стените на колектора за боклук започнаха бавно да се раздалечават. Люк помагаше на Карде да запази равновесие, докато чакаха да се появи вратата, и отправи сетивата си навън към коридора. Минаваха доста хора, но той не усещаше подозрение или тревога у никого.

— Мара ли прави всичко това? — попита Карде.

Люк кимна:

— Има код за достъп за корабния компютър.

— Интересно — измърмори Карде. — Всичко това ме кара да мисля, че в миналото е имала някаква връзка с Империята. Явно е била на много по-висок пост, отколкото съм предполагал.

— Да — кимна Люк. Спомни си разказа на Мара в гората на Миркр. Мара Джейд, Ръката на императора...

Стените стигнаха крайната си точка и спряха. Веднага след това прещрака ключалката на вратата. Люк почака коридорът да се изпразни, отвори я и излезе навън. Двама техници по поддръжката, които поправяха един отворен панел на десетина метра по коридора, ги погледнаха с лениво любопитство. Люк също им хвърли незаинтересован поглед, извади от джоба си електронния бележник и се престори, че вкарва вътре някакви данни. Карде изигра ролята си, като застана до него и започна да бълва безкраен поток от технически данни, докато Люк попълваше въображаемия си доклад. Вратата се затвори, джедаят прибра бележника в джоба и тръгна по коридора. Мара ги чакаше до турболифта с допълнителния пилотски костюм на рамо.

— Кабината идва — прошепна тя.

Очите ѝ срещнаха погледа на Карде и за момент лицето ѝ замръзна.

— Той знае, че не ти си го предала — каза тихо Люк.

— Не съм те питала нищо — изръмжа тя. Но Люк усети как част от напрежението ѝ изчезна. — Ето — добави Мара и хвърли пилотския костюм на Карде. — Малка маскировка.

— Благодаря. Къде отиваме?

— Дойдохме с товарна совалка — отговори тя. — Прорязахме отвор през долния корпус, но би трябвало да имаме достатъчно време да го затворим херметически, преди да ни изпратят обратно на повърхността.

Кабината на турболифта пристигна тъкмо когато Карде оправяше закопчалките на откраднатия пилотски костюм. Вътре почти нямаше място от двама мъже, понесли някаква платка, от която стърчеше блестящо жило на кабел.

— Докъде? — попита грубо един от техниците.

— Помещението за подготовка на пилоти 33-129-Т — отвърна Мара със същия тон.

Техникът вкара данните в контролния панел и вратата се затвори. Люк облекчено си пое дъх за първи път, откак Мара приземи изстребителя на Уистрил преди пет часа. След още десетина-петнайсет минути щяха да са в безопасност на совалката.

Междинният доклад от хангара пристигна и Пелаеон остави прегледа на данните за основния ремонт на контролния панел на защитното поле на мостика, за да му хвърли един бърз поглед. Направо великолепно, разтоварването вървеше с почти осем минути по-бързо от предвиденото. С тази скорост „Химера“ щеше да бъде готова навреме за срещата с „Буреносен ястреб“ и щяха да имат достатъчно преднина да подготвят засадата на бунтовническия конвой, който се събираше на Корфа. Капитанът отбеляза, че е прочел доклада, и отново се задълбочи в данните за ремонта на отбранителните системи. В този момент чу тихи стъпки зад гърба си.

— Добър вечер, капитане поздрави Траун, излезе пред креслото на Пелаеон и нехайно огледа мостика.

— Адмирале — кимна Пелаеон и се извърна с лице към него. — Мислех, че сте се оттеглили за почивка през нощта, сър.

— Бях в командната си зала — отвърна Траун и погледна екраните пред капитана. — Мислех да направя последна проверка на състоянието на кораба, преди да се оттегля. Това данните за състоянието на отбранителните системи на мостика ли са?

— Тъй вярно, сър — отвърна капитанът. Чудеше се произведенията на изкуството на коя раса щяха да се радват на вниманието на върховния адмирал тази вечер. — До този момент всичко е спокойно. Разтоварването на доставките във втория хангар на кърмата е по-напред от програмата.

— Добре — кимна върховният адмирал. — Някакви новини от патрула на Ендор?

— Само малка добавка към основния доклад, сър — отвърна Пелаеон. — Потвърждават, че корабът, който заловиха при навлизането му в системата, е на обикновен контрабандист. Възнамерявал е да потършува из останките на имперската база там. Нашите хора продължават да проверяват екипажа.

— Заповядайте им да направят цялостна проверка, преди да пуснат кораба — каза мрачно Траун. — Органа Соло не би изоставила просто така „Хилядолетен сокол“ в орбита. Рано или късно ще се върне и възнамерявам да я хвана тогава.

— Тъй вярно, сър — кимна капитанът. Беше сигурен, че командирът на патрулната част на Ендор не се нуждае от напомняне. — Като заговорихме за „Хилядолетен сокол“, решихте ли вече дали да продължим с претърсването му?

Върховният адмирал поклати глава:

— Съмнявам се, че това ще ни донесе нещо полезно. по-добре екипът по претърсване да се заеме с поддръжката на системите на „Химера“. Заповядайте „Хилядолетен сокол“ да бъде преместен в големия корабен хангар, докато решим за какво можем да го използваме.

— Слушам сър — отговори Пелаеон, обърна се към компютъра и вкара заповедта. — А, преди малко пристигна един странен доклад. Рутинен патрул е открил до снабдителната база останки на реактивен изтребител, който се е разбил при приземяването.

— Разбил се при приземяване? — повтори изненадано Траун.

— Точно така, сър — отвърна капитанът и извика доклада на екрана. — Долната му част доста зле е пострадала, корпусът е

неузнаваем.

На екрана се появи снимка и върховният адмирал се надвеси над капитана, за да погледне отблизо.

— Някакви тела намерени ли са?

— Не, сър. Единственото нещо на борда — и това е най-странното — е бил един йосаламир.

Усети как Траун се напрегна.

— Покажете ми — заповяда върховният адмирал.

Пелаеон натисна клавиш за следващата снимка — йосаламир, прикрепен към поддържащата живота му рамка в близък план.

— Рамката не е от нашите — изтъкна той. — Нямам представа, откъде може да е.

— А, напротив — каза мрачно Траун. Изправи се и пое дълбоко дъх: — Обявете тревога, капитане. Имаме посетители.

Пелаеон го зяпна изненадано, безчувствените му пръсти вкараха заповедта за тревога в компютъра. Сирените завиха гърлено.

— Посетители ли?

— Точно така — кимна върховният адмирал, блестящите му червени очи пламтяха. — Заповядайте веднага да проверят килията на Карде. Ако още е там, незабавно да го преместят и да го поставят под охраната на щурмоваци. Около товарните совалки да се постави двоен кордон войници и да започне проверка на самоличността на екипажите. И след това — замълча за момент — изключете главния компютър на „Химера“.

Пръстите на Пелаеон замръзнаха над клавиатурата:

— Да изключа...

— Изпълнявайте, капитане! — прекъсна го Траун.

— Тъй вярно, сър — прошепна Пелаеон с внезапно сковани устни.

През всичките години служба в имперската флота никога не беше виждал нарочно изключен главен компютър на боен кораб освен в космическите докове. Без компютър екипажът беше абсолютно безпомощен.

— Съгласен съм, че това ще ограничи възможностите ни — каза адмиралът, като че ли разбрал страховете на Пелаеон. — Но в още по-голяма степен ще попречи на враговете ни. Разбирате ли, единственият начин Мара Джейд да разбере курса на „Химера“ и нейното

местоположение, е да е проникнала в компютъра, когато я качихме заедно с Карде на борда.

— Това е невъзможно! — възкликна капитанът и потрепери. Управляваните от компютъра екрани започнаха да угасват. — Всички кодове за достъп, които е могла да знае, са променени преди години.

— Но в системите може да са инсталирани и постоянни кодове — отвърна Траун. — Вероятно императорът е заповядал да ги поставят, за да ги използва с агентите си. Несъмнено Джейд разчита на този код да избяга, следователно трябва да й отнемем тази възможност.

Пред него пристъпи щурмовак.

— Слушам ви, командир — каза Траун.

— Пристигна съобщение по предавателя от затворническия отсек — отвърна бездушният електронен глас. — Затворникът Талон Карде не е в килията си.

— Добре — въздъхна мрачно върховният адмирал. — Вдигнете по тревога всички части. Нека претърсят района от затворническия отсек до хангара на кърмата. Карде трябва да бъде заловен жив. Не непременно здрав, но жив. Същото се отнася и за тези, които се опитват да го спасят. Искам ги живи, ако е възможно. Ако не... — направи пауза — ако не, ще ви разбера.

ГЛАВА 23

От говорителя над главите им се разнесе вой на сирени и турболифтът изведнъж спря.

— По дяволите! — измърмори един от оръжейниците, които бяха влезли в кабината на мястото на техниците по поддръжка. Той извади малка карта за самоличност от процепа зад токата на колана си. — Не им ли омръзна на ония на мостика да провеждат учения?

— Такива приказки може да те изправят пред ескадрон щурмоваци — предупреди го вторият, като изгледа накриво Люк и двамата с него. Мина покрай първия оръжейник, пхна картата си за самоличност в процепа на контролното табло и набра кода за потвърждение. — Преди върховният адмирал да поеме командването, беше много по-лошо. А и ти какво искаш: да предупреждават за внезапните учения ли?

— Ако питаш мен, цялата тази работа е напълно излишна — изръмжа първият и прокара картата си за самоличност по същия начин. — Кой очакват да се появи на борда? Някаква тъпа пиратска шайка или какво?

Люк погледна Карде въпросително, не знаеше какво да прави. Но Мара вече вървеше към оръжейниците, като държеше в ръката си картата за самоличност от откраднатия пилотски костюм. Тя пристъпи между двамата, протегна ръка към процепа на командното табло и удари рязко с ръба на дланта първия оръжейник във врата.

Главата на мъжа се люшна настрана и той се строполи на пода, без да издаде звук. Вторият оръжейник изхриптя нещо неразбираемо, но Мара бързо го изпрати при приятеля му.

— Да изчезваме! — изсъска тя, прокара пръсти по линията, където вратата се затваряше към стената на цилиндричната кабина. — Скайуокър, тук има работа за теб.

Люк извади лазерния меч.

— С колко време разполагаме? — попита, докато прорязваше тесен отвор през вратата.

— Немного — отвърна мрачно Мара. — В турболифта има датчици, които следят колко души са вътре. Ще им отнеме около минута, за да извършат проверка на картите за самоличност и да изпратят сведенията в главния компютър. Трябва да намеря терминал, преди сигналът да се прехвърли в главния компютър, и на главите ни да се изсипе ескадрон щурмоваци.

Люк довърши прорежа и прибра лазерния меч. Мара и Карде избутаха парчето настрани. Зад дупката се виждаше стената на тунела, в който се движеше турболифтът.

— Чудесно! — кимна Мара и се провря в отвора. — Когато спряха турболифта, тъкмо бяхме започнали да завиваме. Има достатъчно място за минаване.

Карде и Люк я последваха. Тунелът на турболифта беше, общо взето, правоъгълен. На места се кръстосваха пресечки, по стените, тавана и пода блестяха водещите релси. Люк усети трептенето на електрическото поле, когато мина близо до релсите, и мислено си отбеляза да не ги докосва.

— Къде отиваме? — шепнешком попита той Мара, която крачеше отпред.

— Тук — отвърна тя и спря пред поставена в стената между релсите плоча с червен кант по ръба. — Панел за достъп. Трябва да ни изведе в склад за дроиди по поддръжката, където има компютърен терминал.

Лазерният меч бързо направи прорез през предпазните сглобки на панела за достъп. Мара надникна с бластер в ръка и изчезна в тъмния тунел. Люк и Карде я последваха покрай двойна редица изключени дроиди по поддръжката. От краиците на всеки робот стърчаха странни причудливи инструменти, сякаш дроидите бяха строени за инспекция. След роботите тунелът се разширяваше в малко помещение, където, както и очакваха, между проводниците и електронните лампи бе разположен терминал. Когато Люк пристъпи в помещението, Мара вече се беше надвесила над него и той усети внезапна промяна в излъчването ѝ.

— Какво става? — попита той.

— Изключили са главния компютър — прошепна тя със слисано лице. — Не са го свързали паралелно, нито пък са го пуснали на по-лек режим. Изцяло са го изключили.

— Върховният адмирал се е сетил, че можеш да проникнеш в компютъра — каза Карде и застана до Люк. — Най-добре да вървим. Имаш ли представа, къде се намираме?

— Мисля, че сме някъде над хангара на кърмата — отвърна Мара. — Техниците по поддръжката слязоха точно пред централната част за екипажа, а след това не изминахме много път.

— Над хангара... — повтори замислено Карде. — С други думи, близо до големия склад за кораби?

Мара го погледна намръщено:

— Да не предлагаш да вземем кораб от там?

— Защо не? — отвърна контрабандистът. — Вероятно очакват да се отправим към един от хангарите с товарните совалки. Може би няма да се сетят да ни потърсят на корабния лифт от големия склад.

— Но сетят ли се, ще сме като хванати в капан миноки, когато се появят щурмоваците — отвърна Мара. — Ако се опитаме да си пробием път с бой от големия склад...

— Спри! — прекъсна я Люк. Бойните му сетива на джедай бяха трепнали предупредително. — Някой идва.

Мара изруга. Мушна се зад компютърния терминал и насочи бластера си срещу вратата. Карде, все още без оръжие, се отдръпна назад в частичното прикритие на тунела и строените дроиди по поддръжката. Люк се долепи до стената. Лазерният меч в ръката му не беше включен. Усети как Силата потече през него, беше напълно готов. Слушаше заплашителните стъпки на щурмоваците, които се приближаваха към вратата, и със съжаление разбра, че този път лекото докосване на съзнанието няма да свърши работа. Стисна здраво лазерния меч и зачака...

Изведнъж, с по-малко от секунда предупреждение вратата се отвори и вътре влязоха двама щурмоваци, приготвили за стрелба лазерните си карабини. Люк вдигна лазерния меч, палецът му беше на копчето за включване.

От тунела, в който беше изчезнал Карде, внезапно просветна силна светлина, придружена от тракане на метал. Щурмоваците пристъпиха навътре и се насочиха към двете страни на вратата, като инстинктивно насочиха карабините към светлината и шума. Зад тях се промъкнаха двама облечени в черно войници. Щурмоваците

забелязаха приклепналата зад терминала Мара и се извъртяха обратно към нея.

Мара беше по-бърза. Стреля четири пъти, по два изстрела за щурмовак. Те се строполиха тежко, карабината на единия продължи да стреля, задействана от предсмъртния рефлекс на щурмовака. Войниците се хвърлиха на пода, търсейки прикритие и стреляйки лудо по нападателите. Люк ги повали с един замах на лазерния меч. Свали меча, подаде глава през вратата и огледа коридора.

— Няма никой — прошепна и се отдръпна вътре.

— Засега — отвърна Мара, прибра бластера и вдигна карабините на щурмоваците. — Да изчезваме.

Карде ги чакаше при панела за достъп, през който бяха дошли.

— Май турболифтът още не е включен — каза той. — Най-безопасно ще е да продължим още малко по тунела. Някакви проблеми с патрула?

— Не — отвърна Мара и му подаде карабина. — Ефикасно отвличане на вниманието.

— Благодаря — кимна Карде. — Винаги съм казвал, че е страшно полезно да имаш наоколо дроиди по поддръжката. Към големия склад ли сме?

— Към големия склад — съгласи се тя. — И се моли да си прав.

— Предварително се извинявам, ако се окаже, че греша.

По предавателя и интеркома бавно започнаха да пристигат докладите. Не бяха окуражаващи.

— Няма следа от тях в затворническия отсек — докладва разсеяно командирът на щурмоваците, сякаш в същото време се опитваше да чуе още нещо. — В сектора е открита прерязана решетка на една от шахтите за боклук, сигурно от там са измъкнали Карде.

— Няма никакво значение, как са го измъкнали — изръмжа Пелаеон. — Разследването може да почака. В момента най-важното е да ги откриете.

— Патрули от охраната претърсват района на подадената от турболифта тревога — тонът говореше, че всяко нещо, изречено от командир на щурмоваците, е изключително важно. — До този момент не са забелязали нищо.

Траун отпрати двамата свързочници.

— Как е била прерязана решетката на шахтата за боклук? — попита той.

— Нямам сведения — отговори командирът.

— Доставете ги — заповяда върховният адмирал с леденостуден глас. — И съобщете на претърсващите патрули, че двама техници по поддръжката са видели мъж в пилотски костюм недалеч от колектора за боклука. Предупредете и пазачите в хангарите на кърмата.

— Слушам, сър — отвърна щурмовакът.

Пелаеон погледна Траун.

— Не виждам какво значение има сега начинът, по който са измъкнали Карде, сър — каза той. — Не е ли по-добре усилията ни да бъдат насочени към залавянето им?

— Да не би да предлагате да изпратим всички войници и щурмоваци в хангара? — меко попита върховният адмирал. — Да приемем ли, че врагът няма да се опита да ни нанесе други поражения, преди да се опита да избяга?

— Не, сър — капитанът усети как по лицето му изби червенина. — Разбирам, че трябва да защитаваме целия кораб. Просто ми се струва, че разследването не е толкова неотложно.

— Обиждате ме, капитане — прошепна Траун. — Това е само намек, но...

— Адмирале — прекъсна ги командирът на щурмоваците. — Пристигна доклад от претърсващ патрул 207 на палуба 98 връзка 326-КК. — Пелаеон автоматически протегна ръце към клавиатурата и бързо ги прибра, спомнил си, че компютърът няма как да му покаже местоположението на картата. — Намерили са целия патрул 102 изстребен — продължи командирът. — Двамата щурмоваци са убити с бластер, а другите... — замълча и после нерешително добави: — Изглежда, за другите двама нещо е объркано.

— Не е объркано, командир — намеси се Траун с внезапна заплаха в гласа. — Заповядайте да погледнат за малки, почти микроскопични прорези по телата с частично обгаряне.

Пелаеон го зяпна изненадан. В погледа на върховния адмирал се беше появил студен пламък.

— Частично обгаряне ли? — повтори глупаво той.

— И след това предайте на всички — продължи Траун, — че един от нападателите е джедаят Люк Скайуокър.

Капитанът усети как зяпва от изненада:

— Скайуокър!? — възкликна той. — Това е невъзможно. Той е на Джомарк с Кбаот.

— Беше, капитане — поправи го върховният адмирал. — Сега е тук — заедно с издишания въздух сякаш излетя и мимолетният гняв, който го беше обхванал. — Очевидно нашият ценен майстор джедай не е успял да го задържи въпреки заканите му, че няма да се провали. Сега поне имаме доказателство, че бягството на Скайуокър от Миркр не е било решено под натиска на обстоятелствата.

— Мислите, че Карде и бунтовниците са работили заедно през цялото време? — попита Пелаеон.

— Ще го разберем съвсем скоро — отвърна Траун и се огледа през рамо: — Рък?

Мълчаливата сива фигура до него се раздвижи:

— Да, господарю?

— Събери хора по поддръжката — заповяда върховният адмирал. — Накарай ги да вземат всички йосаламири от техническото отделение и командния сектор и да ги преместят долу в хангара. Йосаламирите няма да са достатъчни, за да покрият целия район, така че използвай инстинктите си на ловец, за да решиш къде да ги разположиш. Като лишим Скайуокър от възможността да използва джедайските си номера, ще го хванем.

Ногрито кимна и тръгна към изхода на мостика.

— Бихме могли да използваме и йосаламирите от мостика... — започна Пелаеон.

— Замълчете за момент, капитане — прекъсна го Траун. Блестящият червен поглед се рееше през десния илюминатор към планетата, която се въртеше под тях. — Трябва да помисля. Да, ще се опитат да се движат незабелязано — той махна към двамата свързочници, изправени до креслото му. — Заповядайте на контрола на турболифта да включи отново всички системи освен връзката 326-КК между палуба 98 и хангарите на кърмата — заповяда той.

— Кабините в този район трябва да се преместят до най-близката станция и да останат заключени там до второ нареждане.

Един от свързочниците кимна и започна да предава заповедта по предавателя.

— Опитвате се да ги подкарате към хангарите, така ли?

— рискува да попита Пелаеон.

— Опитвам се да ги изкарам от определено място — кимна Траун. Беше сбърчил чело замислено, погледът му се рееше. — Въпросът е какво ще предприемат, когато прозрат намеренията ми. Сигурно ще се опитат да излязат от тунела. Но къде?

— Съмнявам се да са толкова глупави, че да се върнат в товарната совалка — предположи Пелаеон. — Според мен ще се откажат от хангара и ще се опитат да отвлечат някоя щурмова совалка.

— Може би — съгласи се върховният адмирал. — Ако Скайуокър ръководи бягството, това е най-вероятният им ход. Но ако заповедите идват от Карде... — замълча и отново потъна в мисли.

Тъй или иначе, капитанът можеше да започне от тук.

— Усилете охраната на щурмовите совалки — заповяда Пелаеон на командира на щурмоваците. — най-добре е да сложите хора и вътре в корабите.

— Ако Карде е начело, няма да тръгнат към совалките — промърмори Траун. — Той по-скоро ще опита нещо не толкова очевидно. Може би изстребител или въпреки всичко завръщане при товарните совалки, като предполага, че няма да очакваме такъв ход. Или... — той рязко завъртя глава към Пелаеон и попита настойчиво: — Къде е „Хилядолетен сокол“?

— Ами... — капитанът отново протегна безпомощно ръце към командното табло. — Заповядах да го преместят в големия хангар, сър. Не знам дали е имало време заповедта да бъде изпълнена.

Траун вдигна пръст към командира на щурмоваците:

— Прати някой да провери компютъра в хангара и намери кораба. След това разположи в него един ескадрон.

Върховният адмирал погледна Пелаеон и за пръв път, откак бе заповядал да се обяви тревога, се усмихна:

— Хванахме ги, капитане.

Карде дръпна настрани парчето от панела, което Люк беше отрязал от сервизната шахта, и предпазливо надзърна през отвора.

— Не се вижда никой — прошепна през рамо, като гласът му едва се чуваше през бръмченето на машините от залата от другата страна на панела. — Май ги изпреварихме.

— Ако изобщо възнамеряват да дойдат насам — подхвърли Люк.

— Ще дойдат — изръмжа Мара. — Обзалагам се. Ако Траун превъзхождаше с нещо останалите върховни адмирали, то е с уменията да предсказва стратегията на враговете си.

— Има около десетина кораба — продължи Карде. — Май са необозначени разузнавателни кораби. Който и да е от тях ще ни свърши работа.

— Имате ли представа, къде точно се намираме? — попита Люк и се опита да надникне през прорязания панел.

Около корабите имаше доста празно пространство, осветеният по краищата отвор в палубата вероятно беше шахтата на лифта за големи превозни средства. Но за разлика от онази, която си спомняше от хангара на „Студена звезда“, над тази шахта имаше още един отвор, през който корабите стигаха до най-горното равнище на звездния разрушител.

— Някъде в края на големия склад, мисля — отвърна контрабандистът. — Две или три равнища над хангарите на кърмата. Проблемът ще е, ако лифтът е на долната палуба и блокира достъпа ни до хангара и изхода.

— Ами да проверим — каза Мара и неспокойно размаха лазерната карабина. — Няма полза да чакаме така.

Люк отново включи лазерния меч и проряза достатъчно голям отвор, за да се промъкнат през него. Пръв мина Карде, след него Люк и последна Мара. Прикриха се зад тежковъоръжен товарен кораб и тя каза:

— Терминалът за компютъра на хангара е ей там — Мара посочи към една конзола вдясно. — След като мине лифтът, ще видя дали мога да проникна в него.

— Но не се бави — отвърна Карде. — Дори и да успееш да вкараш заповед за преместването на някой кораб, с това няма да си осигуриш достатъчно голяма изненада, която да си заслужава забавянето.

Показа се издигащата се от хангара платформа на лифта. Корабът върху нея изглеждаше невероятно познат... Люк усети как челюстта му увисва от изненада.

— Не може да бъде!

— Може — отвърна Мара. — Съвсем го бях забравила. Когато говорих с върховния адмирал на Ендор, той спомена, че ще го качат на

борда.

Люк гледаше втренчено. Студена буца беше заседнала в гърлото му. „Хилядолетен сокол“ бавно се показваше от отвора. Нали с него пътуваха Лея и Чубака...

— А нещо за затворници каза ли?

— Не — отговори тя. — Останах с впечатление, че са го намерили празен.

— Ще си го вземем — каза Лък и затъкна лазерния меч в пилотския си костюм. — Прикривайте ме.

— Скайуокър... — изсъска Мара, но Люк вече тичаше към шахтата.

Появи се платформата на лифта. До „Сокол“ седяха двама души — войник и техник, който държеше нещо като комбиниран електронен бележник и дистанционно. Те веднага го забелязаха.

— Ей! — извика той, размаха ръце и забърза към тях. — Спрете!

Техникът докосна нещо в електронния бележник и лифтът спря. Люк усети внезапно появилото се подозрение в съзнанието на войника.

— Нося нови заповеди за кораба — каза той и се изправи пред тях. — Върховният адмирал иска да го върнете долу. Доколкото разбрах, ще го използва за примамка.

Техникът намръщено погледна електронния бележник. Беше съвсем млад, може би нямаше още двајсет години.

— Тук няма нови заповеди — възрази той.

— И аз не съм чул за тях — изръмжа войникът, извади бластера си и набързо огледа склада.

— Заповедта току-що пристигна — каза Люк и кимна назад към конзолата на компютъра. — Кой знае защо, днес нещата не се предават много бързо.

— Хубаво приказваш — отвърна войникът, сега бластерът му сочеше право към Люк. — А какво ще кажеш да видим картата ти за самоличност?

Люк сви рамене, присегна се със Силата и избѝ бластера от ръката му.

Войникът дори не се замисли при внезапната загуба на оръжието си, а скочи към гърлото на джедая.

Бластерът, който летеше към Люк, внезапно промени посоката си и удари силно войника в стомаха. Той се закашля и се строполи на

палубата хриптейки.

— И това ще ми трябва — обърна се към техника Люк и посочи електронния бележник.

Махна на Карде и Мара да дойдат при него. Техникът, чието лице беше станало на сиви петна, мълчаливо му подаде бележника.

— Добра работа — каза Карде и застана до Люк. — Успокой се, нищо няма да ти направим — добави той към техника, наведе се и взе от задъхващия се войник предавателя. — Ако се държиш прилично, разбира се. Вземи приятеля си и се заключете в онази малка електрическа камера.

Техникът го погледна, обърна се към Люк и кимна. Хвана войника под мишниците и го извлече в указаната посока.

— Увери се, че са се настанили, както трябва, и ела при мен в кораба — каза Карде на Люк. — Ще включа системите на предстартова подготовка. Има ли някакви пароли?

— Едва ли — Люк се огледа и забеляза, че Мара вече е до компютърната конзола. — И без тях със „Сокол“ се работи доста трудно.

— Добре. Извикай Мара, да не си губи времето.

Контрабандистът се шмугна под кораба и изчезна по стълбичката. Люк изчака техникът да се пъкне в малкото помещение, както му беше заповядано, и последва Карде.

— Забележително бърз стартиращ цикъл — отбеляза контрабандистът, когато Люк се появи до него в пилотската кабина. — След две-три минути ще сме готови за полет. Дистанционното за лифта все още ли е в теб?

— Ето го — подаде го Люк. — Ще ида да доведа Мара — той погледна през илюминатора на кабината и видя как вратата в другия край на склада се отвори и вътре нахлуха щурмоваци.

— Охо! — измърмори Карде. Осмината имперски войници в бели брони уверено се насочиха към „Сокол“. — Дали знаят, че сме тук?

Люк се присегна със сетивата си, опитваше се да долови излъчването на щурмовациите.

— Май не — прошепна той. — Те мислят по-скоро като пазачи, отколкото като войници.

— Вероятно отвън е твърде шумно, за да чуят двигателите — каза Карде и се приведе, за да не го видят. — Мара излезе права за върховния адмирал, но, изглежда, ние се движим с една крачка напред.

Изведнъж Люк изтръпна и рязко погледна през илюминатора. Мара се беше свила зад компютърната конзола, временно скрита от погледа на щурмоваците. Нямахше да остане незабелязана дълго и доколкото я познаваше, едва ли щеше да седи и да чака щурмоваците да я видят. Само ако имаше някакъв начин да я предупреди все още да не стреля...

Можеше да опита. Мара, прошепна мислено той и се опита да си я представи. Почакай да ти дам знак. Не получи отговор, но Мара погледна към „Сокол“ за момент и се дръпна назад в ограниченото си прикритие.

— Връщам се на люка — каза джедаят на Карде. — Ще се опитам да ги хвана под кръстосан огън с Мара. Не се показвай.

— Добре.

Люк бързо се спусна по късия коридор от кабината. Успя тъкмо навреме. Щом стигна до люка, усети тропота на тежките бойни ботуши по стълбичката на „Сокол“. Вътре влизаха четирима, останалите се пръснаха под кораба, за да наблюдават, ако някой се приближеше. След още миг щяха да го видят, а миг след това — и Мара.

Мара, сега!

Откъм нейната страна блесна изстрел веднага след командата му и Люк остана с впечатлението, че Мара сама бе решила да стреля в този момент. Той включи лазерния меч, изскочи иззад ъгъла и засече щурмоваците на стълбичката тъкмо когато се обръщаха назад към заплахата. Замахна и отрязва цевта на лазерната карабина на първия щурмовак, присегна се със Силата, удари го силно, блъсна го в следващия и изпрати всички безпомощно да се търкалят долу на платформата. Скочи от стълбичката, отклони изстрел от друг щурмовак и замахна с острието на меча към него. Отклони още няколко изстрела и Мара застреля нападателя. Огледа се бързо и видя, че тя вече се е справила с другите двама.

Предупредително трепкане в Силата го накара да се обърне светкавично. Групата, която беше пратил да се търкаля в дъното на стълбичката, вече бе на крака. Люк извика, за да привлече вниманието

им към себе си, и размаха лазерния меч високо над главите им. Чакаше Мара да се възползва и да стреля към тях. Но тя не го направи, щурмоваците се свързеха и започнаха да стрелят. Не му оставаше друга възможност. Лазерният меч изсвистя четири пъти и схватката приключи.

Той задъхано свали лазерния меч и изведнъж разбра защо Мара не беше стреляла. Платформата на лифта, на която се намираше „Сокол“, се спускаше уверено към долната палуба и така щурмоваците бяха останали извън зрителното поле на Мара.

— Мара! — извика той и погледна нагоре.

— Какво? — отвърна тя и се показа на ръба на шахтата. Вече имаше над пет метра между тях. — Какво прави Карде?

— Предполагам, че заминаваме — отвърна Люк. — Скачай, ще те хвана.

По лицето на Мара пробяга раздразнение, но „Сокол“ се отдалечаваше бързо и тя скочи без колебание. Люк се присегна със Силата, улови я здраво и я спусна бавно на стълбичката на „Сокол“. Тя веднага хукна нагоре и след три крачки изчезна вътре.

Люк затвори люка и влезе в пилотската кабина. Мара вече се беше разположила до Карде.

— Сядай и затягай коланите! — извика тя през рамо. Люк седна зад нея, като потисна подтика да ѝ заповяда да стане от креслото на втория пилот. Познаваше „Сокол“ много по-добре, отколкото тя или Карде, но вероятно и двамата имаха повече опит в пилотирането на този клас кораби.

А навярно им предстоеше доста рисковано летене. През илюминатора Люк видя, че влизат не в хангара, както се беше надявал, а в широк тунел, оборудван с площадки за агравитатори.

— Какво стана с компютъра? — попита той.

— Не успях да вляза — отвърна тя. — Сега вече няма значение. Щурмоваците имаха предостатъчно време, за да повикат помощ. Освен ако не сте се сетили да заглушите предавателите им — добави тя и погледна Карде.

— Ех, Мара! — цъкна с език контрабандистът. — Разбира се, че заглушавах предавателите им. За съжаление, понеже сигурно са имали заповед да се обаждат, когато заемат позиции, разполагаме с не повече от няколко минути. Може би и с по-малко.

— От тук ли се излиза? — попита озадачено Люк и огледа коридора. — Мислех, че ще слезем с лифта чак до хангара.

— Май този лифт не слиза дотам — отвърна Карде. — Явно се отклонява от шахтата за хангарите онзи осветен отвор пред нас.

— И какво ще правим след това? — попита Люк.

— Ще видим дали това дистанционно командва и другия лифт — отвърна контрабандистът и вдигна електронния бележник, който Люк бе взел от техника. — Много не ми се вярва. Дори само за сигурност те би трябвало да...

— Погледнете! — извика Мара и посочи надолу по тунела.

Далеч пред тях се движеше още една платформа на лифта към осветения отвор, който Карде им беше посочил преди малко. Ако това наистина бе изходът към хангара и ако платформата на лифта сиреше там, щеше да блокира пътя им и...

Очевидно Карде бе съобразил същото. Изведнъж Люк беше притиснат здраво в креслото, тъй като „Сокол“ подскочи рязко напред, изостави платформата и светкавично се насочи към дъното на тунела като попарен тонтон. Заклати се силно напред-назад, завъртя се в опасна близост до стените на коридора и от съприкосновението на полетата на агравитаторите изскочиха искри. Той стисна зъби, наблюдаваше как платформата пред тях постепенно запълва отвора, в устата си усещаше горчивия вкус на безпомощността, който го беше изпълвал в ямата на Ренкъра под тронната зала на Джаба Мошеника. Както и тогава, Силата беше с него, но той не виждаше начин да използва мощта си. „Сокол“ се спусна към приближаващата се платформа и Люк се приготви за неизбежния сблъсък.

Но сблъсък не последва. Чу се остро скърцане на метал в метал и те се промушиха през отвора. Спуснаха се право надолу в големия хангар, като при завъртането пометоха вертикалните релси на лифта. После Карде овладя кораба и го изправи хоризонтално. Точно пред тях бе широкият отвор на хангара. Зад него чернееше космосът.

„Сокол“ се стрелна над кацналите кораби и десетина изстрела от бластер одраскаха корпуса. Войниците стреляха по рефлекс, без да се прицелват, и повечето изстрели не улучиха. Само един мина близо до пилотската кабина. „Сокол“ се гмурна през отвора на хангара и изскочи навън, потрепери при смяната в налягането и се устреми към планетата под тях.

Люк видя как от предните хангари излетя ято изстребители.

— Хайде, Мара — каза той и откопча коланите си. — Нали умееш да се оправяш с лазерното оръдие?

— Не, тя ми е нужна тук — обади се Карде. Беше спуснал „Сокол“ под звездния разрушител и сега се насочваше към левия борд. — Ти се заеми с отбраната. Качи се при горното оръдие, надявам се, ще успея да подреда нещата така, че да атакуват предимно от тази страна.

Младият джедай дори не можеше да си представи как ще го направи, но нямаше време за въпроси. „Сокол“ се тресеше от лазерните попадения и той от опит знаеше, че защитните полета на кораба няма да издържат дълго. Изскочи от пилотската кабина и бързо се качи при оръдието. Закопча предпазните колани, включи оръдието и погледна навън. Изведнъж разбра какво беше имал предвид Карде. „Сокол“ беше минал край левия борд на „Химера“, беше завил към кърмата и сега се устремяваше към дълбокия космос, като се движеше точно над реактивната струя от огромните подсветлинни двигатели на звездния разрушител. Според Люк бяха твърде близо до нея, но отдолу със сигурност за известно време нямаше да може да ги изненада имперски изстребител. Предавателят избръмча.

— Скайуокър — обади се Карде. — Тук са. Готов ли си?

— Напълно — увери го Люк.

Нагласи пръстите си на спусъците, изчисти съзнанието си и се остави Силата да го води. Битката беше ожесточена, но кратка и по някакъв начин му напомняше за бягството на „Сокол“ от първата „Студена звезда“ преди толкова време. Тогава Лея бе осъзнала, че твърде лесно ги бяха оставили да избягат, и докато изстребителите ожесточено се хвърляха срещу тях, стреляха и избухваха в пламъци, Люк тревожно се питаше дали и този път Империята не е замислила нещо също толкова ужасно.

Изведнъж небето пред тях проблесна с пъстротата на хиперпространството. Бяха свободни. Люк си пое дълбоко дъх и изключи оръдието.

— Добър полет — каза той в предавателя.

— Благодаря — отвърна сухо Карде. — Май сме в безопасност, макар че има някаква повреда в системата за преобразуване на енергия на десния борд. Мара отиде да я провери.

— Ще минем и без нея — успокои го Люк. — Хан е опасал кораба с толкова жици, че „Сокол“ може да лети и без половината си системи. Къде отиваме?

— В Корускант — отвърна контрабандистът. — Да те оставим там и да изпълня обещанието си.

Люк се напрегна да си спомни.

— Това, дето имаше предвид, когато каза, че Новата република ще спечели много от освобождаването ти?

— Точно така — потвърди Карде. — Доколкото си спомням, причината Соло да се появи на Миркр бе, че се нуждаете от транспортни кораби. Прав ли съм?

— Напълно — съгласи се Люк. — Да не си скътал няколко?

— Не точно, но няма да е трудно да се вземат. Според теб какво би казала Новата република за около двеста тежки крайцера отпреди Войните на клонингите?

Люк смаяно отвори уста. Беше израснал на Татуин и не беше на „ти“ с историята, но чак толкова...

— Не искаш да кажеш, че... Тъмната сила?

— Слез долу и ще го обсъдим — каза Карде. — А, не бих го споменава още на Мара.

— Идвам веднага.

Люк прекъсна връзката, закачи шлемофона на куката и слезе. За първи път не обърна внимание на рязката смяна в гравитацията, когато зави рязко по стълбата.

„Хилядолетен сокол“, който превъзхождаше по маневреност и бойна сила преследващите го изстребители, бързо се отдалечаваше от „Химера“ и след секунди изчезна в дълбокия космос. Пелаеон седеше в креслото си и безпомощно наблюдаваше със здраво стиснати юмруци.

Главният компютър още не беше изцяло включен и сложните оръдия на „Химера“ и прехващащите лъчи не можеха да направят нищо срещу малкия, бърз и вече набрал голяма преднина кораб. Мълчеше, защото нито една ругатня от богатия му репертоар не бе подходяща за огромния провал.

„Сокол“ проблесна с лъжливо усещане за движение и изчезна. Капитанът се приготви за най-лошото.

Но то не дойде.

— Заповядайте на изтребителите да се върнат по местата си, капитане — обади се Траун. В гласа му не се долавяше и помен от напрежение или гняв. — Отменете тревогата и предайте на хората от контрола над системите отново да включат главния компютър. А, и разтоварването на доставките може да продължи.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон и погледна крадешком върховния адмирал. Нима не разбираше какво точно се беше случило?

Траун го погледна и червените му очи проблеснаха.

— Загубихме един рунд, капитане — каза той. — Нищо повече.

— С цялото ми уважение, адмирале, мисля, че не сте прав — изръмжа Пелаеон. — Вече няма никакво съмнение, че Карде ще даде флотата „Катана“ на бунтовниците.

— Да. но няма да я даде ей така — отвърна Траун. — Карде никога не е давал нищо даром. Ще се попазари, дори ще постави условия, които бунтовниците ще намерят за неприемливи. Преговорите ще отнемат седмици, особено в сегашната политическа атмосфера на подозрителност на Корускант, която създадохме с толкова труд. А на нас ни трябва съвсем малко време.

Капитанът поклати глава:

— Надявате се, че оня крадец на кораби Фериер ще успее да намери доставчика на корелианската група, преди Карде и бунтовниците да изгладят противоречията си, така ли?

— Тук няма място за предположения отвърна спокойно Траун. В момента Фериер е по следите на Соло и е изчислил накъде се е насочил. И благодарение на чудесната работа на разузнаването при събирането на информация за миналото на Карде знам абсолютно точно кого ще срещне там — върховният адмирал погледна навън към завръщащите се изтребители. — Заповядайте на навигаторите да изчислят курс към системата на Пантоломин. капитане — каза той замислено. — Заминаваме веднага щом разтоварят снабдителските совалки.

— Тъй вярно, сър — отвърна Пелаеон, предаде заповедта на навигатора и набързо пресметна наум за колко време „Хилядолетен сокол“ ще стигне до Корускант и за колко време „Химера“ ще стигне до Пантоломин...

— Да каза Траун като че ли в отговор на мислите му. — Надбягването започна.

ГЛАВА 24

Слънцето се беше скрило зад кафявите хълмове на Онор, оставяйки в облаците над хоризонта леки отблясъци от червено и виолетово. Лея наблюдаваше избледняващите цветове от вратата на дукхата. Изпълваше я познатото чувство на надвиснала опасност, което я обхващаше винаги преди рискована акция или битка. След няколко минути тя, Чубака и Трипио щяха да потеглят към Нистао, за да освободят Кабарак и да избягат. Или да загинат.

Тя въздъхна и влезе обратно в дукхата. Питаше се къде сбърка. Изглеждаше ѝ съвсем разумно да дойде на Онор, да направи този жест на добра воля към ногрите. Дори преди да тръгнат от Кашиуук, беше убедена, че предложението ѝ не е изцяло нейна собствена идея, а е подсказано от Силата. И вероятно беше така. Но не от тази страна на Силата, за която предполагаше.

През вратата полъхна студен ветреца и Лея потрепери. Силата е силна в моето семейство. Люк ѝ го беше казал вечерта преди битката при Ендор. В самото начало тя не му повярва, убеди се дълго след това, когато търпеливото му обучение започна да изважда наяве доказателства за способности и у нея. Но баща ѝ бе получил същото обучение, разполагаше със същите способности и въпреки това се бе подчинил на тъмната страна.

Един от близнаците ритна в нея. Тя замря, пресегна се и нежно докосна двете малки създания в себе си. Късчета спомени нахлуха в съзнанието ѝ. Напрегнатото и тъжно лице на майка ѝ... тя я изважда от мрака на пътническия сандък, където Лея лежи скрита от очите на шпионите. Непознати лица се надвесват над нея, докато майка ѝ говори с тон, който я плаши, и Лея се разплаква. Колко горчиво плака, прегърнала здраво мъжа, когото се бе научила да нарича татко, когато майка ѝ умря.

Болка, скръб и страх... И всичко това заради истинския ѝ баща, мъжа, отхвърлил името Анакин Скайуокър и нарекъл се Дарт Вейдър.

От вратата долетя приглушено шумолене.

— Какво има, Трипио?

— Ваше височество, Чубака ми каза, че скоро ще тръгвате — с разтревожен глас започна Трипио. — Мога ли да се надявам, че ще ви придружа?

— Разбира се — отвърна тя. — Каквото и да стане в Нистао, ти не бива да оставаш тук.

— Напълно съм съгласен — дроидът се поколеба. Лея виждаше, че го гризе още нещо. Той продължи неуверено:

— Май трябва да ви кажа нещо. Един от обеззаразяващите дроиди се държи много странно.

— Така ли? И в какво се изразява тази странност?

— Прекалено много се интересува от всичко — отвърна Трипио. — Задава страшно много въпроси не само за вас и Чубака, но и за мен. Виждал съм го да обикаля из селото дори когато трябва да е изключен за през нощта.

— Вероятно е заради неправилно изтриване на паметта, преди да го докарат тук — каза Лея, която не беше настроена да обсъжда чудатостите на дроидите. — Веднага мога да ти намеря още един-два дроида, които проявяват повече любопитство, отколкото е заложено в първоначалната им програма.

— Ваше височество! — възкликна засегнато Трипио. — Арту е съвсем различен случай.

— Не говорех само за Арту — вдигна ръка Лея. — Разбирам загрижеността ти. И чуй какво ще ти кажа: наблюдавай този дроид вместо мен. Съгласен ли си?

— Разбира се, ваше височество — отвърна Трипио. поклони се и излезе навън в падащия здрач.

Лея въздъхна. Беше се изправила пред таблицата с родословното дърво. В издълбаното дърво се усещаха ясно разбиране за историята и съдържана, но дълбока гордост. Погледът ѝ проследи връзките между имената. Питаше се какво си мислят и усещат ногрите, докато изучават родословието си. Дали виждат както победите, така и провалите си, или имат очи само за победите? Може би и двете, реши тя. Ногрите бяха народ, който не се страхуваше да погледне реалността очи в очи.

— Виждате ли в дървото края на рода ни, лейди Вейдър? Лея подскочи изплашено.

— Понякога ми се иска да не бяхте толкова безшумни — изръмжа тя и се опита да се успокои.

— Простете ми — отвърна сухо майката. — Не исках да ви стресна — тя посочи таблицата: — Виждате ли края ни, лейди Вейдър?

Лея поклати глава:

— Не мога да видя бъдещето, майко. Нито вашето, нито моето. Просто си мислех за децата. Опитвах се да си представя какво изпитва човек, докато раснат пред очите му. Чудех се каква част от характера на детето се оформя от семейството и каква то носи вътре в себе си — поколеба се за миг и продължи: — Питам се дали злото в семейната история може да бъде отстранено, или винаги намира начин да се предаде на всяко ново поколение.

Майката на рода наклони леко глава, огромните ѝ изпъкнали очи изучаваха лицето на Лея.

— Говорите като човек, който скоро ще се изправи пред предизвикателството да бъде родител.

— Така е — призна Лея и поглади с ръка корема си. — Не знам дали Кабарак ви е казал, но аз нося първите си две деца.

— И се страхувате за тях.

Лея усети как на бузата ѝ трепна мускулче.

— И има защо. Империята иска да ми ги отнеме. Майката бавно изсъска:

— Защо?

Нямам представа. Но със сигурност не от добронамереност.

Ногрито сведе поглед.

— Съжалявам, лейди Вейдър. Бих ви помогнала, ако можех.

Лея вдигна ръка и я докосна по рамото.

— Знам.

Майката погледна нагоре към родословното дърво.

— Аз изпратих и четиримата си синове в битките на Империята, лейди Вейдър. Не е лесно да ги пуснеш да заминат и повече да не се завърнат.

Лея се замисли за всичките приятели и сподвижници, загинали в дългата война.

— Изпращала съм добри приятели на явна смърт — прошепна тя. — Беше непоносимо. Не мога да си представя да изпратя децата си.

— Трима загинаха — продължи майката, сякаш говореше сама на себе си. — Далеч от дома, без да има кой да ги оплаче освен другарите им. Четвъртият се завърна тук като инвалид и ще страда в тихо отчаяние, докато смъртта го избави от мъките му.

Лея се смръщи. Сега Кабарак беше изправен едновременно пред безчестието и смъртта заради това, че ѝ бе помогнал ... Тя се сепна:

— Почакайте малко. Нали казахте, че и четиримата ви синови са отишли на война. И четиримата са загинали?

Майката на рода кимна:

— Точно така.

— Но тогава какъв е Кабарак? Не ви ли е син?

— Той е моят трети син — отвърна майката със странно изражение. — Той е син на сина на първородния ми син.

Лея смаяно я изгледа. В съзнанието ѝ блесна ужасната истина. След като Кабарак не беше син на майката на рода, а правнук и щом тя бе наблюдавала лично космическата битка, която бе опустошила Онор...

— Майко, от колко време нещата на планетата са такива? — попита трескаво тя. — От колко години?

Майката я зяпна. Явно беше усетила внезапната промяна в настроението ѝ.

— Лейди Вейдър, какво казах, че...

— От колко години?

Майката на рода се дръпна назад.

— Четирийсет и осем години на ногрите. За летоброенето на Империята — четирийсет и четири.

Лея се подпря с ръка на гладкото дърво, на което беше издълбано родословието на племето. Коленете ѝ внезапно се подгънаха. Четирийсет и четири години. Не бяха пет, осем или дори десет, както беше предполагала. Четирийсет и четири.

— Не се е случило по време на бунта — прошепна тя. — Било е по време на Войните на клонингите.

Шокът внезапно беше заменен от нажежен до бяло гняв:

— Четирийсет и четири години — извика Лея. — Те са ви държали така цели четирийсет и четири години?! — тя се обърна рязко към вратата. — Чуй! — извика, като в момента изобщо не я интересуваше кой може да я чуе. — Чуй, ела!

Нечия ръка я стисна за рамото и тя се обърна. Майката я гледаше втренчено, на лицето ѝ беше застинало неразгадаемо изражение.

— Лейди Вейдър, ще ми кажете ли какво ви стана?

— Четирийсет и четири години, майко! — отвърна Лея. Изгарящият пламък на гнева ѝ отслабваше, заменен от ледена решителност. — Те са ви държали в робство почти половин век. Лъгали са ви, мамили са ви, убивали са синовете ви — тя посочи пода под краката им: — Земята ви не изисква четирийсет и четири години обеззаразяване. И ако те не просто чистят отровите...

Откъм вратата прокънтяха тежки стъпки и вътре врхлетя Чубака, стиснал готов за стрелба лък. Видя Лея и изръмжа въпросително, като насочи оръжието си към майката на рода.

— Нищо не ме заплашва, Чуй — успокои го Лея. — Просто съм страшно ядосана. Искам да донесеш още проби от заразените места. Този път не почва, а малко от тревата холм.

Видя изненадата върху лицето на уукито, но Чубака само изръмжа, че е разбрал, и изчезна.

— Защо искате да изследвате тревата холм? — попита майката.

— Нали казахте, че сега мирише по-различно, отколкото преди да завалят дъждовете — напомни ѝ Лея. — Мисля, че пропускаме нещо.

— Каква връзка би могло да има между тези неща? Лея поклати глава.

— Засега не ми се говори повече, майко. Искам да се уверя преди това.

— Все още ли искате да отидете в Нистао?

— Сега още повече — мрачно отвърна Лея. — Но не за да нападна и да избягам. Ако пробите на Чуй потвърдят предположенията ми, ще отида при вождовете.

— А какво ще стане, ако те откажат да ви изслушат? Лея си пое дълбоко дъх:

— Няма да откажат — отсече тя. — Вече сте загубили три поколения от синовете си. Не можете да си позволите да жертвате повече.

Майката я погледна мълчаливо.

— Говорите истината — кимна тя. Изсъска леко през остриите като игли зъби и с характерната си гъвкавост тръгна към вратата. —

Ще се върна до един час — извика тя през рамо. — Дотогава ще сте готови ли да тръгнете?

— Да — кимна Лея. — Къде отивате?

Майката на рода спря до вратата, черните ѝ очи се впиха в Лея:

— Вие говорите истината, лейди Вейдър. Те трябва да ви изслушат.

Майката се върна след дваайсет минути, пет минути преди Чубака. Уукито беше събрало две шепи трева от ширналите се поля и извади анализатора от скривалището му в бараката на обеззаразяващите дроиди. Лея пхна стиска от грозните кафяви стръкове, включи го и потеглиха за Нистао.

Но не бяха сами. За изненада на Лея една млада жена вече седеше на шофьорското място в откритата кола, която майката им беше осигурила. Докато се движеха бавно из селото, отстрани като почетна стража тичаха десетина ногри. Лицето на майката на рода бе неразгадаемо в отразената от таблото за управление светлина. Чубака седеше на задната седалка до анализатора, държеше лъка си готов за стрелба и ръмжеше недоверчиво. Зад него в товарното отделение Трипио непривично се бе умълчал.

Излязоха в полето. Движеха се без светлини, групичката ногри около тях бяха невидими заради скритите от облаците звезди. Стигнаха до друго село, почти неразлично от околните поля, тъй като светлините бяха изгасени за през нощта. Излязоха пак на поле, още едно село, отново поле. От време на време Лея зърваше светлините на Нистао далеч напред и тревожно се питаше дали прякото противопоставяне на вождовете е най-разумното, което можеше да направи в този момент. Вождовете управляваха с помощта или най-малкото с мълчаливото съгласие на Империята и обвинението в сътрудничество с лъжци нямаше да бъде прието добре от толкова горди и честолюбиви хора.

В североизточния край на небето най-голямата от трите луни на Онор проби плътната облачна пелена и Лея изненадано откри, че не са сами. Навред около тях имаше истински прилив океан от тъмни фигури.

Зад нея Чубака също изръмжа изненадано. С ловните си инстинкти уукито бе доловило, че групата им нараства във всяко село,

но и той не бе осъзнал огромния брой на присъединилите се, а и съвсем не беше сигурен, че това му харесва.

Но с нарастването на множеството част от тревогите на Лея изчезнаха и тя се отпусна върху възглавниците. Каквото и да се случеше в Нистао, това множество щеше да осуети възможността вождовете просто да я арестуват и да скрият думите ѝ.

Майката на рода ѝ беше осигурила възможност да говори. Останалото зависеше от Лея.

Стигнаха до покрайнините на Нистао малко преди изгрев и завариха още ногри.

— Съобщението е пристигнало преди нас — каза майката на рода, докато колата и шествието се придвижваха бавно напред. — Дошли са да видят дъщерята на лорд Вейдър и да чуят думите ѝ.

Лея погледна тълпата:

— И какво очакват да чуят?

— Че дългът на честта към Империята вече е изплатен — отвърна майката. — Че вие сте дошли да предложите нов живот за народа на ногрите.

Тъмните ѝ очи се впиха в Лея. В тях блестеше незададен въпрос. На свой ред Лея се обърна към Чубака и вдигна вежди. Уукито изръмжа утвърдително и обърна анализатора така, че тя да види данните на екрана.

По време на нощното им пътуване уредът беше приключил със задачата си и когато прочете анализа, Лея усети как в нея се надига нова вълна от предишния гняв срещу Империята заради това, което бе причинила на тези хора.

— Да — прошепна тя. — Наистина мога да докажа, че дългът е платен.

Вече се бяха приближили по-плътно до очакващата ги тълпа и в мъгливата утринна светлина Лея видя, че повечето от събралите се са жени. Десетината мъже, които зърна, бяха или със светлосивата кожа на деца и младежи, или с много по-тъмносивата на старците. Но успоредно на пътя на колата стояха група от около десетина мъже със стоманеносивата кожа на млади и силни мъже.

— Както виждам, и вождовете са чули новината — каза тя.

— Това е официален ескорт — отвърна майката. — Те ще ни придружат до голямата дукха, където ви очакват вождовете.

Официалният ескорт — пазачи или войници, Лея не беше сигурна какво да мисли за тях — мълчаливо се престрои клиновидно пред колата. В тълпата се водеха приглушени разговори, повечето между жителите на града и на селата. Лея не знаеше какво си казват, но накъдето и да погледнеше, ногрите млъкваха и отвърщаха на погледа ѝ с очевидна почуда.

Градът беше по-малък, отколкото Лея си беше представяла, особено при ограничената земя, с която разполагаха ногрите. Само след няколко минути пристигнаха пред голямата дукха.

Лея очакваше да е по-голяма от дукхата в селото. Постройката наистина беше доста по-голяма, но въпреки някои прилики външният ѝ вид беше доста по-различен. Стените и покривът бяха от сребристосин метал, а не от дърво и отвън нямаше никакви изображения. Широки черно-червени мраморни стъпала водеха до веранда с настилка от сив камък, откъдето през двойни врати се влизаше вътре. Голямата дукха изглеждаше студена и далечна, много по-различна от представата за привичките на ногрите, която си бе изградила през последните дни. За миг Лея се запита дали не е построена от Империята, а не от самите ногри.

На най-горното стъпало стояха наредени тринайсет ногри на средна възраст, облечени в странни одежди, нещо средно между роба и мантия. Зад тях се виждаше Кабарак. Ръцете и краката му бяха приковани към два стълба в средата на верандата.

През тялото ѝ премина вълна на болка и съчувствие. Майката на рода ѝ беше обяснила смисъла на публичното поругаване за ногрите, но едва сега започна да разбира истинската дълбочина на срамния ритуал. Лицето на Кабарак беше бледо и изпито, той висеше уморено на веригите, които го придържаха за китките и раменете. Но главата му беше гордо изправена, тъмните му очи блестяха и наблюдаваха всичко.

Тълпата се раздели на две, за да направи място на колата да стигне до дукхата. Официалният ескорт се изкачи по стълбите и се подреди между вождовете и тълпата.

— Не забравяй, че не сме дошли тук да се бием — прошепна Лея на Чубака, събра цялата си царственост, слезе от колата и тръгна нагоре по стълбите. Когато стигна до верандата, и последното шумолене на разговорите в тълпата изчезна.

— Приветствам ви, вождове на народа на ногрите — извика тя. — Аз съм Лея Органа Соло, дъщеря на вашия господар лорд Дарт Вейдър, на онзи, който дойде при вас в момент на страдание и ви донесе помощ — тя протегна ръка с дланта нагоре към ногрито в средата.

Той я изгледа за момент, без да помръдне. След това с очевидно нежелание пристъпи и неохотно помириса ръката ѝ. Повтори проверката и се изправи.

— Дарт Вейдър е покойник — каза той. — Нашият нов господар върховният адмирал ни заповяда да те отведем при него, Лея Органа Соло. Ела с нас, докато ти бъде приготвен кораб.

От края на стъпалата Чубака изръмжа. Лея му махна с ръка да замълчи и поклати глава:

— На кого служите вие: на Империята или на народа на Онор?

— Всеки честен ногри служи и на двете — отвърна вождът.

— Така ли? Да не би службата в името на Онор сега да означава да се изпращат поколение след поколение от вашите младежи да умират във войните на Империята?

— Ти си пришълка — отвърна презрително той. — Не знаеш нищо за честта на ногрите — кимна към пазачите, застанали от двете страни на Лея: — Отведете я в дукхата.

— Нима се страхуваш толкова много от думите на една непозната жена? — попита тя. Ногрите я стиснаха здраво за ръцете. — Или се боиш, че властта ти ще изчезне с моето идване?

— Няма да ти позволя да говориш думи на омраза и отрова — извика вождът.

Чубака отново изръмжа. Лея усещаше, че е готов да скочи.

— Моите думи не носят раздор — повиши тя глас, за да я чуе цялата тълпа. — Аз говоря за предателство.

Тълпата изненадано се размърда.

— Замълчи! — настоя вождът. — Или аз ще ти затворя устата.

— Искам да чуя какво има да ни каже — извика отдолу майката.

— Ти също мълчи — изкрещя вождът, но тълпата одобрително се разшумя при думите на майката. — Не ти е тук мястото и не можеш да говориш пред вождовете, майко на племето кимбар. Не съм свикал сбор на народа на ногрите.

— Но сборът е тук — възрази тя. Дошла е лейди Вейдър. Трябва да чуем какво има да ни каже.

— Тогава ще го чуеш в затвора — вождът махна и още двамина от официалния ескорт напуснаха строя и решително тръгнаха по стълбите.

Лея прецени, че сега е подходящият момент. Тя погледна надолу към колана си и се присегна със Силата с всичката мощ и контрол, които притежаваше.

Лазерният меч изскочи от колана, освободи се от ножницата и подскочи пред нея. Погледът ѝ намери копчето, блестящото зелено-бяло острие се яви с рязко съскане и прокара линия между нея и редицата на вождовете.

От тълпата се чу изсвистяване. Както вървяха към майката, двамата стражи замръзнаха с вдигнат крак. Въздишката се стопи в пълна тишина и Лея разбра, че вече напълно е привлякла вниманието им.

— Аз съм не само дъщерята на лорд Вейдър — извика тя с овладян гняв в гласа. — Аз съм и малараши, наследник на неговата власт и мощ. Преминах през страшни опасности, за да разкрия извършеното спрямо народа на ногрите предателство.

Отдели от съсредоточаването колкото можеше, без да застрашава поддържането на лазерния меч във въздуха, и бавно плъзна поглед по редицата вождове.

— Ще ме изслушате ли? Или вместо това ще изберете смъртта?

За дълго се възцари напрегната тишина. Лея чуваше ударите на сърцето си и тихото жужене на лазерния меч, питаше се колко време може да го удържи увиснал във въздуха, преди да загуби контрол върху него. И тогава един от вождовете пристъпи напред.

— Аз ще изслушам думите на малараши — каза тежко той.

Първият вожд се изплю:

— Не се включвай и ти в раздора, Иркейм. Само търсиш възможност да спасиш честта на племето кимбар.

— А може би виждам възможност да спася честта на народа на ногрите, Воркорк — отвърна Иркейм. — Аз ще чуя това, което малараши иска да ни каже. Ще ме подкрепи ли някой?

Още един вожд мълчаливо пристъпи напред. Последва го трети, след него четвърти и така, докато около Иркейм не застанаха деветима

от тринайсетимата. Воркорк изсъска, но отстъпи назад в редицата.

— Вождовете на Онор избраха — изръмжа той. — Можеш да говориш.

Двамата пазачи отпуснаха хватката си. Лея отброи внимателно още две секунди, протегна ръка, хвана лазерния меч и го свали надолу.

— Ще ви разкажа историята два пъти — започна тя, обърна се към тълпата и прибра оръжието в колана. — Първия път ще бъде, както Империята ви я е разказвала, а втория — както е наистина. След това сами ще решите дали дългът на ногрите е изплатен или не. Всички знаете как планетата е била опустошена от битка в космоса. Колко ногри са загинали от избухналите вулкани, земетресенията и разбунтувалите се морета, преди оцелелите да се съберат тук, на това място. Как лорд Дарт Вейдър е дошъл при вас и ви е предложил помощ. Как след падането на странния дъжд всички растения освен тревата холм са увехнали и умрели. Как императорът ви е казал, че земята е отровена с химикали от унищожения кораб, и ви е предложил машини, които да почистят почвата. И много добре знаете цената, която е поискал за тези машини.

— Земята наистина е отровена — прекъсна я един от вождовете. — И аз, и много други се опитвахме да отгледаме храна в места, където не са били машините. Нищо не поникна.

— Да — кимна Лея. — Но не земята е била отровена. Или поточно не направо.

Тя махна към Чубака. Той отвори колата, взе анализатора и стиска от тревата холм и ги донесе на стълбите до нея.

— Сега ще ви разкажа истината — продължи тя, когато уукито слезе от стълбите. — След като лорд Вейдър си е заминал, са дошли други кораби и са прелетели високо в небето. Ако някой питал, отговаряли му, че корабите изследват повърхността и търсят оцелели или обитаеми места. Но всичко това е било лъжа. Истинската им цел е била да засеят на планетата нова растителност — тя вдигна високо тревата холм: — Тази трева.

— Твоята истина е брътвеж — извика Воркорк. — Тревата холм расте на Онор от самото начало на познанието.

— Не съм казала, че това е тревата холм — отвърна Лея. — Тя наистина изглежда като холм, която вие помните, и дори мирисът ѝ е

подобен. Но не е същият. Защото тя е творение на Империята, донесено тук, за да отрови планетата.

Смълчаната тълпа се разшумя. Лея им даде време да преглътнат думите ѝ и докато чакаше, обиколи с поглед множеството. най-малко хиляда ногри се бяха събрали около голямата дукха, идваха и други. Мълвата за пристигането ѝ сигурно още се разпространяваше. Лея вдигна глава, за да види откъде идват новопристигналите.

Погледът ѝ се завъртя наляво и тя зърна лек проблясък на метал. Недалеч от голямата дукха, полускрит в дългите сутрешни сенки, до някаква друга постройка стоеше обеззаразяващ дроид.

Лея го зяпна изненадано, по гърба ѝ полазиха тръпки. Обеззаразяващ дроид с необичайно любопитство — Трипио го бе споменал, но тогава тя не му обърна внимание. Сега дроидът се намираше в Нистао, на петдесет километра от определеното му за работа място. Очевидно ставаше въпрос за нещо далеч повече от свръхразвито любопитство. по-скоро беше...

Лея сведе поглед, обвинявайки се за безгрижието си. Разбира се, че върховният адмирал не би заминал просто така в най-напрегнатия момент. Разбира се, че бе оставил някого или нещо да наблюдава какво се случва в негово отсъствие.

— Чуй, погледни надясно — прошепна тя. — Прилича на обеззаразяващ дроид, но ми се струва, че е шпионски.

Уукито изръмжа злобно и започна да си проправя път през тълпата. Ногрите се отдръпваха, за да му позволят да мине, но Лея си даде сметка, че той няма да успее да стигне навреме. Шпионските дроиди не са гении и все пак са достатъчно умни, за да разберат, че не бива да се мотаят, след като е разкрито прикритието им. Ако в дроида бе инсталиран предавател и ако недалеч имаше имперски кораб...

— Народе на Онор! — надвика тя разговорите. — Сега ще ви докажа думите си. Един от обеззаразяващите дроиди на императора е ей там. Донесете го тук.

Тълпата се обърна да погледне и Лея усети, че ногрите се колебаят да я послушат ли. Но преди някой да помръдне, дроидът внезапно изчезна зад ъгъла на сградата, до която се беше прикрил. След миг Лея го зърна между две други постройките. Бягаше, колкото го държаха краката.

Това беше най-лошото решение, което дроидът можеше да вземе. Бягството показваше, че признава вината си, особено пред хора, които бяха израсли сред дроидите и много добре познаваха нормалното им поведение. В тълпата се надигна ръмжение и около петдесет от поедрите младежи хукнаха след него.

В този момент един от пазачите на верандата до Лея вдигна ръце към устата си и във въздуха се разнесе пронизителен вик. Лея подскочи изплашено, ушите ѝ писнаха. Пазачът извика отново и този път някъде наблизо прозвуча отговор. Пазачът заизвива нещо като сложна птича песен. Последва кратък отговор и настана тишина.

— Вика всички да се включат в преследването — обясни майката.

Лея кимна, сви ръце в юмруци и наблюдаваше как преследвачите изчезнаха зад ъгъла, зад който се беше шумгнал дроидът. Ако дроидът разполагаше с предавател, сигурно бързешката излъчваше цялата информация, която бе събрал.

Младежите се появиха отново, придружени от шестима ногри на средна възраст. Високо над главите им като плячка от лов висеше безпомощният дроид. Лея въздъхна.

— Донесете го тук — извика тя, когато групата приближи.

Подчиниха се. Шестимата носачи се качиха по стълбите и положиха дроида на верандата по гръб. Лея извади лазерния меч и набързо огледа дроида за следи от прикрита антена. Не видя, но това не доказваше нищо. Пригответи се за най-лошото и сръза външната му обвивка. Направи още два кръстосани разреза и вече всички можеха да видят вътрешния механизъм на робота.

Лея свали лазерния меч и Чубака веднага коленичи до дроида. Големите му пръсти внимателно се провираха в плетеницата от кабели, лампи и жички. В горната част на кухината имаше малка сива кутия. Той погледна Лея многозначително и я извади от гнездото.

Лея преглътна шумно. Уукито остави кутията на земята до себе си. Тя веднага я разпозна от дългия и горчив опит. Това беше записващо устройство на имперски шпионски дроид. Късметът, или по-точно Силата все още бяха с тях.

Чубака надничаше в долната част на кухината. Извади няколко цилиндъра от схемата, погледна означенията им и ги върна на мястото им. Тълпата отново започна да мърмори, изведнъж уукито изръмжа със

задоволство и измъкна голям цилиндър с малка игличка близо до дозатора.

Лея неохотно пое цилиндъра. Едва ли представляваше опасност за нея, но нямаше никакъв смисъл да поема излишни рискове.

— Призовавам вождовете да бъдат свидетели, че този цилиндър наистина беше изваден от машината — извика тя към тълпата.

— И това ли е твоето доказателство? — попита Иркейм и измери с пълен със съмнения поглед цилиндъра.

— Това — кимна Лея. — Вече казах, че тези растения не са тревата холм, която помните отпреди бедствието. Но все още не съм ви казала каква е разликата — тя взе едно стръкче и го вдигна високо, за да го видят всички. — Имперските учени са променили тревата холм. Те са създали разлики, които са се проявили след поколения. Промененият мирис е причинен от химикал, който се отделя от стъблото, корените и листата. Този химикал има една цел — да предотврати растежа на всички други растения. Машините, за които върховният адмирал твърди, че чистят почвата, всъщност само унищожават специалната трева, отгледана от Империята.

— Твоята истина отново е само брътвеж — изсумтя Воркорк. — На дроидите им трябва двацет дни, за да почистят една пирка от земята. Моите дъщери могат да унищожат тревата холм на това място за един ден.

Лея мрачно се усмихна.

— Вероятно на машините не им трябва толкова много време, колкото изглежда. Нека да видим.

Тя протегна напред тревата, изстиска капка бледа течност на върха на иглата и докосна стъблото. Демонстрацията напълно оправда очакванията ѝ. Капката попи в тъмнокафявата повърхност на растението и за няколко секунди нищо не се случи. Сред ногрите се надигна ропот и изведнъж растението повехна и се спаружи. От тълпата се чу смаяна въздишка, разрушителната вълна бързо се разпростря от стъблото към листата и корените. Лея задържа стръкчето още един момент и го хвърли на верандата. То се извиваше като влажна клонка в огъня, докато остана само едно черно сбръчкано влакно. Лея го докосна леко с върха на ботуша и то се разпадна на черен прах.

Очакваше пореден гневен изблик на тълпата. Но заплашителната тишина беше по-страшна и по-яръстна от всеки шум. Ногрите прекрасно разбраха значението на демонстрацията. Погледът ѝ се плъзна по лицата наоколо и тя осъзна, че бе победила. Остави цилиндъра на верандата до остатъка от тревата и се обърна към вождовете.

— Показах ви. Сега трябва да решите дали дългът на ногрите е изплатен.

Погледна към Воркорк и движена от някакъв необясним импулс, откачи лазерния меч от колана си и го постави в ръцете му. Мина край него и се приближи до Кабарак.

— Съжалявам — каза тя меко. — Не очаквах, че ще се наложи да изтърпиш толкова страдания заради мен.

Кабарак се усмихна, остриите му зъби блеснаха.

— Империята дълго ни е учила, че за всеки воин е гордост и задължение да посрещне болката заради господаря си. Нима можех да направя нещо по-малко за малараши на лорд Вейдър?

Лея поклати глава:

— Аз не съм вашият върховен повелител, Кабарак, и никога няма да бъда. Ногрите са свободен народ. Дойдох само, за да ви върна свободата.

— И да ни привлечеш на ваша страна във войната срещу Империята — обади се горчиво зад нея Воркорк.

Лея се обърна.

— Дори това да е моето желание — отвърна тя, — не съм ви молила да го направите.

Воркорк я изгледа изучаващо и неохотно ѝ върна лазерния меч.

— Вождовете на Омор не могат и няма да вземат толкова важно решение за един ден — каза той. — Трябва да обмислим много неща и да свикаме общ сбор на всички ногри.

— Направете го — каза настойчиво Кабарак. — Малараши на лорд Вейдър е тук.

— И може ли малараши да ни защити от мощната Империя, ако решим да ѝ се противопоставим? попита кисело Воркорк.

— Но...

— Той е прав, Кабарак — намеси се Лея. — Империята ще предпочете да ви унищожи, но не и да ви позволи да се присъедините

към Новата република или дори да станете неутрални.

— Нима ногрите са забравили как да се бият? — изсумтя презрително Кабарак.

— Да не би Кабарак от племето кимбар да е забравил какво се случи на Онор преди четирийсет и осем години? — излая вождът. — Ако се противопоставим на Империята, не ни остава никаква друга възможност, освен да избягаме от планетата и да се опитаме да се скрием.

— И това ще обрече на гибел ногрите, които служат на Империята — изтъкна Лея. — Нима ще ги пратите на смърт, без дори да узнаят причината? В това няма и капка чест.

— Говорите мъдро, лейди Вейдър — кимна Воркорк и на нея й се стори, че за пръв път забелязва следа от уважение в очите му. — Истинските воини разбират цената на търпението. Сега ще ни напуснете ли?

— Да — кимна Лея. — Присъствието ми тук все още е заплаха за вас. Ще ви помоля за една услуга: позволете на Кабарак да ме върне на моя кораб.

Воркорк погледна окования ногри.

— Родът на Кабарак заговорническо да го освободи — заговори бавно той. — Хората му успяха и той избяга в космоса. Три групи командоси, които бяха тук, го преследват. Цялото племе кимбар ще бъде в немилост, докато не издаде имената на ногрите, които са участвали в операцията.

Лея кимна. Историята не беше лоша.

— Предупредете командосите, които ще изпратите, да бъдат предпазливи, когато се свържат с другите групи. Ако дори и намек за случилото се днес стигне до Империята, тя ще ви унищожи.

— Не си позволявайте да нареждате на воините как да си вършат работата — отвърна гордо Воркорк и с известно колебание продължи: — Можете ли да ни изпратите още от това? — попита той и посочи цилиндъра.

— Да — отвърна Лея. — Ще трябва първо да отидем до Ендор, за да вземем кораба ми. Кабарак може да ме придружи до Корускант и там ще получи всичко, от което имате нужда.

— Няма ли начин да го получим по-скоро? — настоя вождът.

В главата на Лея проблесна част от разговор: майката на рода беше споменала, че вече почти изтича времето, в което се сее новата реколта.

— Може и да има — отговори замислено тя. — Кабарак, колко време ще спестим, ако прескочим Ендор и се върнем право на Корускант?

— Приблизително четири дни, лейди Вейдър.

Лея кимна. Хан щеше да я убие, задето е оставила любимия му „Сокол“ празен в орбита на Ендор, но нямаше друг начин.

— Добре. Така ще направим. Но го използвайте много внимателно — не можете да рискувате приближаващи се имперски кораби да забележат новите ниви.

— Не си позволявайте да нареждате на селяните как да си вършат работата — подхвърли Воркорк, но този път в гласа му се забелязваше едва забележима следа от суховат хумор. — Ще очакваме с нетърпение пристигането на пратката.

— Тогава да тръгнем веднага — каза Лея.

Погледна към майката на рода и кимна за благодарност. най-накрая всичко си беше дошло по местата. Въпреки предишните й съмнения Силата явно беше с нея.

Обърна се към Кабарак, извади лазерния меч и отрязва веригите му.

— Хайде, Кабарак. Време е да тръгваме.

ГЛАВА 25

„Кораловият вандал“ се славеше като най-интересното казино в галактиката и като огледа огромната украсена зала „Трала“, Хан разбра защо никога не бе чул противоположно мнение.

Вътре имаше поне десетина маси за сабак, разположени на три подиума, маси за всякакъв вид покер, сепарета, дъски за холошах и дори няколко от обичайните маси с изкривени повърхности във вид на подкова, по които си падаха закоравелите манияци на кринбид. Барът, който разделяше залата, разполагаше с абсолютно всичко, което клиентите можеха да пожелаят да пият, за да отпразнуват печалбата или за да забравят загубата, а отзад се виждаше вграден отвор за сервиране за хората, които не желаеха да прекъсват играта, за да се хранят.

А ако ти омръзне да се взираш в картите или в чашата, можеш да погледаш през прозрачната стена на външния корпус — бълбукаща синьо-зелена вода, стотици блестящо оцветени риби, малки бозайници и заплетените извивки и проходи на прочутите коралови рифове на Пантоломин.

Накратко, зала „Трала“ беше най-хубавото казино, което Хан беше виждал, а в „Кораловият вандал“ имаше още седем такива зали. Седнал на бара до него, Ландо пресуши чашата си и я бутна настрани.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Той е тук, Ландо — отвърна Хан, откъсна поглед от рифа навън и за пореден път огледа казиното. — Тук някъде.

— Според мен е пропуснал това пътуване — отвърна приятелят му. — Може би е свършил парите. Спомни си какво каза Сена — харчи като луд.

— Да, но ако е изхарчил парите, ще се опита да продаде нов кораб — изтъкна Соло. Допи питието си и се изправи. — Хайде, остана да проверим още една зала.

— И после отначало — изръмжа Ландо. — Пак и пак. Това е абсолютно губене на време.

— Имаш ли някакво предложение?

— Да — отговори кисело Ландо. Заобиколиха един огромен херглик, разположил се несигурно на две кресла, и тръгнаха покрай бара към изхода. — Вместо да обикаляме наоколо както последните шест часа, защо да не седнем на някоя от масите за сабак и да почнем да хвърляме страшно много пари. Веднага ще се разнесе мълвата, че са се появили двама лесни за скубане картоиграчи, и ако онзи хвърля парите, както каза Сена, ще бъде много заинтересуван да си върне част от тях.

Хан изненадан се обърна към него. Преди няколко часа му бе хрумнала същата идея, но си мислеше, че Ландо няма да се съгласи.

— Нима професионалната ти гордост на комарджия няма да пострада?

Приятелят му го погледна право в очите:

— Гордостта ми е готова да преглътне всичко, което би ми позволило да се върна при миньорските операции.

Соло се намръщи. Понякога сякаш забравяше, че насила бе въвлякъл Ландо в преследването.

— Добре — каза той. — Съжалявам. Ето какво ще направим. Ще надникнем в зала „Сафкин“ за последно. Ако го няма там, ще се върнем тук и...

Млъкна. Пред едно празно място на бара имаше пепелник с горяща цигара. Цигара с необичаен, но добре познат аромат...

— Охо... — прошепна зад него Ландо.

— Не мога да повярвам — изръмжа Хан, свали ръка към бластера и набързо огледа претъпканата зала.

— Повярвай, приятелю — кимна Ландо. Докосна възглавничката на креслото. — Още е топло. Той трябва да е... ето го!

Наистина беше Нилс Фериер. Стоеше на изхода под украсената арка от блестящо стъкло, от устата му стърчеше една от вечните цигари. Той им се ухили подигравателно, вдигна ръка за поздрав и изчезна през вратата.

— Е, чудесно! — въздъхна Ландо.

— Иска да го последваме — отвърна Хан и се огледа. Не видя нито една позната физиономия, но това нищо не значеше. Вероятно беше пълно с хора на Фериер. — Да видим какво замисля.

— Може да е капан — предупреди Ландо.

— Или пък е готов да се споразумеем — възрази Хан. — Бластерът да ти е подръка.

— Шегуваш ли се?!

Бяха изминали половината разстояние до изхода, когато чуха приглушен тътен като от далечна гръмотевица. Последва още един, по-силен, след него трети. Шумът от разговорите стихна, посетителите напрегнаха слух и в този момент „Кораловият вандал“ се разтресе леко. Двамата приятели се спогледаха многозначително.

— И ти ли си мислиш същото? — прошепна Хан.

— Турболазерни снаряди във водата — отвърна Ландо. — Ферриер е сключил сделка, само че не с нас.

Хан кимна, стомахът му се стегна. Проклетият крадец ги беше изпреварил и беше сключил сделка с Империята. И ако тя сложеше ръка на флотата „Катана“, равновесието на силите в продължаващата война внезапно щеше да се наклони в нейна полза. А под командването на върховен адмирал...

— Трябва бързо да намерим доставчика на корабите — извика той и забърза към изхода. — Може да успеем да го измъкнем със спасителна лодка, преди щурмоваците да се качат на борда.

— Да се надяваме, че това ще стане, преди останалите пътници да обезумеят — добави Ландо. — Да вървим.

Стигнаха до изхода, но беше късно. Чу се нов гръм. този път не някъде в далечината, а над тях и за миг кораловият риф отвън грейна в ярка зелена светлина. „Кораловият вандал“ потрепери като ранено животно и Хан се улови за рамката на изхода, за да запази равновесие.

Нещо го сграбчи за ръката, дръпна го рязко и го завлече в десния коридор. Той инстинктивно посегна към бластера, но преди да го стигне, около гърдите и лицето му се сключиха яки рунтави ръце, приковаха към тялото му ръката, която държеше оръжието, и закриха цялата гледка на внезапно избухналата паника в коридора. Хан се опита да извика, но козинестата ръка закриваше и устата му. Въпреки съпротивата и заглушените проклетия го повлякоха по коридора. Чува се още два гърмежа, вторият го събори за миг на земята. Изправиха го и той усети, че сменят посоката. Удари лакътя си в рамка на врата. Блъснаха го силно и той отново беше свободен.

Мъчеше се да си поеме дъх. Намираще се в малък склад за напитки, покрай стените почти до тавана бяха подредени каси с

шишета. Няколко бяха паднали на пода при лашкането на „Кораловият вандал“, от едната се изливаше тъмночервена течност.

Подпрян на вратата, ухилен стоеше Фериер.

— Здравей, Соло. Много любезно от твоя страна, че се отби да ме видиш.

— Поканата беше твърде любезна, за да я отхвърля — кисело отвърна Хан и се огледа.

Бластерът му висеше във въздуха до купчина каси на два метра от него, точно в средата на голяма и странно плътна сянка.

— Не си забравил моя дух, нали? — продължи любезно крадецът на кораби и махна към сянката. — Той сложи на „Дамата на късмета“ устройството за проследяване. Онова вътре в кораба.

Значи така Фериер беше успял да дойде тук толкова бързо. Чу се нов гръм и корабът се разклати. Още една каса падна и се разби на пода. Хан отскочи настрани и се взря по-внимателно в сянката. Този път успя да различи очите и блясък на бели зъби. Винаги беше смятал, че духовете са просто една космическа легенда. Явно не беше така.

— Не е късно да сключим сделка — каза той.

Фериер го изглежда изненадано:

— Това е твоята сделка, Соло — каза той. — Защо си мислиш, че си тук вместо отвън, където скоро ще започнат да стрелят? Ние просто ще те задържим тук, на топло и безопасно място, докато отвън нещата се успокоят — Фериер вдигна вежди: — Калризиан е съвсем друга работа, разбира се.

Хан го погледна намръщено:

— Какво искаш да кажеш?

— Омръзна ми да ми се пречка — отвърна спокойно крадецът на кораби. — Така, че когато накрая „Кораловият вандал“ се предаде и се издигне на повърхността, ще направя всичко възможно, за да съм сигурен, че Калризиан е най-отпред, опитвайки се смело да защити горкия капитан Хофнер от злите щурмоваци. И ако имаме късмет... — той разпери ръце и се усмихна.

— Значи се казва Хофнер, а? — подхвърли Хан, като се опитваше да сподави гнева си. Ако се разбеснееше, с нищо нямаше да помогне на Ландо. — Ами ако не е на кораба? Империята няма да остане доволна.

— О, тук е — увери го Фериер. — Макар че пътуването сигурно вече му е писнало. Заклучихме го в каютата ми някъде около час след като отплавахме.

— Сигурен ли си, че си хванал нужния човек? Крадецът на кораби сви рамене:

— Ако не е така, върховният адмирал може да обвинява единствено себе си. Той ми даде името.

Още един изстрел удари кораба.

— Е, радвам се, че си поговорихме, Соло, но трябва да си довърша работата — каза крадецът и отвори вратата. — Ще се видим по-късно.

— Ще ти платим двойно на това, което ти е предложила Империята — извика Хан, опитвайки се за последен път.

Фериер дори не си направи труда да отговори. Ухили се, измъкна се навън и затвори вратата. Хан погледна към сянката, където трябваше да е духът.

— А ти какво ще кажеш? — попита той. — Искаш ли да станеш богат?

Духът мълчаливо оголи зъби. Чу се още един гръм и корабът рязко се наклони на една страна. „Кораловият вандал“ беше добре построен, но в никакъв случай не можеше да издържи дълго на такъв обстрел. Рано или късно щеше да се наложи да се предаде и да се покаже на повърхността и тогава щяха да нахлуят щурмоваците.

Хан разполагаше с много малко време, за да намери начин да се измъкне.

Турболазерните оръдия на „Химера“ стреляха отново в морето до източения черен цилиндър, който бележеше местоположението на „Кораловият вандал“. На холоса на мостика блесна къса червена линия. Тя веднага беше обвита от бледозеленото на морската вода, която внезапно се превърна в свръхзагрята пара и с бледозеленото се разпростря навсякъде. Ударната вълна достигна кораба и силно го разлюля.

— Не може да се отрече, че са упорити — подхвърли Пелаеон.

— На борда имат множество богати хора — напомни му Траун. — Някои от тях предпочитат да потънат, но не и да си дадат парите под дулата на оръжието.

Капитанът погледна към данните на екрана.

— Скоро ще променят решението си. Главният им двигател вече е извън строя, в обшивката на корпуса има пробойни. Компютърът прогнозира, че ако не се покажат на повърхността до десет минути, са обречени.

— Това са комарджии, капитане — отвърна върховният адмирал.
— Ще заложат на издръжливостта на кораба и ще търсят друга възможност.

Пелаеон погледна намръщено холоса.

— Каква друга възможност могат да имат?

— Вижте — Траун докосна командното табло и на изображението пред „Кораловият вандал“ се появи малка бяла нишка, която лъкатушеше като полудял червей. — Изглежда, тук между рифовете има проход, който ще им позволи поне временно да се укрият. Предполагам, че са се насочили натам.

— Няма да успеят — каза уверено капитанът. — Но най-добре е да играем на сигурно. Един изстрел право във входа на лабиринта ще свърши работа.

— Да — съгласи се замислено върховният адмирал. — Жалко, че ни се налага да разрушим рифовете. Те са истински творения на изкуството. Вероятно са уникални като дело на живи, но не разумни същества. Много ми се иска да ги разгледам отблизо — той се обърна към Пелаеон и кимна: — Стреляйте веднага щом имате готовност.

Чу се още един гръм Водата покрай кораба се изпари от турболазерния изстрел, „Кораловият вандал“ се килна на една страна и Хан направи своя ход.

Остави се движението на кораба да го повлече, залитна и се удари в палета с каси бутилки. В последната секунда се обърна, така че да поеме силата на съприкосновението с гръб. Вдигна нагоре ръце, сякаш се опитваше да запази равновесие, и сграбчи най-горната каса. Силата на сблъсъка я разклати, тя политна надолу право към главата му, но Хан я хвана здраво и я запокити с все сила към духа.

Непознатото същество бе улучено в горната част на тялото, изгуби равновесие и се строполи възник. Хан мигновено се спусна към него, изби с крак бластера от ръката му и скочи след оръжието. Улови го и се обърна. Духът беше изблъскал касата и се опитваше да се изправи, но подът беше хлъзгав от разлятото менкурско уиски.

— Не мърдай! Стой! — извика Хан и размаха бластера. Все едно говореше на дупка във въздуха. Духът се изправи неуверено. Хан сведе бластера и стреля в локвата уиски, тъй като единствената друга възможност беше просто да убие непознатата твар. Чу се тихо „буум“ и в средата на склада лумна синкав огън.

Духът отскочи назад, крещейки на своя си език, който Хан за щастие не разбираше. Набраната инерция запрати странното същество към струпаните каси и то се удари в тях, като замалко не ги събори. Соло стреля още два пъти в касата над главата на духа и буйни потоци алкохол рухнаха върху раменете и главата му. Духът извика отново, възстанови равновесието си, но Хан стреля за последен път и възпламени струйките.

Писъците на духа се превърнаха във висок вой, той се извъртя настрани, главата и раменете му бяха обгърнати в пламъци. Хан знаеше, че викът изразява по-скоро страх, тъй като пламъците на алкохола почти не засягаха плътта. Ако имаше достатъчно време, духът сигурно щеше да угаси огъня и след това да му извие врата. Ала той нямаше никакво намерение да му отпуска толкова време. Автоматичната пожарогасителна система на кораба се самовключи и направляваните от датчиците струи пяна се насочиха право към лицето на съществото. Хан не изчака да види резултата. Шмугна се покрай заслепения дух и се измъкна през вратата.

Коридорът, претъпкан с паникьосани хора, когато го бяха хванали, сега бе пуст. Пътниците се бяха насочили към спасителните лодки или към въображаемата безопасност на каютите си. Хан стреля в ключалката на склада, за да я блокира, и забърза към главния люк на кораба. Надяваше се, че ще успее да намери Ландо навреме.

Далеч отдолу, почти заглушени от виковете и писъците на изплашените пътници, се чуваха включените помпи. „Кораловият вандал“ се предаваше по-рано, отколкото Ландо бе очаквал. Той изруга тихо и погледна през рамо. Къде, в името на космоса, бе изчезнал Хан? Вероятно бе хукнал да преследва Фериер, за да види какво е намислил хитрият крадец на кораби. Хан неизменно залагаше на предчувствията си и се втурваше нанякъде.

Когато пристигна до главния люк на кораба, десетина мъже от екипажа вече заемаха отбранителна позиция.

— Трябва да говоря с капитана или с някой друг офицер — извика Ландо.

— Приберете се в каютата си — отвърна един от мъжете, без да го погледне. — Всеки момент имперските войници ще нахлуят на кораба.

— Знам — отвърна Ландо. Освен това знам какво търсят. Морякът го погледна бързо.

— Така ли? И какво?

— Едип от пътниците. Той притежава нещо, за което Империята ще...

— Как се казва?

— Не знам. Но разполагам с описанието му.

— Великолепно — изръмжа мъжът и провери заряда на бластера си. — Ето какво ще направите: върнете се и проверете всяка каюта. Ако го намерите, ни се обадете.

Ландо стисна зъби:

— Говоря сериозно.

— Аз също — отвърна другият. — Изчезвайте!

— Но...

— Изчезвай, казах! — и той насочи бластера си към Ландо: — Ако пътникът, за когото говориш, има капчица разум, отдавна е излетял със спасителната совалка.

Ландо се върна по коридора. Изведнъж разбра цялата схема. Не, доставчикът на кораби едва ли беше в спасителна совалка. Вероятно дори не беше в каютата си. Фериер беше на кораба и доколкото го познаваше, не би се показал по този начин, ако вече не беше спечелил състезанието.

Палубата под краката му се разлюля — „Кораловият вандал“ беше излязъл на повърхността. Ландо се обърна и забърза обратно. На един ъгъл назад бе зърнал компютърен терминал с достъп за пътниците. Ако успееше да извади списъка на пътниците и да открие каютата на Фериер, можеше да стигне до нея, преди имперските войници да завладеят кораба. Ускори крачка и се затича, зави по коридора и почти се сблъска с четирима мъже, които уверено вървяха срещу него с извадени бластери. Между тях, почти прикрит от останалите, крачеше слаб мъж с бяла коса. Водачът на групата забеляза Ландо, вдигна бластера си и стреля.

Първият изстрел профуча доста далеч от него. Вторият се заби в стената над главата му и Ландо се шмугна обратно зад ъгъла.

Дотук с търсенето на каютата на Фериер — измърмори той. Още един залп изсвири край прикритието му и изведнъж стрелбата спря. Ландо се долепи плътно до стената, стиснал бластера си за стрелба. Надникна зад ъгъла и хвърли бърз поглед.

Нямаше ги.

„Чудесно“ — изръмжа той и се огледа. Вероятно бяха влезли в една от зоните само за екипажа, която се спускаше покрай централния корпус на кораба. По принцип преследването през непознат район не беше забавно нещо, но просто нямаше други възможности. Сви зад ъгъла и рязко подскочи — отдясно профуча изстрел от бластер и леко закачи ръкава му. Хвърли се в напречния коридор и зърна още трима мъже, които се приближаваха откъм главния. Удари се доста силно в дебелия килим, претърколи се на една страна и дръпна крака си от огневата линия, като много добре съзнаваше, че ако някой от първата група го наблюдава иззад прикритие, е обречен. Тримата мъже продължаваха да стрелят, за да могат да се приближат. Ландо бе останал без дъх от падането. Изправи се и тръгна към някакъв вход наполовина на разстоянието до напречния коридор. Нямаше да е кой знае какво прикритие, но беше по-добре от нищо.

Тъкмо стигна до вратата, когато откъм нападателите долетяха злобно проклетие и няколко изстрела като от различен модел бластер. След това се възцари тишина.

Ландо се намръщи, чудеше се какво замислят враговете му. Чу стъпки, прилепи се колкото може по-плътно към стената и подаде бластера си навън. Стъпките стигнаха до кръстосващите се коридори и спряха.

— Ландо?

Ландо свали бластера и облекчено въздъхна.

— Тук съм, Хан — извика. — Хората на Фериер са хванали нашия човек.

Хан се показва иззад ъгъла и хукна към него.

— Това не е всичко, приятелю — каза задъхано той. — Фериер те е взел на мушка.

Ландо се намръщи. Крадецът не беше пропуснал много.

— Много важно! — махна с ръка. — Май се мушнаха навътре в кораба. Трябва да ги настигнем, преди да стигнат до главния люк.

— Е, поне можем да се опитаме — кимна мрачно Хан и се огледа: — Там май има врата за екипажа.

Наистина беше врата за екипажа. Но заключена.

— Това е работа на хората на Фериер — изръмжа Ландо, след като погледна разбития панел за отваряне. — Гледай, направили са късо съединение. Да видим... бръкна с върха на малкото си пръстче в дупката и с доволно щракване вратата се отвори. — Да влизаме.

Отвътре проехтя изстрел от бластер и Ландо се метна.

— Да, направо влязохме — изръмжа Хан. Беше се долепил до стената от другата страна на вратата, но изобщо не можеше да се подаде пред прикриващата стрелба на последния от групата. — Колко души е довел Фериер на кораба?!

— Много — отвърна Ландо. Вратата явно реши, че въпреки всичко никой няма да влезе, и се затвори. — Е, май ще трябва да го направим по трудния начин. Да се върнем на главния люк и да се опитаме да ги спипаме там.

Хан го сграбчи за рамото:

— Късно е. Чуй!

Ландо се намръщи и наостри слух. През тихите обичайни звуци на кораба от далечината се чуваха автоматичните изстрели на лазерните карабини на щурмоваците.

— Вече са на борда — измърмори той.

— Да — кимна Хан. За момент палубата под краката им се заклати и изведнъж лазерните изстрели затихнаха. — Звукови гранати — въздъхна той. — Това е краят. Да вървим.

— Къде? — попита Ландо, когато тръгнаха по коридора.

— Към хангара на спасителните совалки — отвърна Хан. — Изчезваме от тук.

Ландо го зяпна изненадан. После погледна приятеля си внимателно и преглътна възраженията си. Лицето на Хан беше покрито с дълбоки бръчки, очите му гневно блестяха. Той много добре съзнаваше какво означава това решение. Може би дори по-добре от Ландо.

Спасителната совалка изскочи на повърхността до другите совалки и плаващи парчета от рифа. През малкия илюминатор Хан

наблюдаваше как в далечината последната имперска щурмова совалка излита от „Кораловият вандал“ и се насочва обратно към космоса.

— Това е краят, нали? — осмели се да подхвърли Ландо.

— Да — отвърна Хан и усети горчивината в гласа си. — Вероятно всеки момент ще започнат да събират спасителните совалки.

— Направихме всичко, каквото можехме, Хан — тихо каза Ландо. — Можеше да свърши и по-лошо. Например да измъкнат „Кораловият вандал“ на сушата. Щяха да минат дни преди някой да ни потърси.

— И Империята да спечели допълнителна преднина.

— Прав си — промърмори кисело Хан. — Наистина владеем положението.

— Какво друго можехме да направим? — настоя Ландо. — Да потопим кораба, за да не позволим на имперските войници да влязат? Какво от това, че щяха да загинат неколкостотин души? Или да започнем сражение с щурмоваците? Така поне Корускант има възможност да се приготви, преди корабите от Тъмната сила да се появят готови за битка.

Приятелят му се опитваше, но Хан все още не беше готов да преглътне поражението.

— Каква трябва да е подготовката за сблъсък с двеста крайцера? — изръмжа той. — И без тях положението виси на косъм.

— Стига, Хан — Ландо започваше да се дразни. — Дори ако корабите са в добро състояние и са готови за полет, ще трябва да намерят екипаж по две хиляди души за всеки. Ще минат години преди Империята да събере толкова хора и да ги обучи.

— Само че Империята отдавна се опитва да намери нови кораби — напомни му Хан. — Което означава, че вече има готови екипажи.

— Съмнявам се, че разполагат с четиристотин хиляди души — възрази Ландо. — Хайде, опитай се поне веднъж да погледнеш нещата откъм добрата страна.

— Този случай няма добра страна — поклати глава Хан.

— Разбира се, че има — настоя Ландо. — Благодарение на бързите ти действия Новата република все още има възможност да продължи борбата.

Хан го изгледа озадачено:

— Какво имаш предвид?

— Ти ми спаси живота, спомняш ли си? Прогони онези тъпаци на Фериер.

— Да, спомням си. Какво общо има това с Новата република?

— Хан! — извика възмутено Ландо. — Много добре знаеш колко бързо ще се разпадне Новата република, ако аз не съм там.

Соло се опита да изобрази на лицето си истинска, но в крайна сметка се задоволи с леко изкривена гримаса.

— Предавам се. Ако спра да мърморя, ще млъкнеш ли?

— Разбира се — кимна Ландо.

Хан се обърна към илюминатора и усмивката му помръкна. Ландо можеше да говори каквото си иска, но загубата на флотата „Катана“ беше ужасно бедствие. И двамата го знаеха. Трябваше да спрат Империята, преди да е сложила ръка на корабите.

Каквото и да им струваше това.

ГЛАВА 26

Мон Мотма поклати удивено глава:

— Флотата „Катана“... — въздъхна тя. — След всичките тези години. Невероятно!

— Някой би се изразил още по-силно — добави хладно Фейлия. Козината му се разлюля и той се втренчи в безизразното лице на Карде. Както Лея бе забелязала, по време на набързо свиканата среща той често гледаше изпитателно и твърдо нея, Карде и Люк. Напрегнатият му поглед не подминаваше дори Мон Мотма. — Всъщност някои може да имат страшни съмнения, че казвате истината.

Люк, седнал до контрабандиста, се размърда. Лея усещаше усилията му да сдържи раздразнението си от ботанеца. Но Карде просто вдигна вежди:

— Да не би да твърдите, че лъжа?

— Един контрабандист да лъже?! — възкликна Фейлия. — Не може да бъде.

— Той говори истината — обади се рязко Хан. — Флотата е намерена. С очите си видях някои от корабите.

— Може би — кимна Фейлия и сведе поглед към блестящата повърхност на масата. От всички присъстващи единствено на Хан му бяха спестени сопванията и втренченият поглед на Фейлия. По някаква причина ботанецът сякаш избягваше дори да поглежда към него. — Но в галактиката има много други крайцери освен тези във флотата „Катана“.

— Не мога да повярвам — избухна най-накрая Люк, като местеше погледа си от Фейлия към Мон Мотма и обратно. — Флотата „Катана“ е намерена, Империята е на път да сложи ръка върху нея, а ние седим и спорим?

— Проблемът май е, че лесно се доверявате — отвърна Фейлия. — Соло твърди, че Империята е заловила човека, който може да я отведе при корабите. А Карде казва, че въпреки това само той знае местоположението им.

— Но както вече поне веднъж казах — надигна глас контрабандистът, — твърдението, че никой друг от екипажа не е разбрал на какво сме попаднали, е само предположение. Капитан Хофнер беше предпазлив човек и не бих се учудил, ако е извадил копие от координатите, преди да ги изтрия.

— Радвам се, че вярвате толкова на бившия си съдружник — отвърна Фейлия. — Лично аз смятам, че по-вероятно капитан Соло греши — козината му се разля на вълнички:

— Или съзнателно е бил заблуден.

Хан се навъси като буреносен облак.

— Ще обясните ли думите си, съветник? — настоя той.

— Според мен вас са ви заблудили — отговори направо ботанецът, като все още избягваше да погледне Хан. — Според мен човекът, чиято самоличност не желаете да разкриете, ви е разказал една измислена история и я е подкрепил с фалшиви доказателства. Онзи бордови часовник, който сте видели с Калризиан, може да идва откъде ли не. А и самият вие признахте, че всъщност изобщо не сте се качвали на борда на корабите.

— А какво ще кажете за имперското нападение срещу „Кораловият вандал“? — попита Хан. — То бе предизвикано от убеждението, че на кораба има някой, който си заслужава да бъде отвлечен.

Фейлия се поусмихна.

— Или са искали ние да повярваме в това. И това става леснопостижимо, ако вашият тайнствен източник на информация всъщност работи за тях.

Лея погледна Хан. Усещаше под повърхността някакви чувства, които не можеше да разбере.

— Хан? — прошепна тя.

— Не отсече съпругът ѝ, втренчил поглед във Фейлия.

— Той не работи за Империята.

— Така твърдите вие — изсумтя ботанецът. — Но предлагате твърде малко доказателства.

— Добре — намеси се Карде. — Нека за момент да предположим, че всичко това е гигантски сапунен мехур. Какво би спечелил върховният адмирал?

Козината на Фейлия се размърда по особена начин и Лея реши, че изразява раздразнение. Под давлением на двамата с Карде останалите с лекота отхвърлиха предположението на Фейлия, че Траун не е върховен адмирал, и ботанецът възприемаше зле всяко — и най-дребното, поражение.

— Според мен е очевидно — отвърна той сковано. — Знаете ли колко системи ще оставим без защита, за да закараме достатъчно обучен персонал, който да пусне в действие и да прехвърли в някоя от нашите бази двеста тежки крайцера? Не, Империята може да спечели много от прибързаните ни действия.

— Но ще спечели още повече, ако останем със скръстени ръце — с леден глас се обади Карде. — Работил съм с Хофнер повече от две години и още сега мога да ви кажа, че на Империята няма да ѝ трябва много време, за да получи от него координатите на флотата. Ако не се раздвижите, ще изгубите всичко.

— Ако изобщо има нещо, което да се губи — подхвърли Фейлия.

Лея стисна Хан за ръката, за да не му даде възможност да заговори.

— Това може лесно да се провери — намеси се тя, преди Карде да отвори уста. — Ще изпратим кораб с механици, които да проверят нещата на място. Ако флотата е там и изглежда в добро състояние, ще започнем операцията по спасяването.

Изражението на Карде говореше, че според него дори това означава закъснение от тяхна страна. Но все пак кимна:

— Мисля, че е разумно.

— Мон Мотма?

— Съгласна съм — отвърна тя. — Съветник Фейлия, обадете се на адмирал Дрейсън веднага да подготви за операцията една бойна фрегата за ескорт и два ескадрона изстребители. най-добре да вземете кораб, който вече е тук, на Корускант. Не бихме искали извън системата да излезе дори намек за действията ни.

Фейлия леко наклони глава.

— Както кажете. Утре сутринта достатъчно рано ли е?

— Да — кимна Мон Мотма и погледна към Карде: — Трябват ни координатите на флотата.

— Разбира се — съгласи се той. — Ще ви ги дам утре сутринта.

Фейлия изсумтя:

— Нека ви напомня, капитан Карде...

— Освен ако не предпочитате, съветник — продължи спокойно контрабандистът, — да напусна Корускант довечера и да предлага координатите на онзи, който плати повече за тях.

Ботанецът го изглежда заплашително, козината му се разлюля нервно. Но не можеше да направи нищо и го знаеше.

— До сутринта тогава.

— Добре — кимна Карде. — Ако това е всичко, бих искал да се върна в стаята си да си почина преди вечеря.

Той погледна към Лея, която изведнъж долови някаква промяна в изражението му. Тя кимна едва забележимо, Карде нехайно извърна глава и се изправи.

— Мон Мотма, съветник Фейлия — кимна той. — Срещата беше интересна.

— Ще се видим утре сутринта — отвърна мрачно Фейлия.

На устните на Карде кацна лека подигравателна усмивка:

— Разбира се.

— Обявявам срещата за приключена — официално заяви Мон Мотма.

— Да вървим — прошепна Лея на Хан.

Другите участници още събираха електронните си бележници.

— Какво има? — попита той.

— Мисля, че Карде иска да поговорим — отвърна тя. — Хайде, не ми се ще Мон Мотма да ме хване на приказки.

— Добре, ти върви — отговори разсеяно Хан. Лея го погледна изненадано:

— Сигурен ли си?

— Да — кимна той. Гледаше някъде зад нея и тя се обърна. Фейлия излизаше от стаята. — Ще дойда след малко.

— Добре — отвърна Лея и го изглежда намръщено.

— Всичко е наред — увери я Хан и стисна ръката ѝ. — Просто искам да си поговоря с Фейлия.

— За какво?

— Лична работа — съпругът ѝ опита една от кривите усмивки, които тя обикновено намираще за страшно мили. Но този път не изглеждаше толкова невинна. — Спокойно, всичко е наред — повтори той. — Само ще си поговоря малко с него. Вярвай ми.

— Това съм го чувала и преди — въздъхна Лея. Люк вече беше излязъл, Карде стоеше до вратата, а Мон Мотма се приближаваше решително с онова изражение на лицето, което обикновено означаваше, че възнамерява да я моли за някаква услуга. — Опитай се да се държиш дипломатично.

Погледът му блесна още веднъж над рамото ѝ:

— Разбира се — кимна той. — Довери ми се.

Фейлия крачеше по големия коридор към залата на събранието със смешната походка на човек, който не иска другите да разберат колко много бърза.

— Съветник Фейлия! — извика Хан.

Единственият отговор беше краткият бледочервен проблясък по най-близкото от редицата дървета хахала. Хан изглежда кръвнишки гърба на Фейлия, ускори крачка и след десетина бързи крачки го настигна.

— Искам да поговоря с вас, съветник — каза задъхано.

Ботанецът не го и погледна:

— Нямаме какво да обсъждаме.

— О, напротив — отвърна Хан и закрачи редом с него. — Например да се опитаме да намерим начин да се измъкнете от кашата, която забъркахте.

— Мислех си, че съпругата ви е дипломатът в семейството — изсумтя Фейлия и го изгледа озадачено.

— От време на време се сменяме — отвърна Хан, като се стараяше да не покаже истинските си чувства към ботанеца. — Навлякохте си страхотни неприятности само защото се опитвахте да си играете на политика по ботанските правила. Историята с банковата сметка натопи Акбар и като истински ботанец вие се нахвърлихте върху него. Проблемът е, че никой не ви последва и останахте сам, рискувайки политическата си кариера. Не знаете как да отстъпите, без да си навредите, и си мислите, че единственият начин да спасите реномето си, е като свалите Акбар.

— Така ли? — подметна кисело Фейлия. — А дали случайно не ви е хрумвало, че рискувах политическата си кариера, както вие се изразихте, защото наистина вярвам, че Акбар е виновен за измяна?

— На мен не — отсече Хан. — Но мнозина мислят така и това все още поддържа репутацията ви. Хората не могат да си представят,

че някой ще вдигне толкова шум без никакво доказателство.

— А какво ви кара да мислите, че не разполагам с доказателства?

— Първо, това, че още не сте ги показали — отговори направо Соло. — Освен това изпратихте Брейлия на Ню Кав, за да се опита да сключи сделка със сенатор Бел Иблис, като се надявахте, че завръщането му в Новата република ще вдигне акциите ви. Това беше задачата на Брейлия, нали?

— Не разбирам за какво говорите — измърмори Фейлия.

— Значи съм прав. А ето и третото. Преди пет минути бяхте готови да хвърлите Бел Иблис на кучетата, ако това би ви осигурило достатъчно време, за да сложите ръка на флотата „Катана“.

Ботанецът спря рязко:

— Ще ви кажа честно, капитан Соло — започна той, като все още избягваше да погледне Хан в очите. — Все едно дали вие разбирате моята мотивация или не, но аз определено разбирам вашата. Вие се надявате да доведете на Корускант флотата сам и така да наложите моето сваляне и възстановяването на Акбар.

— Не — поклати уморено глава Хан. — Точно там е цялата работа, съветник. Лея и другите съветници не играят по ботанските правила. Те вземат решения въз основа на доказателства, а не за печелене на престиж. Ако Акбар е виновен, ще бъде наказан. Но ако е невинен, ще го освободят. Просто е.

Фейлия се усмихна горчиво:

— Послушайте съвета ми, капитан Соло, и се върнете към контрабандата, сраженията и останалите неща, от които разбирате. Мотивите и решенията на политиците са далеч над вашето равнище.

— Грешите, съветник — опита се за последен път Хан. — Сега можете да отстъпите, без да загубите нищо. Но ако продължите така, рискувате да повлечете със себе си във вашия провал цялата Нова република.

Ботанецът се изпъна.

— Нямам никакво намерение да се провалям, капитан Соло. Поддръжниците ми сред военните на Новата република ще се погрижат за това. Акбар ще падне и аз ще заема мястото му. Сега ме извинете, трябва да говоря с адмирал Дрейсън.

Той се обърна и закричи бързешком. Хан го изпрати с поглед, горчилката на поражението изпълваше устата му. Нима Фейлия не

виждаше какво прави? Не виждаше ли, че залага всичко на една несигурна карта? Вероятно не го разбираше. Може би само един опитен комарджия можеше да прецени какви са шансовете на тази карта. Или политик, който не е толкова заплетен в собствената си схема, която не може да промени.

Фейлия стигна до края на големия коридор и зави вдясно към адмиралтейството. Хан поклати глава, обърна се и тръгна към стаята на Карде. Първо провалът с „Кораловият вандал“, а сега и това. Надяваше се, че не е началото на цяла поредица неуспехи.

Мара стоеше изправена пред прозореца в стаята си и гледаше към планините Манари в далечината. Усещаше потискащата тежест на мрачните спомени. Императорският дворец. След пет години отново се намираше в императорския дворец. Център на важни правителствени срещи, бляскави обществени мероприятия, тъмни и потайни интриги. Мястото, където беше започнал истинският ѝ живот.

Мястото, където се намираше, когато той свърши.

Пръстите ѝ се впиха в гравиранияте в рамката на прозореца завъртулки. Пред нея се появиха познати лица: върховният адмирал Траун, лорд Вейдър, великият Моф Таркин, съветници, политици и обикновени блюдолизци. Но над всички тях се извисяваше образът на императора. Виждаше го в съзнанието си така ясно, сякаш се намираше от другата страна на прозореца — намръщеното сбръчкано лице, изпъстрените с жълти точки очи, които блестяха гневно и с неодобрение.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

— Опитвам се — прошепна тя в отговор на думите, проехтели в главата ѝ. И веднага се запита дали е истина. Помогна за спасяването на Скайуокър на Миркр, ходи да го моли за помощ на Джомарк и сега послушно го последва на Корускант.

Не усещаше никаква заплаха за нея. Нито пък за Карде. Не виждаше как Скайуокър би бил от някаква полза за нея или за когото и да е от хората на Карде. Не ѝ оставаха никакви оправдания да отлага неизбежното.

От съседната стая се чу шум от отваряне и затваряне на врата: Карде се връщаше от срещата. Тя се отдръпна от прозореца, довольна, че се е появило извинение, за да изостави мислите си, и тръгна към междинната врата.

Карде я изпревари.

— Мара? — извика той и се показа през вратата. — Ела, ако обичаш.

Когато тя влезе, Карде вече се бе настанил пред компютърния терминал. Погледна го и веднага разбра.

— Какво се обърка?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна той и извади информационен чип от процепа на терминала. — Този ботанец в съвета се противопостави изненадващо твърдо на предложението ни. Накара Мон Мотма да задържи всяка сериозна спасителна акция, докато не бъдат проверени координатите. Сега подготвят кораб, който да потегли утре сутринта.

Мара се намръщи:

— Двойна игра?

— Може би, макар че не виждам смисъл в нея — поклати глава Карде. — Траун вече е заловил Хофнер и съвсем скоро ще стигне до флотата. Не, според мен в случая Фейлия се опитва да играе някаква вътрешнополитическа игра, вероятно свързана с кампанията му срещу адмирал Акбар. Но предпочитам да не поемам никакви рискове.

— Чувала съм за вътрешната политика на ботанците — съгласи се мрачно Мара. — Какво искаш от мен?

— Още довечера да отлетиш за системата Троган — подаде ѝ той чипа. — Авис сигурно се е скрил там. Свържи се с него и му кажи, че искам да събере абсолютно всичко, което може да лети и да се сражава, и да се срещне с мен при флотата „Катана“ възможно най-бързо.

Мара неохотно пое чипа, пръстите ѝ потрепериха от допира до студената пластмаса. Флотата „Катана“ беше в ръцете ѝ. Този чип можеше да ѝ осигури богатство и власт за цял живот.

— Вероятно няма да е лесно да убедя Авис да ми се довери — подхвърли тя.

— Едва ли — отвърна Карде. — Империята сигурно вече е възобновила преследването на нашите хора. Дори само това е достатъчно, за да го убеди, че съм избягал. Освен това в чипа има специален код, който той ще разпознае. Върховният адмирал не би могъл да го изтръгне от мен толкова бързо.

— Да се надяваме, че няма по-високо мнение за имперските инквизитори от теб — отговори Мара и прибра чипа в туниката си. —

Нещо друго?

— Не. Всъщност да — поправи се Карде. — Предай на Чен да дойде на Корускант, вместо да ходи с останалите при флотата „Катана“. Ще се срещна с него тук, след като всичко свърши.

— Чен ли? — повтори изненадано Мара. — Защо ти е?

— Искам да видя какво може да открие един наистина добър хакер за подозрителните суми в сметката на Акбар. Скайуокър спомена, че нападението над Слуис Ван и преводът на парите са станали по едно и също време, но досега никой не го е доказал. Обзалагам се, че Чен ще успее.

— Мислех, че обвързването с политиката на Новата република ще е само еднократно — подхвърли кисело Мара.

— Така е — кимна Карде. — Просто не бих желал да оставям зад гърба си един амбициозен ботанец.

— Прав си — призна тя. — Добре. Разполагаш ли с кораб, който да използвам?

На вратата се почука.

— Ей сега ще ти осигуря — каза Карде и отиде да отвори. На прага стоеше сестрата на Скайуокър.

— Искали сте да говорите с мен? — попита тя.

— Да — кимна контрабандистът за поздрав. — Мисля, че познавате моята помощничка Мара Джейд?

— Срещнахме се за кратко, когато пристигнахте на Корускант — отговори Органа Соло.

За момент погледът ѝ се впи в Мара и тя неспокойно се зачуди какво ѝ е разказал Скайуокър.

— Искам да изпратя Мара с едно съобщение — каза Карде, внимателно огледа коридора в двете посоки и затвори вратата. — Трябва ѝ бърз кораб, който може да лети на големи разстояния.

— Мога да намеря — отвърна Органа Соло. — Разузнавателен изстребител ще свърши ли работа, Мара?

— Чудесно.

— Ще се обадя на космодрума и ще се разпоредя — Лея погледна отново към Карде — Още нещо?

— Да — отвърна той. — Можеш ли да събереш екип механици, които да излетят още тази вечер?

— Съветник Фейлия вече събира хора — напомни му тя.

— Знам. Искам ти да стигнеш преди него.

Тя го изгледа изпитателно.

— Колко голяма трябва да е групата?

— Немного — отвърна контрабандистът. — Малък транспортен или товарен кораб и ескадрон изстребители, ако успееш да намериш пилоти, които нямат нищо против да престъпят официалната си клетва. Въпросът е събраният екип на Фейлия да не е единствен там.

Мара отвори уста и я затвори, без да каже нищо. Ако Карде искаше Органа Соло да узнае, че там ще бъдат хората от тяхната група, щеше сам да й каже. Карде я погледна и отново се обърна към Лея.

— Можеш ли да го организираш?

— Мисля, че да — кимна тя. — Фейлия си спечели доста поддръжници в армията, но в нея все още има и достатъчно хора, които предпочитат адмирал Акбар да се върне на поста си.

— Тук са координатите — Карде подаде информационен чип. — Колкото по-скоро излети групата, толкова по-добре.

— До два часа ще са напуснали Корускант — обеща Органа Соло.

— Добре — кимна контрабандистът. Чертите на лицето му се изостриха: — Остава само още един въпрос. Искам да разбереш, че в случая действам ръководен само от два пределно ясни мотива. Първият е да се отблагодаря на брат ти, че рискува живота си, като помогна на Мара да ме спаси, а вторият — да се отърва от Империята, като премахна основната причина, заради която ме преследват. Това е всичко. Що се отнася до войната и вътрешната ви политика, моята организация ще остане напълно неутрална. Ясно ли е?

Органа Соло кимна.

— Напълно.

— Добре. В такъв случай най-добре е да тръгваш. Флотата е доста далеч и бих искал да имаме колкото може по-голяма преднина пред Фейлия.

— Съгласна съм — Органа Соло погледна Мара: — Хайде, Мара. Ще те заведа на кораба ти.

Предавателят до леглото на Уедж Антил забръмча. Той изръмжа, протегна ръка в тъмното и се опита да намери копчето.

— Оставете ме поне за малко на мира — помоли той. — Все още живея по часовите пояси на Андо.

— Уедж, аз съм, Люк — обади се познат глас. — Съжалявам, но се нуждая от услуга. Можеш ли да забъркаш хората си в малко неприятности?

— Че кога не сме имали неприятности? — отвърна Уедж и се разсъни напълно. — Каква е работата?

— Събери пилотите си и ще се срещнем на космодрума след един час — отвърна Люк. — В петнайсети хангар. Докопали сме едно старо транспортно корито, което би трябвало да побере всичките ви изстребители.

— Значи дълго пътуване, така ли?

— За няколко дни — отговори Люк. — Засега не мога да ти кажа повече.

— Ти си шефът — отвърна Уедж. — Там ще сме след час.

— Ще те чакам. Благодаря.

Уедж изключи предавателя и се изтърколи от леглото. Усещаше познатото гъделичкане на старата тръпка. През десетте години с бунтовниците и Новата република бе участвал в какви ли не операции, полети и битки. Но най-интересните мисии, запечатани в паметта му, сякаш винаги бяха с Люк Скайуокър. Не можеше да си го обясни защо е така, вероятно джедаите имаха талант за това.

Беше му дошло до гуша от политиката на Корускант и подновяването на непрекъснатите имперски нападения срещу територията на Новата република. Една промяна щеше да му се отрази добре. Включи осветлението, извади от гардероба чиста туника и се облече.

Постът на Лея гарантираше, че няма да имат никакви проблеми да излетят посред нощ от Корускант. Но товарен кораб с дванайсет изстребителя не излиташе всеки ден и щеше да предизвика доста приказки и предположения, които най-накрая щяха да стигнат до ушите на някой от поддръжниците на Фейлия.

На сутринта той наистина знаеше всичко.

— Вашите действия са много повече от проява на вътрешнополитически разкол — развика се той срещу Лея, а козината му се люшкаше като младо жито на мощно торнадо. — Те са изцяло в разрез със законите и дори граничат с предателство.

— Не бих била толкова крайна в оценките си — каза Мон Мотма. Но и тя изглеждаше доста разтревожена. — Защо го направи, Лея?

— Защото аз я помолих — обади се спокойно Карде. — И тъй като флотата „Катана“ технически още не е под юрисдикцията на Новата република, не виждам как някакви свързани с нея действия могат да бъдат тълкувани като незаконни.

— по-късно ще ти обясня правната страна на нещата, господин контрабандист — каза кисело Фейлия. — Сега трябва да вземем мерки да предотвратим сериозна заплаха за сигурността на Новата република. Мон Мотма, настоявам да издадете заповед за задържането на Соло и Скайуокър.

Дори Мон Мотма сякаш се стъписа от думите му:

— Заповед за задържане?

— Те знаят къде е флотата „Катана“ — извика ботанецът. — Нито един от тяхната група не е бил упълномощен да разполага с тази информация. Трябва да бъдат изолирани, докато цялата флота изцяло премине във владение на Новата република.

— Изобщо не е необходимо — намеси се Лея и погледна мрачно към Карде. — Хан и Люк са разполагали с поверителна информация и преди...

— Тук не става въпрос за миналото — прекъсна я Фейлия. — Това се случва сега и е факт, че те не са били упълномощени — козината му се разлюля яростно: — При тези обстоятелства мисля, че най-добре ще е лично да поема контрола над тази операция.

Лея погледна към Карде и видя собствената си мисъл отразена върху лицето му. Ако Фейлия успее сам да върне флотата „Катана“...

— Добре сте дошли да дойдете с нас, съветник — обърна се към него Карде. — Двамата със съветник Органа ще бъдем поласкани от компанията ви.

На ботанеца му трябваше една секунда, за да разбере значението на думите.

— Какви ги говорите? — избухна той. — Никой не ви е упълномощавал да търсите флотата.

— Аз се упълномощавам, съветник — отвърна студено Карде. — Флотата „Катана“ още е моя и ще остане мое притежание, докато Новата република не я вземе в свое владение. Дотогава аз определям правилата.

Козината на Фейлия отново се раздвижи и за момент Лея си помисли, че ботанецът ще стисне Карде за гърлото.

— Няма да го забравя, господин контрабандист — изсъска той.
— Някой ден ще дойде и твоето време.

Карде се усмихна подигравателно.

— Може би. Тръгваме ли?

ГЛАВА 27

Уредът за измерване на приближаването бръмна и Люк се изправи в креслото. След пет дни път бяха успели.

— Пристигнахме — каза той. — Готов ли си?

— Познаваш ме — отвърна Хан от пилотското кресло. — Винаги съм готов.

Люк погледна озадачено приятеля си. На външен вид Хан изглеждаше абсолютно нормално, поне не по-различно от друг път. Но през последните дни под обичайната насмешливост прозираше още нещо, някакво мрачно потиснато излъчване, неизменно, откакто бяха излетели от Корускант. И в този момент Люк виждаше бръчките на напрежение по лицето му.

— Какво ти е? — попита го тихо.

— Нищо ми няма — бръчките станаха още малко по- дълбоки. — Но искам поне веднъж да пратят някой друг на тези малки пътешествия из галактиката. Знаеш ли, че не можах да прекарам дори един ден с Лея? Не сме се виждали цял месец и сега не успяхме да останем заедно дори един ден!

— Разбирам те — въздъхна Люк. — Понякога имам чувството, че изобщо не съм си почивал, откак излетяхме от Татуин с дроидите и Бен Кеноби.

Хан поклати глава:

— Не я бях виждал цял месец — повтори той. — Сега тя изглежда два пъти по-бременна, отколкото когато замина. Дори не знам какво се е случило с нея и с Чуй. Остана й време само да ми каже, че ногрите вече са на наша страна. Не мога да измъкна нито дума и от Чуй. Само ръмжи, че тя щяла да ми го разкаже, нейна работа било. Иде ми да го удуша.

Люк сви рамене:

— Примири се, Хан. Просто сме твърде добри в това, което правим.

Приятелят му изсумтя. Но част от напрежението изчезна от лицето му.

— Прав си.

— Освен това сме от малцината, на които Лея може да се довери — продължи по-сериозно Люк. — Докато не открием имперския агент в двореца, списъкът с такива хора ще си остане доста кратък.

— Да — намръщи се Хан. — Един човек ми каза, че имперското разузнаване го нарича Делта. Имаш ли някаква представа, кой или какво може да е?

Люк поклати глава.

— Не. Но едва ли е далеч от събранието. Може би дори и от съвета. Едно е сигурно: добре е да се заемем сериозно и да го открием.

— Прав си — Хан се пресегна към лостовите на хипердвигателите. — Пригответи се... — изтегли лостовите и изведнъж се озоваха в чернотата на дълбокия космос.

— Пристигнахме — обяви Хан.

— Аха — Люк се огледа и по гърба му неочаквано полазиха тръпки. — Истинско мъртвило посред нищото.

— За теб би трябвало да е познато чувство — подхвърли Хан и включи радара.

— Благодаря ти — отвърна саркастично Люк. — Не бих искал висенето между системите с развален хипердвигател да ми става навик.

— Нямах предвид това — отговори невинно Хан и включи предавателя. — Говорех за Татуин. Уедж?

— Чувам те — прозвуча от говорителя гласът на приятеля им.

— Май засякохме нещо на нула, четири, седем, точка, едно, шест, шест — каза Хан. — Готови ли сте за полет?

— Горим от нетърпение да се измъкнем от тук.

— Добре — Соло погледна за последен път през илюминатора и натисна бутона за отваряне люка на хангара. — Тръгвайте.

Люк изви врат, за да погледне там, където бе посочил Хан. В първия момент се виждаше само обичайната светлина на звездите, които блестяха ярко сред чернотата около тях. След миг забеляза по-мекия блясък на корабни светлини. Внимателно огледа празното пространство между тях. В главата му постепенно се очертаваше контур и накрая се сглоби целият образ.

— Наистина е крайцер!

— Има още един точно зад него — каза Хан. — И още три вдясно, малко по-надолу.

Люк ги видя и кимна. Чувстваше се доста странно. Флотата „Катана“. Едва сега осъзна колко малко бе вярвал в съществуването ѝ.

— Кой да проверим?

— Може би най-близкия — отвърна Хан.

— Не — поклати бавно глава Люк, опитвайки се да разтълкува смътното усещане, което го бе завладяло. — Хайде да е ей оня там — той посочи светлините на няколко километра по-далеч.

— Има ли някаква особена причина?

— Не — призна Люк.

Хан го изгледа втренчено и сви рамене:

— Както кажеш. Нека бъде онзи. Уедж, чу ли?

— Разбрано — потвърди Уедж. — Тръгваме пред вас за компания. Досега всичко сякаш е спокойно.

— Да — съгласи се Хан. — Но вие внимавайте — той включи интеркома и погледна брояча. — Ландо? Къде си?

— Пред люка на товарния хангар — чу се отговор. — Шейната е натоварена, готови сме да излетим.

— Тръгваме.

Приблжиха към избрания крайцер. Движеха се толкова плътно до него, че Люк виждаше бледия отблясък от звездната светлина по ръба на корпуса. Крайцерите бяха, общо взето, цилиндрични, с по шест палуби за оръдията в средата. Някой бе оприличил носовете им на гигантски миди с огромна захапка, която им придаваше страшно архаичен вид. Но това бе погрешно впечатление. Крайцерите бяха гръбнакът на флотата на Старата република и макар че на външен вид не бяха толкова здрави като изместилите ги от въоръжение имперски звездни разрушители, огромните турболазерни оръдия притежаваха учудваща ударна сила.

— Как ще се качим на борда?

— Ей там е главният док за скачване — отговори Хан и посочи неясен правоъгълник светлина. — Направо ще вкараме кораба вътре.

Люк изгледа правоъгълника изпълнен със съмнение:

— Май не е толкова голям.

Опасенията му се оказаха безпочвени. Входът за дока за скачване беше по-обширен, отколкото изглеждаше, а самият хангар бе още по-голям. С обичайното си майсторство Хан вкара транспортния кораб, извъртя го с носа към отвора и го спусна внимателно на палубата.

— Чудесно — измърмори той, изключи корабните системи и разкопча коланите. — Да почваме.

Ландо, Чубака и четиримата техници ги чакаха при люка на товарния хангар. Техниците изглеждаха малко нелепо с несвойствените за тях бластери, увиснали по странен начин от коланите им на една страна.

— Провери ли вече въздуха, Анселм? — попита Хан.

— Изглежда наред — отвърна ръководителят на екипа и подаде чип с данните. — по-добър е, отколкото може да се очаква след толкова години. Сигурно дроиди продължават да поддържат системите и да чистят.

Хан погледна резултатите от анализа, върна чипа и кимна към Чубака:

— Добре, Чуй, отвори люка. Томръс, ти ще управляваш шейната. Внимавай за повредени гравитационни плочи, за да не се блъснем с шейната в тавана.

Въздухът в хангара миришеше особено. Люк реши, че е комбинация от масло и прах, примесена с лек привкус на метал. Но пък беше достатъчно свеж.

— Поразително — подхвърли той. Групата заобиколи агравитаторната шейна и се насочи към главния люк. — След толкова време!

— Напълно автоматизирани компютърни системи са били създадени, за да траят дълго — отвърна Ландо. — Какъв е планът, Хан?

— Предлагам да се разделим. Вземете с Чуй Анселм и шейната и идете да проверите двигателите. Ние ще отидем до мостика.

За Люк това беше една от най-зловещите акции в живота му точно защото всичко изглеждаше толкова нормално. Светлините в широките коридори, гравитационните плочи и останалите системи за поддържане на жизнената среда работеха нормално. Когато някой от групата се приближеше до вратите, които водеха настрани от коридора, те се отваряха автоматически и откриваха добре поддържани машинни

складове, апаратни и спални помещения. Приглушеният механичен шум на работещите напразно системи заглушаваше звука от стъпките им, а от време на време на пътя им се изпречваше стар дроид, изпълняващ някакви свои задължения. Всичко изглеждаше така, сякаш корабът е бил изоставен вчера.

А крайцерите бяха лежали в чернотата на дълбокия космос почти половин век. И екипажите им не ги бяха напуснали, а бяха загинали тук в агония и лудост. Люк гледаше пресичащите се празни коридори и се питаше какво бяха направили с телата дроидите по поддръжката.

Мостикът беше доста далеч от хангара, но накрая стигнаха.

— На мостика сме — съобщи в предавателя Хан. Вратите между мостика и преддверието се отвориха с леко скърцане. — Май всичко работи нормално. Какво е положението с двигателите за подсветлинна скорост?

— Не е добро — отвърна Ландо. — Томрърс казва, че шест от осемте главни реактора са извън строя. Той продължава с проверката, но според мен тази браква изобщо няма да помръдне без цялостен ремонт.

— Е, какво чудно? — подхвърли сухо Хан. — А хипердвигателят как е? Някакъв шанс да откарáme кораба до някоя корабостроителница?

— С него се занимава Анселм — отговори Ландо. — Едва ли ще стане.

— Добре, тук сме само за да огледаме крайцерите, не да ги местим. Ще видим как работят контролните системи, и приключваме.

Люк любопитно оглеждаше пространството над вратите. Изведнъж вниманието му бе привлечено от майсторски изработена табелка.

— Това е крайцерът „Катана“ — прошепна той.

— Какво? — Хан вдигна глава, видя табелката и се обърна изненадано към Люк: — Гледай ти! Затова ли го избра?

Люк поклати глава:

— Не знам. Вероятно. Оставих се Силата да ме води.

— Хан, Люк — намеси се внезапно Уедж. — Към нас се приближават кораби.

Люк усети как сърцето му подскочи.

— Къде са?

— В посока две, десет, точка, дваайсет, едно. Модел... ескортираща фрегата.

Люк въздъхна облекчено.

— Свържи се с тях — заповяда той. — Кажим им, че вече сме тук.

— Всъщност те вече ми се обаждат — отвърна Уедж. — Задръж така, ще те включа пряко.

— ...Соло, говори капитан Виргилио от ескортираща фрегата „Куенфис“ — прозвуча нов глас от предавателя на Хан. — Чувате ли ме?

— Тук Соло — отвърна Хан. — Намирам се на борда на крайцера „Катана“ от флотата на Старата република ...

— Капитан Соло, с голямо съжаление трябва да ви информирам, че вие и останалите от групата сте арестувани — прекъсна го Виргилио. — Веднага се върнете на собствения си кораб и се пригответе да се прехвърлите при нас.

Думите на капитан Виргилио и последвалата слисана тишина отекнаха гръмко на командната наблюдателна палуба на мостика на „Куенфис“. Седнал зад командното табло, Фейлия отпрати подигравателна усмивка към Лея, по-малко арогантна — към Карде и след това погледна отново към следите на далечните изстребители.

— Изглежда, не ви взимат насериозно, капитане — каза той по интеркома. — Може би, като извадите изстребителите, ще ги убедите, че не се шегуваме.

— Слушам, съветник — отвърна отсечено Виргилио и Лея напрегна слух за следа от негодувание в гласа му.

Повечето познати й капитани на бойни кораби много биха се ядосали от това, че им заповядва цивилен, особено с такъв незначителен военен опит. Но пък Фейлия едва ли би избрал „Куенфис“ за тази операция, ако Виргилио не беше един от най-верните му поддръжници. Той просто искаше за пореден път да й покаже кой командва тук.

— Изстребители, излитане!

Чу се вой на двигатели и двата ескадрона изстребители напуснаха кораба.

— Капитан Соло, тук капитан Виргилио. Моля отговорете.

— Капитане, тук командир на Червения ескадрон Уедж Антил — обади се Уедж. — Позволете да попитам на какво основание сме

арестувани?

— Дайте на мен, капитане — намеси се Фейлия и включи предавателя на контролното табло. — Говори съветник Фейлия, командир Антил. Не съм сигурен дали знаете, но капитан Соло не е упълномощен да провежда тази операция.

— Съжалявам, съветник — отвърна Уедж. — Не ви разбирам. Ние получихме заповеди от съветник Лея Органа Соло.

— А моите заповеди идват право от Мон Мотма — отвърна ботанецът, — така че трябва да се подчините...

— Можете ли да го докажете?

Фейлия изглеждаше изненадан:

— Заповедта е пред мен, командир — каза той. — Можете да я прочетете веднага щом се качите на борда.

— Командир, в момента няма никакво значение, кой е издал заповедта — намеси се Виргилио с доловимо раздразнение в гласа. — Като по-висш офицер ви заповядвам да доведете ескадрона си на моя кораб.

Настана напрегнато мълчание. Лея хвърли поглед към Карде, седнал пред таблото за наблюдение. Но той гледаше с безизразно лице през прозрачните мехурчета на илюминатора. Вероятно си мислеше за последния път, когато е бил тук.

— А какво ще стане, ако откажа? — попита най-накрая Уедж.

— Недей, Уедж — намеси се Хан. — Не си струва да рискуваш военен съд. Подчини се, на нас вече не си ни нужен. Радвам се, че се чухме, Фейлия.

Прозвуча изщракване и връзката прекъсна.

— Соло! — излая Фейлия и се надвеси над предавателя, като че ли това щеше да му помогне нещо. — Соло? — обърна се и изгледа Лея. — Ела тук! — заповяда той и включи предавателя. — Искam да се свържа с него.

Лея поклати глава:

— Съжалявам, съветник. Когато е в такова състояние, Хан не слуша никого.

Козината на ботанеца се раздвижи нервно:

— Ще ви помоля още веднъж, съветник. Ако откажете...

Не успя да довърши заплахата си. В ъгълчето на периферното зрение на Лея нещо проблесна, тя се обърна към илюминатора и в този

миг на „Куенфис“ се разнесе сигнал за тревога.

— Какво! — извика Фейлия, подскочи от креслото и се огледа трескаво на всички страни.

— Имперски звезден разрушител — надвика виещите сирени Карде. — И както изглежда, идва право насам.

— Имаме си компания, водач — извика един от пилотите на Червения ескадрон, като надвика шума на сирените на „Куенфис“ по предавателя. — Звезден разрушител, координати едно, седем, осем, точка, осемдесет и шест.

— Прието — отвърна Уедж, прекъсна полета си за пресрещане на излетелите от „Куенфис“ изстребители и се завъртя на сто и осемдесет градуса. Звездният разрушител се движеше право срещу „Куенфис“, между тях лежах само неподвижните кораби от флотата „Катана“. — Люк? — извика той.

— Видяхме го — отвърна напрегнато приятелят му. — Насочваме се към хангара.

— Добре. Не, задръж за малко! — поправи се Уедж. Край тъмния корпус на звездния разрушител се бяха появили следи от двигатели. — Отвътре излитат някакви кораби. Дванайсет са, ако не се лъжа. Десантни совалки, доколкото мога да съдя по следите от двигателите.

— Значи ще побързаме — каза Хан. — Благодаря за предупреждението, сега се връщай право в „Куенфис“.

Предавателят изщрака и замлъкна.

— Друг път — измърмори под нос Уедж. — Ескадрон, пригответи се за бой.

Капитан Виргилио се опита да каже нещо, но Уедж превключи на секретната честота на Червения ескадрон, включи двигателя на изстребителя на пълна мощност и се отправи към „Катана“.

В далечината, няколко километра пред следите на двигателите на изстребителите от „Куенфис“, Червеният ескадрон рязко зави и се стрелна към звездния разрушител.

— Ще го нападнат — въздъхна Фейлия. — Полудели са.

— Не нападат, а се опитват да изградят прикритие — обясни Лея, напрегнато вторачена в развиващите се от другата страна на мехурчетата на илюминатора действия, и се опитваше да прецени къде ще е сблъсъкът. Срещата щеше да е доста близо. — Трябва да им помогнем — каза решително тя. — Капитан Виргилио...

— Капитан Виргилио, веднага приберете изстребителите — прекъсна я Фейлия. — Навигаторът да приготви изчисленията за скок в хиперпространството.

— Съветник? — обади се изненадано Виргилио. — Предлагате да ги изоставим?

— Капитане, наш дълг е да се измъкнем от тук живи и да обявим тревога — отвърна рязко ботанецът. — Ако Червеният ескадрон продължи да пренебрегва заповедите ви, нищо не можем да направим за него.

Лея скочи на крака:

— Капитане...

Фейлия беше по-бърз и изключи интеркома, преди тя да успее да продължи.

— Аз командвам тук, съветник — каза той, когато Лея заплашително тръгна към него. — Упълномощен съм от самата Мон Мотма.

— Върви по дяволите с твоите пълномощия! — извика тя.

За миг я завладя почти неустойчивото желание да извади лазерния меч от колана и да удари ботанеца по невъзмутимото лице. После бавно се овладя. Яростната омраза водеше към тъмната страна на Силата.

— Мон Мотма не е очаквала такъв развой на нещата — продължи тя, стараяйки се да звучи колкото може по-спокойно. — Фейлия, там са съпругът ми и брат ми! Ако не им помогнем, ще загинат.

— Но и да им помогнем, най-вероятно пак ще загинат — отвърна студено Фейлия. — Заедно с неродените ти деца.

Сякаш леденостуден нож прободеше Лея в сърцето.

— Не е честно — прошепна тя.

— Действителността не е длъжна да бъде честна — отвърна ботанецът. — В този случай няма да прахосвам хора и кораби за една обречена кауза.

— Но тя не е обречена! — настоя Лея и гласът ѝ се прекърши от отчаяние.

Погледна навън. Не, не можеше да свърши така, след като двамата с Хан бяха оцелели през толкова много премеждия. Лея пристъпи към Фейлия.

— „Куенфис“ ще се изтегли — каза тихо ботанецът и изведнъж в ръката му се появи бластер, скрит до този момент в кремавата козина. — И никой не може да го предотврати.

— Капитане! — извика към командното табло офицер от радарната станция на „Съдник“. — Всички останали крайцери в района са празни.

— Значи са съсредоточени само на този — кимна капитан Брандей. — В такъв случай ще ударим него. Бунтовниците няма да стрелят по кораб, на който има техни хора. Само един ескадрон изстребители ли се е насочил срещу нас?

— Тъй вярно, сър. Ескортиращата фрегата и другите два ескадрона не помръднаха. Сигурно сме ги сварили неподготвени.

— Може би — Брандей си позволи да се усмихне. Съвсем типично за бунтовниците. Когато са притиснати, се сражават като побеснели животни, но позволиш ли им да почувстват вкуса на победата и възможността да се порадват на военните трофеи, изведнъж стават далеч по-малко нетърпеливи да рискуват живота си. Това бе една от причините, поради които Империята в крайна сметка щеше да ги победи. — Заповядайте на десантните совалки да се преустроят в отбранителна формация — обърна се той към свързочника. — Предайте на командира на изстребителите да изпрати два ескадрона да пресрещнат корабите на бунтовниците — той отново се усмихна. — И изпратете съобщение на „Химера“. Информирайте върховния адмирал, че сме влезли в битка с врага.

Хан наблюдаваше през илюминатора на мостика приближаващия се имперски разрушител и набързо пресмяташе разстоянието и времето, което им оставаше до сблъсък, като не обръщаше внимание на нервното суетене на техниците до вратата на мостика.

— Да тръгваме ли? — попита Люк.

Приятелят му най-сетне взе решение:

— Оставаме тук — каза той и включи предавателя. — Ще изкараме транспортния кораб от хангара точно когато пристигнат десантните совалки и имперските изстребители. Ландо?

— Чувам те — отвърна напрегнато приятелят му. — Какво става?

— Имперските кораби се приближават — отвърна Хан, пристъпи до контролното табло на батареите и махна на техниците да дойдат при

него. — Червеният ескадрон ще ги пресрещне, но хората на Фейлия, изглежда, се готвят да избягат.

Ландо изруга тихо.

— Не можем просто да седим тук и да оставим Уедж да се оправя сам.

— Няма — увери го мрачно Хан. — Залавяй се за работа и виж как е храненето на турболазерните оръдия. Ние ще проверим системите за контрол. Действай колкото може по-бързо. Разпръснат ли се имперските совалки, няма как да ги ударим.

— Прието.

Соло закачи предавателя на колана си.

— Как е, Шен?

— Не зле — прозвуча приглушеният глас на техника някъде изпод контролното табло. — Клайн?

— И при мен връзките изглеждат наред — отвърна другият техник от таблото в срещуположния край на помещението. — Ако успеем да накараме компютъра да включи системата... Готово! — той се обърна към Хан: — Всичко е в изправност.

Хан седна пред контролното табло на батареите, погледът му пробяга по непознатата подредба на бутоните. Чудеше се дали всичките им усилия не са напразни. Макар че бяха с напълно автоматизирани системи, управлявани от един главен компютър, крайцерите се нуждаеха от екипаж от две хиляди души.

Но имперската флота едва ли би очаквала един изоставен кораб да открие огън. Поне така се надяваше.

— Започваме — измърмори той и превключи на визуално прицелване. Десантните совалки продължаваха да се движат вкупом, като използваха стърчащите щитове, за да се предпазват от попаденията на приближаващите ги бунтовнически изстребители. по-бързите имперски изстребители се бяха изравнили със совалките и вече започваха да ги задминават.

— Имаш само един изстрел — прошепна Люк.

— Благодаря ти много — изръмжа Хан. — Добре, че ми каза.

Пое си дълбоко дъх, задържа го и нежно натисна бутона на контролното табло.

„Катана“ потрепери, турболазерните оръдия блеснаха и Хан чу две тихи прещраквания — натрупаната мощност беше изчерпана. Люк

беше прав — първият изстрел на кораба беше и последен. Но пък си заслужаваше. Лазерните лъчи удариха формацията на десантните совалки точно в средата и цялата имперска част като че ли се разпадна в блясъка на попаденията. За няколко секунди всичко беше скрито зад последвалите експлозии и облаците отломки. След това от този облак изскочиха две совалки. Още няколко се присъединиха към тях, но всички се движеха тромаво. Явно канонадата доста ги бе разтърсила.

— Май си улучил пет от совалките — докладва Клайн, който надничаше през макробинокъл, притиснат плътно към лицето му. — И няколко изстребителя.

— Като че ли се опитват да избягат — добави Люк.

— Добре — кимна Хан, изправи се и извади предавателя: — Нищо повече не можем да направим. Как е при теб, Ландо?

— Предизвика истинска бъркотия — обади се кисело приятелят му. — Изгоря захранването на контролното табло на батареите и най-малко един генератор. Какво ще правим сега?

— Ще се приготвим да ги посрещнем на борда — отвърна Хан. — Среща в главния коридор на десния борд точно пред хангара. Там ще видим каква отбранителна тактика да измислим.

— Прието.

Хан прекъсна връзката и махна с ръка.

— Да вървим.

— Отбранителната тактика трябва да бъде добра — подхвърли Люк, когато напуснаха мостика и тръгнаха по десния коридор. — Особено когато говорим за шанс горе- долу четирийсет към едно.

Приятелят му поклати глава:

— Никога не казвай предварително какви са шансовете ни — смъмри го той и погледна към часовника си. Но вече нямаше никакво значение, колко е часът. — Не знаеш кога ще се променят.

— Не можем да ги изоставим — повтори Лея, смътно осъзнавайки, че говори на Фейлия като на дете. — Там са брат ми, съпругът ми и дванайсет чудесни пилоти на изстребители. Не можем просто да ги оставим на Империята.

— Не бива да поставяте личните си чувства над задълженията си към Новата република, съветник — отвърна ботанецът. Козината му се раздвижи леко, вероятно се радваше на проникновението си. Но бластерът в ръката му не помръдна. — Но вие го знаете.

— Тук не става въпрос за лични чувства — настоя Лея, опитвайки се да запази самообладание. — Става въпрос...

— Един момент — прекъсна я Фейлия и докосна интеркома: — Капитане? Колко ни остава до прехвърлянето в хиперпространството?

— Минута — отвърна Виргилио. — Може би две.

— Направете го възможно най-бързо, капитане — заповяда Фейлия. Изключи интеркома и погледна отново Лея: — Какво казвахте, съветник?

Лея едва успя да си наложи да отпусне стиснатите си зъби. Ако ботанецът отклонеше бластера си поне за миг, можеше да се опита да скочи върху него. Но сега беше безпомощна. Малките ѝ способности в Силата не бяха достатъчни, за да сграбчи или да отклони бластера.

— Хан и Люк са жизненоважни за Новата република — каза тя. — Ако загинат или ги заловят...

— „Катана“ стреля — тихо се обади Карде и се изправи, сякаш за да види по-добре.

Лея погледна през илюминатора към далечните имперски кораби, обгърнати в пламъци.

— Те знаят страшно много неща за делата на Новата република, Фейлия. Да не би да искаш Империята да научи тайните ни?

— Страхувам се, че ти пропускаш истинската цел на съветника, Лея — каза Карде и се приближи. Мина пред нея и скришом хвърли информационен чип върху конзолата на предавателя. — Ти си загрижена за семейството си, разбира се — продължи той, направи още няколко крачки и се извърна с лице към ботанеца. — Съветник Фейлия се ръководи от други приоритети.

— Сигурна съм, че е така — подхвърли намръщено Лея. Гърлото ѝ внезапно пресъхна, като прочете съобщението на хвърления от Карде чип:

Включи интеркома и предавателя.

Тя вдигна поглед. Бластерът на Фейлия все още бе насочен към нея, но виолетовите очи на ботанеца гледаха към Карде. Лея стисна зъби, съсредоточи се върху контролното табло зад съветника и се присегна със Силата. Интеркомът безшумно се включи. Напрегна се още веднъж и предавателят го последва.

— Не ви разбирам — обърна се тя към Карде. — Какви може да са другите приоритети на съветник Фейлия?

— Съвършено просто — отвърна контрабандистът. — Съветник Фейлия се ръководи единствено от мисълта за политическото си оцеляване. Той бяга от битката, защото е събрал на борда на този кораб най-верните си привърженици и не желае да рискува живота на нито един от тях.

Лея премига изненадано:

— Какво? Но аз си мислех...

— Че това е нормалният екипаж на „Куенфис“ ли? — Карде поклати глава: — Нищо подобно. От него на борда са останали единствено капитанът и висшите офицери, а повечето от тях открай време са на негова страна. Тъкмо по тази причина Фейлия се опитваше да забави и да отложи заминаването ни от Корускант — за да направи смени в разпределението на длъжностите и да се увери, че всички на кораба ще бъдат верни негови хора — контрабандистът се позасмя. — Но нито един от тях не го е разбрал, разбира се. На всеки е било обяснено, че това е някакво специално тайно споразумение.

Лея кимна. Усещаше как цялата изстива. Значи не беше само капитанът. Целият кораб беше на страната на Фейлия.

Това беше краят. Тя беше загубила. Дори ако имаше начин да се отърве от самия Фейлия, не можеше да направи нищо.

— Можете да си представите — продължи непринудено Карде — защо Фейлия не желае да рискува да изгуби когото и да е от тях в името на такива старомодни неща, като вяност към някой приятел. А пък е хвърлил толкова много усилия, за да убеди всеки колко много се интересува от всеки обикновен боец.

Лея хвърли остър поглед към Карде и изведнъж се досети накъде биеше.

— Вярно ли е, съветник? — попита недоверчиво тя. — Всичките тези приказки, че сте на страната на военните не са били нищо повече от маскарад, за да спечелите още политическа власт?

— Не се дръжте глупаво, съветник — отвърна Фейлия. Козината му се разлюля презрително: — Каква друга полза може да има политикът от войниците?

— И вас не ви интересува, че пилотите от Червения ескадрон ще загинат — продължи Карде, — защото те предпочитат да стоят настрана от политиката?

— Никой не страда, когато враговете му умират — отвърна студено ботанецът. — А всички, които не са на моя страна, са ми врагове — той размахна бластера: — Вярвам, капитан Карде, че не се налага да продължавам?

Карде отмести погледа си от Фейлия и надникна навън.

— Не, съветник — каза той. — Мисля, че казахте достатъчно.

Лея проследи погледа му. Между „Куенфис“ и „Катана“ по двойки и тройки изстребителите на Фейлия се бяха устремили да помогнат на Уедж. Изоставяха политика, който току-що беше показал докъде се простира грижата му за тяхното благополучие.

— Да — прошепна тя. — Казахте абсолютно достатъчно.

Фейлия я погледна изненадано и отвори уста, но вратата на мостика се отвори и на прага застана капитан Виргилио, придружен от двама войници.

— Съветник Фейлия — каза сковано той. — С цялото ми уважение ви моля да се върнете в каютата си. Тези мъже ще ви придружат.

Козината на ботанеца се разлюля като развълнувано море:

— Не ви разбирам, капитане.

— Не можете да останете тук, сър — отвърна Виргилио, като гласът му издаваше уважение, но с някаква рязка нотка. Приблужи се до ботанеца и се наведе над интеркома: — Говори капитанът. Всички на оръдията.

Сирената за тревога мигом млъкна и Лея видя в очите на Фейлия внезапния шок — бе разбрал всичко.

— Капитане...

— Разбирате ли, съветник, някои от нас не мислят, че лоялността е толкова старомодно нещо — прекъсна го Виргилио и се обърна към Лея: — Съветник Органа Соло, бих желал да ме придружите на мостика, ако ви е удобно. Свързахме се със звезден кръстосван за подкрепление, но ще му трябва известно време, докато пристигне.

— Значи просто трябва да ги задържим дотогава — каза Лея и се изправи. Погледна към Карде и тихо каза: — Благодаря.

— Не го направих заради вас, нито за да спечелите войната — предупреди я Карде. — Мара и моите хора ще пристигнат тук всеки момент и исках да съм сигурен, че няма да им се наложи да се изправят сами срещу звездния разрушител.

— Ние ще сме тук — кимна Виргилио. — Съветник?

— Борите се за загубена кауза — опита се за последен път Фейлия, но предаде бластера си на един от войниците.

— И какво от това? — отвърна капитанът и се усмихна леко: — Целият бунт минаваше за изгубена кауза. Извинете ме, съветник, трябва да ръководя битката.

Когато пристигна докладът от „Съдник“, „Химера“ обикаляше в район, който Пелаеон тайно наричаше Лагера.

— Интересно — подхвърли Траун. — Организирали са се по-бързо, отколкото очаквах.

— Сигурно Карде е решил да бъде щедър — отвърна Пелаеон, като прегледа следващия доклад. Пет десантни совалки и три изстребителя унищожени, един от крайцерите под контрола на бунтовниците се бе присъединил към битката. Като че ли се оформяше голяма схватка. — Предлагам да изпратим още един звезден разрушител, адмирале — каза той. — Бунтовниците може да са изпратили по-големи кораби.

Ще отидем самите ние — отговори Траун. — Навигатор, определете курс обратно към флотата „Катана“.

Навигаторът не помръдна. Стоеше необичайно сковано на командния си пулт с гръб към тях.

— Навигатор? — повтори Траун.

— Адмирале, пристигна съобщение от патрулната линия — обади се внезапно свързочникът. — Неидентифицирана фрегата клас „Копие“ е навлязла в системата и се насочва насам. Настояват незабавно да говорят с вас.

Траун присви блестящите си очи и включи предавателя. Изведнъж Пелаеон се досети кой е на борда на фрегатата.

— Говори Траун — каза върховният адмирал. — Майстор Кбаот, предполагам?

— Много точно предполагате — изгърмя от говорителя гласът на Кбаот. — Искам да поговоря с вас, адмирале. Веднага!

— Тръгнали сме на помощ на „Съдник“ — отвърна Траун, но погледът му хвъркна към все още неподвижния навигатор. — Вероятно вече сте го забелязали. Когато се върнем...

— Веднага, адмирале!

Движейки се тихо в напрегнатата тишина, Пелаеон извика на компютъра курса на кораба на Кбаот.

— Ще му трябват поне петнайсет минути, за да се качи на борда — прошепна.

Траун изсъска през зъби. Капитанът знаеше какво го тревожи. В неясната ситуация на изненадваща битка едно закъснение с петнайсет минути би могло да раздели победата от поражението.

— Капитане, заповядайте на „Решителен“ да се притече на помощ на „Съдник“ — каза накрая върховният адмирал. — Ние ще останем тук, за да поговорим с нашия съюзник.

— Благодаря, адмирале — отвърна Кбаот и изведнъж навигаторът въздъхна и се размърда в креслото си. — Оценявам щедростта ви.

Траун се пресегна към контролното табло и рязко прекъсна връзката. Погледна надолу към помещението на екипажа и махна на двамата пазачи на мостика.

— Закарайте го в лазарета — посочи той неподвижния навигатор.

— Откъде ли Кбаот е намерил фрегата? — измърмори Пелаеон, когато пазачите измъкнаха навигатора от креслото и го понесоха към задния изход.

— Сигурно я е отвлякъл — отвърна върховният адмирал напрегнато. — Той може да изпраща съобщения на разстояния няколко светлинни години и със сигурност знае как да контролира хората. Очевидно се е научил да слива двете способности.

Капитанът погледна надолу към помещението за екипажа и по гърба му полазиха тръпки.

— Не съм сигурен, че това ми харесва, сър.

— И на мен не ми допада, капитане — съгласи се Траун и извърна глава, за да погледне през илюминатора. — Може би е дошло времето — добави той замислено — да преразгледаме споразумението си с майстор Кбаот. И то много внимателно.

ГЛАВА 28

Турболазерните оръдия на „Катана“ блеснаха и разпръснаха формацията на имперските десантни совалки. Един от пилотите на бунтовническите изстребители изкрещя победоносно:

— Погледни само!

— Стига си бръщолевил, седми — предупреди го Уедж, като се опитваше да погледне през пламъците. Бяха разбили носа на имперската атака и нищо повече. — Те имат в резерв много повече изстребители.

— Уедж?

Антил смени канала и отговори:

— Чувам те, Люк.

— Решихме да останем на крайцера. Ще попаднем право на изстребителите им, а ти много добре знаеш какви са възможностите за отбрана на транспортните кораби. Изведи групата си от тук и потърсете помощ.

Уедж виждаше, че оцелелите десантни совалки се преподреждат във формация за оттегляне. Изстребителите се движеха пред тях, за да им проправят път.

— Няма да издържите — отвърна спокойно той. — На борда на десантните совалки има най-малко триста войници.

— Ние имаме по-добри шансове срещу тях, отколкото вие срещу звездния разрушител — отговори Люк. — Хайде, изчезвайте!

Уедж стисна зъби. Люк беше прав и двамата го знаеха. Но да изостави приятелите си тук...

— Водач на червените, говори командирът на златните — обади се внезапно нов глас от предавателя. — Моля за разрешение да се присъединя към празненството.

Антил изненадано погледна през илюминатора. Двата ескадрона изстребители от „Куенфис“ бързаха да настигнат групата му с всички сили.

— Няма проблеми — каза той. — Бях загубил надежда, че съветник Фейлия ще ви позволи да дойдете да си поиграете.

— Фейлия вече изобщо няма думата — отвърна мрачно другият. — Ще ви разкажа после. Капитанът предаде командването на Органа Соло.

— Ето първата добра новина за деня — изсумтя Уедж. — Слушайте тогава какъв е планът. Отделете четирима от вашите да ударят десантните совалки, а с останалите ще поемем изстребителите. Ако имаме късмет, ще се справим с тях, преди да излети втората вълна. Случайно да водите някакво подкрепление?

— Капитанът каза, че се задава един звезден кръстосвач — отвърна водачът на златните. — Но нямам представа, кога ще пристигне.

Вероятно няма да е скоро, помисли си Уедж.

— Добре. Да се хващаме на работа.

Близо до дока за скачване на звездния разрушител се появиха нови следи от двигатели — излетяла бе втората вълна изстребители. След малко щеше да стане доста напечено, но засега бунтовниците превъзхождаха по брой имперските изстребители. И имперските пилоти го знаеха. Те се пръснаха, като се опитваха да разделят противниците си и да ги отвлекат настрани, където те нямаха да могат да се прикриват. Уедж бързо прецени ситуацията и заповяда:

— До всички изстребители: бой един срещу един. Изберете целта си и започвайте!

Два от имперските изстребители бяха преустроени прехващачи. Той избра единия, напусна мястото си във фронта на атаката и се устреми по дирите му.

Каквито и загуби да бе претърпяла Империята в кораби и персонал през последните пет години, бързо стана ясно, че програмата им за обучение на пилоти изобщо не беше пострадала. Избраният от Уедж прехващач избегна умело първата му атака, зави в страни, за да намали скоростта, като се отдръпна от пътя на преследващия го Уедж, и завъртя лазерите си така, че да може да обстрелва приближаващия отзад изстребител. Уедж се гмурна надолу, един изстрел прелетя близо до него и задейства сензорите за топлина на десния борд, и рязко зави надясно. Пригответи се за втори изстрел, но такъв не последва. Изкара кораба си от падащия полет и се огледа за врага.

— Зад теб, водач! — избумтя в ушите му гласът на трети и Уедж отново се гмурна надолу. Лазерният изстрел прелетя над него. Имперският пилот не само че не се бе заблудил от маневрата му, но и го бе последвал с безупречно изпълнение. — Все още е след теб — обади се отново трети. — Оттегли се, пристигам след минута.

— Няма нужда — отвърна Уедж.

В шеметното си спускане зърна, че към него отляво се приближава друг имперски изстребител. Дръпна рязко лостовете, прекрати свободното падане и се отправи право към него. Пилотът на имперския изстребител изведнъж видя приближаващата заплаха и се опита да се дръпне встрани.

Точно на това разчиташе Уедж. Той се гмурна под другия изстребител и започна да се изкачва спираловидно, прелетя опасно близо до горната част на имперския изстребител и се завъртя с носа натам, откъдето бе дошъл.

Имперският прехващач, който не го бе последвал, за да не застраши един от своите, се оказа неподготвен. Един точен изстрел от лазерното оръдие на Уедж го превърна на парчета.

— Добра работа, водач на свирепите — обади се водачът на златните. — Мой ред е.

Уедж разбра какво искаше да му каже. Включи двигателите на пълна мощност и се отдръпна от имперския изстребител, който бе използвал за прикритие. Изчезна точно когато лазерното оръдие на водача на златните го взе на прицел.

— Как вървят нещата? — попита Уедж.

Капакът над главата му блесна за миг с отразената светлина от експлозията.

— Свършихме.

— Така ли? — възкликна изненадано Антил и завъртя кораба си в широк полукръг. Наоколо се виждаха единствено бунтовнически изстребители. И, разбира се, увеличаващите се облаци от блестящи останки. — Какво стана с десантните совалки?

— Не знам — призна другият. — Трети и четвърти от Златния ескадрон, докладвайте.

— Свалихме шест парчета, водач — обади се нов глас. — Не знам какво стана със седмата.

Уедж изруга наум, превключи каналите на предавателя и хвърли поглед назад към звездния разрушител. Новата група имперски изстребители бързо се приближаваше. Имаше време само колкото да предупреди „Катана“.

— Люк? Скоро ще си имате компания.

— Знам — отвърна напрегнато приятелят му. — Вече са тук.

Имперските войници изскочиха от десантната совалка с ожесточен прикриващ огън и се насочиха към двете врати на хангара. От мястото си Люк не можеше да проследи движението им, но виждаше групата на Хан, която спокойно ги очакваше зад лявата врата. Чуваше изстрелите и усещаше приближаването на имперските войници.

Нещо в излъчването им го накара да изтръпне. Нещо не беше, както трябва... Предавателят му изпиука.

— Люк? — обади се тихо Ландо. — Идват. Готов ли си? Люк свали лазерния меч и за последен път провери капана, който бе приготвил. Голяма част от тавана на коридора висеше на няколко метални нишки и бе готова да се стовари при най-малкото движение. Зад него на още две места в коридора имаше такива капани.

— Всичко е на мястото си — отвърна той.

— Добре. Започва се...

Внезапно в какофонията се намеси свистенето на нови оръжия — групата на Хан откри огън срещу имперските войници. Няколко секунди пукотевицата бе оглушителна, после изведнъж се чу звук на огъващ се метал и стрелбата спря.

Изад ъгъла на коридора, където чакаше Люк, се показаха четиримата техници. На лицата им беше изписана смесица от страх, нервност и възбудата на хора, оцелели при първата си истинска битка. След тях вървеше Ландо, а Хан и Чубака идваха последни.

— Готов ли си? — попита Хан.

— Да — Люк показва прорязаните части от тавана и стените. — Но това няма да ги задържи дълго.

— Нищо — изръмжа Хан. — Ако унищожи неколцина, все е нещо. Да вървим.

— Чакай малко — спря го Люк и се присегна със Силата. Съзнанието на имперските войници го безпокоеше по странен начин.

— Разделят се. Половината все още са пред вратите вляво, другите се насочиха към бойния отсек вдясно.

— Опитват се да ни обкръжат — кимна Хан. — Ландо, тази част изолирана ли е от мостика?

— Не. Вратите на хангара би трябвало да издържат за малко, но след бойния отсек има истински лабиринт от складове и помещения за поддръжка, откъдето сигурно могат да излязат в главния десен коридор. Вратите са твърде много, за да затворим всичките.

Откъм вратите, които току-що бяха напуснали, се чу приглушено избухване на насочен заряд.

— Значи тази група иска да ни накара да повярваме, че всички са тук, докато другите се опитват да ни излязат в гръб — реши Хан. — Е, и без това не възнамерявахме да задържим целия коридор. Чуй с Ландо и останалите, ще отстъпвате назад към мостика. Унищожете колкото може повече от тях. Ние с Люк ще отидем в десния коридор и ще видим дали не можем да задържим малко другата група.

Чубака изръмжа утвърдително и тръгна напред, а четиримата техници го последваха.

— Късмет! — пожела им Ландо и тръгна.

Хан погледна Люк:

— Все още ли са само две групи?

— Да — кимна той, като се опитваше да установи местоположението им. Странното усещане още не се бе разсеяло...

— Добре, да вървим.

Хан тръгна пръв по тесния коридор. Подредените една до друга врати показваха, че това е отсеъкът с каютите на екипажа.

— Къде отиваме? — попита Люк.

— Към втората батарея на десния борд — отвърна Хан. — Там би трябвало да има нещо гадно, с което да напълним главния коридор — охладител за турболазерните оръдия или нещо такова.

— Може да са със скафандри — изтъкна Люк.

— Не са — отсече Хан. — Поне не носеха нищо такова, когато ни нападнаха. Разполагат единствено с обикновени войнишки противогази, но ако напълним целия коридор с охладител, те няма да са им от полза. Човек никога не знае — добави той замислено, — охладителят може да се окаже и леснозапалим.

— Жалко, че флотата „Катана“ не е от галеони — каза Люк и се присегна още веднъж към врага. Доколкото долавяше, бяха в лабиринта от помещения, за който бе споменал Ландо, и се опитваха да стигнат до главния десен коридор. — Можехме да използваме вътрешните им системи за отбрана.

— Ако това беше космически галеон, Империята нямаше да е толкова решена да ни го отнема — отвърна приятелят му. — Просто щяха да го взривят и край.

Люк се намръщи:

— Прав си.

Стигнаха до главния десен коридор и вече бяха минали половината разстояние до целта, когато изведнъж Хан спря рязко.

— Какво по дяволите...

Люк се обърна към него. Десетина метра нататък по коридора в сенките под изгорели светлинни панели накриво на едва видима плетеница кабели и подпори висеше голяма метална кутия. Под тесния илюминатор надничаха две дула на лазерно оръдие. Стените на коридора около машината бяха изкривени и почернели, виждаха се ясно десетина доста големи дупки.

— Какво е това? — попита Люк.

— Прилича на някаква ранна версия на брониран транспортър — отвърна Хан. — Да идем да видим.

— Какво ли прави тук? — подхвърли Люк, докато вървяха към машината. Под краката им подът също беше забележимо изкорубен. Който и да беше стрелял, беше свършил добра работа.

— Сигурно някой го е измъкнал по време на вирусната епидемия, унищожила екипажа — предположи Хан. — Опитвал се е да защитава мостика или просто е бил полудял.

Люк кимна и потрепери при тази мисъл.

— Доста трудно е било да се докара тук.

— Е, ние няма да го връщаме засега на мястото му — отвърна Хан и надникна към купчината проводници, където е бил десният крак на канонерката. — Освен ако... — вдигна той вежди въпросително Люк преглътна. Учителят Йода беше повдигнал изстребителя му от блатата на Дагоба, но той беше далеч по-могъщ в Силата.

— Ще опитам — кимна той. Пое си дълбоко дъх, изчисти съзнанието си, вдигна ръка и се присегна със Силата.

Канонерката не помръдна. Люк се опита отново, но със същия неуспех. Или машината беше прекалено здраво заклещена за стените и пода, или Люк просто не притежаваше силата, за да я повдигне.

— Е, нищо — въздъхна Хан и погледна нататък по коридора. — Щеше да е хубаво да я преместим, можехме да я сложим в голямата зала зад мостика и да спрем всеки, който се опитва да влезе. Но и тук можем да я използваме. Да видим дали ще успеем да се вмъкнем в нея.

Прибра бластера в кобура и се закатери по единствения оцелял крак на канонерката.

— Близо са — предупреди го Люк и напрегнато погледна по коридора. — След няколко минути ще са тук.

— Тогава ме последвай — извика Хан. Вече беше стигнал вратата на кабината и я отвори.

— Какво става? — попита рязко Люк, усетил изведнъж промяна в излъчването му.

— Не ти и трябва да знаеш — отвърна мрачно Хан. Видимо напрегнато той се шмугна вътре и започна да се катери. — Все още има мощност — извика той, гласът му ехтеше леко. — Да видим...

Дулото на оръдието се премести с няколко градуса.

— Върти се — добави със задоволство Хан. — Чудесно!

Люк се изкачи по крака, като предпазливо се промъкваше покрай острите ръбове. В съзнанието му предупредително блесна лампичка:

— Идват — изсъска той, отдръпна се леко и се приземи на палубата. Падна и се сви, погледна обратно в пролуката между разкривения крак и основната част на канонерката. Надяваше се, че тъмнината е достатъчна, за да го скрие.

Успя тъкмо навреме. Имперските войници се приближаваха бързо по главния коридор в добър боен ред. При вида на повредената канонерка първите двама спряха. Явно умуваха да рискуват ли да се приближат направо, или да изоставят момента на изненадата, като открият прикриващ огън. Командирът на групата взе компромисно решение — първите двама продължиха напред, а останалите залегнаха или се притиснаха към стените на коридора.

Хан им позволи да стигнат до подножието на канонерката, след това завъртя дулото над главите им и стреля към главната група.

Имперските войници мигновено отговориха на стрелбата, но нямаха почти никакви шансове. Хан системно обстрелваше стените и

пода, първо повали малцината, които имаха късмета да се окажат близо до врата, през която да избягат, след това спокойно унищожи останалите. Двамата разузнавачи незабавно реагираха, единият започна да стреля към илюминатора, а другият се закатери към вратата на кабината.

Но там го чакаше Люк. Войникът долу успя да стреля три пъти, джедаят с лекота отклони изстрелите му и с лазерния меч го накара да замлъкне завинаги.

Оръдието внезапно спря да стреля. Люк погледна надолу по коридора и се присегна със Силата.

— Още трима — предупреди той Хан, когато той отвори вратата на кабината и се измъкна навън.

— Остави ги — отвърна Хан, спусна се внимателно по повредения крак и погледна часовника си. — Трябва да се върнем при Ландо и Чуй — той се ухили мрачно: — Освен това току-що изгоряха задвижващите кристали. Да изчезваме, преди да са го разбрали.

Първата вълна имперски изстребители и всички десантни кораби без един бяха унищожени. Бунтовническата ескортираща фрегата и нейните изстребители сега водеха битка с първи и трети ескадрон и сякаш се сражаваха доста добре.

Капитан Брандей вече не се усмихваше.

— Излита четвърти ескадрон — обяви командирът на ескадрилата. — Пети и шести ескадрон очакват заповедите ви.

— Да чакат! — заповяда Брандей. Не че имаше кой знае какъв избор. Пети и шести ескадрон бяха разузнавателни кораби и бомбардировачи — полезни в своята област на действия, но не в пряка битка срещу бунтовническите изстребители. — Някакви нови съобщения от „Решителен“?

— Не, сър. Последното съобщение от „Химера“, преди да спуснем защитните щитове, определя приблизителното им време на пристигане в 15,19.

Само след седем минути! Но битки са били губени и заради по малко време и както бяха тръгнали нещата, тази щеше да стане една от тях.

На Брандей му оставаше само една възможност. Колкото и да не му харесваше идеята да се приближи в обхвата на турболазерните

оръдия на крайцера, все пак трябваше да вкара „Съдник“ в сражението.

— Пълен напред! — заповяда той на щурмана. — Защитните полета на пълна мощност, турболазерните оръдия в готовност. И предайте на командира на десантната част, че искам крайцерът да премине под имперски контрол веднага.

— Слушам, сър.

През палубата долетя приглушен вой — заработиха двигателите за подсветлинна скорост.

Изведнъж над воя се извиси писъкът на сирените за тревога.

— Зад нас от хиперпространството изскачат пирати — извика офицерът на радарите. — Единайсет кораба, товарни и по-малки. Нападат ни!

Капитанът изруга злобно и поиска от компютъра да покаже нашествениците. Не бяха бунтовнически кораби и за момент той се запита какви ли може да са. Но сега това нямаше значение.

— Завърти на две, седем, едно — заповяда той на щурмана. — Турболазерните оръдия на кърмата да се заемат с нападателите. Да излети шести ескадрон изстребители.

Които и да бяха, той щеше да ги научи да не се бъркат в работите на Империята. А после разузнаването щеше да установи самоличността им от останките.

— Внимавай, Мара! — извика по преподавателя Авис. — Опитват се да ни пресрещнат. Към нас се приближават имперски изстребители.

— Прието — отвърна Мара и си позволи една подигравателна усмивка. Основната част от изстребителите на звездния разрушител бяха влезли в схватка с корабите на Новата република, което означаваше, че срещу хората на Карде щяха да останат предимно разузнавателни кораби и бомбардировачи. Лесно щяха да се справят с тях. — Данкин, Торв, завъртете се да ги пресрещнете.

Двамата пилоти отговориха, че са приели заповедта, и тя насочи вниманието си към невидимата точка под дюзата на централния двигател за подсветлинна скорост на звездния разрушител, по която стреляха лазерните й оръдия. Там се намираха контролните системи на радарните устройства на кърмата. Ако успееше да ги унищожи, можеше да се приближат до сравнително незащитената долна част на огромния кораб.

С внезапно избухване на превърната в пара пластмаса и метал лазерните ѝ оръдия пробиха обшивката.

— Успях! — извика тя. — Централният кърмов сектор вече е без защита.

— Добро попадение — отвърна Авис. — Всички влизаме навътре.

Мара се дръпна настрани със своя Z-95. Беше доволна, че ще се махне от горещината и радиацията, изхвърляни от двигателите. „Волният Карде“ и останалите товарни кораби сами щяха да се справят със задачата да разкъсат външния слой на корпуса на звездния разрушител, по-добре беше тя да гони имперските изстребители. Но първо трябваше да провери как стоят нещата.

— Джейд търси Карде — каза тя в предавателя. — Чуваш ли ме?

— Чувам те, Мара. Благодаря — прозвуча познатият глас и Мара усети как част от напрежението ѝ се уталожва. „Чувам те, благодаря“ означаваше, че на борда на кораба на Новата република всичко е наред. Поне колкото можеше да е наред пред сблъсъка със звезден разрушител.

— Какво става? — попита тя.

— Понесохме известни загуби, но май удържаме надмощие — отвърна той. — На борда на „Катана“ има малък екип техници, които включиха турболазерните оръдия. Затова звездният разрушител не иска да се приближи до крайцера. Но без съмнение накрая ще превъзмогнат стеснителността си.

— Вече я преодоляха — каза Мара. — Когато пристигнахме, бяха включили двигателя. И ние няма да успеем да отвлечаме вниманието им за дълго.

— Мара, говори Лея Органа Соло — обади се нов глас по предавателя. — Към нас се приближава звезден кръстосвач.

— Империята сигурно също е изпратила подкрепление — отвърна спокойно Мара. — Да не се правим излишно на герои, а? Вземете хората си от „Катана“ и да изчезваме.

— Не можем — отвърна Лея. — На крайцера има имперска десантна совалка. Нашите са отрязани от хангара.

Мара погледна към огромния тъмен корпус на крайцера, осветен единствено от собствените си светлини и от отразените блясъци на битката наоколо.

— В такъв случай ги отпишете — каза тя. — Другите имперски кораби едва ли са далеч и ще дойдат много по-бързо от вашия звезден кръстосвач.

Едва ли не предизвикан от думите ѝ, вляво светна блясък на лъжливо движение и изведнъж се появиха три крайцера, подредени в триъгълник.

— Мара! — извика Авис.

— Видях ги — отвърна тя и в този момент зад първите три кораба изникнаха още три. — Това е краят, Карде. Да изчезваме.

— Внимание, кораби на Новата република — изгърмя от предавателя непознат глас. — Говори сенатор Гарм Бел Иблис от борда на бойния кораб „Пилигрим“. Може ли да ви предложи помощта си?

Лея зяпна предавателя пред себе си. Заля я странна комбинация от изненада, надежда и неверие. Обърна се към Карде и срещна погледа му. Той сви леко рамене и поклати глава:

— Чувах, че бил умрял — каза той.

Лея преглътна. Значи тя трябваше да... Но това наистина беше гласът на Бел Ибли. Или чудесна имитация.

— Гарм, тук е Лея Органа Соло.

— Лея! — възкликна Бел Иблис. — Доста време, откак не сме се виждали, нали? Не очаквах да те срещна тук. Макар че може би трябваше. Всичко това твоя идея ли е?

Лея изненадано погледна през илюминатора:

— Не знам какво имаш предвид. Какво правиш тук все пак?

— Капитан Соло прати координатите на моя заместник и ни помоли да дойдем като подкрепление — отвърна Бел Иблис с едва доловима нотка на сдържаност в гласа. — Предполагам, че това е било по твоя заповед.

Лея се усмихна. Трябваше да се сети.

— Понякога паметта на Хан му изневерява и той не ми казва всичко. Но за да бъда честна, когато се видяхме, няхахме много време за разговори.

— Ясно — отвърна замислено Бел Иблис. — Значи всъщност това не е била официална молба от Новата република?

— Е, сега вече е — увери го Лея. — От името на Новата република отправям молба да ни помогнете в битката — тя погледна към Виргилио: — Запишете го в корабния дневник, капитане.

— Слушам, съветник — отвърна Виргилио. — Сенатор Бел Иблис, радвам се да ви видя с нас.

— Благодаря, капитане — отвърна сенаторът и Лея си припомни прословутата му усмивка. — Да се залавяме за работа тогава. Напред, „Пилигрим“!

Шестте крайцера обградиха звездния разрушител и го обсипаха с бурна канонада от йонните си оръдия, без да обръщат внимание на нарастващите спорадични изстрели от турболазерните оръдия.

— Въпреки това Мара е права — каза Карде и се приближи до Лея. — най-добре е веднага щом изведем техническия екип от крайцера, да изчезваме от тук.

Лея поклати глава:

— Не можем да оставим флотата „Катана“ на Империята.

Контрабандистът изсумтя:

— Значи ли това, че не си успяла да преброиш колко крайцера са останали тук?

Тя го погледна изненадано:

— Не. Защо?

— Прегледах данните на радарите — отвърна мрачно Карде. — Преди малко, докато вие с Фейлия спорехте. От първоначалните двеста кораба са останали петнайсет.

Лея го зяпна невярващо и смаяно повтори:

— Петнайсет?!

Контрабандистът кимна:

— Май съм подценил върховния адмирал, съветник — каза той, като зад обичайната вежливост в гласа му се долавяше горчива нотка. — Знаех, че веднага щом получи координатите, ще започне да мести корабите. Но не очаквах да измъкне координатите от Хофнер толкова бързо.

Лея потрепери. Самата тя някога беше минала през ръцете на имперските инквизитори. Години по-късно споменът продължаваше да е болезнен.

— Дали изобщо е останало нещо от него?

— Запази си съжалението — посъветва я Карде. — Доколкото познавам Хофнер, едва ли се е наложило Траун да се занимава с нещо толкова нецивилизовано, като мъчението. Щом е проговорил толкова

бързо, това означава, че върховният адмирал просто му е предложил прилична сума.

Лея погледна навън към битката с горчивия вкус на поражението в устата. Бяха изгубили. След толкова много усилия се бяха провалили.

Тя въздъхна дълбоко и се вгълби в джедайската техника за отпускане. Да, бяха изгубили. Но това беше само битка, а не цялата война. Империята беше взела Тъмната сила, но събирането и обучението на хора, които да напълнят крайцерите, щеше да отнеме години.

— Прав си — каза тя. — най-добре е да направим каквото е нужно, за да намалим загубите си. Капитан Виргилио, искам веднага щом имперските изстребителите бъдат унищожени, да се изпрати десантна совалка, която да помогне на техническия екип на „Катана“.

Не последва отговор.

— Капитане? — повтори тя.

Виргилио гледаше през илюминатора, лицето му изглеждаше като издялано от камък.

— Твърде късно, съветник — прошепна той.

Лея се обърна към него. От хиперпространството изскачаше втори имперски кораб и бързо се приближаваше към обсадения звезден разрушител.

Имперското подкрепление беше пристигнало.

— Изтегляме се! — извика разтревожен Авис. — До всички кораби: изтегляме се! Втори звезден разрушител в системата.

Последните му думи потънаха в писъка на алармите на изстребителя на Мара. Някой се беше приближил опасно близо. Тя изви малкия кораб и на милиметри избегна лазерните изстрели на имперски изстребител.

— И накъде да се изтегляме? — изкрещя тя и се впусна в почти неконтролирано завъртане, което уби скоростта ѝ. Нападателят, вероятно станал твърде самоуверен след появата на подкрепление, стреля прибързано след нея, без да се прицелва. Мара хладнокръвно го улучи и го направи на парчета. — Ако си забравил, някои от нас не разполагат с достатъчно мощен компютър, за да направят изчисления за скок през хиперпространството.

— Аз ще ти предам готовите координати — отвърна Авис. — Карде...

— Съгласен съм — долетя от ескортиращата фрегата гласът на Карде. — Изчезвайте!

Мара стисна зъби и вдигна поглед към втория звезден разрушител. Мразеше да отстъпва, но много добре съзнаваше, че Карде и Авис са прави. Бел Иблис беше обърнал три от корабите си да пресрещнат новата заплаха, но дори три крайцера с йонни оръдия не бяха в състояние да задържат дълго един звезден разрушител. Ако не изчезнеха веднага, можеха изобщо да не успеят.

Изведнъж я завладя предчувствие за надвиснала опасност. Тя отново извъртя рязко изстребителя, но този път беше твърде късно. Корабът потрепери силно и зад нея се чу свистенето на изпарения в космоса метал.

— Удариха ме — извика тя, автоматично изключи двигателите, намери катарамите на пилотския скафандър и ги закопча здраво. Точно навреме. Чу се още едно кратко свистене, което оповести разхерметизирането на пилотската кабина. — Губя мощност, без въздух съм. Катапултирам.

Пресегна се към халката за катапултиране, но не я дръпна. По някаква случайност или може би инстинктивно нейният ударен изстребител се беше насочил към входа на хангара на звездния разрушител. Ако можеше да изстиска още малко мощност от помощните системи...

Необходими бяха доста усилия, но когато накрая отново стисна халката за катапултиране, със задоволство си помисли, че дори смъртно поразен, изстребителят ѝ щеше да си отмъсти малко на императорската бойна машина. Не много, но достатъчно.

Дръпна рязко халката, притисна се здраво към креслото, когато покривът над нея изчезна, и изхвърча от кораба. Мярна за миг входа на левия хангар на звездния разрушител и за още по-кратко зърна прелитащия край нея имперски изстребител.

Изведнъж се чу агонизиращ писък от системите на спасителния катапулт. Премигаха лампичките на далите на късо електрически вериги. Катапултът се разтrese и Мара осъзна, че беше направила последната грешка в живота си. Насочвайки изстребителя към хангара на звездния разрушител, се беше приближила твърде плътно до огромния кораб и бе катапултирала точно на пътя на йонните лъчи на оръдията на крайцерите.

С това единствено щракване на претоварената електроника тя бе изгубила всичко — предавателя, светлините, малките маневриращи двигатели, регулатора на системите за поддържане на живота, предавателя за спешни случаи. Всичко.

За момент мисълта ѝ полетя към Скайуокър. Той също се беше изгубил в дълбокия космос, но тогава тя бе имала причина да го намери. А никой нямаше причина да намери нея.

Край нея прелетя обхванат от пламъци имперски изстребител и избухна. Голям шрапнел се плъзна по огнеупорния скафандър, който прикриваше раменете ѝ, и блъсна главата ѝ в облегалката на креслото.

В мига преди да потъне в чернотата, тя зърна пред себе си лицето на императора. Знаеше, че отново го бе подвела.

Вече наближаваха залата за наблюдение зад мостика на „Катана“, когато Люк внезапно подскочи.

— Какво става? — извика Хан и светкавично се извърна да огледа коридора зад тях.

— Мара — отвърна той, лицето му беше напрегнато. — Тя е в беда.

— Ударена ли е? — попита Хан.

— Катапултирала е и не може да се прибере — каза Люк, челото му се набръчка от усилието да се съсредоточи. — Сигурно е попаднала на йонни лъчи.

Хлапакът изглеждаше, сякаш току-що беше изгубил най-добрия си приятел, а не хладнокръвен убиец. Хан се замисли дали да го изрече на глас, но в последната секунда реши, че сега има по-неотложни задачи, за които да се тревожи. Вероятно това беше още една от джедайските налудничавости, които, така или иначе, нямаха особен смисъл.

— Е, в момента няма как да ѝ помогнем — каза той и отново пое напред. — Хайде.

Главните коридори на десния и на левия борт водеха до залата за наблюдение, откъдето една-единствена врата извеждаше на мостика. Ландо и Чубака седяха от двете страни на изхода на левия коридор, криейки се от преграден лазерен огън, и от време на време стреляха в отговор.

— Какво става, Ландо? — попита Хан, когато с Люк застанаха до тях.

— Нищо добро, приятелю — изръмжа Ландо. — Останаха най-малко десетина. Шен и Томръс са ранени, Шен най-вероятно ще умре, ако не намерим медицински робот до един час. Анселм и Клайн се грижат за тях на мостика.

— Ние се справихме малко по-добре, но двама ни преследват по петите — каза Хан, като набързо огледа редиците монитори в помещението. Можеха да се прикрият зад тях, но после нямаше как да се изтеглят назад към мостика, без да се изложат на огъня на врага. — Само ние четиримата едва ли ще успеем да ги задържим тук — реши той. — най-добре да се изтеглим на мостика.

— Откъдето вече няма да има накъде да отстъпваме — подхвърли Ландо. — Вярвам, че си помислил за това.

Хан усети, че Люк се напруга.

— Добре — каза Люк. — Отивайте всички на мостика. Аз ще се оправя с тях.

Ландо го зяпна.

— Какво?

— Ще се оправя с тях — повтори Люк. Извади лазерния меч, острието се появи с рязко съскане. — Изчезвайте, знам какво правя.

— Хайде — кимна Хан. Нямаше представа, какво си беше наумило хлапето, но нещо в изражението му подсказваше, че не бива да се спори с него. — Можем да го прикриваме отвътре.

За по-малко от минута заеха позиции — Хан и Ландо точно зад вратите на мостика, Чубака на няколко метра зад тях под прикритието на командното табло на двигателите, а Люк се беше изправил сам на изхода на коридора, стиснал в ръка лазерния меч. На имперските войници им трябваше една минута, докато разберат, че коридорът е свободен, но след това се раздвижиха бързо. По мониторите взеха да рикошират изстрели от прикриващ огън и от двата изхода на коридора заизскачаха войници, прикриваха се зад дългите редици екрани и притуряха към градушката от лазерни изстрели в залата.

Хан се опитваше да сдържи треперенето си и непрекъснато стреляше, макар много добре да съзнаваше, че само увеличава хаоса. Лазерният меч на Люк подсказаше като гладно животно и отклоняваше изстрелите, които минаваха твърде близо до тялото на джедая. Изглежда, досега хлапето не беше ранено, но Хан знаеше, че това не може да продължи дълго. Веднага щом имперските войници

прекратяха честата прикриваща стрелба и се концентрираха върху целта си, изстрелите щяха да станат твърде много, за да ги избегне дори джедай. Той стискаше зъби, искаше му се Люк да му беше казал какво е намислил, и продължаваше да стреля.

— Приготви се! — извика Люк през трясъка на свистящите изстрели и докато Хан се чудеше за какво да се готви, джедаят отстъпи крачка назад и хвърли лазерния меч надясно.

Мечът прелетя през залата, удари се о стената, преряза с гръм дебелината обшивки на корпуса и разхерметизира преддверието. Люк скочи назад, като на косъм успя да се приземи на мостика, преди вратите да се затворят рязко от внезапния спад на налягането. Веднага завиха сирени, но Чубака ги изключи. В следващата минута продължаваха да се чуват ударите на лазерните изстрели по вратата към мостика — обречените имперски войници стреляха напразно. После шумът от изстрелите замлъкна. Това беше краят.

Люк вече беше на главния илюминатор, загледан в битката отвън.

— Успокой се, Люк — посъветва го Хан, прибра бластера в кобура и застана зад него. — Ние сме извън битката.

— Не можем да стоим и да гледаме отстрани! — отвърна Люк. Изкуствената му дясна ръка се сгъваше и разгъваше неспокойно. Вероятно си мислеше за Миркр и за дългото пътуване с Мара през гората. — Трябва да им помогнем. Империята ще избие всички, ако не се притечем.

— Не можем да стреляме и не можем да се движим — изръмжа Хан, потискайки усещането си за безпомощност. Лея беше на ескортиращата фрегата ... — Какво друго ни остава?

Люк безпомощно махна с ръка:

— Не знам — призна той. — Нали ти си по-умният. Измисли нещо.

— Аха- измърмори Хан и огледа мостика. — Разбира се. Аз просто ще махна с ръка и... — млъкна и усети как по лицето му се разлива крива усмивка. — Чуй, Ландо, проверете екраните на онези радари — заповяда и погледна надолу към компютъра. Не това му трябваше. — Люк, ела ми помогни да намеря... Няма значение, ето го.

— Какво искаш? — попита Ландо и застана пред екрана, който Хан му бе посочил.

— Помисли малко — каза Хан и прегледа набързо контролното табло. Сякаш всички системи бяха в ред. Надяваше се, че ще издържат още малко. — Къде се намираме в момента? — попита той, отиде до командното табло на щурмана и го включи.

— Посред нищото — отвърна Ландо с едва сдържано търпение. — И колкото и да си играеш с руля, няма да отидем никъде.

— Вярно — съгласи се Хан и се усмихна напрегнато. — Няма да отидем никъде.

Ландо го зяпна изненадано и бавно се усмихна.

— Точно така! Това е флотата „Катана“. А ние сме на борда на флагмана „Катана“.

— Разбра ме — кимна Хан.

Въздъхна дълбоко, мислено стисна палци и включи двигателите. Корабът не помръдна. Но единствената причина флотата „Катана“ да изчезне...

— Виждам един! — извика Ландо, надвесен над екрана на компютъра. — Координати четири, три, точка, двайсет.

— Само един ли? — попита Хан.

— Само един — потвърди приятелят му. — Внимавай какво си пожелаваш, след всичките тези години е истински късмет, че дори на един кораб двигателите му са в ред.

— Да се надяваме, че ще продължат да работят — изръмжа Хан. — Курс за пресрещане на втория звезден разрушител?

— Ами... — Ландо се намръщи: — Около петнайсет градуса ляво и съвсем леко надолу.

— Добре — Хан внимателно нанесе корекциите в курса. Напълно автоматизираното дистанционно управляване на друг кораб предизвикваше странно усещане. — А сега как е? — попита той.

— Добре — потвърди Ландо. — Засили го още малко.

— Системите за контрол на батареите не работят — обади се Люк и пристъпи до Хан. — Не знам дали без тях ще можеш да стреляш точно.

— Дори няма да се опитвам — отвърна мрачно Хан. — Ландо?

— Завий леко наляво — заповяда Ландо. — Още малко... Готово! — погледна към него: — Насочен си чудесно.

— Пристигаме — измърмори Хан и отвори изцяло клапата на мощността.

Разбира се, звездният разрушител бе видял приближаващия се крайцер. Но тъй като електронните и контролните му системи бяха претоварени от обстрела на йонните оръдия на Бел Иблис, нямаше никакъв начин да се измъкне навреме.

Дори от далечното разстояние на „Катана“ сблъсъкът и последвалата експлозия бяха внушителни. Хан наблюдаваше как огнената топка постепенно спада, и се обърна към Люк:

— Сега вече сме извън битката.

Капитан Брандей смаяно наблюдаваше през десния илюминатор на „Съдник“ как „Решителен“ бе поразен от огнена смърт. Не можеше да бъде. Просто бе невъзможно да се случи с имперски звезден разрушител — най-мощния кораб в имперската флота. Рикошет от изстрел в защитното поле на мостика го изкара от вцепенението му.

— Докладвайте! — извика той.

— Един от вражеските крайцери, изглежда, е засегнат от експлозията на „Решителен“ — рапортува офицерът на радара. — Другите два се насочват насам.

За да се присъединят към другите три, които продължаваха да ги обстрелват с йонните си лъчи. Брандей погледна бързо тактическото изображение, но движението му беше напълно излишно. Много добре знаеше какъв е единственият правилен ход.

— Свикайте всички оцелели изстребители — заповяда той. — Ще се прехвърлим в хиперпространството веднага щом се завърнат на борда.

— Слушам, сър.

Екипажът на мостика се разбърза да изпълни заповедта. Брандей си позволи да се усмихне леко. Да, бяха загубили. Но това беше само една битка, а не войната. Скоро ще се завърнат, и то с Тъмната сила, командвана от върховния адмирал Траун.

Сега ще остави бунтовниците да се радват на малката си победа. Вероятно ще бъде и последната.

ГЛАВА 29

Техниците от „Куенфис“ затвориха дупката в корпуса на преддверието за рекордно кратко време. Корабът, за който Люк бе помолил, го чакаше в хангара и той излетя в космоса по-малко от час след унищожаването на втория звезден разрушил и бягството на първия.

Намирането на малък катапулт сред всичките останки от битката се бе оказала непосилна задача за хората на Карде. За един джедай това не представляваше никакъв проблем.

Откриха Мара в безсъзнание заради почти изчерпвания запас от кислород и лекото сътресение. Авис я качи на „Волният Карде“ и се отправи с безразсъдна скорост към лазарета на пристигналия най-сетне звезден кръстосвач. Люк видя как я качиха на борда, и пое обратно към „Катана“. Щеше да се върне на Корускант с товарния кораб.

Чудеше се защо му се бе сторило толкова важно да намери Мара. Не знаеше. Можеше да изброи стотици причини, от простата благодарност за помощта ѝ в битката до твърдението, че спасяването на човешки живот е неразделна част от задълженията на джедая. Но всички те бяха само благовидни обяснения. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че просто трябваше да го направи. Може би го водеше Силата. Или това беше последен изблик на младежки идеализъм и наивност. Предавателят на контролното табло пред него избръмча:

— Люк?

— Чувам те, Хан. Какво става?

— Върни се на „Катана“. Веднага.

Люк погледна към тъмния кораб пред него и го побиха тръпки. Гласът на Хан звучеше ужасно.

— Какво става?

— Имаме неприятности — отвърна той. — Знам какво замисля Империята. И то никак не е хубаво.

Люк преглътна:

— Идвам веднага.

— И така — каза Траун. Блестящите му очи светеха със студен огън, когато вдигна поглед от доклада на „Съдник“. — Благодарение на вашето настояване да ме забавите, загубихме „Решителен“. Предполагам, че това ви прави щастлив.

Кбаот посрещна спокойно погледа му.

— Не ме обвинявайте заради некомпетентността на вашите бъдещи завоеватели — отвърна той. Гласът му беше също толкова студен. — Макар че вероятно това не се дължи на некомпетентността им, а на уменията на бунтовниците. Може би вас щяха да ви убият, ако вместо „Решителен“ там бе отишла „Химера“.

Лицето на Траун потъмня. Пелаеон пристъпи с една крачка към върховния адмирал, малко по-навътре в защитната сфера на йосаламирите зад командното кресло, и се приготви за избухването. Но Траун се контролираше великолепно.

— Защо дойдохте? — попита той.

Кбаот се усмихна и се извърна настрани.

— Когато пристигнахте на Уейланд, ми обещахте велики неща, адмирал Траун — каза той и спря да разгледа една от скулптурите, пръснати из командната зала. — Дойдох, за да се уверя, че обещанията ще бъдат спазени.

— И как възнамерявате да го направите?

— Като ви уверя, че съм прекалено важен, за да ме захвърлите просто така — отвърна Кбаот. — Искях да ви уведомя, че се връщам на Уейланд, за да поема командването на проекта в планината Тантис.

Пелаеон усети как невидима ръка го стяга за гърлото.

— Проектът в планината Тантис ли? — повтори спокойно Траун.

— Да — кимна Кбаот и се усмихна, когато погледът му се спря на Пелаеон. — Знам за него, капитане, въпреки жалките ви усилия да скриете истината от мен.

— Искяхме да ви спестим излишни тревоги — увери го върховният адмирал. — Например неприятни спомени, които проектът би могъл да събуди.

Кбаот го изглежда изучаващо:

— Може и така да е — призна той с едва доловима насмешка в гласа. — Ако това е бил истинският ви мотив, благодаря ви. Но вече е

минало времето за такива дреболии. Откак напуснах Уейланд, мощта и способностите ми нараснаха, адмирал Траун. Вече няма нужда да се грижите за моята чувствителност — той се изпъна в цял ръст и когато отново проговори, гласът му прокълтя в цялата зала: — Аз съм Кбаот, майстор джедай. Силата, която обединява галактиката, е мой слуга.

Траун се изправи и бавно каза:

— А вие служите на мен.

Кбаот поклати глава:

— Вече не, адмирале. Кръгът се затвори. Джедаите отново ще управляват.

— Внимавай, Кбаот — предупреди го върховният адмирал. — Позирай колкото искаш, но никога не забравяй, че дори ти не си незаменим за Империята.

Рунтавите вежди на джедая отскочиха нагоре и от появилата се на лицето му усмивка Пелаеон потрепери. Много добре си спомняше тази усмивка от Уейланд. Точно от нея най-напред бе разбрал, че Кбаот е луд.

— Напротив — отвърна меко майсторът джедай. — Отсега нататък тъкмо аз съм незаменим за Империята — вдигна поглед към изобразените по стените на залата звезди и каза: — Да обсъдим новия ред в Империята.

Люк погледна надолу към телата на имперските войници, загинали при внезапната декомпресия в преддверието на мостика на „Катана“, и най-сетне проумя защо ги бе усещал толкова странни в съзнанието си.

— Не ми се вярва, че има вероятност да грешиш — изрече на глас.

Хан сви рамене:

— Лея заповяда да проверят генния материал. Но се съмнявам, че ще излезе нещо.

Люк кимна, без да откъсва поглед от лицата на пода. Или поточно — от единственото лице, което носеха всички тела. Това бяха клонинги.

— Значи такава била работата — каза тихо той. — Империята е открила някъде устройство за клониране с работещи цилиндри „Спаарти“. И е успяла да ги пусне в действие.

— Което означава, че са им нужни не години, за да съберат и да обучат екипажи за новите си крайцери — добави мрачно Хан, — а само няколко месеца. Може би дори и по- малко.

Люк си пое дълбоко дъх.

— Имам лошо предчувствие, Хан.

— И аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.